

daotieuvu.blogspot.com

Cuộc gặp gỡ
Chi Mạng Tập 1

Dịch giả: Phiêu Dương
Làm ebook: Dân Lê

LƯU TIỂU MỊ

vh

Cuộc gặp gỡ
Chí Mạng *Tập 1*

LƯU TIỂU MỊ

vh

Cuộc gặp gỡ chí mạng

Tác giả: Lưu Tiểu Mị

Dịch giả: Phiêu Dương

Số trang: 552

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 31-01-2013

Giá bìa: 119.000 đ

Công ty phát hành: Camphongbooks

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: Thuyduong Le

Tách pic: Trang Phạm

Beta

Mira Gem: 1-6
Vu Đình: 7-hết

Beta word: Lizzy

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT

Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Sau một tai nạn giao thông thảm khốc, số phận đã gắn kết hai người vốn xa lạ lại với nhau.

Lâm Uyên chứng kiến cái chết của vị hôn phu ngay trong phòng cấp cứu.

Còn Trần Kinh tìm mọi thủ đoạn để xóa dấu vết phạm tội của em trai mình trong lần đụng xe thảm khốc kia.

Anh nói: “Theo tôi, cho dù là thủ đoạn gì cũng đều là để có thể đạt được mục đích, không có gì là tốt hay không tốt cả, chỉ có thích hợp hay không mà thôi. Cô có thể nói tôi máu lạnh không có nhân tính, bởi vì tôi có người tôi phải bảo vệ, chính vì vậy, tôi buộc phải tàn nhẫn với người khác.”

Cô nói: “Thiện có thiện báo, ác có ác báo, không phải không báo mà là chưa đến lúc.”

Về lý, cô hoàn toàn đúng, về tình, anh cũng không hề sai. Cô chiến đấu trong cuộc chiến bảo vệ lẽ phải, anh chiến đấu trong cuộc chiến bảo vệ người thân.

Và rồi như một sức hút mạnh liệt trái chiều, anh cưỡng bức cô về cạnh mình.

Day dứt, thù hận, yêu thương... họ cứ thế làm tổn thương nhau, rồi lại xóa lành những vết thương đó. Đến cuối cùng, lẽ phải liệu có trở về đúng chỗ? Và yêu thương có viên mãn tròn đầy?

Chúng ta thường tự nhủ với mình rằng, những gì quá ngọt ngào sẽ khiến bản thân hài lòng nhanh chóng và cũng lãng quên nhanh chóng. Những câu chuyện có kết thúc quá đẹp sẽ khiến người đọc dễ rơi vào ảo tưởng, để rồi mơ mộng và lại thất vọng, cảm thấy hụt hẫng. Thế nhưng, chẳng ai muốn chối bỏ niềm vui, hạnh phúc và những gì mình xứng đáng được nhận. Có thể thấy, Cuộc gặp gỡ chí mạng là một trong số hiếm hoi những tác phẩm có một cái kết đủ làm hài lòng mọi độc giả. Cả câu chuyện, mặc dù có những đoạn tranh đấu gay gắt, mãnh liệt, nhưng bao trùm lên đó là không khí ấm áp, hơi men của tình bạn, tình thân, tình yêu... Tất cả đều được đan lồng khéo léo, có chút cảm động, có chút hóm hỉnh, đáng yêu, như một món súp dễ ăn trong những ngày đông ấm áp. Một câu chuyện bình thường, rất bình thường nhưng chỉ cần để ý một chút thôi, chắc chắn chúng ta sẽ tìm được ý nghĩa riêng cho mình trong đó.

Tóm tắt nội dung

Trong một tai nạn xe cộ, Vương Tiếu - vị hôn phu của nữ chính Lâm Uyên, tử vong, Hung thủ - Trần Túy, dưới sự bao che của anh trai, cũng là nam chính Trần Kinh được xử trắng án. Không cam lòng với cái chết oan ức của vị hôn phu, Lâm Uyên quyết tâm làm rõ sự thật. Nhưng hung thủ thực sự - Trần Túy, dưới sự hỗ trợ của Trần Kinh đã lập tức ra nước ngoài lánh nạn. Không còn cách nào khác, Lâm Uyên liền bám theo Trần Kinh tìm cách trả thù. Sau những cuộc đụng độ mãnh liệt, hình ảnh của Lâm Uyên khắc sâu trong tâm trí Trần Kinh, hần dưng mọi thủ đoạn uy hiếp cô về làm tình nhân. Cuộc sống chung đầy sóng gió với những toan tính trả thù, đấu tranh và ruot đuôi bắt đầu từ đó.

Trần Kinh mặc dù sai nhưng hẳn có cái lý của hẳn. Hẳn nói với Lâm Uyên rằng vị hôn phu của cô đã chết thì dù em trai hẳn có vào tù, anh ta cũng chẳng thể sống lại, việc hẳn làm với cô có thể là tàn nhẫn, nhưng hẳn có những người mà hẳn phải bảo vệ, vì vậy, hẳn chỉ có thể tàn nhẫn với người khác. Đó là điều tất lẽ dĩ ngẫu mà bất cứ ai rơi vào hoàn cảnh hẳn cũng làm vậy. Hẳn vô lý nhưng hẳn không sai. Còn Lâm Uyên, cô tất nhiên đúng cả tình, cả lý. Cô chiến đấu trong cuộc chiến bảo vệ lẽ phải. Hẳn chiến đấu trong cuộc chiến bảo vệ người thân. Day dứt, thù hận, yêu thương... họ cứ thế làm tổn thương nhau, rồi lại xóa lành những vết thương đó. Đến cuối cùng, lẽ phải liệu có trở về đúng chỗ? Và yêu thương có thể viên mãn, tròn đầy?

Đến khi Trần Kinh bế Lâm Uyên vào nhà, sau lưng áo đã ướt đẫm một mảng lớn, chưa từng thấy cô gái nào làm loạn ầm ĩ như vậy, uống chút rượu vào là sức lực có thể sánh bằng đàn ông con trai. Có lẽ Lâm Uyên vừa bị đụng vào đầu nên hơi mê man, bây giờ đã yên lặng hơn, váy của cô hơi xộc xệch lộ ra một bên bả vai, mái tóc dài vốn được búi gọn giờ đã xỏa tung, có vài lọn quấn quanh chiếc cổ mảnh khảnh, làm da trắng mịn vô cùng nổi bật dưới mái tóc đen, tạo thành cảm giác mãnh liệt đánh sâu vào thị giác, bộ ngực phập phồng theo hô hấp lại làm cho người ta không thể dời mắt. Trần Kinh không khỏi chuyển động yểu hầu, vừa rồi còn cảm thấy cô gái này diển diển khùng khùng vừa sa đọa vừa chán ghét, bây giờ cô im lặng thế này thoạt nhìn lại vô cùng hấp dẫn, dù thế nào vẫn phải tắm sạch rồi nói sau, huống chi bây giờ cô còn mê man bất tỉnh...

Cuộc gặp gỡ chí mạng không chỉ xoay quanh cặp đôi Lâm Uyên và Trần Kinh mà còn đề cập đến nhiều nhân vật khác, dù chỉ thoáng qua và đóng một vai trò nhỏ trong tổng thể câu chuyện nhưng cũng làm cho mạch truyện thêm phần ấm áp. Hai người bạn Hương Dương và Phương Chính, mặc dù về ngoài khả ố nhưng lại trọng nghĩa bạn bè. Cô nàng Phương Mỹ cố chấp nhưng si tình. Cô bé Trần Tây nghịch ngợm đáng yêu, anh cả của nhà họ Trần ấm áp, đầy trách nhiệm, hình bóng người bà đã khuất của Lâm Uyên, cô bạn thân Mễ Lan mặc dù bị sự phản bội của chồng nhưng cuối cùng cũng thấu hiểu nỗi khổ tâm của người đó... Tất cả, như một lớp keo hồ vồ hình, lằng lể gắn kết những mảnh ghép rồi rạc trong cuộc sống lại với nhau, tạo nên một tác phẩm vừa chân thực vừa đầy đặn xúc cảm.

Mục lục

[Chương 1: Trước tai nạn giao thông](#)

[Chương 2: Ngã bệnh](#)

[Chương 3: Trước khi chết vẫn](#)

[Chương 4: Phấn muộn](#)

[Chương 5: Gặp lại](#)

[Chương 6: Xé rách](#)

[Chương 7: Tái phạm](#)

[Chương 8: Càn quấy](#)

[Chương 9: Nghi ngại](#)

[Chương 10: Tính kế](#)

[Chương 11: Thay đổi](#)

[Chương 12: Được cứu sống](#)

Trần Kinh đang mãi tiếp chuyện trên bàn rượu với mấy vị lãnh đạo trong chính quyền thành phố thì Trần Túy gọi điện tới. Vì phải kính họ thêm vài ly, chén qua chén lại xã giao lấy lệ nên bây giờ hần hơi choáng váng, cảm thấy có chút sốt ruột. Nếu như không phải thành công của dự án lớn lần này có được là nhờ sự trợ giúp đặc lực của mấy người đang ngồi đây, thêm nữa, hai trong số đó còn là bạn lâu năm của cha hần, thì hần sớm đã lánh đi rồi.

Điện thoại reo, hần thờ phào nhẹ nhõm, đúng lúc hần đang muốn viện cớ rời khỏi đây. Nhưng khi vừa nhìn thấy màn hình hiển thị cuộc gọi đến, hần liền chau mày. Đứa em trai này không có việc thì không tìm hần, mà đã tìm là y rằng chẳng phải việc tốt đẹp gì. Cần tiền để đi cửa sau, tạo dựng quan hệ vẫn còn là chuyện nhỏ, hầu hết các trường hợp đều là gặp rắc rối gì đó rồi chờ hần tới thu dọn tàn cuộc.

Hần xin lỗi, cáo từ mấy vị lãnh đạo đang say sưa trên bàn tiệc, đứng dậy ra ngoài hành lang nhận điện thoại. Đầu kia, giọng Trần Túy có chút khác thường: “Anh, em gây tai nạn xe rồi!”

Ấn đường^[1] Trần Kinh giật giật, đang lơ mơ vì rượu bỗng gần như hoàn toàn tỉnh táo. Tuy thẳng oát Trần Túy này chẳng từ tế gì, thậm chí còn khó ưa, nhưng hần và nó dù gì vẫn là anh em ruột thịt, tục ngữ có câu “một giọt máu đào hơn ao nước lã”, “xương gãy hăng còn liền gân”, hần lo lắng liên tục hỏi: “Bị thương thế nào? Nghiêm trọng không? Bây giờ đang ở đâu?”

[1] Ấn đường: Điểm ở giữa hai đầu lông mày.

“Em không sao, em đâm phải người khác.” Trần Túy thấy hần hiểu nhầm liền vội vàng giải thích.

Nhịp tim của Trần Kinh mới hoãn lại đôi chút ở nửa vế trước thì lập tức nghe thấy nửa vế sau.

“Người đó trông có vẻ không ổn rồi, làm sao bây giờ hả anh?”

“Uống rượu à?” Hần trầm giọng hỏi, đầu dây bên kia im lặng không đáp, biểu thị sự thừa nhận.

“Cậu đừng hoảng, bây giờ đang ở đâu? Tôi đến giải quyết.”

“Em đang ở phòng phẫu thuật cấp cứu của bệnh viện trung tâm thành phố. Anh, anh mau đến đi!”

Thành phố buổi đêm đẹp hơn hần so với ban ngày, cả khu đô thị như một mảng đại dương mênh mông lấp lánh ánh đuốc. Những hạt bụi trời nổi cùng bầu không khí hỗn độn đều được màn đêm bao dung hết thảy. Ngược mắt nhìn lên đâu đâu cũng là ánh đèn neon nhấp nháy. Từng chùm ánh đèn phía xa xa tiếp giáp với những vì sao, ranh giới đất trời dường như không còn rõ ràng nữa. Thế nhưng không phải ai cũng có tâm trí để hưởng thụ cảnh đẹp, ví dụ như những nhân viên văn phòng muốn mau chóng trở về nhà - nơi có người thân đang chong đèn chờ đợi, hay người nhà bệnh nhân đang lo lắng không yên trước cửa phòng phẫu thuật, hay chính là người nào đó đang vội vã tới chỗ em trai để thay cậu ta thu dọn mớ hỗn loạn này.

Chiếc xe Bentley màu đen phóng như bay trong màn đêm, chút hơi men còn sót lại của Trần Kinh đã bị cơn gió lạnh thổi sạch, hần trở nên hoàn toàn tỉnh táo. Tháo cà vạt ném qua một bên, mở phanh hai nút áo sơ mi trên cùng. Sau khi đã bình tĩnh trở lại, hần gọi liền một mạch mấy cuộc điện thoại, liên hệ những người liên quan tìm hiểu tình hình để thương lượng đối sách.

Cúp máy, hần day day hai bên thái dương, đứa em trai này thật không khi nào để hần hết lo lắng, nếu dùng một câu để khái quát thì đó chính là: “Thành công chưa đủ, thất bại có thừa”. Nếu không phải là ruột thịt thì cậu ta sớm đã bị hần đá bay ra Thái Bình Dương làm mồi cho cá. Bản thân phải quản lí cả một doanh nghiệp lớn, hàng trăm nhân viên dựa vào hần để kiếm sống, những việc này đối với hần dễ như trở bàn tay, ngoài năng lực của bản thân ra đương nhiên cũng không thể thiếu những mối quan hệ của gia đình trong đó.

Chỉ có một điều duy nhất khiến hần lao tâm khổ tứ, không biết phải làm sao, đó chính là đứa em trai này. Cậu ta chắc chắn là yêu tinh phá hoại đầu thai. Khi còn nhỏ đánh nhau với kẻ khác lúc nào cũng khóc tu tu chạy về nhà, hần đành phải đích thân xuất trận, cuối cùng bị người ta nói là ý lớn nạt bé, cậy thế cậy quyền, ngồng cuồng thích gì làm nấy, lúc về nhà còn phải chịu một trận đòn của cha già chí công vô tư. Tên oát con này lớn lên lại có thêm một bản lĩnh nữa - chơi gái, không bị người ta tìm đến tận cửa vì cái bụng to thì là bị gái bao đứng đợi để được boia tiền. Một bộ phận không nhỏ nguồn tài nguyên xã giao của hần là dùng vào việc thay Trần Túy dọn dẹp đủ loại rắc rối, vì thế mà hần bị trêu chọc là: “Anh trai nhị thập tứ hiếu^[2]”. Sự cố lần này nếu dính tới mạng người thì e là có chút phiền phức, nhất định phải xử lý ổn thỏa, bằng không Trần Túy khó tránh khỏi việc phải ngồi tù, đồng thời cũng sẽ gây ảnh hưởng xấu tới danh tiếng dòng họ, lại còn thêm bà mẹ hần yêu con hơn cả tính mạng mình nữa chứ... Haiz, Trần Kinh bắt đầu thấy nhức óc.

[2] “Nhị thập tứ hiếu” là hai mươi tư tấm gương hiếu thuận cảm động lòng trời được dân gian Trung Quốc truyền tụng. Nhà văn Quách Cự Nghiệp, một học giả triều nhà Nguyên bên Trung Quốc đã sưu tập lại và viết ra. Nho giáo dạy rất kỹ về Nhân đạo, lấy chữ Hiếu làm căn bản đạo đức con người.

Vừa tới phòng cấp cứu của bệnh viện trung tâm thành phố B, Trần Kinh lập tức thấy Trần Túy đang đứng ở hành lang phòng phẫu thuật nhìn xung quanh ngóng hần. Trên người cậu ta là bộ quần áo hàng hiệu nhãn nhúm, đầu quấn một vòng vải xô, lộ ra đám tóc lộn xộn màu vàng nâu, má trái dán một miếng băng gạc đang thấm nước thuốc màu vàng, quả là một đáng về quý quái đậm chất khôi hài. Nếu như đổi lại rơi vào hoàn cảnh khác, Trần Kinh chắc chắn sẽ không kiếm lời đá đều cậu ta vài câu.

Nhìn thấy cứu tinh đến, Trần Túy lập tức chạy tới, vội vã gọi to: “Anh, anh tới rồi!” Xem ra đầu óc vẫn bình thường, ồm, tay chân còn đủ cả, ánh nhìn da diết mong chờ của cậu ta cực kì giống với bộ dạng đáng thương lúc nhỏ bị người ta đấm cho thâm quầng một bên mắt. Trần Kinh chỉ có thể kìm nén sự tức giận trong lòng, tự dặn mình một ngàn lẻ một lần không cần to tiếng. Bản thân hắn cũng đã uống không ít nhưng vẫn ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người Trần Túy, hắn ghét bỏ đẩy cậu ta ra, nhưng ngay sau đó lại nắm cổ áo kéo ngược trở lại, chẳng buồn hỏi han vết thương thể nào, thấp giọng ra lệnh: “Ngay lập tức giải quyết mùi rượu trên người cậu đi!”

Trần Túy vâng lời lật đặt rời đi. Trần Kinh ngẩng đầu nhìn ánh đèn đỏ vẫn đang sáng, bây giờ hắn mới để ý thấy có một cô gái khoảng hai mươi tuổi đang ngồi chờ trước cửa phòng phẫu thuật. Vừa rồi, hắn và Trần Túy to tiếng ở bên này nhưng cô gái kia không có chút phản ứng, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn bàn tay đang đặt trên đầu gối. Trần Kinh đoán đây chắc là người nhà bệnh nhân. Hắn tính qua đó thăm hỏi đôi chút, nhưng đáng về chuyên tâm ấy của cô làm hắn vô thức dừng bước.

Mái tóc dài của cô gái lòa xòa rối tung, thấp thoáng phía sau là gương mặt thanh tú với hàng mi cong. Bộ váy liền màu trắng nhún nhúm khó coi, trên đó dính đầy những vết máu loang lổ, lưng cô hơi khom xuống, làm cơ thể nhìn càng thêm mảnh mai yếu ớt. Cô gái có làn da rất trắng, trắng như thể cùng tông màu với chiếc váy đang mặc. Dưới ánh đèn hành lang, sáng đến làm người ta chói mắt, nhìn cô có chút mơ hồ, không giống một con người, mà giống như một bông hoa trắng bị giông tố vùi dập, trong khoảnh khắc sẽ bị nghiền thành cát vụn.

Trần Kinh chậm rãi tiến tới, hắn đứng một lúc, vậy mà cô vẫn không nhận ra, dường như hồn phách đã bay đi đâu mất, chỉ còn có thân xác đang ngồi đây. Điều thu hút hắn là vết máu còn chưa khô trong lòng bàn tay, đồng thời hắn cũng nhìn thấy trên ngón út bên tay phải cô có một chiếc nhẫn bị máu nhuộm đỏ. Khứu giác của hắn trước giờ rất nhạy cảm, ngửi thấy mùi máu tanh dạ dày lại nôn nao. Hắn cố gắng chịu đựng, lúc vừa mở miệng định nói vài câu thì cô gái bỗng đứng dậy. Hành động bất ngờ đó làm hắn giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra cửa phòng phẫu thuật đã mở.

Hồn vía cô như quay trở lại, hơi thở trở nên dồn dập, nhưng khi nhìn thấy bác sĩ, chân lại giống như dính chặt xuống mặt đất, không thể nào di chuyển. Trần Kinh tiến thêm hai bước, khẽ hỏi thăm bác sĩ. Bác sĩ kéo khẩu trang xuống lắc đầu nói: “Người nhà bệnh nhân vào trong đi!” sau đó rời khỏi với vẻ mặt tiếc nuối, tiếp đó, vài bác sĩ và y tá lần lượt bước ra.

Trong đó có một vị bác sĩ lớn tuổi, mái tóc đã bạc hết một nửa, ông dừng chân trước cửa phòng, Trần Kinh lễ phép chào: “Bác Nguy!”. Ông vỗ vỗ vai hắn nói: “Vết thương quá nghiêm trọng, mọi người cũng đã cố gắng hết sức rồi.”

“Cháu hiểu, dù sao vẫn cảm ơn bác.”

Ông chỉ lắc đầu không nói gì thêm rồi rời đi cùng mọi người.

Trần Kinh cau mày, lúc trên đường hắn đã gọi điện đến bệnh viện tìm hiểu tình hình, “Gãy xương sườn”, “Vỡ nội tạng”, “Tràn máu màng phổi” - những từ ngữ này khi tổng hợp lại với nhau cũng có nghĩa là nguy hiểm tới tính mạng, nhưng hắn vẫn ôm một tia hi vọng mong manh, còn mời cả chuyên gia về nội tạng mà hắn quen biết tới chẩn trị.

Hắn thờ dãi, quay đầu nhìn cô gái kia, phát hiện ra nét mặt cô như bị đóng băng, đôi mắt hình quả hạnh nhân vốn phải rất đẹp kia giờ đây bỗng vằn lên những tia máu đỏ, trùng trùng nhìn theo hướng nhóm bác sĩ vừa rời đi như thể nghe không hiểu lời của họ. Trần Kinh ngáp ngừng một lúc rồi nói: “Xin cô hãy nén đau thương.”

Hắn cúi người mời cô vào trong, nhưng cô vẫn cứ đứng im.

“Người chết rồi ư?” Từ phía sau bỗng truyền đến một tiếng nói hoảng sợ. Lông mày Trần Kinh vừa giãn ra lại cau vào, thằng em trai xui xẻo của hắn sao có thể chạy tới mà không biết tình hình người sống hay đã chết?

Cô gái nghe thấy tiếng người đột nhiên quay đầu lại. Mới vừa nãy còn giống hệt như cục gỗ bị đóng đinh vào mặt đất, bây giờ loáng một cái đã nhào về phía trước, hành động nhanh tới mức Trần Kinh không kịp ngăn lại. Trần Túy ngốc nghếch giương mắt nhìn, cho đến khi cổ bị siết tới mức nghẹt thở suýt chết, mới gào lên cứu mạng.

“Người, tên sát nhân, mau trả Vương Tiêu lại cho tôi.” Cô gái lên án bằng giọng khàn khàn khiến người nghe run sợ. Trần Kinh bước nhanh tới, hắn nắm lấy cánh tay vô cùng mỏng manh của cô, dường như chỉ không cần thận chút thôi là sẽ khiến nó gãy vụn. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt đỏ lựng của em trai, hắn biết cô gái này thực sự muốn liều mạng. Trần Túy vốn đang bị thương ở đầu, bây giờ cổ lại bị siết chặt rồi lắc liên hồi tới mức hai mắt trợn trắng. Trần Kinh thấy vậy liền mạnh tay hơn một chút, kéo cô ra, đồng thời khuyên can: “Cô gái, bình tĩnh lại đã.”

Thế nhưng cô hết như người điên, không màng tới điều gì, rít lên như kẻ tâm thần: “Tôi phải giết anh, tên hung thủ giết người kia!” Đôi tay trắng nõn mảnh dẻ của cô giờ bỗng nổi gân xanh, máu tươi trong lòng bàn tay dính đầy trên cổ Trần Túy, cảnh tượng cực kì kinh dị. Nhìn thấy thằng em vô dụng của mình sắp chết trong tay cô gái kia tới nơi, Trần Kinh liền giơ tay phải lên đập vào sau gáy cô. Cuối cùng thì cô cũng dừng lại, rồi nhẹ nhàng ngã vào lòng hắn.

Trần Túy sau khi được cứu mạng liền ho dữ dội, mở to miệng hít thở, sau đó chỉ vào cô gái kia vừa giận dữ, vừa hốt hoảng hét lên: “Con bé này điên thật rồi, suýt chút nữa thì đã bóp chết thiếu gia ta đây...”

Trần Kinh đang ôm người con gái hôn mê trong tay, trầm giọng rít lên:

“Câm mồm, nếu cậu không muốn chết thì lát nữa làm tường trình cẩn thận cái miệng cho tôi!”

Lâm Uyên vừa tỉnh lại đã thấy đau nhức sau gáy, đầu óc choáng váng. Cô đảo đảo hai con ngươi đau rát, phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng đầu đầu cũng là

màu trắng, ánh đèn trắng bùng sáng có chút rợn người. Cô sùng sốt mất một lúc mới bình tĩnh trở lại, ngồi bật dậy, tung chăn ra xuống giường.

“Cô tỉnh rồi à?”

Một giọng nam trầm thấp vọng tới. Giờ cô mới phát hiện trong phòng còn có người khác, một người đàn ông cao lớn từ phía chiếc sô pha bên cửa sổ đứng dậy, mãi cho đến khi nhìn rõ gương mặt hắn ta, cô mới nhớ ra người này và tên gây ra tai nạn kia cùng là một giuộc.

“Vương Tiêu đâu?” Môi cô run run, vừa hỏi được đúng ba chữ thì đột ngột nhớ ra anh đã chết. Nước mắt cô tuôn trào, những giọt lệ nóng hổi tới mức khiến hai má cô bỏng rát.

“Tôi đưa cô đi thăm anh ta.” Thấy cô xuống giường có vẻ khó khăn, Trần Kinh lại gần đỡ cô. Lâm Uyển gạt tay hắn ra, ngoan cố tự mình xỏ giày rồi tiến ra bên ngoài, nhưng đi chưa nổi hai bước đã bắt đầu loạng choạng. Trần Kinh còn đang ngăn người vì vừa bị cô gạt ra, thấy vậy vội bước tiến đến tóm lấy cánh tay đỡ cô thêm lần nữa, quyết không cho cô từ chối.

Đúng là “ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng”, cô ra sức xô hắn ra nhưng vẫn không thể nào gỡ được bàn tay hệt như gọng kìm đó, ngược lại còn bị hắn giữ chặt hơn, chỉ có thể lớn tiếng quát lên: “Buông tôi ra, anh là đồ khốn nạn!”

Nói xong cô còn đá vào cẳng chân hắn. Thật tiếc cô lại đi giày vải nên ngoài việc để lại vài dấu giày rõ rệt thì không thể làm gì hơn.

Hành động la lối om sòm pha lẫn sự trề con của cô làm cho Trần Kinh thấy buồn bực, mình có lòng tốt lại bị cho là lòng lang dạ thú. Hắn không vui, lạnh nhạt đáp: “Có nhât quyết tự mình qua đó sao?”

“Dù phải bò qua đó tôi cũng không cần anh giúp!”

Cô ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn hắn. Sắc mặt cô nhợt nhạt, thứ duy nhất còn hồng hào chính là đôi môi đang run lên vì tức giận. Vừa đúng lúc ánh mắt của Trần Kinh đang dừng tại đó, màu sắc tươi tắn, dày mỏng vừa đủ, khi hôn chắc không tệ chút nào. Suy nghĩ ấy xuất hiện trong khi bản thân đang ở vào hoàn cảnh này khiến hắn bỗng trở nên hoảng loạn.

“Buông tôi ra!” Lâm Uyển đương nhiên nhận ra ánh mắt không trong sáng của hắn, càng căm ghét ra sức vùng vẫy nhưng lại bị hắn ôm gọn lấy chi bằng một tay.

“Dừng cử động!” Trần Kinh hơi dịch chuyển tầm mắt lên phía trên, bỗng phát hiện trên trán cô có vết máu khó nhìn thấy. Hắn giữ chặt cô trong lòng, gờ tay phải vén tóc cô lên, ở gần mép tóc phía bên trái có một vết thương.

“Chỗ này của cô bị thương rồi!” Người trong lòng không ngừng giẫy giụa, hệt như con thú nhỏ nóng tính, hắn thờ hờn hển nói, sau đó dùng ngón trỏ nhẹ nhàng lau đi vệt máu đã khô lại trên trán cô. Vết thương dài chưa tới một tấc^[3], có lẽ do va đập, không sâu lắm nên chắc không cần phải khâu, hắn thờ phào nhẹ nhõm.

[3] Tác: Đơn vị đo lường Trung Quốc. 1 tấc = 3.33 cm.

Lâm Uyển không hề chú ý tới vết thương của mình, nổi giận đùng đùng gào lên: “Bỏ bàn tay dơ bẩn của anh ra!”

Cô hất phăng bàn tay ấm áp của người đàn ông trên trán. Trần Kinh vẫn đang nghĩ không biết trên người cô còn vết thương nào không, trong khoảnh khắc lơ là đã để Lâm Uyển thoát khỏi. Nhìn cô lao đảo đẩy cửa bước ra ngoài, hắn cúi xuống nhìn đầu ngón tay đã bị nhuộm đỏ, lấy ra chiếc khăn giấy từ trong túi quần lau sạch, cuối cùng nhắc chân bước theo ra khỏi phòng.

Lâm Uyển đã nhiều lần nhìn thấy trên tivi cảnh tấm khăn trắng phủ tới tận đầu, sau khi được mở ra lại là gương mặt quen thuộc đang bất động. Sau đó người thân, bạn bè, người yêu thất thanh kêu khóc nức nở, vô cùng bi thương, nhưng chưa bao giờ cô nghĩ rằng có một ngày chính mình lại lâm vào cảnh tượng đó. Vẫn biết rằng sinh ly tử biệt là điều chẳng thể nào tránh khỏi, nhưng cô không ngờ giờ phút ấy lại đến quá nhanh, quá đột ngột như vậy.

Như thể có một sợi dây vô hình trong cô bỗng đứt đoạn, Lâm Uyển cứng đờ như tượng gỗ, vô hồn tiến tới, tay run run lật tấm vải trắng. Cô nhìn thấy một gương mặt xa lạ, bởi gương mặt quen thuộc trước kia lúc nào cũng mang nụ cười ấm áp khiến người khác cảm thấy an lòng, bên má thấp thoáng lúm đồng tiền, cô gọi đó là “Vòng xoáy hạnh phúc”. Đôi mắt quen thuộc trước giờ lúc nào cũng đen nhánh như nước hồ sâu thẳm, luôn nhìn cô tràn đầy yêu thương, dù không nói thì cô vẫn có thể đoán ra anh đang nghĩ gì. Hàng lông mày dày cũng vô cùng sinh động, lúc tức giận thì khẽ nhích lên, lúc chăm chỉ làm việc thì hơi nhăn lại, cô thích nhất là lấy ngón tay xoa nhẹ ấn đường của anh, rồi trêu ghẹo: “Anh mà biến thành ông lão thì em không cần anh nữa đâu nhé!”

Rồi anh nói gì? Anh nói rằng: “Anh là ông lão thì em chắc chắn là bà lão rồi, hai chúng ta ai cũng không thể ghét bỏ ai.”

Họ đều nghĩ rằng mình sẽ cùng nhau già đi, giống như lời bài hát: “Em nghĩ tới điều lãng mạn nhất, chính là được cùng anh chậm chậm già đi... cho đến khi chúng ta già tới mức không thể đi đâu nổi, anh vẫn coi em như bảo vật trong tay mình như xưa.”^[4]

[4] Lời bài hát trích từ ca khúc “Điều lãng mạn nhất” của Triệu Vĩng Hoa được phát hành từ năm 1994.

Cô đã tưởng tượng ra bức tranh đó vô số lần. Ánh nắng ấm áp, khoảng sân yên tĩnh được bày thêm hai chiếc xích đu bằng mây, ở giữa là một chiếc bàn gỗ nhỏ, bên trên có hai cốc trà xanh đang tỏa khói nghi ngút, hai bàn tay đã lấm tấm đồi mồi thêm phần khô ráp nhăn nheo của người già đan vào nhau, nhưng đó lại là bức tranh đẹp nhất trên thế giới này, nó tượng trưng cho niềm hạnh phúc nhất trên trần gian... Cô còn tưởng tượng, lúc đó tóc họ sẽ bạc trắng như cước, nếp nhăn đầy mặt, những nếp nhăn ấy giống như vòng đời của cây, mỗi vòng đều khắc đầy những kỉ niệm, từng vòng từng vòng, kết thành sự vĩnh hằng, cho đến khi họ chỉ còn là bộ xương với cát bụi, cũng sẽ mỉm cười thanh thản.

Nhưng bây giờ, Lâm Uyên nhìn gương mặt lạ lẫm trước mắt, nhợt nhạt như giấy trắng, không chút sức sống, cô rất muốn nói với bản thân rằng, đây không phải anh, không phải Vương Tiều của cô. Nhưng gương mặt này tuy lạ lẫm, mà những đường nét không sức sống kia lại vô tình nói với cô một cách mỉa mai rằng, đây chính là vị hôn phu của mình.

Trong khoảnh khắc khi xác định được sự thực này, đột nhiên năm giác quan ngừng hoạt động, cô thấy mình như đang ở trong môi trường chân không, ngay đến việc hít thở cũng ngừng lại, không có trọng lượng, không có cảm giác tồn tại, như thể bản thân đã biến thành cát bụi.

Cô cứ như vậy không biết trải qua bao lâu, tri giác từ bốn phương tám hướng bắt đầu khôi phục dần từng chút, từng chút, nhưng trong đầu vẫn là một mảng trống rỗng, giống một tờ giấy vẽ vừa được trải ra, bởi người cùng cô hẹn ước kiếp này mãi mãi bên nhau đã đi rồi, cuộc sống của cô không còn chút màu sắc, thế giới của cô đã sụp đổ... im lặng hồi lâu, cô giống như người bỗng nhiên tìm thấy giọng nói của mình, hét lên một tiếng “A!” đau như xé ruột gan, rồi phủ phục lên thi thể gào khóc.

Bốn giờ sáng, Trần Kinh đang tựa vào cửa sổ ngắm chiếc di động, trông có vẻ như hắn đang xem danh bạ điện thoại, nhưng não lại đang vận hành một cách cao độ, xác nhận xem có phải còn nơi nào mình bỏ sót hay không. Cách âm của phòng ở bệnh viện chắc không tốt lắm, chốc chốc lại vọng ra tiếng khóc của cô gái bên trong, lúc thì gào khóc, lúc lại thút thít nỉ non. Từ tối hôm qua đến bây giờ hắn chưa chợp mắt chút nào, chỉ lo xử lí việc này để bảo vệ em trai và giảm bớt hậu quả một cách triệt để nhất. Hắn thừa nhận mình là kẻ máu lạnh. Gia cảnh không giống người thường, cộng thêm nhiều năm từng trải trên thương trường đã sớm luyện cho hắn có một trái tim sắt đá.

Người chết không thể sống lại, nếu bám vào Trần Túy thành trăm mảnh thì sao chứ? Có khi bỏ chút tiền bồi thường còn thực tế hơn.

Tiếng kêu khóc lại truyền tới, hai bên thái dương Trần Kinh bắt đầu nhức nhối giật giật. Đã hai tiếng đồng hồ trôi qua, vậy mà cô gái tên Lâm Uyên kia vẫn đang khóc lóc. Nếu Trường Thành mà ở đây e rằng cũng sẽ bị nước mắt cô làm cho sụp đổ. Hắn không nghiên cứu gì nhiều về tiếng khóc, chỉ biết mẹ hắn cứ khóc là hắn lại đau đầu. Nhưng tiếng khóc của cô gái này có một loại sóng âm đặc biệt nào đó, như thể có một tay nhạc công mới vào nghề kéo đàn vĩ cầm ngay cạnh tim hắn. Dây đàn mảnh mai chốc chốc lại hại hắn giật mình thon thót, cảm giác khốn kiếp này thật khó chịu. Nhưng kì lạ thay, sao hắn lại cứ đứng mãi đây không chịu rời đi, chẳng lẽ chỉ vì cái gọi là “Tinh thần chủ nghĩa nhân đạo”, hay vì cái mặc cảm tội lỗi gì đó? Hắn lắc đầu, dường như muốn quăng đi hết những suy nghĩ quái lạ trong mình. Đúng, nhất định là ban nãy hắn nghĩ quá nhiều rồi, việc lần này đã xử lí êm đẹp, cho nên ý thức của hắn cũng phục hồi trở lại.

Lúc này có hai nhân viên trong bệnh viện đi đến, họ tới để hoàn thành nốt thủ tục di dời thi thể bệnh nhân tới nhà xác.

Nói một cách hơi khó nghe, người chết tự khắc có chỗ của người chết, đây là phòng phẫu thuật, còn phải dành cho người sống đến cấp cứu, dù họ chỉ còn một cơ hội sống sót nhỏ nhoi. Hai nhân viên vừa bước tới cửa lập tức nghe thấy tiếng khóc phía trong, nhìn Trần Kinh ngập ngừng nói: “Anh Trần, đây là...”

“Thôi, cứ để cô ấy khóc cho thoải mái đi, đợi cha mẹ người chết đến rồi nói chuyện.” Trần Kinh không đợi được hết câu hỏi, vội trả lời.

Hai nhân viên vừa rời khỏi, cô thư ký bận rộn chạy ngược chạy xuôi cả buổi tối vội vàng tiến tới, thờ hồng học nói: “Tổng giám đốc Trần, thứ anh cần tôi đã đem tới rồi ạ.” Cô nói rồi lấy từ trong cặp một túi tài liệu đưa cho Trần Kinh.

Trần Kinh nhận lấy mở ra, rút tập giấy A4 bên trong xem xét tổng thể một lần, khước miệng khẽ nhếch lên.

“Anh nghỉ một chút đi, ở đây đã có tôi trông chừng, đợi chút nữa người nhà họ đến nếu làm ồn ỉ lên anh còn phải ra mặt nữa.” Cô thư ký nói rồi đưa cho hắn một chiếc thẻ phòng.

“Ồ phía đối diện bệnh viện, phòng ốc cũng khá tốt.”

Trần Kinh nhét lại đồng văn kiện vào túi tài liệu đưa cho thư ký, cầm lấy thẻ phòng nhét bừa vào trong túi áo vest, hỏi một câu: “Có nước không?”

Cô thư ký vội nói có, rút từ trong túi ra một chai Evian chưa mở nắp, Trần Kinh nhận lấy rồi lại hỏi: “Thuốc lá đâu?”

Thư ký lại gật đầu, lấy ra bao thuốc Panda ông chủ thường dùng. Trần Kinh cầm lấy bao thuốc, dãn dò: “Vậy thì ở đây giao cho cô.” Sau đó, hắn liếc nhìn cửa phòng khép chặt ở đối diện rồi quay người bước đi.

Trần Kinh không hề tới khách sạn mà thư ký đã đặt để nghỉ ngơi, thức lâu quá thành ra hắn không còn thấy buồn ngủ.

Bây giờ đối với hắn mà nói, chỉ cần hai tai được yên tĩnh một lúc chính là sự nghỉ ngơi tốt nhất. Hắn đi dạo tới vườn hoa phía sau tòa nhà phòng khám bệnh, tìm một chiếc ghế dài ngồi xuống, mở chai nước khoáng uống hai ngụm lớn, sau đó lấy thuốc ra châm lửa, hít vào một hơi.

Khỏi thuốc tràn vào khoang phổi, rồi lại từ mũi bay ra, sự bức bối trong hân dần dần tiêu tan, mạch máu toàn thân trở nên thông suốt lạ thường. Hân tìm cho mình một tư thế thoải mái nhất, duỗi chân, lười biếng tựa vào thành ghế, mắt nhắm hờ, bắt đầu tận hưởng việc nhà khỏi thuốc vào không trung.

Trần Kinh không thích rượu, chẳng qua vì đãi khách nên mới phải xã giao lấy lệ, nhưng giới hạn luôn nằm trong sự kiểm soát của hân. Từ trước đến giờ hân đều sống rất lí trí, đối với những thứ làm tê liệt thần kinh, đóng băng ý chí, khiến cho bản thân làm ra những hành động không thể không chế được như vậy hân không ưa. Thế mà thằng em hân lại kết thân với rượu dù cho từu lượng rất kém. Thình thoảng Trần Kinh nghĩ, liệu có phải thằng em bị đặt sai tên rồi không... Trần Túy ^[5]...

[5] Trong tiếng Trung Quốc, họ “Trần” đồng âm với từ “Chìm đắm”; “Túy” có nghĩa là “say”, cái tên Trần Túy ám chỉ tài lượng cao.

Hân cũng không phải kẻ nghiện thuốc lá, có khi một hai hôm không hề hút điếu nào, nhưng bên người bao giờ cũng phải có một hai bao, chắc chắn sẽ có lúc cần đến. Ví dụ như lúc mệt mỏi, hoặc là có điều phiền muộn, hút thuốc một lúc sẽ cảm thấy đầu óc thông suốt, vô cùng sáng khoái, những áp lực hay phiền muộn vô hình kia dường như đều tan biến theo làn khói thuốc. Sau đó hân lại hồi phục, trở thành một Trần Kinh khí phách hiên ngang, một Trần Kinh không gì là không thể.

Mùa hạ ngày dài, lúc này chính là khoảng thời gian đẹp nhất trong một ngày, không có mặt trời oi bức, không có tạp âm hỗn độn, bầu không khí được cây xanh bốn phía thanh lọc, trở nên trong mát tự nhiên, mang theo hơi ẩm đặc trưng của buổi sớm, hít thở chút không khí trong lành lúc này còn sáng khoái hơn cả nhấp một ngụm rượu ngon. Trong lùm cây, lũ chim không ngừng hót vang riu rít, trong trẻo mà không quá nhiều lòng người.

Trần Kinh hút xong điếu thuốc cuối cùng, uống một ngụm nước, đứng dậy lười biếng vươn vai. Lúc này trời đã sáng hân, mặt trời nở một nụ cười ác ý, chuẩn bị thêm một vòng quay mới đầy đau thương. Trong không khí, cảm giác nóng nực dần dần chiếm cứ, vườn hoa cũng bắt đầu nóng dần lên. Đôi ba người mặc áo đồng phục bệnh nhân kẻ sọc đang ở đó vươn vai đá chân, thình thoảng có vài y tá mặc áo khoác trắng mau lẹ lướt qua chẳng kịp để ý đến khung cảnh xung quanh đó.

Trần Kinh giơ tay xem đồng hồ, đã bảy giờ ba mươi, lại có thể ngồi lâu đến vậy, xem ra hân thật sự rất mệt. Hân vội lấy di động gọi: “Sao rồi?”

Thư ký đầu dây bên kia lễ phép báo cáo: “Cha mẹ nạn nhân hơn năm giờ đã tới, khóc lóc một hồi rồi...”

“Người ta đến sao không gọi tôi?” Trần Kinh khẽ nhíu mày ngắt lời.

“Dạ, thấy anh mệt suốt cả đêm nên tôi không làm phiền. Hơn nữa chúng ta đã chuẩn bị mọi thứ đầy đủ, đối phương cũng tỏ ra rất phối hợp.” Thư ký vội vàng giải thích.

“Tốt, cô nói xem.”

“Vâng, tôi mời ông Vương tới một mình, đưa cho ông ta xem mấy tài liệu đó, ông ta rất kinh ngạc, nhưng quả là người thông minh, vừa xem lập tức đã hiểu ngay nên làm gì, nhất quyết không nhận chi phíếu. Thi thể đã được đưa đến phòng xác, họ đồng ý sẽ nhanh chóng lo hậu sự. Người bên phòng cảnh sát giao thông cũng đã gửi đến tài liệu xác nhận trách nhiệm và các tư liệu liên quan, không có vấn đề gì nữa.”

Trần Kinh ngẩng đầu nhìn khung cảnh trong xanh tươi mát xung quanh, lạnh lùng ừ một tiếng.

“Mọi chuyện về cơ bản là như vậy, còn cô Lâm đó thì không chịu bỏ qua, cãi nhau với cả đội cảnh sát, còn nhất định đòi tìm anh nói chuyện trực tiếp.” Cô thư ký ngập ngừng nói.

Trần Kinh khẽ hừ một tiếng: “Ngay đến bố mẹ nạn nhân còn không có ý kiến, cô ta có thể làm gì được chứ?”

“Vậy hay để tôi đuổi cô ta đi chỗ khác?” Người ở đầu dây bên kia thấy nhẹ nhõm hân.

“Không cần, để tôi đi gặp cô ta.” Trần Kinh đập máy, nhanh chóng rời khỏi vườn hoa nhỏ. Cô gái mang chức danh “Vị hôn thê” này không hề đáng lo ngại. Có điều nếu cô ta đã muốn trực tiếp nói chuyện thì hân đành chiều theo nguyện vọng đó vậy, dù sao thì hân cũng đã nắm chắc mọi thứ để xoa dịu dư luận trong tay rồi.

Tính đến giờ phút này, sự việc cơ bản đã được đặt một dấu chấm hết, còn thuận lợi hơn cả dự tính. Chỉ có thể nói rằng ông trời cũng chưa thể nhìn rõ mọi việc đến tận chân tơ kẽ tóc, thậm chí đôi khi còn đứng về phía kẻ ác không chừng. Trần Kinh không phủ nhận hành vi bi ối của bản thân, nhưng từ phương diện mảnh khóc và hiệu suất mà nói, trong lòng hân lại còn có chút cảm giác đạt được thành công. Đương nhiên, hân chưa đến nỗi không có tính người đến mức lấy đó làm vui, bởi vì sự việc lần này vốn đã là một bi kịch, với đối phương chắc chắn là một tai họa. Hân lại nhớ đến cô gái khóc lóc thảm thiết kia, bây giờ cô yêu cầu được gặp hân, hân dĩ nhiên phải đáp ứng nguyện vọng của cô, bởi vì hân cũng rất muốn được “gặp lại” cô lần nữa.

Gặp lại Lâm Uyển tại phòng nghỉ của bệnh viện, Trần Kinh có chút ngạc nhiên. Cô gái vừa nãy không lâu còn khóc đến mức chết đi sống lại, bây giờ đang sầm mặt, thẳng lưng đứng trước hân, dáng vẻ như đã bảy sẵn thể trận khởi binh vắn tội, làm cho hân chưa thể thích ứng được ngay. Nhưng cảm giác đó đã biến mất trong khoảnh khắc, hân đã lẫn lộn trên thương trường khóc liệt nhiều năm, có loại người nào hân chưa từng gặp? So với những đối thủ đa mưu túc trí, thật giả khó lường thì cô gái trước mắt hân đây thực sự còn quá non nớt.

Trong phòng chỉ có hai người họ, Trần Kinh lạnh lùng quét ánh nhìn về phía Lâm Uyển, chậm chậm đi tới ghế sofa, thoải mái ngồi xuống như đang gặp gỡ những vị khách thông thường, không mấy may có chút nhận thức mình là “tội nhân” hay “tòng phạm”.

“Cô Lâm, nghe nói cô muốn gặp tôi?” Trần Kinh diễm tỉnh nói, thấy từ phía đối diện phát ra tiếng thờ nghiêm trọng, hẳn thấy rất tức cười, rõ ràng vẫn là một bé gái miệng còn hôi sữa nhưng lại cố nguy trang bằng vẻ hung dữ.

Lâm Uyên cũng lùi lại hai bước rồi ngồi xuống. Cô biết, muốn đàm phán thì phải có tư thái của người đàm phán. Từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy con người này, cô đã biết hẳn nhất định không phải kẻ tầm thường. Toàn thân hẳn toát ra một loại từ trường mạnh mẽ, uy thế, nguy hiểm, ngọt ngat, đây đều là ấn tượng đầu tiên về hẳn của cô. Còn cả bề ngoài của hẳn nữa, có vẻ như thân phận không hề đơn giản. Lâm đối thủ của hẳn nhất định sẽ rất nguy hiểm, cần phải có dũng khí, giống hệt như việc lấy trứng chọi đá, sức lực chênh lệch nhau quá xa. Nhưng bây giờ cô sẽ phải làm một quả trứng, dù sao cũng chẳng có gì đáng sợ, bởi cô bây giờ không còn gì để mất.

“Những việc này đều là do anh dàn xếp?” Giọng cô khàn khàn, đây là hậu quả của việc khóc liền mấy tiếng đồng hồ.

“Tôi không hiểu cô đang nói gì?” Hẳn nhịu mày.

“Hừ!” Lâm Uyên cười lạnh, nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện.

“Anh Trần này, anh đừng đắc ý quá sớm, kể cả bác trai bác gái bị bọn người các anh nhất thời lừa gạt, tôi cũng sẽ không buông tha đâu. Có gan ăn cắp, có gan chịu đòn, giết người đền mạng!” Bốn chữ cuối câu, từng từ, từng từ được nói ra rành mạch.

Trần Kinh quan sát cô gái trước mặt.

Cô vẫn mặc bộ váy liền màu trắng nhuộm đầy vết máu đỏ, dưới chân là đôi giày vải đế thấp đã từng đá hẳn, trên đó cũng lấm tẩm vết máu, cả người loang lổ những chấm đỏ hồng. Nhưng lúc này trông cô không hề nhếch nhác thảm hại chút nào, trái lại, nó khiến cô mang một vẻ bi hùng pha thêm sự thê lương âm đạm.

Ánh mắt hẳn tiếp tục tiến dần lên phía trên, phát hiện mái tóc rối bù lộn xộn của cô lúc trước đã được chải gọn gàng, sắc mặt vẫn trắng bệch nhưng không còn nhìn thấy vết nước mắt, chỉ có đôi mắt sưng húp nhắc nhở người khác rằng cô vừa trải qua những gì. Lần này ánh mắt của hẳn không bị đôi môi đỏ mọng kia thu hút nữa, mà dừng lại ở đôi mắt cô. Ánh mắt kiên định, mạnh mẽ, chất chứa hận thù. Nếu như đôi mắt đó có thể phun lửa, thì nhất định ngay lúc này hẳn đã hóa thành tro bụi.

Được lắm, rất mạnh mẽ! Nếu trước đó Trần Kinh chỉ xem cô như một bé gái gòi ra về thì bây giờ không kìm được mà phải xem trọng cô thêm vài phần. Khi đối diện với kẻ như hẳn, rất ít người, đặc biệt là những cô gái trẻ, có thể diễm tĩnh nhìn thẳng vào mắt hẳn, có lẽ đó cũng là sức mạnh đáng buồn của Trần Kinh. Đối với hẳn mà nói, chút sức mạnh này hoàn toàn không có khả năng sát thương. Hẳn là ai? Hẳn là Trần Kinh, là người trong giới kinh doanh được tặng biệt danh “Trần Diễm Vương”, tuy không hay ho gì, nhưng đó là từ miêu tả đúng nhất dành cho kẻ sắt đá máu lạnh, thủ đoạn cao siêu như hẳn.

Trần Kinh nghe những lời kiên quyết của cô, trong mắt lóe lên ánh nhìn chế giễu, lạnh lùng cất tiếng: “Cô Lâm này, có thể cô vẫn chưa xem kết quả điều tra của vụ tai nạn, nguyên nhân hoàn toàn không phải như cô nghĩ, cô nên chú ý lời nói của mình.”

Lâm Uyên vừa nghe thấy đã nổi giận, lập tức cao giọng: “Không phải như tôi nghĩ? Lúc đó tôi ở trong xe, chính mắt tôi trông thấy thẳng em vô lại của anh hung hăng lao tới. Hơn nữa hẳn ta cả người toàn mùi rượu, nói còn không ra lời, anh dám nói hẳn ta không phải uống say rồi điều khiển xe hay sao?”

Trần Kinh giữ nguyên giọng điệu không nhanh không chậm: “Việc uống say rồi lái xe hay đi sai luật không phải việc tôi với cô có thể nhận định, cái này chúng ta cần tin vào những người có chuyên môn và cơ quan có thẩm quyền, cô nói xem có phải không?”

Giọng hẳn vẫn cứ bình thản, tới câu cuối bỗng nhiên trở nên từ tốn nhẹ nhàng, nghe có chút khiêu khích, như là... tán tỉnh?

Hẳn vừa nhắc đến điều này, Lâm Uyên càng nổi cơn thịnh nộ. Cô đứng bật dậy, bước vài bước nặng trĩu, hẳn không thể nhào qua đó mà cầu xé bản mặt đạo đức giả của tên khốn này, moi tìm hẳn ra xem xem nó có phải màu đen hay không, không, cô nghi ngờ hẳn vốn chẳng có tim. Trước đó, cô chỉ nghĩ hẳn là người đại diện của hung thủ, sau đó phát hiện ra hẳn mới là kẻ đáng hận nhất, là đồ cặn bã đã bóp méo sự thật, coi mạng người như cỏ rác.

Khi nãy cô cũng đã thấy cái gọi là báo cáo điều tra, quả thực đã bị đổi trắng thay đen. Nếu không phải vì bộ đồng phục mấy người đó mặc, cộng thêm lời nói cứ chỉ không lộ chút sơ hở, cô còn tưởng rằng là do đối phương dùng tiền thuê diễn viên quần chúng đến lừa gạt họ. Cái gì “nồng độ cồn trong máu chưa vượt quá mức quy định”, “chưa thấy bằng chứng chính xác chứng minh rằng người điều khiển xe vi phạm luật giao thông”, “chức năng phanh xe gặp trục trặc”, “đoạn đường này không nằm trong phạm vi được ghi hình giám sát”... Cuối cùng đưa ra kết luận, đây là sự cố tai nạn giao thông bình thường, cả hai bên đều có trách nhiệm, các cá nhân tự chịu thiệt hại. Nói trắng ra là do họ xui xẻo, chiếc xe nhỏ hàng nội địa của họ là thứ kém chất lượng nên “phanh xe đột nhiên mất tác dụng”, còn chiếc xe thể thao xa xỉ phóng liều lĩnh trên đường là hàng đặt riêng nhập khẩu, kết quả sau vụ va chạm là phía bên kia người khiếp sợ, xe trầy sơn, còn phía họ u... xe nát, người tử vong.

Giấy trắng mực đen rõ ràng, “có lý lẽ, có chứng cứ”, nếu không phải cô đã từng có mặt tại hiện trường thì chắc cũng sẽ tin vào những lời lẽ này. Nhưng sự thực Lâm Uyên đã ở đó, cô lập tức hiểu ra đây là những bằng chứng giả dối được người ta dày công nguy tạo. Trong vòng một buổi tối, không, chỉ trong nửa buổi tối, khoảng vài tiếng đồng hồ, khi mà cô còn đang đau khổ tột cùng gục trên cơ thể lạnh như băng của vị hôn phu thì bọn họ bày mưu tính kế chiêng trống rùm beng. Đợi đến khi cha mẹ Vương Tiêu nghe tin dữ vượt gió bụi dặm trường vội đến đây, thì bọn họ đã tạo nên những lời lẽ dối trá một cách hoàn mỹ này. Dường như họ đã kết thành một mạng lưới rộng lớn mà chặt chẽ, lọc bỏ toàn bộ chân tướng sự việc. Cô thấy mọi thứ thật quá hoang đường, tại sao trên đời lại có chuyện như thế? Đây không phải là xã hội pháp quyền sao? Cô nhìn huy hiệu và quân hàm chói mắt đeo trên người của mấy kẻ đó, chỉ muốn nói rằng họ không phải được mệnh danh là đầy tớ của nhân dân ư? Bề ngoài là người mà sao lại không biết nói tiếng người? Nhưng điều khiến cô kinh hoàng nhất là bố mẹ của Vương Tiêu lại hoàn toàn tin vào điều đó. Những lí do chối bỏ trách nhiệm vô lí kia họ cũng đã tin, vậy có nghĩa là đã cam chịu số phận chấp nhận bị kịch này?

Cô tranh cãi dữ dội với mấy người đó, nhưng đối lại chỉ là sự thông cảm của mọi người, ánh mắt nhìn như thể cô là người mất trí, dường như mỗi câu cô nói ra đều là lời

nói nhảm. Bức gái bảo trông cô quá mệt mỏi rồi, cô cần phải nghỉ ngơi, bức trai cũng quay đầu đi không muốn nhìn, hình như cô thật sự đã hết thuốc chữa.

Khi đó, đầu cô đau nhức như muốn vỡ ra, trong lồng ngực chất chứa đầy sự phẫn nộ, nhưng cô không tiếp tục tranh cãi, bởi cô biết việc đó cũng không ích gì, muốn làm rõ buộc phải tìm đến ngọn nguồn, đối chất với người khởi xướng, tìm ra bàn tay tội ác phía sau kia. Nếu lúc trước tràn ngập trong cô là sự đau thương đến cùng cực, hận rằng không thể ra đi cùng Vương Tiều, thì bây giờ đầu óc cô ngập tràn sự phẫn nộ tới cực điểm. Cô không thể để Vương Tiều của mình chết oan như vậy, càng không thể giương mắt nhìn hung thủ nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật, tuyệt đối không. Vì vậy, cho dù cô bây giờ sức cùng lực kiệt vẫn phải cố gắng kiểm soát cho đôi chân không được run rẩy, níu giữ cho đôi mắt không được khép lại để chiến đấu với kẻ thù phía sau này.

Lâm Uyển dù vô cùng tức giận, cô vẫn chỉ đứng cách Trần Kinh khoảng ba mươi centimet, sự thù hận trong cô như chịu một sức ép nặng nề, cô cao ngạo nhìn hắn, điều chỉnh nhịp thở rồi lên tiếng: “Anh muốn nói tới mấy tờ giấy nực cười vạt đi kia?”

Cô cười khinh miệt, trầm giọng xuống: “Đó chẳng qua chỉ là một đám tiểu nhân bị mua chuộc tới diễn trò mà thôi. Sự thật chính là sự thật, không phải cứ ai tiêu vài đồng tiền, tìm vài người tới giúp là có thể thay đổi được.”

Trần Kinh mất hơi nheo lại, hắn tưởng rằng cô gái hung hãn này muốn nhào đến la lối ồm sòm, phải biết rằng bình sinh hắn ghét nhất loại đàn bà vô cớ gây sự. Hắn trước nay cũng chưa bao giờ nghĩ mình là loại loại quý nhân quân tử “không ra tay với phụ nữ”. Hắn trước giờ luôn coi trọng hiệu quả công việc, ra tay quyết đoán như sấm rền gió cuốn, những kẻ quây rối thì nên dùng vũ lực chế ngự, đây là chuỗi nguyên tắc của hắn, dễ nhận thấy vết hằn đỏ trên cánh tay cô nàng chính là một minh chứng cho nguyên tắc ấy. Nếu cô dám cào vào mặt hắn, đương nhiên hắn quyết không cho cô cơ hội thực hiện, vì thế hắn sẽ không ngần ngại trói cô lại trước. Trông cô như một con bò nhỏ ngang ngược đang xông tới bỗng phanh lại. Hắn thầm nghĩ, đàn bà đúng là đàn bà, sự can đảm chẳng đáng bao nhiêu. Ngay sau đó hắn nghe thấy hơi thở nặng nề của cô ở ngay trước mặt, liếc mắt nhìn thấy nắm tay yếu ớt siết chặt lại, hắn biết cô đang cố kiềm chế bản thân, không nhịn nổi, hắn lại thấy buồn cười.

Trần Kinh nhẫn nại nghe hết những lời kỳ quái khó hiểu của Lâm Uyển rồi chậm rãi đứng dậy, hắn không hề giận dữ mà trái lại nụ cười còn hiện rõ trên gương mặt. Do chiều cao chênh lệch, hắn hơi cúi đầu xuống, nhìn chăm chú vào đôi môi đang run lên vì tức giận của đối phương, nói bằng giọng vô tội: “Cô Lâm đây là thái độ coi thường năng lực làm việc của cơ quan thi hành pháp luật? Tin tôi đi, tôi chỉ là người dân bình thường, là công dân tuân theo pháp luật, đâu dám có bản lĩnh cao cường đối trắng thay đen?”

Những lời này toàn là đối trá, người dân bình thường? Tuân thủ pháp luật? Bản lĩnh cao cường? Đối trắng thay đen? Lâm Uyển nghe rõ từng chữ, cô nhận ra trong đó ẩn chứa cả ý tứ cảnh cáo.

“Còn nữa, những báo cáo này cô không tin cũng chẳng sao, chỉ cần những người khác đều tin...”

“Đồ vô liêm sỉ!” Lâm Uyển không thể nhịn nổi, quát hắn.

Gã đàn ông đang khéo léo từng bước “thuyết phục” đối phương bị ngắt lời, ánh mắt bỗng nghiêm lại, hành động của đôi tay thêm nhanh nhạy, thoát cái đã tóm được cổ tay mảnh dẻ đang muốn “thăm hỏi” mặt mình của cô gái. Dù vậy, hắn vẫn không thoát khỏi bị móng tay cô sượt qua, làn da khỏe khoắn bỗng xuất hiện một vết xước nhạt màu, kể cả da mặt có dày thêm nữa cũng vẫn cảm thấy hơi đau rát.

Thấy vậy trong lòng Lâm Uyển cũng dễ chịu hơn, dù cổ tay bị hắn giữ lại, hơn nữa tên tiểu nhân này còn tinh bơ trả thù cô, siết tay cô đau đến mức như bị kim châm. Cô dùng bàn tay còn lại để gỡ ngón tay của hắn ra nhưng chẳng thấm vào đâu, đành phải tay chân phối hợp, miệng cũng không ngừng chửi rủa: “Tên khốn vô nhân tính, cầu cho người bị ngàn dao đâm chết...”

Thật tiếc là móng tay của cô không đủ dài, không đủ sắc bén, động tác của cô không đủ nhanh nhẹn, nếu không thì cô sẽ cào nát mặt mũi hắn.

Trần Kinh cũng bắt đầu nổi nóng, vốn dĩ hắn không phải người nói nhiều, lại càng không thích phí lời với phụ nữ. Vừa nãy chỉ là do hắn nhất thời thấy hứng thú, không, là do nhìn thấy cô đáng thương nên có chút mềm lòng, suýt nữa quên mất phụ nữ là loài được đảng chân lân đẳng đầu, cho chút màu nhuộm đã mở xưởng nhuộm ngay được. Cô nàng đáng chết này lại giờ trò đánh úp, bất ngờ hạ thủ, suýt chút nữa hại hắn hỏng hết hình tượng, thật đáng ghét. Hắn bây giờ mặt mũi tối sầm, bỗng mạnh tay hơn lúc trước bảy tám phần, toàn thân sát khí đằng đằng, giống hệt như diêm vương đòi mạng đến từ địa ngục, Lâm Uyển hét thảm rồi đá kia cũng bị hắn dọa cho ngán người.

Trần Kinh không muốn lãng phí thêm thời gian với cô, siết chán rồi hất tay Lâm Uyển ra, thấp giọng gầm lên: “Đủ rồi, những gì cần nói tôi đã nói xong, bây giờ tôi không rảnh chơi trò này với cô.”

Nhìn thấy Lâm Uyển đứng ngây ra, đôi mắt to ướt đẫm lệ hệt như con nai nhỏ đang hoảng sợ, hắn cười khẩy, hạ thấp giọng xuống: “Tôi thấy cô Lâm đây tâm trạng đang không ổn định, nếu cô cần, tôi có thể giới thiệu cho cô một viện điều dưỡng khá tốt.”

Nói xong, hắn đắc ý khề nhếch miệng. Sau khi để lại cho cô ánh mắt chất chứa ý tứ sâu xa, hắn quay người bước đi.

Uy hiếp, đúng là sự uy hiếp trắng trợn. Lâm Uyển lập tức hoàn hồn, lúc xoay cổ tay đau đến tê rát, cô xông lên hét ầm ĩ sau bóng người đàn ông: “Tên họ Trần kia, anh nghe rõ đây, tôi sẽ không bỏ qua cho anh, còn cả thằng em giết người của anh nữa.”

Trần Kinh đã bước đi, nghe thấy, trịnh trọng quay người lại, khoe miệng khề nhếch tạo thành một đường vòng cung tỏ ý xem thường, trong giọng nói cũng mang theo ý cười rõ rệt: “Được, tôi đang chờ đấy.” Sau đó hắn ngạo mạn rời khỏi.

Lâm Uyên đứng đó không động dậy, một lúc lâu sau, từ trên tay truyền tới một cảm giác đau buốt đến thiêu đốt, cô mới bình tĩnh trở lại từ trong sự phẫn nộ. Vừa nhìn thấy vết bầm tím xuất hiện ở cổ tay, những đau thương oan ức bị kìm nén bấy giờ trong cô bỗng trỗi dậy, nước mắt không ngừng tuôn rơi trên gương mặt. Cô cứ đứng như thế, dùng tay trái gạt nước mắt, vừa lau xong, những dòng lệ mới lại tuôn trào. Cô khóc một lúc, hai chân đã không còn chút sức lực liền ngồi phịch xuống mặt đất, vùi đầu vào lòng khóc nức lên nhưng không thành tiếng.

Một y tá đi ngang qua cửa, nghe thấy tiếng liền sững sốt ngó vào, chỉ thấy một cô gái đang cuộn tròn người, bờ vai nức nở run lên từng đợt, khóc đến thương tâm. Cô y tá vừa đi làm chưa lâu, đối với những chuyện bệnh tật thương vong mà thấy nhiều thành quen trong bệnh viện này cô vẫn chẳng thể coi như không thấy. Nhìn một lúc, cô y tá trong lòng không kìm được cũng thấy xót xa, muốn vào an ủi lại cảm thấy không nên. Cô gái kia buồn như vậy, khóc cho thoải mái rồi sẽ thấy khá hơn.

Lúc này, một bác gái tầm năm mươi tuổi gương mặt tiêu tụy, hai mắt đỏ hoe xuôi theo hành lang đi tới, nhìn thấy cô y tá liền lại gần: “Xin hỏi, cô có thấy một cô gái tóc dài mặc chiếc váy màu trắng không?”

Cô y tá ngăn người, chỉ vào trong phòng nói: “Có phải cô ấy không?”

“Uyên Uyên...” Bác gái ghen ngào gọi, viền mắt đầm lệ.

Chương 2: Ngã bệnh

Ngày thứ năm sau khi Vương Tiêu qua đời, Lâm Uyên ngã bệnh.

Trong khoảng thời gian này, cô như người mất hồn tham dự lễ truy điệu được tổ chức đơn giản, hai mắt trừng trừng nhìn thi thể của người yêu bị đưa vào đài hóa thân, rồi lại bị đặt vào trong một chiếc hộp nhỏ. Cô ôm chiếc hộp đó khóc ròng suốt cả đêm, sau đó lại không dám nhìn nó lấy một lần, bởi thấy nó là cô lại như bị nhấn chìm trong biển đau thương, trong khi cô còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm. Song, chuyện tiếp theo đây dường như còn khó hơn lên trời. Sau mấy ngày liền chạy ngược chạy xuôi, lại trải qua vài lần đã kích, cơ thể Lâm Uyên suy nhược ngất đi giữa đại sảnh bệnh viện.

Khi tỉnh dậy, cô thấy mình đang nằm trên giường bệnh, bao quanh cô là màu trắng đến chói mắt và mùi thuốc khừ trùng gay mũi. Bác gái đang ở bên cạnh, nắm lấy bàn tay cô đang bị mũi tiêm xuyên qua.

Đôi môi Lâm Uyên khô ráp, cô định mở miệng nói vài câu, nhưng chưa kịp nói nước mắt đã tuôn rơi. Bác gái vội vã lấy khăn lau cho cô, mắt đỏ hoe, đau lòng nói: “Thật là đứa bé ngoan ngoãn, tiêu tụy tới mức nào rồi, A Tiêu nó vừa đi, con mà có chuyện gì bất trắc, chúng ta làm sao sống nổi đây?”

Lúc xảy ra tai nạn, bác trai và bác gái đang đi du lịch nước ngoài, nhận được tin dữ liền vội vã đón chuyến bay đêm quay về, biến cố này chắc chắn là một đòn chí mạng đối với họ. Bác trai hai hôm nay bệnh tình tái phát phải nằm viện theo dõi, bác gái cũng già đi rất nhiều. Nhìn thấy những sợi tóc bạc mới xuất hiện hai bên tóc mai của bác mà trong lòng Lâm Uyên càng thêm chua xót. Cô nắm lại tay bác gái, muốn khuyên nhủ nhưng lại không thể nào nói nên lời, mặt cô lộ rõ vẻ sợ hãi kinh hoàng.

Bác gái vội giải thích: “Bác sĩ nói con bị tạm thời mất tiếng do sốt cao và trầm cảm lâu ngày, nghỉ ngơi hai hôm sẽ khỏe lại thôi.”

Lâm Uyên nghe xong mặt mày tối sầm, sao lại có thể mất tiếng vào đúng lúc này cơ chứ, cô còn có rất nhiều điều phải nói, rất nhiều chuyện phải làm. Đúng là muốn giết cô đây mà. Những gì cô đã trải qua mấy ngày hôm nay có thể dùng một cụm từ để hình dung: Thất bại triệt để. Cô đến cơ quan công an cấp cao hơn yêu cầu xem xét lại những tài liệu xác nhận trách nhiệm đó chỉ nhận được vô số lí do từ chối. Cô tới tòa án khởi kiện, vì chứng cứ không đủ nên bị tòa bác bỏ. Cô đi tìm luật sư, không có lấy một người đồng ý tiếp nhận vụ án này, cũng với lí do chứng cứ không đủ, chắc chắn không có cơ hội thắng kiện. Có một hai người tốt bụng khuyên cô nên tự mình tìm chứng cứ trước, vậy thì cô sẽ đi tìm chứng cứ. Kết quả là nếu không phải nhận lấy sự từ chối thẳng thừng thì là những lời khuyên can khéo léo, ngầm nói với cô rằng đừng nên làm việc ngốc nghếch, trừng không chọi được đá.

Mà hòn đá này chính là nhà họ Trần, mấy ngày vừa qua cô đã đại khái hiểu được gia cảnh nhà họ. Cha của Trần Kinh và Trần Túy là quan chức chính phủ, nghe đâu ông là vị quan thanh bạch liêm khiết, cũng là người chính trực ngay thẳng, dạo gần đây không ở trong nước nên bị hai anh em kia thừa cơ làm loạn. Nhưng chỗ dựa vững chắc thật sự của hai anh em kia chính là bà mẹ. Nghe nói ông ngoại của họ là vị thượng tướng vinh quang lừng lẫy, quyền thế hùng mạnh, mấy người cậu trong gia đình đều đảm đương các chức vụ quan trọng trong quân đội và chính phủ, từ trung ương đến địa phương đều có mạng lưới quan hệ sâu rễ bền gốc. Vì vậy, Trần Kinh mới có thể trong một thời gian ngắn thu xếp được hàng loạt chuyện, gần như không có kẻ hở như vậy. Tình hình so với Lâm Uyên dự tính còn nan giải hơn nhiều, nhưng cô vẫn ôm quyết tâm phải thực hiện được bằng bất cứ giá nào, tuy còn gặp nhiều trắc trở, cô cũng sẽ không sa vào tuyệt vọng.

Song, điều làm cô ớn lạnh chính là lúc tới bệnh viện tìm gặp bác sĩ và y tá xử lí vết thương cho Trần Túy vào đêm hôm đó, để mời họ làm chứng về sự thật Trần Túy uống say, nhưng cô lại nhận được sự từ chối từ tất cả. Lòng người sao có thể lạnh nhạt như vậy? Sinh mạng của một con người đem đi so sánh với quyền thế và tiền bạc lại nhẹ tựa làn khói vậy sao? Mà đây vẫn còn là nơi cứu người trị thương, bọn họ còn được gọi là “Thiên sứ áo trắng”, thế nhưng, tâm địa của họ còn xấu xa hơn cả ma quỷ. Cô bắt đầu cảm hận nơi đây, mỗi một tác mang sắc trắng đều khiến cô thấy buồn nôn. Ở trong phòng vệ sinh rửa trôi vệt nước mắt xong, cô chỉ muốn nhanh chóng lập tức rời khỏi nơi này. Mía mai thay, lúc cô đi tới cánh cửa chính vài bước chân, bỗng cảm thấy sức lực kiệt quệ rồi ngất đi, sau đó, lại phải ở trong chính nơi mà cô căm hận đó.

Lâm Uyên mấy ngày gần đây vì đau thương buồn bã, lại thêm ăn không ngon, ngủ không yên dẫn đến việc cơ thể suy nhược nghiêm trọng, phải ở lại phòng điều trị của bệnh viện để truyền nước. Nhìn từng giọt từng giọt nước chậm chậm chảy xuống như muốn ngừng lại, cô sốt ruột đến mức trái tim như bị lửa thiêu đốt.

Nhưng dựa vào sức cô bây giờ, e rằng ngay đến cửa chính của bệnh viện cũng không bước qua nổi, nói gì đến kế hoạch của cô. Dường như nó đã bị bóp chết ngay từ trong trứng nước. Cô muốn đấu tranh mà một chút manh mối cũng không có.

Bác gái trông coi bên giường cô một lúc lâu, nhìn cô ăn cơm, gọt táo cho cô, thấy cô trông như con thú hoang bị mắc kẹt, buồn bực không yên bèn bắt cô nghỉ ngơi. Nhưng cô bây giờ làm sao có thể ngủ yên, cô giống như kẻ bị mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế^[6], một khắc cũng không thể ngừng nghĩ về việc kia. Dường như chỉ vậy mới có thể giúp cô không nhớ đến Vương Tiêu, không bỏ mặc bản thân chìm đắm trong khổ đau. Hơn nữa, cô thật sự không thể ngủ nổi, những ngày này cô mất ngủ triền miên, có lúc rất buồn ngủ, ý thức vừa được buông lỏng thì bắt đầu nằm mơ, vụn vặt va chạm khốc liệt, máu tươi nhuộm đầy tay, tấm vải trắng tuyệt vọng... Sau đó cô liền giật mình tỉnh giấc, không thể nào ngủ tiếp...

[1] Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế: Là một hiện tượng tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

Nhưng rồi thì cô cũng “ngủ” được. Bác gái vô tình phát hiện ra lá thư tư vấn cô viết thì không ngừng nói bên tai cô: “Uyển Uyển à, đừng điều tra nữa, chúng ta đâu không lại họ đâu.” Cô không thể lên tiếng, đành nhắm mắt giả vờ ngủ. Cô nghĩ họ rốt cuộc rồi sẽ tin cô, cô cảm thấy chút an ủi từ điều đó. Nói thật lòng, đơn thương độc mã chiến đấu rất gian khổ, nhưng điều đau khổ nhất chính là ngay đến những người xung quanh cũng không hiểu mình.

Tuy rằng đã hiểu, nhưng hiển nhiên họ vẫn không ủng hộ cô. Cô thử cố gắng hiểu họ, đôi vợ chồng già lại thêm những mối lo khác nên e ngại nhiều điều. Còn cô lẻ loi một mình, chẳng có gì phải sợ sệt, cô không thể để Vương Tiêu chết mà không nhắm mắt, kể cả phải trả giá bằng mạng sống này cô cũng cam lòng. Nhưng với cục diện hiện nay, mạng sống này của cô vô giá trị, mọi đầu mối đều đã bị cắt đứt, những người liên quan đều đã bị bịt miệng. Cô nhất định muốn đâm đầu vào hòng sủng, nhưng thậm chí cô còn không biết nó đang ở phương hướng nào...

Tuy nhiên Lâm Uyển vẫn chưa bỏ cuộc. Đối với cô, ý nghĩa của cuộc sống hiện tại chính là tìm một lời giải thích hợp lý cho Vương Tiêu, chỉ cần cô còn chút hơi thở cuối cùng, cô sẽ không bỏ cuộc. Cô nằm trên giường bệnh thao thức trần trọc, vắt óc suy nghĩ, cuối cùng cũng tìm ra được một khe hở mang tính đột phá.

Khi màn đêm buông xuống, cửa sổ tầng hai của tòa biệt thự nhỏ nào đó nhẹ nhàng mở ra. Tiếp đó, một tên con trai trẻ tuổi đội mũ lưỡi chai ló đầu ra, nhìn ngang nhìn dọc, sau khi xác nhận xung quanh không có người, bèn nhor vào hàng rào cửa sổ tầng một treo xuống phía dưới, bước nhanh hòa vào màn đêm đen mịt mùng.

Người này chính là Trần Túy đang bị cấm túc. Sau khi gây chuyện, anh trai phạt cậu ta rất “thâm”, một năm không được lái xe, một tháng không được ra khỏi cửa. Đối với kẻ đã quen chơi bời như cậu ta, đừng nói là một tháng, một ngày cũng không thể chịu đựng nổi. Trần Túy nhẫn nhịn được một tuần, cuối cùng đã tới giới hạn, đợi bà mẹ phụ trách theo dõi mình lơ là, lập tức tìm cơ hội chuồn ra ngoài.

Trần Túy đi taxi đến cửa một quán bar có tên là “Dạ”, cậu ta đã quá quen thuộc với nơi này, nhanh chóng lẩn vào phía trong. Trên đường có rất nhiều nam thanh nữ tú chào hỏi một cách thân thiết, cậu ta cũng cười toe toét trả lời. Ngồi bên quầy bar hít sâu vài hơi, cảm nhận mùi vị lộng lẫy xa xỉ của nơi ăn chơi lâu ngày không tới, Trần Túy mới thấy rằng cuối cùng mình đã được sống lại, hết như cá không thể sống thiếu nước, cây cối không thể sống thiếu ánh mặt trời vậy. Cậu ám như Trần Túy chơi bời kiểu này thành quen, không thể sống thiếu bầu không khí hộp đêm ấy được. Cậu ta đặc biệt gọi một ly cocktail nồng độ thấp, vừa chậm chậm thưởng thức, vừa liếc mắt đưa tình với mấy cô gái xinh đẹp đi qua.

“Trần thiếu gia, lâu ngày không gặp nha.”

Một giọng nói nũng nịu vọng đến từ phía sau lưng, theo cùng giọng nói ấy là mùi nước hoa ngào ngạt và một bàn tay ngọc ngà thon dài đặt lên vai.

“Chào Rose, lâu rồi không gặp!”

Trần Túy nói xong, điệu nghệ nhấc bàn tay cô gái lên, đưa tới bên miệng hôn nhẹ, sau đó tặng cô ta một nụ cười đến mê người. Trần Túy trước giờ đều hào phóng với người đẹp, không kể là quẹt thẻ tín dụng thanh toán hóa đơn hay thái độ ân cần niềm nở, huống hồ cô gái người lai có dáng người nóng bỏng, gợi cảm phong tình như Rose.

“Có muốn tìm chỗ nào yên tĩnh uống một ly không?”

Rose sáp lại gần thoải mái đề nghị, hơi thở nồng nhiệt phả vào tai Trần Túy. Tức khắc cậu ta thấy trong lòng lâng lâng, vừa ngồi một lúc để nắm bắt đại khái người đẹp xung quanh và chỉ số xinh đẹp, tính đi tính lại thì Rose đây cũng phải xếp vào hạng nhất nhì, và lại hai người là bạn cũ nên cũng rất hợp nhau. Thế là cậu ta cười rồi đứng dậy, ôm chặt lấy eo Rose, đi về phía cầu thang. Tầng trên là các gian phòng, có bầu không khí đủ yên tĩnh, thích hợp cho việc tăng mức độ giao lưu thêm sâu sắc.

“Phải rồi, hôm nay muốn giới thiệu cho anh một người bạn mới.” Rose nháy mắt với Trần Túy, nói một cách thần bí.

“Ô? Người đẹp à?” Trần Túy vừa nghe liền thấy hứng thú.

“Ừ, là một người đẹp cá tính, rất thú vị, cô ấy có lẽ đã ngưỡng mộ anh từ lâu.”

Những lời tăng bốc này thích hợp dùng cho cả nam và nữ, đặc biệt là với kẻ nào đó bị cầm chân lâu ngày, ăn chay cả tuần lễ. Trần Túy vừa tò mò vừa mong đợi, bước chân lên tầng cũng trở nên nhanh nhẹn hơn, lúc đang đi suýt chút nữa thì vấp ngã, khiến người con gái bên cạnh không ngừng mỉm cười âu yếm, véo nhẹ mũi: “Nhìn anh vội

vàng thê, cái câu đó nói thế nào ý nhĩ, à đúng rồi, vội vàng thì không ăn được đậu phụ nóng đâu.”

Trần Túy cũng không hiểu kì xem cô gái này luyện được kiểu ăn nói dí dỏm mau lẹ như vậy từ khi nào, tất cả tâm trí cậu ta đều đã đặt vào ba chữ cuối cùng. Tiến vào trong gian phòng, Trần Túy nhìn thấy một bóng dáng yếu điệu đứng trước cửa sổ, dù chỉ là hình ảnh từ phía sau lưng cũng khiến cậu ta có chút xúc động, bởi vì trước nay cậu ta luôn yêu thích những cô nàng tóc dài, và đặc biệt yêu thích sự quyến rũ khi mái tóc ấy quấn quanh giữa những ngón tay.

Rose ở phía sau thấy vậy cười thâm trong lòng, lại gần bên tai Trần Túy, hỏi mờ ám: “Có cần em ở lại cùng không?”

Trần Túy không trả lời, ánh mắt như thể đã dính chặt vào hình bóng kia.

Rose mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Nhìn đáng vẻ xem ra em gái này là người mới vào nghề, có lẽ sẽ xấu hổ. Hôm nay em không làm phiền nữa nhé, hôm khác liên lạc sau.”

Nói xong Rose hôn nhẹ lên má Trần Túy, rồi xoay lưng đi ra ngoài, không quên đóng cửa, để lại không gian riêng cho hai người họ.

Cô gái vẫn im lặng không ngoảnh đầu lại, Trần Túy nghĩ nhất định cô đang làm ra vẻ dè dặt, vờ tha để bắt thật, phụ nữ đều thích chơi trò này. Cậu ta không nhận được bèn ngậm chàm biếm vài câu, nhưng hôm nay tâm trạng khá tốt, cậu ta sẽ vui vẻ phối hợp, chỉ cần dựa vào mái tóc dài hiền thực và vòng eo nhỏ nhắn có thể dễ dàng ôm chặt bằng một cánh tay kia, cũng đáng để phối hợp lắm chứ. Con sóng trong lòng Trần Túy trào dâng, cậu ta sải bước qua. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt đỏ quay lại, cậu ta lại vô cùng hoảng sợ, giống như có tiếng sấm vang lên ngay trên đỉnh đầu, ghê gớm đến mức cả người rung chuyển theo.

Có một câu nói khá khôi hài để hình dung tướng mạo của người con gái, đó là: “Nhìn phía sau muốn phạm tội, nhìn phía trước muốn tự vệ”. Vừa hay, câu nói lại phù hợp tâm trạng và cảnh ngộ của Trần Túy lúc này. Điều khác biệt là thứ mà Trần Túy nhìn thấy không phải một con khủng long có đáng vẻ phía sau đẹp đến mê người. Cậu ta lại thật sự hi vọng rằng thứ mình nhìn thấy là khủng long, khủng long bạo chúa cũng được.

“Hi, Trần Túy.” Cô gái bình thân chào hỏi.

“Lâm... Lâm Uyển, sao cô lại ở đây?” Trần Túy giơ tay lên chỉ vào cô, giọng nói choáng váng. Từ sau hôm suýt bị Lâm Uyển bóp chết, cậu ta bị ám ảnh bởi cô nàng này, dĩ nhiên xen lẫn trong đó là sự chột dạ. Trần Túy từng gặp qua không ít phụ nữ, nhưng trước giờ chưa từng gặp phải loại phụ nữ nào đầm máu như thế, bạo lực như thế. Thậm chí có một đêm cậu ta còn nằm mơ thấy cô bàn tay dính đầy máu tìm tới đòi mạng, không sợ sao được?

Lâm Uyển tối nay mặc một bộ váy dài màu đỏ, trang điểm gợi cảm, da trắng môi hồng, gương mặt chứa đầy vẻ phong tình, rất hợp với nơi này. Nhưng Trần Túy nhìn cô chỉ thấy đúng hai chữ: Kì dị. Bây giờ cậu ta chỉ muốn lập tức trốn khỏi đây. Nghĩ sao làm vậy, không nói năng gì, cậu ta quay người nhắc chân định đi thẳng.

“Trần Túy, anh chột dạ hả?” Lâm Uyển ung dung cất tiếng nói yếu ớt từ phía sau.

Trần Túy nghe thấy liền dừng bước, vội phủ nhận: “Đâu có? Đừng nói bừa, tôi còn có việc.”

Lâm Uyển tiến đến trước mặt cậu ta: “Nếu đã không phải vậy, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện được chứ?”

Trần Túy lạnh lùng hừ một tiếng: “Tôi với cô có chuyện gì để nói?”

Lâm Uyển thoải mái ngồi xuống chiếc ghế sofa ở bên cạnh, lạnh nhạt đáp: “Đương nhiên là có, ví dụ như chúng ta vừa mới thoát chết trong gang tấc từ cùng một vụ tai nạn chẳng hạn.” Thấy mũi chân Trần Túy vẫn hướng về phía cửa, cô tiếp tục nói: “Anh không cần hoảng sợ như vậy, trừ khi trong lòng anh có điều gì hổ thẹn.”

Trần Túy miễn cưỡng quay người lại, ngồi xuống chiếc ghế sofa cách xa cô nhất chỉ vì sợ cô tấn công bất ngờ. Lâm Uyển dường như không để ý tới điều đó, xê dịch dần về phía cậu ta. Cô mãi nguyên nhìn Trần Túy toàn thân cứng đờ vẫn cố giả vờ bình tĩnh.

“Hôm nay tôi tới, hi vọng anh đồng ý với tôi một chuyện.”

Nhìn thấy tư thế muốn nhảy dựng lên sẵn sàng xông ra khỏi cửa bỏ trốn của Trần Túy, cô lập tức nói tiếp: “Việc đã qua tôi không định truy cứu nữa.” Quả nhiên, cô thấy cậu ta thở phào.

“Nhưng hi vọng anh có thể đến trước mộ của Vương Tiêu để xin thứ lỗi.”

Lâm Uyển biến hóa khôn lường, nói hoàn chỉnh cả câu. Biểu cảm của Trần Túy cũng theo đó mà thăng trầm. Nghe thấy câu cuối, cậu ta vội phản bác: “Tại sao tôi phải đến?”

Lâm Uyển dùng tay ra hiệu bảo Trần Túy im lặng.

“Suyt, đừng kích động, đây là sự nhượng bộ tối đa của tôi rồi.”

Không đợi Trần Túy nói tiếp, cô hơi tiến đến gần một chút, đầy bí ẩn tiếp lời: “Anh biết hôm nay là ngày gì không?”

Thấy đối phương ánh mắt mơ hồ, khỏe miệng cô hơi nhếch lên, hạ thấp giọng:

“Là ngày cúng tuần của Vương Tiêu, anh biết cúng tuần là gì không?”

Thật ra cô đang nói dối, ngày cúng tuần thật sự của Vương Tiêu là ngày hôm qua. Nhưng Trần Túy nào có thể nhớ rõ, cậu ta vừa nghe thấy mấy chữ kinh dị đó, không chịu nổi bèn rút người về phía sau, ánh mắt hỗn loạn.

Lâm Uyên thông thả tiếp tục: “Đó chính là ngày ma quỷ trở về nhà, vì thế nên không biết chừng Vương Tiêu đang...”

Nói tới đây, cô liếc mắt về phía sau Trần Túy. Lòng tơ trên người Trần Túy tức khắc dựng thẳng đứng, sau gáy bỗng thấy lạnh lạnh. Cậu ta cố gắng nhẫn nhịn sự thôi thúc muốn quay đầu lại phía sau, chỉ nghe giọng Lâm Uyên xa xăm truyền tới:

“...Đang ở một nơi nào đó mà buồn bực không vui, nghe đâu ma quỷ là do nộ khí mà thành, nếu như...”

“Đù rồi!”

Trần Túy không thể chịu đựng nổi, buộc phải lên tiếng ngắt lời. Cậu ta đã biết cô gái này là thành phần kinh dị, làm gì đây không biết? Váy đỏ, tóc dài, gương mặt ma mị, nhất định là đến đóng phim kinh dị, vậy mà lúc đầu còn định “xoài” cô ta nữa. Trần Túy nói bằng giọng khoa trương: “Cô nói lung tung mấy thứ mê tín dị đoan gì thế, chả liên quan đến tôi, tôi sẽ không đi đâu.”

Lâm Uyên nghe vậy đột nhiên cúi đầu, không nói lời nào, khiến Trần Túy bắt đầu lo lắng, lo rằng cô lại đang có âm mưu quỷ kế gì đó. Đúng lúc cậu ta chuẩn bị “bôi dầu vào đề giày”, “chuồn là thượng sách” thì bỗng thấy cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt như hoa lê đọng mưa.

Lâm Uyên cắn chặt môi, giọng mơ hồ: “Tôi và Vương Tiêu là bạn đại học, anh ấy là người rất tốt, lương thiện, chân thành, cởi mở, hài hước, không ai không thích. Chúng tôi đã yêu nhau ba năm, vốn định cuối năm sẽ kết hôn, ngay đến nhà cũng chuẩn bị xong xuôi, nhưng...”

Cô nói đến cuối câu thì bắt đầu nghẹn ngào: “Tôi biết, nhà các anh có quyền có thế, đấu với các anh tôi sẽ không có bất kì cơ hội thắng nào, cho nên tôi đã bỏ cuộc. Tôi chỉ mong Vương Tiêu có thể yên tâm mà rời khỏi đây. Trần Túy, coi như tôi cầu xin anh, được không? Ngày hôm đó tôi cũng có mặt tại hiện trường, tình hình khi ấy sự thực thế nào tôi cũng đã chứng kiến hết. Hôm nay tôi không muốn truy cứu xem ai đúng ai sai, chỉ cầu xin anh đi đưa tiễn Vương Tiêu, nói một câu xin lỗi với anh ấy, để anh ấy yên tâm lên đường, điều này cũng không được sao?”

Cô gái xinh đẹp một khi đã khóc thì có khả năng sát thương rất cao, đặc biệt là một cô gái vốn mạnh mẽ, một khi vô bọc dưng cảm bên ngoài được hạ xuống, để lộ sự yếu đuối không chút phòng bị, khiến bất kì ai cũng không thể bỏ qua. Cổ họng Lâm Uyên vẫn chưa hồi phục, nói liền một đoạn dài như vậy khiến giọng cô càng ngày càng khàn, thêm vào đó chút tiếng khóc nức nở, lại càng khiến người ta cảm động.

“Anh ấy mới hai mươi ba tuổi, còn trẻ như vậy, còn có ước mơ chưa thực hiện được, còn có nhiều nơi chưa thể đi qua. Hằng ngày chúng tôi đều ngắm bình minh và hoàng hôn, nhưng giờ anh ấy đã vĩnh viễn ngủ say dưới lòng đất, bầu bạn với đất bùn lạnh giá...”

Lâm Uyên càng nói càng thêm bi thương, khóc đến mức không thở nổi. Cô gơ hai tay lên che lấy mặt, bờ vai không ngừng run rẩy, càng lộ rõ hơn cơ thể mỏng manh, dường như chỉ cần mở cửa sổ ra, có thể sẽ bị một trận gió thổi bay.

Trần Túy ngậy người nhìn cô gái đáng thương khóc đến mức run lên trước mặt, bỗng nhận ra rằng bộ dạng bây giờ của cô đều là do mình hại mà thành. Cậu ta nghĩ đến cụm từ “hai mươi ba tuổi” mà cô nói, còn trẻ hơn mình vài tuổi, cảm giác tội lỗi trong lòng càng dâng cao, từ từ tràn ra ngoài. Biểu cảm trên gương mặt cũng bắt đầu xuất hiện những vết rạn, từng chút từng chút một cho đến khi lan ra cả khuôn mặt. Cuối cùng cậu ta áy náy hổ thẹn cúi xuống, hai tay ôm lấy đầu, đau khổ nói:

“Xin lỗi, tôi thật sự không cố ý.”

Lâm Uyên nghe tiếng vội ngừng đầu, trên mặt lấm tấm vệt nước mắt, nghẹn ngào nói: “Không phải là anh cố ý, nhưng sơ suất của anh đã hại chết một sinh mạng vô tội.”

Trần Túy thuộc vào loại một khi đã kích động là quên hết mọi thứ. Cậu ta thích uống rượu say khướt, thích phóng xe như bay. Uống rượu rồi lái xe vô số lần, từng gây tai nạn làm hỏng xe mình và cũng từng bồi thường cho người khác, từng đụng phải phương tiện giao thông công cộng và cũng từng chệt chết vô số chó mèo, nhưng đâm xe chết người thì là lần đầu tiên. Cảnh tượng đổ vỡ, máu tươi lênh láng, vừa nhớ đến là Trần Túy lại thấy vô cùng ghê sợ. Cậu ta đau khổ lắc đầu: “Tôi không nhìn thấy, thật sự không...”

Lâm Uyên nhìn chằm chằm vào Trần Túy, sửa lại từng câu từng chữ: “Đó là bởi vì anh uống say, thần trí mơ hồ, hơn nữa lúc anh rẽ cũng không bật đèn xi nhan, mà kẻ cả anh có bật đèn thì chúng tôi cũng chưa chắc đã tránh được. Lúc đó anh đã đi với tốc độ hơn 100km/h rồi... Trần Túy, tôi nói không sai chứ?”

Trần Túy bối rối ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt lạnh lùng của cô, nhớ lại từng câu, từng chữ mà cô nói. Không sai, có điều cậu ta lại cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng trong đầu bây giờ giống như bị đồ hồ dán vào vậy, hoàn toàn không thể suy nghĩ.

“Trần Túy, anh nghe thấy lời tôi nói không?” Lâm Uyển truy hỏi.

“Ừ.”

“Nhưng gì tôi nói là sự thực đúng không?”

“Đúng.”

Trần Túy suy sụp, gật đầu trả lời. Cậu ta không hiểu lắm tại sao Lâm Uyển phải nói những điều này. Còn không kịp suy nghĩ nhiều hơn, cậu ta đã thấy Lâm Uyển đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống: “Cảm ơn anh, cuối cùng cũng chịu cho tôi một sự công bằng. Bây giờ, anh là người duy nhất nói thật lòng, anh còn tốt hơn nhiều so với gã anh trai sai mà khiến quý, đổi trắng thay đen của mình.”

Trần Túy nhọc nhằn ngẩng mặt lên, nhưng vẫn không thể nhìn rõ dung mạo của cô gái đứng phía trước, có lẽ là do cơ thể cô đã che khuất ánh đèn. Trần Túy chống vào tay vịn của sofa định đứng dậy, muốn nhìn thấy nét mặt cô, bởi vì cậu ta bắt đầu cảm thấy một sự bất an khó giải thích, nhưng lại bị Lâm Uyển chen ngang ấn vai xuống, không còn chút sức lực đành ngồi trở lại vị trí cũ. Cô hơi cúi đầu, dựng thẳng một ngón tay: “Suyt, anh bạn thành thật, ngoan ngoãn hưởng thụ giờ phút tươi đẹp của anh đi.”

Giờ phút tươi đẹp cuối cùng. Lâm Uyển cười khẩy trong lòng, rồi trong ánh mắt mơ màng của người nào đó, cô đứng thẳng dậy đẩy cửa bước đi, không thèm quay đầu nhìn lại.

Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên sâu bên trong Trần Túy. Mí mắt cậu ta đột nhiên giật giật, dường như có dự cảm không lành. Cậu ta cố gắng nhớ lại từng câu đối thoại khi này, sự bất an trong lòng càng thêm rõ rệt. Trần Túy vội vàng đứng dậy, nhưng phát hiện ra cơ thể mình đang loạng choạng, suýt chút nữa vấp phải sofa mà ngã. Đầu hơi nặng, còn chân lâng lâng, dường như cảm giác đó rất quen thuộc, nhưng rõ ràng vừa này chỉ uống một ly cocktail.

Không đúng, nhất định là có quý! À không, có sự dối trá. Trần Túy buồn bực đá chiếc sofa một cái, lấy điện thoại ra gọi tới số mà mình đã thuộc nằm lòng, giọng nói vô cùng ủ rũ: “Anh, hình như em lại gặp rắc rối rồi.”

Trần Kinh ở đầu dây bên kia nghe lời kẻ lộn xộn của em trai xong, suy nghĩ một chút rồi bình tĩnh nói: “Có lẽ cô ta đã ghi âm lại.”

“Á?” Trần Túy bắt đầu hoảng sợ, “Làm sao đây? Bây giờ tìm người chặn cô ta lại cũng không kịp nữa.”

Trần Kinh nở nụ cười tỏ ý khinh thường, nói: “Không cần lo lắng, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ con.”

“Anh, cô gái này rất đáng sợ, vừa khóc xong đã cười ngay được, lại còn giả thần giả quỷ hù dọa người khác, em cũng không biết sao nữa, có khi nào là bị cô ta dùng bùa không?”

Trần Kinh cười chế nhạo: “Cậu chỉ có chút bản lĩnh đấy thôi à, yên tâm đi, kể cả cô ta có là Tôn Ngộ Không bảy mươi hai phép thần thông, tôi đây cũng phải là Phật Tổ Như Lai. Còn cậu ấy hà, đã trốn ra ngoài lại còn lên đi uống rượu, đợi tôi về tính sổ với cậu.” Ngay sau đó, Trần Kinh nghe thấy một tiếng hét thảm thiết truyền đến từ trong điện thoại.

Trần Kinh cúp máy, tiếp tục gọi thêm một cuộc khác: “Là tôi đây, con dâu của bác có vẻ không ngoan lắm thì phải... ừm, bác liệu mà làm.”

Trần Kinh bỏ điện thoại xuống, phá lên cười. Mấy trò hề vụng về kiểu này chỉ có đứa ngốc như Trần Túy mới bị mắc lừa. Nhưng trong đầu hắn vẫn cứ tưởng tượng đến hình ảnh Lâm Uyển trang điểm diêm dúa, giả thần giả quỷ. Hắn lắc đầu, không đúng không đúng, cô ta không mang dáng vẻ đó, mà phải là... Đúng... Phải là mái tóc dài buông rối, bộ váy trắng dạt dào, ánh mắt trống rỗng tuyệt vọng, cả thân người mơ hồ lúc ẩn lúc hiện như muốn cuốn theo chiều gió. Hình ảnh về lần đầu tiên gặp mặt một lần nữa hiện lên trong tâm trí hắn. Chính là dáng vẻ ấy, tuy tinh thần có chút sa sút nhưng lại mang vẻ đẹp lạnh lùng đến tàn khốc, khiến người ta không thể cưỡng lại việc muốn hành hạ cô nhiều hơn nữa.

Hắn xoay vòng chiếc điện thoại trong tay. Hắn cũng rất mong đợi được thấy biểu cảm của Lâm Uyển khi cô phát hiện ra tất cả những gì mình hao tâm tốn sức đều là vô ích, chắc chắn cô sẽ cực kỳ thất vọng. Nghĩ đến đó, đôi chân dài của hắn giẫm xuống đất, đặc ý xoay nửa vòng chiếc ghế tổng giám đốc đang ngồi, mắt hướng ra ngoài cửa sổ nhìn những đám mây nhẹ trôi. Chỗ này là tầng trên cùng của tòa nhà, là nơi cao nhất tại vương quốc của hắn. Mọi người đều nói “ngồi trên cao khó tránh được lạnh lẽo”, nhưng hắn cả ngày ở đây ngắm mây xanh, đếm chim trời, trước giờ chưa từng cảm thấy chút cô độc của người nắm giữ vị trí cao, có lúc còn cảm thấy hài lòng vì có thể kiểm soát tất cả chúng sinh phía dưới. Thế nhưng, hình như dạo gần đây hắn cảm thấy có chút buồn chán vô vị, nếu không tại sao lại luôn nghĩ đến một người con gái mới gặp có vài lần.

Ba mươi năm hắn sống trên đời, có vô số khách qua đường từng đi qua dòng thời gian ấy. Lâm Uyển chỉ có thể tính là khách qua đường của khách qua đường, giữ lại sẽ thêm rắc rối. Suy cho cùng, cuộc gặp gỡ ấy cũng không phải việc hay ho gì, nhỡ ra hắn gặp xong phải quên ngay. Nhưng, hắn không những nhớ như in, trong đầu còn chụp lại cả ảnh lưu niệm. Đây không phải là do buồn chán thì còn là do gì đây?

Lâm Uyển đứng là đã ghi âm lại. Đây là kế sách cô bày tính rất lâu, tổn biết bao nhiêu tế bào não mới có thể nghĩ ra. Từ đầu đến cuối đều là cô dày công trù tính. Hơn nữa, để mọi việc được chu toàn, vừa ra khỏi gian phòng cô liền sao lưu chuyển phát đến nơi khác, tránh việc bị người ta chặn lại giữ lấy. Nếu tiền bạc đã là “vạn năng” thì cô cũng theo đó mà sử dụng. Cô tìm người điều tra những nơi sôi động mà Trần Túy hay lui tới, đóng giả làm một cô ả mê tiền thấy người sang bắt quàng làm họ, mua chuộc bartender^[2], không cần thận phạm phải một sai lầm “thiện ý”, nhờ vả cô gái người lai xinh đẹp giật dây làm mối. Nhìn những người đó sau khi đã nhận tiền, đáng điệu vỗ ngực đảm bảo, trong lòng cô cảm thấy xót xa vô hạn. Đây chính là hiện thực sao? Quan hệ dựa trên lợi ích trắng trợn, nhân tính mờ nhạt lãnh đạm, họ đã bại trận trước những loại người này ư? Bảo cô làm sao có thể cam tâm nhận thua được đây.

[2] Bartender: Những người pha chế ở quầy bar.

Vốn cô định tác chiến lâu dài, không ngờ tên Trần Túy này lại dễ bị kích động như thế. Cô vừa quăng lưới, hắn đã chui đầu vào. Mà so với gã anh trai tu luyện thành tinh của hắn, hắn còn dễ đối phó hơn nhiều. Dưới sự tác động của hai mặt là rượu cồn và chiến thuật tâm lý, cô đã đạt được điều mình muốn.

Đi ra khỏi quán bar, tâm trạng bị kìm nén mấy ngày nay của Lâm Uyển mới được thả lỏng đôi chút. Cô cảm nhận được làn gió đêm nhẹ nhàng thổi vào mặt những luồng mát rượi. Nhìn cột mốc đường quen thuộc, cô nhớ ra phía cuối con đường này có một chợ đêm phồn hoa mà cô từng cùng Vương Tiêu đi qua vô số lần. Trong chợ đêm có rất nhiều những món đồ nhỏ xinh mà các cô gái yêu thích, còn có quán ăn hương vị đặc biệt giá rẻ, nên được rất nhiều thanh niên ưa chuộng. Cô thường lấy nơi đó làm địa điểm hẹn hò, Vương Tiêu hay trêu đùa bảo cô dễ nuôi.

Sau đó, cô liền cong môi nói: “Vậy không phải anh nên cảm thấy may mắn sao?”

“Đúng vậy, tiền người ta dùng để nuôi chú cún cưng là đã đủ để anh nuôi một bà xã rồi...” Người con trai anh tuấn nhìn lên bầu trời sao, xúc động vô cùng.

“Đáng ghét!”

Miệng cô càng cong hơn. Ngày trước khi nghe người con gái nói hai chữ này, cô cảm thấy hết sức tầm thường. Nhưng khi rơi vào hoàn cảnh của chính mình, cô mới phát hiện, hóa ra khi yêu thì đây là câu cửa miệng của con gái. Thì ra cô cũng là kẻ cực kì tầm thường, nhưng tình yêu trần thế tầm thường này thật sự rất đẹp, dù có thỏa sức kể khi nói chuyện với bạn bè, cô cũng không thấy chán.

“Vương Tiêu, anh thật đáng ghét, em không thêm đề ý tới anh nữa.”

Đó, lại một câu nói quá đối tầm thường. Lâm Uyển vừa quay người liền rời khỏi đó.

Người con trai lập tức cười phá lên đuổi theo, ôm lấy cô từ phía sau, không mấy may để ý đây là đầu phố, nơi nhiều người qua lại. Dù sao anh và cô cũng đã có màn đêm che chở. Đúng lúc đó, một màn kịch ngắn vô cùng ngọt ngào diễn ra.

“Em yêu à, em thật sự ghét anh rồi sao? Đừng mà, trái tim anh đau đớn đến muốn chết rồi này...”

Người con gái cười hì hì.

Người con trai thả cô ra, quay người cô lại đối diện với mình, mặt nghiêm túc hỏi: “Bát cơm nhỏ, em ghét anh à?”

Hừ, đây là biệt danh anh đặt cho cô.

Biệt danh kiểu như vậy còn có rất nhiều, gì mà cực cưng, bảo bối, hoa hồng. Có lẽ những người đang yêu là những người không hề keo kiệt nhất khi trao cho nhau những lời âu yếm. Hận rằng không thể cả ngày quấn lấy người yêu, ôm lấy “hũ mật ong” để miệng lúc nào cũng được thưởng thức hương vị ngọt ngào.

Cô bị vẻ mặt của anh làm cho giật mình. Đôi mắt đen của anh dưới ánh đèn không quá sáng của chợ đêm trông vẫn thật rạng rỡ. Dù đôi mắt ấy chăm chú nhìn cô một cách nồng nàn không phải lần đầu tiên, nhưng trái tim nhỏ bé của cô vẫn không thể ngừng rung động, cô khẽ nói: “Đương nhiên là không phải.”

“Thế em thích anh không?”

“Ừ.”

“Yêu anh chứ?”

“Ừ.”

“Yêu nhiều thế nào?”

Cô đảo mắt một vòng, “Vương Tiêu, anh có bị sến không thể?”

“Em nói xem?” Người con trai nhất quyết không chịu bỏ qua.

Ánh mắt cô lúc đó vừa hay lướt tới vàng trắng tròn phía chân trời, cô nói: “Giống như mặt trăng kia...”

Người con trai mếu máo tỏ vẻ không vừa ý: “Như vậy không được, mặt trăng còn có lúc sáng, lúc tối, khi khuyết, khi tròn, nhờ em của ngày mồng một, mồng hai không yêu anh thì sao?”

Sự tính toán chi li của anh khiến cô bật cười: “Được rồi, thế thì giống như mặt trời nhé.” Vạn vật sinh trưởng là nhờ có mặt trời, không có anh, cô sẽ không thể nào sống nổi, liệu câu trả lời này đã được chưa?

“Thật không?”

Cô vờ giận dỗi: “Không tin thì thôi.”

Vương Tiêu kéo bàn tay nhỏ của cô nắm chặt lấy, dịu dàng hỏi: “Uyển Uyển, em biết anh yêu em nhiều thế nào không?”

Tên này không biết hôm nay ăn nhầm phải cái gì mà trở nên kì lạ như vậy, ủy mị như vậy. Nhưng... trái tim cô lại không ngừng rộn ràng, cô đỏ mặt nói: “Không biết.”

Anh giơ tay lên xoa nhẹ hai má, nhìn vào đôi mắt to long lanh của cô, nhẹ nhàng trả lời: “Anh muốn ngày ngày đều được ở cùng em, dù là sáng hay tối, chỉ cần vừa mở mắt ra là anh đã có thể nhìn thấy em...”

Hai má cô nóng bừng, cũng không biết là do bàn tay anh vuốt nhẹ nhàng hay là do lời nói của anh làm cho cảm động nữa. Cô hạ thấp hàng lông mi dài, nói: “Anh không sợ nhìn nhiều thấy chán à?”

“Sao thế được? Em tốt như vậy, cả đời này anh ngắm cũng không thấy đủ...”

Vương Tiêu cười nói, rồi anh ôm lấy cô, cúi đầu áp sát bên tai cô thì thầm: “Chúng ta kết hôn đi.”

Cô khẽ run lên, nghi ngờ mình đã nghe nhầm, anh lại hỏi cô thêm lần nữa. Lúc này cô mới kéo lấy cánh tay anh, ngẩng đầu nhìn anh hỏi: “Anh nói gì cơ?”

Người con trai nhìn cô hết sức chân thành: “Lâm Uyển, lấy anh nhé, được không?”

“Anh, đây là đang cầu hôn à?”

Cô bối rối hỏi, có cảm giác bị sự vui mừng bất ngờ này làm cho choáng váng.

Anh đáp: “Ừ!”

Mặt cô lại một lần nữa nóng bừng, tâm trí cũng bắt đầu sôi sùng sục. Mãi lâu sau cô mới tìm lại được lí trí, nhỏ tiếng lầm bầm: “Chẳng có hoa cũng chẳng có nhẫn...”

Vương Tiêu nghe thấy bỗng ngẩn người, bảo cô đợi một chút rồi quay người chạy đi. Cô đứng trong bóng tối ngốc nghếch chờ anh một lúc. Bỗng cô nhìn thấy dáng anh dong dỏng chen giữa dòng người chạy tới chỗ mình. Cô mỉm cười nhìn anh từng bước từng bước gần, trong lòng thấy hạnh phúc không gì sánh bằng. Tốt biết bao khi người con trai xuất chúng dịu dàng này là người cô yêu nhất, và anh cũng yêu cô sâu sắc.

Vương Tiêu sau khi đến gần cô vẫn còn thờ hồn hển. Anh kéo bàn tay phải của cô, từ trong túi quần bỏ lấy ra một chiếc nhẫn sáng lấp lánh rồi đeo vào ngón áp út mảnh mai. Chiếc nhẫn không to không bé, rất vừa vặn, anh vẫn then thùng nói: “Đợi hôm nào anh sẽ bù lại cho em cái khác, hôm nay tạm như vậy đã...”

Cô cúi đầu nhìn vòng tròn bé bé vừa khít trên tay mình, sau đó ngẩng đầu hỏi anh: “Sao đột nhiên anh lại nghĩ đến điều này?”

Không phải là rất ngạc nhiên sao? Tuy họ đã yêu nhau được mấy năm, tình cảm cũng bền vững, nhưng suy cho cùng thì cũng vừa mới tốt nghiệp đại học. Đa số mọi người bằng tuổi đều đang bận bịu với sự nghiệp hoặc hưởng thụ tuổi thanh xuân. Thanh niên bây giờ đều suy nghĩ rất thoáng, ít có người đồng ý để mình sớm bị trói buộc trong thành lũy hôn nhân.

Người con trai hơi xấu hổ ho khan hai tiếng, giờ tay nắn nắn chớp mũi, nói: “Vừa nãy em nói không thềm để ý tới anh nữa rồi quay người đi mất, tuy anh biết em nói đùa, nhưng nhìn bóng em từ phía sau anh bỗng thấy hơi sợ, ngộ nhờ một ngày nào đó em thật sự đi mất thì anh phải làm sao, cho nên anh phải mau mau giữ lấy em.”

Cô cảm động chớp chớp đôi mắt, nghiêm túc nói: “Vương Tiêu, em sẽ không rời xa anh.”

“Anh biết.” Vương Tiêu vén tóc mái hơi rối bị gió thổi tung của cô, ánh mắt trở nên sâu lắng hơn cả màn đêm đen, “Anh còn biết, em muốn có một gia đình.”

Cô nghe thấy lời anh nói, trong lòng nóng ran.

Anh tiếp lời: “Vì vậy nên anh muốn cho em một gia đình, gia đình của riêng chúng ta.”

Cô cúi thấp đầu, trái tim như tràn đầy nước nóng đang sục sôi, bọt nước cuộn cuộn nhưng không làm bỏng người, chỉ có sự ấm áp... sự ấm áp khiến con người ta muốn đắm chìm vào đó trọn đời trọn kiếp. Cô dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn xinh xắn, phía trên còn có một viên kim cương, tuy là giả, nhưng dưới con mắt cô, nó còn đáng quý trọng hơn bất kì loại châu báu nào khác. Cô phải mất rất lâu mới có thể điều chỉnh lại cảm xúc hưng phấn nhưng vẫn có phần lo lắng của bản thân, còn người đó cứ im lặng chờ đợi. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt kiên định mà nhiệt tình đó của anh dừng lại ngay phía trên đầu mình.

Cô đột nhiên thắm lăm bắm một câu: “Hình như em còn chưa đồng ý mà...”

“Hả?” Người con trai hoảng hốt.

Cô ngẩng đầu lên, mắt vẫn còn lệ hoa rung rung, nhìn vào đôi mắt sáng ngời của anh, trịnh trọng nói: “Em đồng ý.”

Và họ hôn nhau...

Bên cạnh là quán ăn ồn ào với mùi thịt nướng bay theo chiều gió, trên đỉnh đầu là vầng trăng sáng đã trải qua bao sóng gió thăng trầm, đã chứng kiến vô số những mối duyên tình chốn nhân gian, hai cơ thể trẻ tuổi siết chặt lấy nhau giống như hai cây nhỏ tràn trề sức sống. Anh là mặt trời của cô, cô là hoa hướng dương của anh, họ gặp nhau vào khoảng thời gian đẹp nhất, rồi cùng nhau vẽ nên một tình yêu đơn giản mà ấm áp, rồi họ hẹn ước trọn đời...

Tất cả những gì xảy ra của ngày hôm đó cô đều nhớ như in, giống như đã được ghi lại trong chiếc đĩa CD của cuộc đời. Trong miệng là hương vị chocolate nồng nàn vương vấn, bên tai vang lên tiếng hát mộng ảo của Vương Phi “mộng trường cửu cùng người, ngàn năm như trăng sáng”, ngón áp út bàn tay phải đeo một chiếc nhẫn giá ba tệ. Cô nhớ đến câu nói nổi tiếng của Tagore: “I love three things in this world, the sun, the moon and you. The sun for the day, the moon for the night, and you forever^[8]”

[8] Anh yêu ba thứ trên thế giới này, mặt trăng, mặt trời và em. Mặt trời là dành cho ban ngày, mặt trăng là dành cho ban đêm, và em là vĩnh hằng.

“Anh đáng ghét, tránh xa em ra một chút.”

“Em à, đừng giận nữa, anh sai rồi...”

Tiếng nói vang lên bên cạnh cát ngang dòng hồi ức của Lâm Uyên. Lúc này cô mới ý thức được rằng mình đã đứng đây rất lâu, lâu tới mức sa vào kỷ ức không thể tự thoát khỏi, lâu tới mức tưởng rằng mình đã đi xuyên qua cả đường hầm thời gian và không gian. Cô ngưỡng mộ nhìn một đôi nam nữ mặc áo tình nhân đang giận hờn nhau đi ngang qua. Họ trẻ tuổi như vậy, phóng khoáng như vậy, tốt đẹp như vậy, quan trọng là họ đều đang sống.

Người con gái hát tay người con trai, người con trai đuôi theo nắm lấy tay cô gái, cô gái lại hát ra, anh ta lại nắm lấy...

Nước mắt Lâm Uyên tuôn trào, cảnh tượng trước mắt cô trở nên nhạt nhòa. Cô lơ mơ nhìn thấy bóng dáng hai người đó hòa hợp cùng nhau, ngày càng xa.

Nhưng, cô cúi đầu nhìn bàn tay phải trống trơn của mình, người từng kéo lấy tay cô trước kia đã không còn nữa. Hơi thở bỗng trở nên gấp gáp, chỗ nào đó trong trái tim không biết là lần thứ bao nhiêu bắt đầu nhói đau. Vương Tiêu... cô khẽ gọi tên anh hết lần này đến lần khác, cô vốn dĩ tưởng rằng cái tên cô từng gọi vô số lần đó, cô có thể gọi nó cả cuộc đời.

Cô cố gắng không suy nghĩ nữa, cũng đã kiên trì được mấy ngày, nhưng điều đó không có nghĩa là cô không nhớ anh. Trên thực tế, cô nhớ anh đến mức muốn được chết đi ngay lập tức. Nỗi nhớ và đau buồn đã bị kìm nén quá lâu kia bây giờ bỗng tuôn trào mãnh liệt, hệt như nước biển khi thủy triều lên, trong nháy mắt đã nhấn chìm cô xuống.

Lâm Uyên như bị sụp đổ, mặt nạ và bộ giáp sắt liên tiếp rơi xuống, cô ngồi thụp xuống giữa phố lớn khóc nghẹn ngào. Tiếng khóc của cô rất khó nghe, cô hòng cô vẫn chưa hồi phục hoàn toàn nên cứ khóc một tiếng tới giữa chừng lại trở nên khàn khàn. Dáng vẻ khóc lóc của cô cũng rất khó coi, bởi vì trên mặt còn có lớp trang điểm rất dày, nước mắt cứ tùy tiện tuôn ra làm nhòe hết cả mascara, má hồng và màu môi, cả mặt mảng trắng mảng hồng giống như bộ mặt bị trang điểm thất bại trong Kinh kịch.

Đối với nơi như chợ đêm này thì thứ không thể thiếu nhất chính là người đi đường. Một cô gái trẻ khóc nức nở giữa phố chắc chắn sẽ dẫn đến rất nhiều sự chú ý. Nhưng Lâm Uyên khóc đến mức quá nhập tâm, người ta dừng chân quan sát, chỉ chỉ trỏ trỏ, thờ ngẩn thân dài gí đó cô đều không nghe thấy, không nhìn thấy, điều duy nhất cô biết

chính là rơi nước mắt... rơi không ngừng. Những người hiểu kì quây lại xem xét bàn tán chán rồi cũng lần lượt bỏ đi lo việc của mình, chuyện của người khác chung quy cũng là chuyện của người khác, chuyện của người lạ lại càng không đáng tri hoãn bước chân vội vàng của bản thân.

Lâm Uyên cũng không biết mình đã khóc bao lâu, mà khóc có bao lâu cũng không đủ. Nếu có thể, thì cứ kéo dài đằng đẳng như vậy đi, kéo dài mãi ở nơi mà cô và Vương Tiêu đã dặt tay nhau đi qua vô số lần, nơi mà cô chọn cho anh móc chìa khóa còn anh bón cho cô ăn thịt xiên nướng, ở nơi mà họ đã cười đùa rất nhiều nhưng đôi khi cũng có tranh cãi nhỏ, ở nơi mà anh đeo nhẫn cho cô và nói rằng muốn cùng cô đi hết cuộc đời...

Cô khóc tới mức cổ họng bỏng rát. Trước mắt cô xuất hiện một chiếc khăn giấy. Cô ngẩng gương mặt vẫn còn đang lấm tấm nước mắt lên, nhìn thấy một cô bé tóc ngắn mặc đồng phục cấp ba, cô bé dè dặt hỏi: “Chị ơi, chị thất tình sao?”

Hơi thờ cô như ngừng lại, rồi cô thờ dài, giọng khàn khàn: “Em biết điều còn đau khổ hơn cả thất tình là gì không?”

Cô bé lắc đầu, trong đôi mắt to trong veo mang theo sự ngây ngô thiếu nữ. Cô bé thật hạnh phúc, Lâm Uyên nghĩ.

Cô đứng dậy đón lấy chiếc khăn giấy lau mặt, tỏ lời cảm ơn chân thành tới cô bé kia, rồi quay người định đi khỏi đó.

“Là gì?” Cô bé khẳng khái hỏi.

Lâm Uyên quay đầu, cười gượng: “Là mất đi.”

Cô bé ngờ ngàng: “Có gì khác nhau không?”

Lâm Uyên bỗng ngậy người, lơ đãng giải thích: “Thất tình rồi em vẫn có thể nhìn thấy anh ấy, biết anh ấy sống tốt hay không, nhưng khi mất đi rồi, sẽ không thể nào nhìn thấy anh ấy được nữa.”

Cô bé nửa hiểu nửa không, cũng không tiếp tục hỏi, còn Lâm Uyên đã quay người đi rồi. Cô gờ tay phải đặt lên ngực, ở đó rất đau. Cô vừa mới vô ý nói ra một sự thật tàn khốc nhất, sự thật mà cô vẫn luôn trốn tránh, cô đã mất đi Vương Tiêu, kiếp này không thể nhìn thấy nhau, âm dương cách biệt. Có lẽ trên thế giới này đó là điều bất lực nhất, tàn nhẫn nhất.

Khi Lâm Uyên trở về nhà, đôi mắt hình quả hạnh đã biến thành hai quả đào. Còn chưa kịp đợi cô rửa mặt xong, điện thoại đã vang lên. Cô cầm lên xem, thì ra là bác gái gọi tới. Cô bỗng hoảng sợ, chẳng lẽ là bệnh tình của bác trai trở nên nghiêm trọng? Cô vội vàng ấn phím trả lời, nghe thấy giọng nói hơi lo lắng của bác gái: “Uyên Uyên, con đang ở đâu thế?”

“Con đang ở nhà, bác trai...”

“Vừa rồi con đã đi đâu?”

“Bác gái, con...”

“Uyên Uyên, con có thể đồng ý với bác không, đừng điều tra nữa.”

“Bác gái, bác yên tâm, đây là do con tự quyết định, không cần hai bác lộ diện, con không thể trừng mắt nhìn họ bóp méo sự thật khiến cho hung thủ tự do ngoài vòng pháp luật...” Cô nói tới đó thì bắt đầu nghẹn ngào, “Con thật sự không làm được.”

Bác gái thờ ngẩn than dài: “Cho dù con có tìm được chứng cứ gì đi nữa, gửi lên trên cũng sẽ không được thẩm tra xử lí đâu.”

“Con biết. Nếu họ đã chơi trò hèn hạ trước, thì con cũng không thể dùng phương pháp theo quy tắc thông thường. Trong tay con có một đoạn ghi âm, có thể phát lên mạng, chỉ cần làm to chuyện lên, có được áp lực dư luận, tự nhiên sẽ có người phụ trách việc này. Con không tin họ vẫn còn có thể một tay che trời.”

Bác gái vừa nghe xong đã cuống lên, vội nói không được làm như vậy.

Lâm Uyên ngạc nhiên, tại sao? Mấy ngày nay cô đều thắc mắc trong lòng, chỉ là không tiện nói ra. Cô cảm giác thái độ của cha mẹ Vương Tiêu đối với sự việc này quá tiêu cực, thậm chí còn có chút khác thường, rất khó tưởng tượng rằng đây là thái độ nên có của người cha người mẹ yêu con như tính mệnh mình.

Nửa tiếng sau, Lâm Uyên bắt taxi tới bệnh viện quân đội, bác trai đang ở đó. Cô vừa đi đến gần khu nội trú thì nhìn thấy bác gái đi đi lại lại ở tầng dưới.

Bác gái nhìn cô, sau khi than vãn xong, cuối cùng mới nói rõ sự tình.

Hóa ra, bác trai trước kia từng giữ chức tại bộ phận xây dựng của thành phố nào đấy, tám năm trước bị cuốn vào một sự cố lớn về chất lượng công trình, ông chỉ là một nhân vật nhỏ kẹp giữa cấp trên và cấp dưới, nhưng lại đích xác là người mang tội danh, bởi vì trên tất cả giấy tờ đều có kí tên ông. Sau này phía trên có người đã dẹp yên chuyện này xuống, ông mới được miễn tội, không phải chịu họa ngục tù, chỉ bị giáng chức cảnh cáo và điều về thành phố B. Nhưng mấy ngày trước ở bệnh viện, thư ký của Trần Kinh lấy ra một xấp tài liệu photo về bằng chứng của vụ việc năm xưa. Tuy nhiều năm đã trôi qua, nhưng đó vẫn là bằng chứng phạm tội thực sự. Lúc đó bác trai như sét đánh ngang tai, hoàn toàn mù mịt. Vấn đề bây giờ là, nếu đòi lại công bằng cho con trai, vậy thì người cha sẽ phải mang tiếng oan của vụ việc năm đó. Chưa nói tới việc đã lớn tuổi vẫn phải ngồi tù, đồng thời sẽ liên lụy đến các nhân vật quan trọng khác. Đây là một gánh nặng mà họ không thể gánh nổi. Mâu chốt nhất là, cho dù như vậy cũng chưa chắc có thể bóc trần chân tướng sự việc, bởi vì họ đã để vuột mất thời cơ, bởi vì đối phương quá lớn mạnh, kể cả con cả già già giữa đến chết, lưới cũng chưa chắc đã bị rách.

Bác gái vừa khóc vừa kể hết câu chuyện, Lâm Uyển chỉ cảm thấy mình dường như bị một hòn đá lớn đè chặt xuống, hít thở khó khăn. Cô nhớ đến câu nói cuối cùng của Trần Kinh “tôi đang chờ đây”, quả nhiên là phản ứng mà kẻ nắm chắc phần thắng trong tay mới có. Tất cả nỗ lực của cô đều trở thành trò cười, chiếc thẻ nhớ như báu vật đang ở trong túi bỗng biến thành phế liệu, sức lực trong cơ thể dần bị rút hết, giữa ngày hè nóng bức mà tay chân cô bắt đầu lạnh ngắt. Vương Tiêu của cô không thể nào nhắm mắt, cô chỉ có thể tro mắt mà nhìn, giống hệt như lúc nhìn anh bị ngọn lửa nhân chìm hóa thành một nắm tro tàn. Cô không thể chịu đựng nổi, trái tim cô như bị dao đâm, nhưng cô lại không thể làm gì. Bây giờ cảm giác của cô không chỉ là thất vọng, mà là tuyệt vọng.

Chương 3: Trước khi chết vẫn

Buổi sáng khoảng mười một giờ, ánh dương chiếu rọi, trời cao trong xanh...

Không khí khoáng đạt tiến vào cửa chính của tòa cao ốc, Trần Kinh mang đôi giày da kiểu tây, tinh thần phấn chấn. Bên cạnh hắn là Hướng Dương - người bạn hữu kiêm cộng sự, phong thái trang nhã. Hai người vừa tiếp đãi vài vị khách quan trọng, đang muốn tới nhà hàng tiếp tục thương lượng, bỗng nghe thấy một tiếng trách mắng giận dữ từ phía trước truyền đến: “Trần Kinh, đồ căn bã nhà anh.”

Tất cả mọi người đều dừng sờ, cùng hướng về phía tiếng nói. Trần Kinh càng kinh ngạc hơn quay đầu lại. Trước giờ chưa có ai dám mắng chửi hắn ngay trước mặt, lại còn giữa bao nhiêu người...

Chỉ thấy một trận gió lốc màu xanh giận dữ quét qua. Mọi người chăm chú nhìn, thì ra là cô gái trẻ mặc áo sơ mi xanh quần bò. Sau khi đã trải qua sự kinh ngạc hoảng hốt, mọi chuyện đã có chút sáng tỏ, đàn ông có vai vế lại có địa vị xã hội ở độ tuổi này sao có thể thiếu được vài món nợ phong lưu.

Hướng Dương và Trần Kinh từ nhỏ lớn lên cùng nhau, hiển nhiên Hướng Dương hiểu được tính cách của Trần Kinh, tuy rằng anh ta vẫn giữ thái độ hoài nghi nhưng cũng không thể tránh khỏi bị tin đồn làm rối trí. Chính bản thân tên bạn chí cốt này đã tuyên bố không quan hệ nam nữ bấy bọ, không thông đồng cùng họ làm chuyện đồi bại, vậy mà không biết từ khi nào cũng đã kiếm được cô nàng chua ngoa như vậy, nhìn cách trang điểm khá tự nhiên, chắc là sinh viên đại học. Rốt cuộc là hắn đã gây ra điều gì bất chính mà khiến người ta tức giận đến mức này đây, là bắt cả hai tay bị phát hiện hay là quên mang cái thứ “khoác ngoài” kia làm người ta “trúng thưởng” rồi?

Lâm Uyển, Trần Kinh lập tức nhận ra đối phương. Tuy cách trang điểm của cô khác hoàn toàn lần trước, mái tóc dài cũng được cột đuôi ngựa gọn gàng, và đây chỉ là lần thứ hai họ gặp mặt, nhưng ấn tượng của hắn về cô vô cùng sâu sắc.

Hơn nữa, hắn còn có dự cảm chắc chắn cô sẽ tìm đến cửa...

Chỉ là hắn còn bỏ sót một điều, đó chính là phong cách hành sự của Lâm Uyển. Thế là đứng vào khoảnh khắc hắn sơ suất, Lâm Uyển không những chạy lên trước mặt hắn, mà còn tặng kèm hắn một món quà. Tiếng “bốp” vang lên, khiến những người đang chỉ trò nhòm ngó xung quanh và cả bản thân hắn đang dừng sờ bỗng bừng tỉnh. Trên gương mặt phần nộ của Lâm Uyển hiện lên nụ cười lạnh lùng đắc ý, mấy chiêu diễn tập trước khi ra khỏi nhà quả không uống phí. Nhưng cô lại ra tay quá mạnh, làm cơ thể mất thăng bằng, định lùi về sau một bước thì lại bị Trần Kinh giữ lấy...

“Cô chán sống rồi hả?” Trần Kinh sầm mặt, hung dữ gầm lên với Lâm Uyển. Hắn tức giận. Khốn kiếp, giữa nơi đông người lại bị đàn bà cho ăn tát, còn ngay trước mặt bạn thân và khách hàng, hơn nữa lại ngay tại chính công ty của mình, đứng vào thời gian nghỉ trưa nên khó tránh khỏi việc bị nhân viên nào đó nhìn thấy. Chẳng bao lâu nữa tất cả mọi người đều sẽ biết ông chủ vạn năng của họ đã bị đàn bà đánh. Thật ra đây không phải điều làm hắn bực mình, đáng ghét nhất chính là giây phút hắn nhìn thấy Lâm Uyển xuất hiện, không biết có phải do dây thần kinh nào bị đặt nhầm chỗ không mà hắn thấy có chút vui mừng. Chính cảm giác khó hiểu này đã hại hắn phản ứng chậm mất vài nhịp, để cho đối phương hành động thuận lợi, khiến hắn bẽ mặt thế này...

“Bỏ tôi ra, đồ căn bã vô lại, chết đi, đồ khốn nạn!” Lâm Uyển bị hắn túm chặt cứng, cô hét thối rồi đá, liên tục mắng chửi, không thêm giữ lại chút hình tượng nào mà ra sức vùng vẫy. Hoàn cảnh bây giờ càng thêm phù hợp với suy đoán của đám đông đứng xem...

Sắc mặt Trần Kinh càng ngày càng xám lại. Lâm Uyển tuy gầy nhưng tay chân cứ khuỵa loạn xạ nên cũng rất khó đối phó. Không biết tại sao hắn lại không đập vào gáy để cô hôn mê giống lần trước mà chịu tồn chút sức lực để chế ngự cô. Sau đó hắn cũng vứt bỏ thể diện ôm ngang lưng cô, nói với mấy vị khách hàng: “Ngại quá, tôi có chút việc riêng phải giải quyết, xin lỗi không thể tiếp chuyện các vị.”

Hướng Dương ở bên cạnh xem vở kịch hay, bây giờ mới đứng ra gánh vác trách nhiệm, cười ha ha nói: “Chúng ta cứ tới nhà hàng trước đã, tổng giám đốc Trần một lát nữa sẽ tới sau. Các vị, mời!”

“Một lát nữa” hẳn có thể đến hay không thì anh ta cũng không rõ, nếu không có những người trước mặt đây, anh ta thật sự vẫn muốn ở lại tiếp tục xem kịch.

Lão Lý - tài xế của Trần Kinh đã dừng xe gần đó đợi hẳn từ nãy. Đương nhiên lão đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng “ngoạn mục” kia, tuy lão đã thấy không ít sự đời nhưng vẫn không khỏi kinh ngạc. Sau đó, lão thấy sắp mình mặt mũi hằm hằm, vác theo một cô gái, sai bước đi tới. Đến trước xe, Trần Kinh mở cửa sau ra rồi mạnh tay nhét người ta vào trong. Hẳn nghe thấy tiếng động nhẹ lúc đầu cô va phải cửa xe và tiếng kêu đau của cô, nhưng không hề cau mày, tiếp tục bước đến chỗ tay lái, mở cửa xe ngồi vào khởi động máy. Liên đó, chiếc xe phóng vút đi, để lại phía sau một dải bụi hung hăng cản quấy. Từ nãy tới giờ, hẳn không đếm xia đến ông tài xế đứng bên cạnh đợi lệnh. Hừ, chuyện gì xảy ra thế này?

Lão Lý đứng đợi ở chỗ cũ đã mười phút, khẳng định chiếc xe không có dấu hiệu quay trở lại. Ngay sau đó, lão liền chỉnh chuông điện thoại di động mức to nhất rồi nhét vào túi quần đi ăn cơm, vừa đi vừa nghĩ, lâu lắm rồi chưa thấy ông chủ giận dữ như vậy, xem ra cô gái này đặc tội không phải nhẹ.

Nhưng Lâm Uyển cũng chịu tội không ít. Trước tiên, cô bị chế ngự một cách thô bạo, sau đó bị hấn lỗ mông nhét vào phía ghế sau xe, còn chưa kịp cựa quậy thì xe đã lao đi. Cô ra sức tóm lấy lưng ghế mới tránh khỏi việc mình bị lắc lư chao đảo. Nếu không phải do bụng cô đang trống rỗng thì e rằng lúc này đã nôn ra rồi. Cô thảm nguyện rửa tên biến thái này, nhưng từ miệng thốt ra lại là một chuỗi âm thanh kêu la hoảng sợ.

Bỗng xe phanh gấp, Lâm Uyển hét lên một tiếng chói tai, đầu cô bị đập vào lưng ghế phía trước, mạnh đến nỗi khiến cô hoa mắt chóng mặt. Một lúc sau cô mới mình mẫn trở lại, bò dậy nhìn ra phía bên ngoài. Họ đã rời khỏi khu phố náo nhiệt, dừng lại trên một con đường vắng lặng, trông nơi này có gì đó rất quen thuộc. Cô hít sâu vài hơi, cố gắng kìm nén sự chao đảo trong dạ dày, hướng về kẻ đang ở trước mặt, mắng từ phía sau hắn: “Khốn kiếp, anh điên à? Muốn chết cũng đừng kéo tôi theo.”

Trần Kinh lúc này lại bình tĩnh một cách khác thường, dường như kẻ vừa nãy đùa cợt với tính mạng, lao xe đi như gió kia không phải là hắn. Hắn nhìn lướt cô gái đầu bù tóc rối qua gương chiếu hậu, không để ý tới lời lẽ thô lỗ của cô, lạnh nhạt nói: “Tôi tưởng cô sống đủ rồi, nên mới không cần biết sống chết lại thách thức giới hạn của tôi. Đây chẳng qua là tôi muốn hoàn thành tâm nguyện cho cô mà thôi.”

“Anh đúng là một kẻ ngu xuẩn, đồ biến thái!”

“Cô đến để cho tôi ăn một cái tát nhân tiện mắng chửi luôn một trận?” Trần Kinh lại liếc nhìn cô, nhếch mép khinh miệt, “Vây bây giờ cô có thể đi, nhân lúc tôi còn chưa nổi cáu.”

Mẹ nó, thế mà gọi là chưa nổi cáu, đến ma quỷ cũng bị hắn dọa cho chạy gần hết rồi, Lâm Uyên thầm chửi rủa trong bụng. Bây giờ cô mới nhớ ra tại sao mình lại đến tìm hắn, thế là cắn phần lại trào dâng: “Đồ tiểu nhân để tiện nhà anh, dám dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, uy hiếp bác trai để dần xếp ổn thỏa...”

Quả nhiên là vì chuyện này, Trần Kinh khinh thường, lạnh nhạt “hừ” một tiếng: “Nếu không phải họ có điểm sơ hở, thì tôi làm sao có thể lợi dụng chứ?”

“Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.” Lâm Uyên bác bỏ bằng lời lẽ ngay thẳng.

Trần Kinh không thèm nhìn cô, rút ra một bao thuốc từ bên cạnh, chậm rãi mở, lấy một điếu kẹp vào giữa ngón tay, thông thả châm lửa, đáp lại với vẻ tự đắc: “Lâm Uyên, cô đừng quá ngây thơ như thế. Tôi thừa nhận cách làm của tôi không quang minh chính đại, nhưng cái thế giới này chính là như vậy. Nếu cô nói là tôi sai, vậy họ cũng thế cả, cô nói tôi có tội, thật ra mọi người đều có những tội, chỉ là mức độ khác nhau mà thôi.”

Lâm Uyên nghe thấy, vô cùng phẫn nộ, lại còn mọi người đều có tội... Hắn tưởng mình là Thượng Đế sao, rõ ràng là một con quỷ sa tăng, một con quỷ sờ sờ ngay trước mặt cô.

“Những gì anh nói chỉ là ngụy biện, rõ ràng là anh không từ thủ đoạn nào, không có nhân tính, đừng có lôi người khác ra bảo rằng họ đều giống như mình.”

Trần Kinh chơi đùa với điếu thuốc lá, cười châm biếm nói: “Theo tôi thấy, bất kể thủ đoạn nào cũng đều là để đạt được mục đích, không có tốt hay không tốt, chỉ có thích hợp hay không thích hợp. Cô có thể nói tôi máu lạnh, không có nhân tính, bởi vì tôi có người mà tôi phải bảo vệ, cho nên chỉ còn cách máu lạnh với kẻ khác.”

Lúc nói đến câu cuối cùng, sắc mặt hắn thản nhiên, giọng nói cũng không có một chút ảm áp. Đúng là rất máu lạnh.

Toàn là lời lẽ ngụy biện, Lâm Uyên bỗng nhiên phát hiện ra tranh luận với loại người này chẳng còn ý nghĩa gì, hắn là điển hình của kẻ độc đoán tự quyết, luôn cho mình là đúng. Lâm Uyên vẫn giữ im lặng, hắn còn tiếp tục nói: “Lúc đó cho dù chỉ còn một tia hi vọng, tôi cũng sẽ cứu lấy mạng sống của anh ta mà không so đo tính toán điều gì. Bây giờ người chết không thể sống lại, chúng ta chỉ có thể cố gắng bù đắp ở phương diện khác. Tôi sẽ chịu trách nhiệm về mọi khoản chi tiêu lúc tuổi già của hai bác nhà họ Vương...”

“Anh cuối cùng đã thừa nhận?” Lâm Uyên không chút cảm xúc, lắng nghe những câu từ bề ngoài có vẻ thành khẩn của hắn, bỗng lên tiếng mỉa mai.

Sắc mặt Trần Kinh không chút thay đổi, nhìn thẳng vào cô qua tấm gương chiếu hậu, lạnh lùng hỏi vặn lại: “Tôi thừa nhận cái gì?”

Lâm Uyên nghiêng răng, im lặng cười khẩy rồi chậm rãi nói: “Anh cũng không cần phí tâm sức đi bù đắp. Ngày mai tôi tông xe chết thẳng em trai bảo bối của anh rồi đền mạng cho anh sau, mọi ân oán sẽ không còn nữa.”

Trần Kinh nghe thấy vậy, lông mày khẽ cau lại. Hắn nhìn thấy Lâm Uyên trong gương và mặt đầy sự khiêu khích, ánh mắt đầu đầu cũng toát lên sự điên cuồng. Dường như hắn nghe thấy một giọng nói vang lên bên tai, những gì cô gái này nói không hoàn toàn là lời nói lúc tức giận, xem ánh mắt của cô ta, dữ dội thêm với tuyệt vọng, có vẻ như muốn hủy diệt tất cả. Kẻ như vậy không có gì là không dám làm.

Lâm Uyên quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, thờ ơ tiếp tục: “Đầu cùng anh, tôi chắc không có cách gì thắng nổi. Có điều, chính thẳng em ngu ngốc của anh, và còn cả thói quen sinh hoạt đầy sơ hở của hắn ta...”

Nói tới đây, cô bỗng thấy hối hận. Ngày hôm đó tại sao lại không mang con dao tới tự tay đâm Trần Túy, đối phó với loại người vô lại thì phải dùng cách thức vô lại, cô thật ngốc biết bao.

Trần Kinh không trả lời, chỉ neho mắt lại, đây là điềm báo trước cho sự nổi giận của hắn. Điếu thuốc lá trong tay đã bị vụn nát thành mấy đoạn, một giây ngay sau đó hắn đột nhiên đẩy cửa, đi đến phía sau mở tung cửa xe, nắm lấy Lâm Uyên lôi ra ngoài, u ám nói: “Tôi cảnh cáo cô, hãy dừng ngay mấy ngón trò vật vãnh đó lại, đừng có chọc tức tôi, nếu không thì...”

Lâm Uyên bị hắn nắm lấy vạt áo, nhưng cô không chút sợ hãi, bình tĩnh nhìn thẳng vào hắn: “Nếu không thì như thế nào?”

Trần Kinh nhìn vào gương mặt gần trong gang tấc đó, không kiềm chế nổi, từ đáy lòng thốt ra tiếng than vãn. Ngón tay lướt nhẹ lên bờ môi đỏ thắm mà hắn đã ham

muốn từ lâu, không ngờ nó lại đầy cảm động như vậy. Hấn xấu xa dùng ngón tay chà nhẹ lên đó, dường như để xác minh xem đôi môi đỏ kia có phải là nhờ hiệu quả của màu son tô lên hay không, đồng thời chậm rãi nói: “Đền mạng thì chẳng phải quá dễ dàng cho cô sao? Tôi cam đoan sẽ khiến cô sống không bằng chết, tin tôi đi, tôi có rất nhiều cách để làm được điều đó.”

Lâm Uyển không ngờ rằng mình lại bị người ta cột nhà trong hoàn cảnh thế này. Sao cô lại quên mất vừa nãy mình còn mắng hấn là đồ cặn bã. Con người này đúng là hết mức vô liêm sỉ. Dưới sự thôi thúc kích động của bản thân, cô đột nhiên mở to miệng, hung hấn cắn lấy ngón tay đang quanh quẩn bên môi, trong miệng cô lập tức tràn ngập vị đắng của thuốc lá. Không ngờ Trần Kinh dường như chẳng hề có cảm giác, hấn chỉ cúi đầu xuống, sắp lại gần bên tai cô, giọng điệu khêu gợi: “Thì ra cô thích như thế này?”

Lâm Uyển vừa xấu hổ vừa tức tối, liền nhả ngón tay hấn ra, cắn hận trừng mắt với hấn, nhưng đổi lại là một nụ cười mỉm. Trần Kinh giống như vị quốc vương bị lấy lòng, hoàn toàn không còn thấy gương mặt u ám vừa nãy. Hấn gờ tay vỗ nhẹ lên đầu cô, dịu dàng nói: “Được rồi, đừng ồn nữa, ngoan ngoãn về nhà ngủ một giấc, không cần phải nghĩ gì hết.”

Lâm Uyển gạt phất tay hấn, quay người về phía cửa xe hung hấn đá một cái, rồi không cần biết đây là đâu, cô quay người bước đi. Chưa đi được mấy bước, cô đã nghe thấy tiếng khởi động xe, tiếp theo đó con quái vật đen sì ấy áp sát vào bên cạnh cô rồi lùi trở lại.

Giọng nói của tên Trần Kinh chết tiệt lại xuất hiện bên tai cô: “Đúng rồi, cô lại nhắc nhở tôi, lát nữa tôi sẽ đưa thẳng ngốc kia đi, cho nên cô cứ tiết kiệm sức lực nhé.”

Nếu lúc đó trong tay có một viên gạch, Lâm Uyển nhất định sẽ không hề do dự đập thẳng vào mặt hấn. Nhưng bây giờ cô tức đến mức bàn tay run lên, cho dù có người đặt viên gạch vào tay thì cô chưa chắc đã có thể nhắc nổi. Trần Kinh vô cùng đắc ý nói, xong xuôi hấn đạp mạnh chân ga, chiếc xe vọt về phía trước, phong thái vô cùng can rở xuyên qua con đường nhỏ hẹp, sau đó nó bỗng rẽ ngoặt... không thấy đâu nữa.

Lâm Uyển đứng ở chỗ cũ, bỗng nhiên cô cảm thấy rất mệt, toàn thân giống như bị khoét rỗng, chỉ còn lại thể xác, mỗi lần đối diện với con người này cô đều như vậy. Cô hít thở sâu vài cái, hai tay nắm vào, mở ra, lại nắm vào... sau khi lặp lại động tác nhiều lần, cô vẫn chưa thấy bình tĩnh lại. Cuối cùng, cô nhận thấy lần này không giống với những lần trước, cô rất khó chấp nhận kiểu tự mình cổ vũ này, cũng có thể cô đã hoàn toàn mất đi sức sống kiên cường bất khuất đó.

Cô mệt, thật sự rất mệt. Cơ thể mệt mỏi, trái tim lại càng mệt mỏi hơn. Mỗi tế bào đều không còn chút sức lực, như thể đều đã cạn khô nước. Cô nhớ đến người con trai gương mặt ngập tràn ánh mặt trời kia, nhớ anh một cách mãnh liệt, giống như lữ khách đi trong sa mạc mấy ngày luôn khát khao nguồn nước, giống như người công nhân bị vùi dưới hầm mỏ mấy chục tiếng đồng hồ khát khao ánh dương... Vương Tiêu đã hỏi cô yêu anh nhiều thế nào, bây giờ cô muốn nói với anh, cô yêu anh, như một cái xác không hồn lúc nào cũng mong mỏi linh hồn của mình vậy.

Nhưng anh không còn nữa.

Vĩnh viễn không còn nữa.

Thời tiết đẹp một cách khác thường, ánh dương chói chang hôn lấy mặt đất, cây liễu bên đường bị phơi nắng đến héo rũ. Từng hàng liễu đáng vẻ chán nản uể oải gục đầu, sắc thái xám xịt, giống như phụ nữ nửa tháng chưa hề gội đầu, nhếch nhác khiến người ta ghét bỏ.

Lâm Uyển nhân tiện ngồi trên bậc đá của một cửa tiệm nhỏ, lơ đãng quan sát con đường, trong lòng hoàn toàn mù mờ. Người đi đường nhìn cô với ánh mắt kì lạ. Mãi cho đến khi vài tiếng chi trò truyền đến, cô mới hoàn hồn trở lại. Nhận ra mình không thể cứ như vậy mãi, cô phải tìm người nói chuyện, Tư Tư cũng được, Mễ Lan cũng tốt, bất kể họ có bận rộn ra sao, không thể làm phiền tới mức nào. Cô cảm thấy cô đơn đến sắp phát điên rồi, nhưng cô vừa lúi đi động ra nhìn, lại là màn hình màu đen, hết pin! Cô mò mẫm tìm kiếm, ví tiền cũng chẳng thấy đâu, không biết đã rơi mất từ khi nào. Trong chiếc cặp đeo vai nhỏ bé chỉ còn lại duy nhất một chùm chìa khóa kêu leng keng.

Cô bỗng muốn khóc thật to, nhưng lại giống như người không thể tìm thấy giọng nói của mình, không biết làm sao để mở lời. Bắt đầu từ khi nào mà với cô ngay đến việc khóc cũng trở thành thứ xa xỉ thế này? Cô phát hiện mình thật sự cảm thấy đau khổ tột cùng, mất đi người yêu, không còn hy vọng, vừa rồi còn bị kẻ thù sỉ nhục. Lúc này cô ngồi trên con phố lạ, hai bàn tay trắng, ngay đến tiền để gọi taxi về nhà cũng không còn. Hơn nữa, cô bây giờ ngay đến số điện thoại của một người quen cũng không thể nhớ nổi.

“Cô gái, cô sao vậy?” Trước mắt Lâm Uyển xuất hiện một đôi giày vải kiểu cũ, cô vội ngẩng đầu lên. Một bà lão tóc bạc phơ, gương mặt phúc hậu đang nhìn cô chăm chăm. Cô đột nhiên nhớ đến bà ngoại, túi thân mếu máo: “Cháu không về nhà được ạ.”

“Hà?” Bà lão sững người, rồi cười nói: “Chuyện nhỏ như vậy ư, ta còn tưởng thế nào cơ, nhà cháu ở đâu?”

Lâm Uyển chau mày nghĩ ngợi, nói ra một loạt các tên địa danh một cách máy móc. Bà lão nghe xong lại sững sốt, sau đó chỉ vào ngã tư phía cuối con hẻm nhỏ nói: “Đường Quê Lâm à, không phải chính là ở đối diện sao? Cháu nhìn xem có phải không?”

“Đã?” Lâm Uyển kinh ngạc đứng bật dậy, nhìn trái nhìn phải, cẩn thận quan sát xem đây liệu có phải ở gần nhà mình hay không, rất nhiều cửa tiệm nhỏ hai bên đường có đều đã từng mua đồ ở đó. Cô thật ngốc, lại có thể bị lạc đường ngay trước cửa nhà mình.

Lão Lý quả thực xứng đáng với chức vụ tài xế, luôn hoàn thành nghĩa vụ của mình, lại ít tiếng kiêu lời. Chỉ là do làm công việc có phần hơi nhàm chán này, thỉnh thoảng tinh thần buồn chuyện ăn giấu trong tận sâu đáy lòng cũng sẽ phát huy đôi chút. Ví dụ như hôm nay, khi ăn cơm trưa, lão Lý đã thêm mắm dặm muối vào sự khác thường của sếp.

Thế là buổi chiều sau khi đợi ông chủ vui về trở về, việc đầu tiên mà lão làm là kiểm tra xem trong xe có gì đại loại như vết máu hay không. Dừng hiệu nhằm, lão không quan tâm đến chiếc xe, chỉ là lão lo ông chủ có phải do phần nộ quá độ mà bề vụn cô gái kia ra sau đó vút xác ở vùng ngoại ô không. Những chuyện như vậy, lão làm theo bốn phận nên phải dọn dẹp đôi chút, nếu có thì còn phải tiêu hủy chứng cứ. vẫn ổn, không có dấu vết gì của việc phạm tội, đồ đạc thừa ra thì có một thứ, là một cái ví tiền màu đen bằng da bò, bên trên có một bông hoa nhỏ, nhãn hiệu Montagut của Pháp... Lão Lý cầm lấy chiếc ví, chán ngán phát huy năng lực tưởng tượng có hạn của mình. Đến buổi tối, lão thận trọng giao lại cho ông chủ, nhân tiện cẩn thận chú ý tới biểu cảm của hắn.

Trần Kinh nhìn món đồ trong tay, đột nhiên nhếch mép cười. Lão Lý thấy cảnh tượng trước mặt, trong lòng bỗng thấy sợ hãi. Biểu cảm kiểu này là quá hiếm hoi, nếu xuất hiện trên gương mặt của người đàn ông khác thì rất bình thường, ví dụ như những người đàn ông đang yêu. Á, lão Lý bị sự liên tưởng của bản thân dọa cho giật mình, không nhận được lại liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu.

Đó là một tấm ảnh chụp chung của một đôi nam nữ trẻ, lấy phong nền là cây xanh nắng vàng. Mà có khi nên gọi là đôi nam nữ trẻ con, vì trên gương mặt họ vẫn còn mang đậm nét học sinh.

Xem ra đây là một tấm ảnh chụp nhanh, hai người đang nhìn vào nhau, hình như có người gọi to một tiếng, sau đó cô gái nhìn vào ống kính, nhưng ánh mắt của chàng trai vẫn dừng lại trên gương mặt cô. Chàng trai rất anh tuấn, rất sáng sủa, vừa nhìn đã biết là nam sinh cực kì được yêu mến trong trường, nhưng anh ta chỉ chăm chú ngắm người trước mắt mình, dường như không thể nào nhìn thấy người khác nữa, cười đến phát ngốc, giống như anh ta là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới vậy.

Trần Kinh đưa ngón trỏ vuốt nhẹ lên gương mặt người con gái trong tấm ảnh. Đôi má vẫn còn mang chút nét ngây thơ trẻ con, dưới ánh mặt trời hiện lên nét rục rờ của tuổi thanh xuân. Mái tóc không dài bằng bây giờ, buộc kiểu đuôi ngựa, bị gió thổi nên hơi rối, nhưng không hề khó coi.

Có lẽ là vừa nói tới chuyện gì đó rất vui, nên lúc cô nhìn vào ống kính, nụ cười trên gương mặt vẫn chưa tắt, khuôn miệng vẽ thành hình trăng non cong cong, để lộ hàm răng trắng như tuyết. Đôi mắt cũng cong cong, con ngươi như quả nho vừa đen vừa sáng.

Trần Kinh hơi bất ngờ, vì biểu cảm kiểu này quá lạ lẫm. Lâm Uyển mà hắn từng gặp không phải khóc lóc thì là bực tức, hoặc là mĩa mai và thờ ơ. Từ trước tới giờ chưa từng hồn nhiên trong sáng giống một đứa trẻ vô ưu vô lo như thế.

“Hóa ra khi cười cũng rất đẹp.”

Hắn lăm bắm một mình, sau đó rút tấm ảnh ra, phát hiện phía sau còn có một tấm ảnh đen trắng cũ kĩ. Là gương mặt bánh bao buộc tóc cao hai bên, ngũ quan vẫn phẳng phát bóng đáng hiện tại. Điều không giống với tấm ảnh vừa nãy là biểu cảm của Lâm Uyển hơi nhỏ rất nghiêm túc, hai hàng lông mày nheo lại tạo thành hai đường trùng nhỏ ở giữa, miệng hơi trề ra, có lẽ là không bằng lòng bị chụp ảnh. Đôi mắt to đen nhánh biểu lộ chút ngang ngược bướng bỉnh.

Ánh mắt này lại khiến Trần Kinh cảm thấy quen thuộc, bởi Lâm Uyển thường dùng ánh mắt này lúc gặp hắn. Cho dù ở vào thế bất lợi cũng sẽ không chịu thua, trợn mắt nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập sự căm thù và coi khinh.

Người ta nói: “Nhập thổ vi an”^[1].

[1] Nhập thổ vi an: Người chết được chôn cất đúng hoàng thì mới được bình yên.

Chọn được phần mộ xong xuôi, cũng đã tìm thầy phong thủy xem ngày, cuối cùng phải chôn cất Vương Tiêu rồi.

Trong tang lễ, bác gái khóc đến mức muốn ngất đi, bác trai ngồi trên xe lăn không ngừng lau nước mắt, bạn bè thân thiết cũng không ai không rơi lệ, hoặc là âm thầm khóc nức nở. Có rất nhiều bi kịch trên thế gian này, mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút đều đang diễn ra. Trong vô vàn những thiên tai hiểm họa mà con người gặp phải, “chết trẻ” dường như không là hai chữ quá đỗi kinh ngạc, nhưng chỉ có người ở bên cạnh mới có thể cảm nhận được sự bi ai, thế lương trong đó.

Biểu hiện của Lâm Uyển thật không ngờ đến. Cô không kêu la gào thét, thậm chí cô còn không khóc, chỉ đứng yên như vậy, nhìn thẳng về phía trước. Nhưng nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện ra cả người cô đang run lên, đôi mắt tuy không rơi lệ nhưng lại vô hồn như đã chết.

Cô nhìn miệng của người chủ trì hết mở ra rồi khép lại, đôi lúc còn thêm vào những động tác tay, thế nhưng tai cô như bị nhét bông vào đó, không thể nghe rõ điều gì. Cho tới khoảnh khắc lúc thật sự “chôn cất” Vương Tiêu, cô bỗng nhắm chặt mắt, nắm tay siết lại, móng tay găm vào da thịt tới mức lòng bàn tay đau nhức, chỉ như vậy mới có thể chế ngự nỗi sự thôi thúc xông tới giành giật chiếc hòm kia.

Nghi lễ kết thúc, Lâm Uyển cùng mọi người rời khỏi, nhưng sau đó cô một mình quay lại. Bác gái và bác trai đã có người thân đi cùng nên cô không cần lo lắng, giờ đây cô chỉ muốn một mình ở lại với Vương Tiêu.

Khi tiến về phía bia mộ Vương Tiêu, mỗi một bước đi đều trở nên khó khăn kì lạ, dường như giây phút ấy mới là tang lễ thực sự. Cô ngẩng đầu nhìn, bầu trời tối tăm, ngay đến mặt trời cũng chỉ còn lại chút đường nét nhạt mờ u ám. Cô nghĩ, nhất định là mặt trời không nhẫn tâm nhìn thấy người tốt như vậy bị chôn vùi dưới lòng đất. Sau đó, cô quan sát từng tấm bia đá tro tro bốn phía xung quanh, dưới đó có bao nhiêu người tốt, lương thiện vô tội giống Vương Tiêu đây?

Người ta đều nói “Trên đầu ba thước có thần linh”, con người làm gì trời đều trông thấy, nhưng có thật sự ông trời nhìn thấy hay không? Trước kia cô không phải là người kiên định đi theo chủ nghĩa vô thần, đối với thần linh phương Đông hay phương Tây cô đều mang trong lòng sự kính nể. Nhưng bây giờ cô chỉ muốn nói rằng, ông trời mù rồi, Thượng Đế mù rồi.

Lâm Uyển nhắm mắt lại, ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào chiếc bia đá mới tinh này, giống như nhìn vào một thứ lạ lẫm.

Cô khẽ nhíu mày lại, nhắc ngón tay mảnh dẻ lên, phác họa theo hai chữ “Vương Tiêu” vẫn còn vết chạm trổ, cuối cùng ngón tay cô đưa xuống dưới và dừng lại ở đó.

Thật đáng tiếc, tên của cô không thể xuất hiện ở đây: “Bà quả phụ, Lâm Uyển”.

Sau đó, những cảm xúc vốn thuộc về mấy tiếng trước đó cuối cùng cũng xuất hiện.

Cô nức nở, nghẹn ngào òa khóc.

Có người nói rằng, khi gặp nỗi đau quá lớn sẽ không thể khóc nổi. Thật ra không khóc chỉ là nhất thời, bất kể nỗi buồn mãnh liệt nào cũng đều không thể kiềm chế. Mà sự đau đớn mắt mát này ví như nham thạch nóng chảy lúc động đất, không thể không chế chúng tuôn ra, nếu tạm thời chặn lại, thì sau đó sẽ càng bùng phát gấp bội.

Lâm Uyển chìm đắm vào trong nỗi bi thương, hoàn toàn không chú ý rằng trời đang dần tối, những tầng mây dày thêm, sự ẩm ướt trong không khí cũng tăng lên. Mà cho dù có chú ý đến thì cô cũng không thể rời khỏi đây. Hôm nay là ngày chôn cất Vương Tiêu, anh vừa mới chuyển chỗ nên nhất định chưa thể thích ứng, cô phải ở lại với anh. Vì lẽ đó, cô cũng không cảm thấy nghĩa địa lúc này khiến người ta vô cùng hoảng sợ.

Giữa màu xám xịt của đất trời, từng hàng bia đá hiện lên ánh sáng trắng xanh, trang nghiêm mà kì dị. Bầu trời đôi lúc lại nổi sấm chớp ầm ầm hết đợt này đến đợt khác, dường như muốn đánh thức những linh hồn đang say ngủ.

Ở nơi ấy, vào thời khắc ấy, trong hoàn cảnh ấy, nếu có tổ làm phim đi qua quay vài cảnh phim theo đề tài nào đó, không biết chừng phần màu sắc lúc hậu kì cũng không cần phải chỉnh sửa. Cái đẹp nhất chính là cái tự nhiên nhất, thần linh tuy thờ ơ hết sức với tình người, nhưng với sự gian trá của thiên nhiên lại vô cùng hào phóng.

Cuối cùng trời đã mưa, mưa dữ dội.

Mới đó mà Lâm Uyển đã ướt hết, cô gượng cười nói: “Vương Tiêu, anh xem, em vừa mắng ông trời xong, ông ấy liền cho em biết tay luôn, thật là một người nhỏ mọn phải không?”

Cô gạt nước mưa trên mặt đi, tiếp tục: “Nhưng ông ấy vẫn còn từ tế lắm, vừa nãy nhiều sấm chớp như vậy mà không có lấy một tia giáng trúng em, có phải là do độ chính xác của ông ta quá kém không?”

Đột nhiên nhớ đến câu chuyện cười về vị linh mục chơi golf^[2], hóa ra Thượng Đế cũng có lúc sai sót, chẳng trách... chẳng trách...

^[2] Linh mục chơi golf: Có một vị linh mục đi chơi golf, một nữ tu đứng bên cạnh để xem. Trái đầu tiên linh mục đánh trượt, linh mục chửi: “Khốn kiếp, trượt mất rồi!” Tiếp tục đánh trượt, linh mục lại chửi: “Khốn kiếp, lại trượt rồi!” Nữ tu bảo: “Ngài làm linh mục mà nói bậy thì Thượng Đế sẽ trừng phạt ngài đó.” Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng sấm lớn giáng trúng nữ tu khiến cô ta chết. Vị linh mục bối rối: “Tại sao người mắng là con, người bị đánh chết lại là cô ta?” Lúc đó chỉ nghe thấy giọng nói của Thượng Đế từ trên trời vọng xuống: “Khốn kiếp, ta cũng đánh trượt rồi!”

Mưa càng lúc càng lớn, những hạt mưa rơi nghiêng hệt như vô số mũi tên vô tình đâm vào cơ thể Lâm Uyển. Cô bất động ôm lấy bia mộ, dường như hợp với nó làm một. Cô ngốc nghếch nghĩ rằng, nếu Vương Tiêu vẫn còn sống, nhìn thấy bộ dạng cô thế này, nhất định sẽ lao đến, lớn tiếng trách mắng cô không biết chăm sóc bản thân, sau đó cời áo khoác che lên đầu cô, ôm lấy cô chạy thật nhanh giữa trời mưa gió.

Đầu óc Lâm Uyển càng ngày càng nặng trĩu, cô đã rơi vào đại dương nỗi nhớ mênh mông . Cô nhớ sự ấm áp khiến người khác an tâm trên cơ thể anh, nhớ giọng nói dịu dàng của anh, nhớ tất cả mọi thứ về anh...

Có lẽ thành tâm sẽ đạt được ý nguyện, Lâm Uyển rõ ràng cảm thấy như vậy. Cánh tay rắn chắc của anh ôm lấy cô, cô dựa vào lồng ngực phóng khoáng mà ấm áp ấy, giọng nói quở trách nhẹ nhàng mang theo sự đau lòng của anh vang lên, cô nghe thấy nhịp tim anh đang đập liên hồi, bên tai là tiếng mưa gió ào ào... Cô khẽ cười, bởi vì chân anh rất dài, anh ôm cô lên rất nhanh, rất nhanh.

Cô muốn nhìn thấy anh, nhưng mi mắt lại nặng nề không thể mở ra. Cô muốn nói chuyện với anh, nhưng đôi môi như bị keo dính lại, không thể cử động. Cô nghĩ, mình nhất định là do quá mệt rồi, không sao, chỉ cần hai người họ bên nhau là được.

Dù nhân gian hay thiên đường.

Khi Lâm Uyển mở mắt thêm lần nữa đã là lúc hoàng hôn. Nhìn thấy khung cảnh quen thuộc, cô biết mình lại đang nằm viện. Trong khoảng mười mấy ngày gần ngủ, với cô dường như đã trải qua cả một kiếp người, mà trong đó một nửa thời gian đều là ở tại nơi này. Cô cười gượng, thật là một nơi xui xẻo.

Trên người mặc bộ quần áo bệnh nhân kẻ sọc màu xanh lam, mu bàn tay bị châm kim truyền nước, trong ống truyền dịch, loại nước thuốc không biết tên cứ từng giọt từng giọt chảy vào tĩnh mạch cô, man mát. Cô bỗng ngẩn người, giờ tay sờ lên gương mặt, quả nhiên là nóng, mà không phải nóng bình thường. Hóa ra cô đang bị sốt, mà nghĩ cũng phải, mưa to như vậy, không bị nước mưa dìm cho hóa ngốc là may mắn rồi. Nhưng nếu cô thật sự ngốc, thì có phải sẽ không đau khổ chẳng?

Một cô y tá đi vào kiểm tra tình trạng truyền nước, Lâm Uyên nhìn bộ đồng phục trắng như tuyết trên người cô ta, trong lòng nghĩ: Thiên sứ áo trắng nhưng không phải thiên sứ thật sự, nếu không nhất định phải nhờ cô ta đi hỏi Thượng Đế, Vương Tiều có lên thiên đường đưa tin không?

Nhưng rốt cuộc Thượng Đế có tồn tại hay chẳng, nếu có, vậy ý nghĩ hồi chiều của cô chẳng hóa ra là mạo phạm đến ông ta hay sao? Vậy, liệu có liên lụy tới Vương Tiều?

Lâm Uyên cứ chau mày lại, bàn tay nhàn rỗi vô thức nắm chặt lấy tấm chăn. Y tá sau khi điều chỉnh xong tốc độ truyền dịch, nhiệt tình hỏi: “Cô có chỗ nào không thoải mái không? Có cần mời bác sĩ qua khám không?”

Lâm Uyên mơ màng ngẩng mặt lên rồi lắc đầu.

Y tá giơ tay kiểm tra trán cô, nói: “Vẫn còn hơi sốt, chắc vẫn phải truyền thêm một bình nữa.” Sau đó đưa cho cô một chiếc cặp nhiệt độ.

Lâm Uyên nghe theo, cặp vào dưới nách, năm phút sau lấy ra đưa lại cho y tá.

Y tá xem qua nhiệt độ rồi nói: “Ba mươi tám độ rưỡi, khá nhiều rồi. Cô không biết chứ, lúc cô vừa được đưa tới đây sốt tận bốn mươi mốt độ, làm bạn trai cô sợ gần chết, cứ nhao nhao lên tìm chuyên gia, ha ha, ở đây mà cứ sốt cao đều phải gọi chuyên gia tới chẩn trị thì chắc chuyên gia bận rộn đến bất tỉnh mắt.”

Cô y tá cầm sổ kẹp tài liệu vừa ghi chép thông tin phòng bệnh, vừa thao thao bất tuyệt. Cô ngẩng đầu lên bỗng nhìn thấy bệnh nhân trên giường đang sững sờ, vội vàng hỏi tỏ vẻ khó hiểu: “Cô sao vậy?”

“Bạn trai tôi đã mất rồi, hôm nay là tang lễ của anh ấy.”

Hà? Cô y tá ngạc nhiên tới mức làm quyển sổ kẹp tài liệu trên tay rơi xuống đất. Tuy bảo rằng người học y khoa thì cảnh đời nào cũng đã từng trông thấy, theo lẽ thường chuyện này chẳng có gì đáng sợ, nhưng cô gái kia có cần phải thần bí vậy không?

Lâm Uyên nhớ lại cảm giác lúc mơ màng kia, cái ôm đó ấm áp như vậy, khiến người khác yên tâm như vậy, giống như... Cô lập tức lắc lắc đầu, lẩm bẩm: “Không thể nào là anh ấy”, rồi cô hỏi y tá: “Người đưa tôi tới bề ngoài trông như thế nào?”

Cô y tá chưa hết hoảng hồn, lắp bắp nói: “Rất đẹp trai, rất oai phong, có chút đáng sợ.”

Lâm Uyên cau mày, Vương Tiều trước nay không hề đáng sợ, anh lúc nào cũng ôn hòa. Cô có chút thất vọng, lập tức cười vào sự ngu ngốc của bản thân, làm sao có thể là anh được. Cô bỗng nhớ ra điều gì đó, cầm chiếc ví đang đặt ở giường lên mở ra, rút lấy vài tờ tiền lộn xộn, rồi hỏi:

“Là người đó nộp tiền viện phí à? Liệu có để lại tên không?”

“Tôi tới khu y tá xem thử.” Cô y tá mặt trắng bệch nói xong liền quay người chạy đi, ngay đến kẹp tài liệu trên mặt đất cũng quên không nhặt.

Chưa đầy hai phút sau cô ta đã quay lại: “Trên hóa đơn là tên của cô.”

Lâm Uyên đành chịu, xem ra cô gặp được Lôi Phong^[3] rồi, làm việc tốt không để lại tên. Sau đó thấy cô y tá đang căng thẳng, cô hơi buồn cười an ủi: “Đừng nghĩ nhiều nữa, chắc là người qua đường tốt bụng nào đó.”

^[3] Lôi Phong là một chiến sĩ anh hùng của dân tộc Trung Hoa. Ở đây ý nói là gặp được người tốt.

Nét mặt của cô y tá hơi giãn ra, do dự nói tiếp: “Nhưng người đó... chắc là quen cô đấy, anh ta trông có vẻ rất lo lắng cho cô, còn ngồi đây trông cho cô truyền nước nữa. Sau đó hình như có việc phải rời khỏi, anh ta liền tới khu y tá tìm tôi, bảo chúng tôi chăm sóc cho cô. Hơn nữa, anh ta... anh ta còn nắm tay cô cơ mà.”

Lâm Uyên nghe được câu cuối cùng, bàn tay phải không bị châm kim bỗng run lên theo phản xạ, rồi với ý thức xuất hiện sau đó, cô quệt mấy lần vào tấm ga trải giường, trong lòng cảm thấy hơi kinh tởm.

“Chắc là người ái mộ giấu mặt của cô chẳng?” Cô y tá nghĩ ngợi rồi kết luận, chỉ có như vậy mới có thể giải thích cho tất cả.

Lâm Uyên hừ một tiếng, chưa chắc đã là “người ái mộ”, nhưng có thể khẳng định chắc chắn rằng, tên đó dờ hơi, thích lợi dụng người khác. Thật đáng ghét. Sau đó, chút tấm lòng cảm kích biết ơn kia lập tức tan thành mây khói.

Lâm Uyên truyền nước mất cả buổi tối, vừa sang sáng ngày thứ hai đã xuất viện. Tuy không còn bị sốt cao, nhưng cô vẫn thấy bực bội khó chịu. Thay đổi lớn này đối với

cô mà nói là một sự đã kích mang tính hủy diệt. Cô có cảm giác bị số mệnh đập tan rồi sụp đổ ầm ầm.

Cô gọi điện xin phép lãnh đạo nghỉ một tuần dưỡng bệnh, cả ngày chỉ loanh quanh ở nhà nằm trên giường, hoặc là khóc lóc hoặc là hồi tưởng kỉ niệm hoặc là ngây người. Tắm rửa cửa kéo vào kín đáo, cô không bật đèn nên cũng không thể phân biệt được là ngày hay đêm. Khi nào đói đến mức đau dạ dày thì cô mới xuống giường tùy ý nấu ít súp với bánh mì rồi ăn vài miếng, sau đó lại trở về giường nằm.

Cô hi vọng biết bao mình có thể ngủ được, trong giấc mơ được gặp Vương Tiêu, hỏi anh xem ở thế giới khác anh có được bình an hay không. Nhưng nguyện vọng đơn giản ấy lại không thể nào thực hiện. Cô mất ngủ cả ngày lẫn đêm, đầu óc đau nhức, đau đến mức cô hận không thể dùng bữa nên cho mình bất tỉnh.

Nhà của Lâm Uyển rất nhỏ, một phòng ngủ một phòng khách, chưa đến năm mươi mét vuông nhưng được trang trí rất ấm cúng: Giấy dán tường màu hồng nhạt, sofa bằng vải hoa nhí nghệ thuật, rèm cửa màu xanh da trời, đồ dùng trong nhà màu trắng, đầu giường chất đầy các loại thú nhồi bông bằng vải. Trên giá sách, ngoài sách báo ra, còn bày rất nhiều đồ thủ công mỹ nghệ độc đáo. Trong đó, thứ thu hút sự chú ý nhất là một chiếc bình hoa bằng gốm mập lùn, đó là thứ mà Vương Tiêu tự tay làm ra. Khi ấy cô trêu đùa anh, nói rằng cái thứ khó coi này dùng để muối dưa chua cũng không tồi. Nhưng khi anh cắm vào đó một bông hoa hồng đỏ như lửa, cô phát hiện hóa ra có chuyện lạ lùng như vậy, thứ này so với bình hoa thạch anh được chạm trổ tinh tế có khi còn mộc mạc đáng yêu hơn mấy phần.

Đương nhiên, trong không gian rộng chưa đến năm mươi mét vuông này cũng được lấp đầy bởi rất nhiều những thứ thuộc về Vương Tiêu. Ví dụ như tạp chí máy tính trên giá sách, trong phòng bếp là hai chiếc cốc có quai cùng kiểu nhưng khác màu, và trên giá để giày là một đôi dép lê để mềm quá khổ.

Vương Tiêu đặc biệt thích ở lại nhà cô, anh xem ti vi, chơi điện tử hoặc chỉ là ngồi nói chuyện. Mỗi lần đều ở lại rất muộn rồi bị cô đuổi về. Còn nhớ có một lần, lúc cô tiễn anh xuống dưới nhà, anh ôm lấy cô, dùng giọng điệu làm nũng nói: “Bát cơm nhỏ à, sắp kết hôn, anh chịu không nổi nữa rồi.”

Lúc đó cô còn ngây ngô nói: “Ừ sắp rồi, còn nửa năm...”

Sau đó Vương Tiêu lẩm bẩm: “Quá là lâu.”

Cô lập tức phản bác: “Như thế em còn sợ thời gian không đủ ấy chứ, bản vẽ trang trí ngôi nhà em còn chưa làm xong nữa.”

Vương Tiêu không nói gì, im lặng một lúc mới khẽ hỏi một câu: “Em không hiểu à?”

Cô không rõ nên hỏi lại: “Hiểu gì cơ?”

Anh thờ dài thất vọng, xoa đầu cô cười gượng: “Uyển Uyển, đều tại anh che chở cho em quá tốt, nhìn em bây giờ ngây thơ hết như chú thỏ non, anh sợ đợi đến ngày đó anh lại không ra tay nói...”

Cô cuối cùng cũng hiểu, gương mặt đỏ bừng, ấp úng: “Chúng ta không phải đã nói xong chuyện này rồi sao?”

“Đúng, nói xong rồi.” Người nào đó cười phá lên.

Nhớ lại cảnh tượng ấy, mắt Lâm Uyển bỗng cay cay, lệ rơi lã chã. Người con trai hai mươi tư tuổi, cũng có thể coi là một người đàn ông, đang ở độ tuổi sức lực dồi dào, cô cũng không phải cái gì cũng không hiểu, cho dù chưa ăn thịt heo chẳng nhẽ chưa từng thấy heo chạy sao? Nhưng về việc này, cô giữ vững những nguyên tắc riêng, có thể là cô chấp. Cô không muốn cha mẹ Vương Tiêu cảm thấy cô nói năng tùy tiện hay thiếu giáo dục, điều này đối với người khác mà nói chắc hơi có phần chuyện bé xé ra to, nhưng cô có suy nghĩ riêng của mình.

Nhìn thấy Vương Tiêu thỉnh thoảng lại biểu lộ vẻ buồn bực khó chịu, sau đó chạy ra sân bóng vận động đến mức mồ hôi đầm đìa để tiêu hao năng lượng, nhưng xưa nay chưa từng có ý ép buộc cô, cô cảm thấy rất có lỗi với anh. Nhưng cô nghĩ, dù sao cũng sắp kết hôn rồi, có gì sau này hết lòng bù đắp cho anh vậy.

Vương Tiêu bảo cô không có ham muốn, không có nhu cầu, giống hệt Tiểu Long Nữ. Lúc đó cô vẫn chưa xem hoàn chỉnh bộ phim “Thần Điều Đại Hiệp”, không biết rằng trái tim băng thanh ngọc khiết của Tiểu Long Nữ chỉ nhớ nhưng Quá nhi sau này do bị kẻ khác làm nhục mà bạch ngọc nhúng chàm. Cô lại càng không biết, bản thân mình có lẽ cũng sẽ nổi bước theo sau số mệnh Tiểu Long Nữ trong bóng tối mơ hồ kia.

Bây giờ cô thấy hối hận, vô cùng hối hận. Tại sao cô phải ngang bướng như thế, ngốc nghếch như thế chứ! Nếu sớm biết ông trời keo kiệt ban cho hạnh phúc ngắn ngủi như vậy, cô nhất định đã trao cho anh từ lâu rồi. Còn nữa, cô không cần hôn lễ, cái gì mà “hôn lễ đối với người phụ nữ là cực kì quan trọng, nếu làm qua loa thì sẽ hối hận suốt đời”, đó chẳng qua chỉ là hình thức, là thói miên bản thân tổ chức cho người khác xem mà thôi. Họ chỉ cần đi đến phòng dân chính nộp vài đồng, chụp vài tấm ảnh, nhận lấy giấy đăng ký kết hôn là đủ.

Nhưng giờ đây, muốn gì thì cũng đã muộn.

Đề cổ găng đi vào giấc ngủ, trong phòng cô tối đen như mực, không thể nhìn thấy kiểu cách trang trí ấm cúng kia nữa, chỉ có sự lạnh lẽo đến vô tận. Con người khi yếu đuối sẽ dễ cảm thấy cô đơn nhất, nhưng bên cạnh cô bây giờ không có lấy một người để cô có thể dựa vào.

Hai người bạn tốt nhất thì một ở nước ngoài hưởng tuần trăng mật, một lại ở vùng khác tham gia khóa đào tạo dài kỳ.

Cô biết chỉ cần một cú điện thoại, họ sẽ vì nghĩa quên thân mà chạy tới bên cô, an ủi cô. Nhưng vậy thì có tác dụng gì đây, lời lẽ an ủi cô đã nghe nhiều vô kể, nhưng không ai có thể mang Vương Tiêu quay trở về cho cô. Và lại, họ đều có cuộc sống riêng, cô không thể kết hôn thì cũng không thể phá hoại tuần trăng mật của bạn bè được, cô còn nhớ rõ gương mặt hạnh phúc và sự say mê thích thú của Mễ Lan lúc lập kế hoạch du lịch. Và cả Tư Tư nữa, cô ấy là người có tính cách còn ngầy thơ hơn cả cô, nếu nghe được chuyện này nhất định sẽ khóc đỏ cả hai mắt rồi bay về với cô ôm nhau mà khóc. Không, đây không phải điều cô ấy hay cô muốn xảy ra, nên cô không thể ích kỉ như vậy được.

Người nhà ư? Xin lỗi nhé, Lâm Uyển cô trời sinh số mệnh cô độc, không có duyên với người thân. Lúc Lâm Uyển ba tuổi, nghe đâu người mẹ rất xinh đẹp, rất phong lưu đã bỏ rơi cha con cô rồi cao chạy xa bay với một gã thương gia Hồng Kông giàu có. Cha cô do phải chịu sự đả kích sâu sắc nên từ đó tính tình thay đổi, tập trung làm giàu, kiếm thật nhiều, thật nhiều tiền. Từng ngày ông thực hiện ước vọng của mình, cũng chính là từng bước xa dần cô con gái. Cô đã hoàn toàn bị người cha xem nhẹ, cô rất buồn, bất luận cô làm thế nào cũng không thể đòi lấy chút sự chú ý của ông.

Sau này khi lớn hơn một chút cô mới vô tình được biết: Cha ghét cô, bởi vì cô càng lớn càng giống mẹ. Tự ti và thù hận đã khắc lên xương tủy của người đàn ông ấy. Dù cho ông có trở nên giàu có bao nhiêu, được người ta tôn kính bao nhiêu, chỉ cần nhìn thấy gương mặt dường như đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ kia, kí ức bị bỏ rơi, bị hắt hủi trong ông lại trở dậy. Cho nên, vì lòng tự tôn yếu đuối kia, ông thà rằng không cần đứa con gái này.

Năm đó Lâm Uyển tám tuổi, cô được bà ngoại đón về nhà, cuộc đời tăm tối mới có được cơ hội xoay chuyển. Không giống như lúc ở bên người cha vật chất đầy đủ nhưng tinh thần thiếu thốn, điều mà bà ngoại cho cô còn nhiều hơn thế, đó là sự an ủi tâm hồn, giúp cô cảm nhận được sự ấm áp của người thân.

Khi mới bắt đầu, bà vì muốn cô ăn uống ngon miệng, thậm chí thường cùng cô gái trẻ hàng xóm từ Tô Châu theo chồng về đây học làm những món ăn phía Nam thanh đạm. Bà còn đeo kính viễn thị để may cho cô bộ quần áo mới xinh đẹp, trên váy của cô còn thêu bông hoa và đôi uyên ương hồ điệp sinh động như thật, khiến các bạn nữ mặc váy công chúa xinh xắn trong lớp đều khen ngợi hết lời. Bà ngoại có đôi bàn tay khéo léo, cô rất ngưỡng mộ điều đó. Bà thường vỗ vỗ mu bàn tay cô nói, đôi tay của Uyển Uyển nhà ta cũng rất khéo, nhìn con bé mà xem, nó vẽ đẹp biết bao nhiêu. Cô thi mỹ thuật ở trường đạt giải thưởng, bà vui hơn cả cô, gặp ai cũng kể, thế là hàng xóm láng giềng đều cười tít mắt gọi cô là họa sĩ nhí.

Bà ngoại cưng chiều cô, thương yêu cô, nhưng không hề buông lỏng việc dạy dỗ cô, đặc biệt khi trước đó đã có vết xe đổ của mẹ cô, bà lại càng nhắc nhở cô phải có lòng tự trọng, một bước cũng không được chệch hướng, nếu không, một lần sảy chân sẽ ân hận suốt đời. Cô nửa hiểu nửa không, chỉ biết không nên giống như chị gái nhà hàng xóm kia, yêu đương với tên lưu manh đầu đường xó chợ.

Bà thường bảo, ước nguyện lớn nhất của bà là được sống lâu thêm chút nữa, chăm sóc cho cháu ngoại. Nhưng tuổi bà đã cao, vất vả cả cuộc đời nên cũng hay đau ốm, mấy năm sau đó đều trải qua trong bệnh viện. Bà cố gắng gương chăm sóc Lâm Uyển được mười năm, cho tới đêm trước ngày cô thi vào cấp ba thì rời khỏi nhân gian này. Lúc bà mất, hai mắt vẫn mở. Chắc bà cảm thấy nuối tiếc vì chưa được nhìn thấy cháu ngoại thi đỗ đại học, chưa thấy cô tìm được một người đàn ông tốt để giao phó cả đời, chưa nhìn thấy cô hạnh phúc mang trên mình bộ áo cưới màu đỏ mà bà tự tay may vá... Mong muốn của con người luôn nhiều như thế, mà hiện thực bao giờ cũng thật tàn khốc đau thương.

Thời gian đó, Lâm Uyển cảm thấy bầu trời trên đầu mình như sụp đổ. Lúc quan tài của bà hạ huyệt, nếu không phải mọi người ngăn cản thì cô suýt chút nữa đã nhảy xuống theo rồi. Chẳng còn bà ở bên, cô như một con蝶 non lạc đường không biết phải bước tiếp ra sao. Cô nhớ đến lời dặn dò của bà trước lúc lâm chung, dặn cô phải sống cho tốt. Cô không biết như thế nào mới gọi là “sống cho tốt”, bèn cố gắng hồi tưởng lại những câu nói chất chứa ý tứ sâu xa của bà rồi làm theo từng việc một.

Không lâu sau, cô vào đại học, theo học chuyên ngành mà cô yêu thích, lại quen được hai người bạn tốt nhất: Mễ Lan hoạt bát vui tươi và Đinh Tư Tư ngầy thơ đáng yêu. Ba người họ là bạn cùng phòng nhưng lại học khác khoa. Mễ Lan học kinh doanh, Tư Tư học tin học, còn cô học thiết kế công nghiệp. Tuy chuyên ngành không giống nhau, tính cách cũng có nhiều điểm khác biệt, nhưng họ sống với nhau vô cùng hòa thuận. Ngày thường, ba cô gái cùng ăn cơm, cùng dạo phố, nói cười ríu rít hoặc là nhìn trộm những anh bạn đẹp trai trong trường, đôi khi cũng vì chút chuyện con con mà tranh cãi kịch liệt. Mỗi ngày đều trôi qua rất náo nhiệt, Lâm Uyển vui mừng, cuối cùng cô không còn cô đơn nữa.

Sau này, cô quen biết với Vương Tiêu. Anh chàng đẹp trai này có tính cách sáng sủa như mặt trời, nụ cười ấm áp tựa ánh dương. Rồi anh mang theo ánh nắng ấy len lỏi vào cuộc sống của cô. Từ đó, thế giới của cô đều là những ngày nắng đẹp.

Nhưng, tất cả những điều tốt đẹp này đều đã chấm dứt đột ngột sau một tai nạn giao thông.

Lâm Uyển nằm trên giường hồi tưởng lại kỉ niệm rất lâu. Cô nghĩ về những người quan trọng trong cuộc đời, cả những chuyện cũ khó quên. Đôi lúc cô cảm thấy, có kí ức là một niềm hạnh phúc, những khi cô đơn lấy chúng ra gặm nhấm từng chút một, biết đâu sẽ không còn cảm thấy hủi quanh. Nhưng có những lúc, sau khi hồi tưởng về kỉ niệm, lại càng thêm trống trải mơ hồ, những điều trái ngược với hiện tại khiến con người ta không thể thích ứng, lại càng cảm thấy giờ đây một mình bơ vơ chịu đựng sự dằn vò đáng sợ biết bao.

Cô đưa tay lên chiếc tủ đầu giường tìm di động, ấn mấy cái xuống màn hình đen kịt, lúc này mới nhớ ra đã hết pin mấy ngày. Cô lười đi tìm sạc điện thoại vì bỗng nhiên phát hiện ra mình đã không còn thói thúc mong muốn được tâm sự với người khác. Tuy mùi vị của sự cô đơn không dễ chịu, nhưng cô bây giờ chỉ muốn một mình chịu đựng giây phút này.

Có lẽ, trong ý thức của Lâm Uyển ẩn chứa những suy nghĩ tự lừa dối bản thân. Vương Tiêu đã bị chôn vùi dưới đất lạnh, cô đơn ở nơi âm thấp tối tăm đó. Mặc dù cô vẫn sống, nhưng không thể dễ dàng sống quá thoải mái được, vì thế cô phải rời xa ánh dương ấm áp và đám đông náo nhiệt. Sau này, khi hồi tưởng lại những gì đã trải qua trong mấy ngày đó, cô cứ thấy kì lạ. Minh nhớ nhưng như thế, tuyệt vọng như thế nhưng tại sao lại không đi theo anh? Nghĩ đi nghĩ lại, ngoài sự cứng cỏi ẩn nấp bên trong, có lẽ là vẫn còn chút không cam lòng.

Sau khi trải qua một cơn đau đầu, Lâm Uyên không chịu nổi, bò xuống giường, mở rèm cửa. Ánh nắng lấp lánh tràn vào, trải khắp cả phòng ngủ. Cô vào phòng vệ sinh, vừa vào đã bị cô gái u ám trong gương kia làm cho giật mình, tóc tai rối bù như một mớ cỏ dại, gương mặt trắng xanh xao, quầng mắt thâm đen, đôi môi đỏ thẫm mọi khi lúc này cũng không còn nguyên dạng. Như vậy không được, cô lắc lắc đầu, cầm lấy chiếc dây chun búi tóc một cách đơn giản, khoác thêm áo ngoài rồi xuống dưới nhà.

Trong siêu thị của khu chung cư, Lâm Uyên dễ dàng thu hút rất nhiều ánh mắt, hoặc nghi ngờ hoặc thương hại. Bất kì ai cũng không thể liên hệ cô gái ánh mắt trống rỗng, tinh thần sa sút, hốc hác tiêu tụy này với cô gái mắt sáng long lanh, trẻ trung tươi tắn trước kia. Cô đẩy giỏ hàng dạo qua từng dãy kệ hàng hóa, trong lòng cứ mãi vẫn vương câu hỏi: Tại sao chúng tôi đang tốt đẹp bỗng trở thành thế này, một người ở thế giới tối tăm vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, một người trở thành cái xác không hồn dưới ánh dương? Còn những kẻ phạm tội làm điều ác kia lại được vui vẻ an nhàn, đường đường chính chính mà sống. Rốt cuộc là tại sao?

Lâm Uyên mua một đồng thức ăn nhanh, không thể coi là dinh dưỡng nhưng rất tiện lợi, còn chọn thêm hai chai rượu vang đỏ và một chai rượu vang trắng, về đến nhà, trước tiên cô đi tắm nước nóng, tắm xong cô mặc bộ đồ ngủ ngồi khoanh chân trên ghế sofa, tự rót cho mình đầy một ly vang đỏ. Cô không biết rằng tư lượng của mình lại khá như vậy, uống hết hơn nửa chai vang đỏ mà đầu óc vẫn tỉnh táo. Cô gơ hai bàn tay lên, đếm đi đếm lại mấy lần, mười ngón tay, một ngón không thiếu... cũng không hề thừa.

Thế là cô liền uống nốt chỗ vang đỏ còn lại rồi rót thêm nữa ly vang trắng. Thứ đồ uống cay nồng chảy qua ruột, kích thích đến mức làm cô vừa ho vừa rơi lệ. Trong dạ dày giống như có một quả cầu lửa bốc cháy, nhưng cảm giác khó chịu đến mãnh liệt đó lại khiến cô thấy rất sáng khoái, sự sáng khoái do tự lừa dối bản thân mà có.

Cuối cùng cô cũng thấy hoa mắt chóng mặt. Rất tốt. Lâm Uyên đặt ly rượu xuống, lao đảo đi về phòng ngủ, bàn tay run run rút từ trong ngăn kéo một chiếc hộp màu xanh lam bằng vải nhung, cẩn thận mở ra. Hai chiếc nhẫn bạch kim một lớn một nhỏ dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra tia sáng êm dịu hòa lẫn vào nhau.

Phương Tây có một truyền thuyết là “Câu vĩ chí”^[4] đại diện cho lời hứa sống chết không thay đổi, vì thế họ đã mua cặp nhẫn tình nhân đeo vào ngón tay út này. Cô lấy ra chiếc nhẫn lớn, nhắm mắt khẽ hôn lên đó, nước mắt bỗng tuôn trào rồi chảy qua hai gò má tràn xuống khóe miệng, cuối cùng thấm vào cổ áo. Cô ngồi bất động trên nền nhà, thỏa thích tận hưởng mùi vị của nỗi nhớ thương... thì ra đó là vị đắng.

[4] Câu vĩ chí: Nghĩa là “ngọc ngón tay út” biểu thị cho lời hứa.

Rất lâu sau đó, Lâm Uyên mới mở mắt, đặt chiếc nhẫn trở về chỗ cũ, nhìn thêm một lúc rồi đóng chiếc hộp lại, sau đó cô lại kéo rèm cửa kín đến mức không một tia sáng nào lọt qua. Căn phòng trong nháy mắt lại trở về với sự tối tăm. Cô nằm trên giường, lắng nghe tiếng thở của mình, còn có cả tiếng tích tắc của đồng hồ đang chạy, từng chút từng chút một, gõ nhịp lên dây thần kinh yếu ớt của cô. Cô thì thầm, Vương Tiều... rồi cô ảo tưởng đặt mình vào một nghĩa địa rộng lớn vắng ngắt, tối tăm, lạnh giá. Anh ở đó cũng có cảm nhận giống như thế này chẳng?

Một âm thanh quen thuộc vang lên, Lâm Uyên bị thức tỉnh từ trong giấc ngủ say. Cô mơ màng mở mắt, mãi một lúc sau mới nhận ra tiếng chuông cửa nhà mình đang reo. Thật phiền, muốn ngủ một giấc cũng không yên, dù không muốn quan tâm đến nhưng chuông cửa vẫn tiếp tục vang không dứt. Cô đoán chắc là người đến kiểm tra đồng hồ nước. Thế nên mới nói, cuộc sống đúng là phiền phức, bạn không muốn để ý đến người khác, nhưng luôn có người chạy đến quấy rầy bạn.

Mở cửa ra, ánh sáng phía bên ngoài tràn vào, Lâm Uyên chưa thể thích ứng kịp vội neho mắt, rồi sau đó mới từ từ nhìn rõ bóng người cao lớn sừng sững ngoài cửa... Thật quái gở! Suy nghĩ đầu tiên của cô là quay người vào phòng bếp, lấy con dao thái, chém chết hẳn. Nhưng... cô cần nhắc lại sức lực mình, xác suất thành công rất thấp, trái lại để có khả năng bị đối phương đoạt được vũ khí, vì quá tức giận mà chém cho toi bời.

Nghĩ đến đó, cô lập tức đóng mạnh cửa chống trộm, tốt hơn hết là không thấy gì. Thấy cô đóng cửa lại, Trần Kinh cũng không ngăn cản, chỉ thờ ơ hỏi qua tấm cửa sắt: “Vị tiền cũng không cần hả?”

Lâm Uyên ngăn người, quả nhiên là ngày hôm đó lúc cô vùng vẫy đã rơi mất trên xe hán. Nhớ tới tình cảnh hôm đó, cô liền cảm hận đến nghiêng răng ken két, không muốn nhìn thấy hán ta thêm một lần nào nữa. Thế nhưng, cô không thể nào không cần ví tiền, chưa nói đến một đồng thù tục rắc rối của ngân hàng, trong đó còn có thứ quan trọng hơn. Nghĩ vậy cô liền mở cửa, chìa tay ra kèm theo lời lẽ gay gắt: “Đồ thì để lại, người có thể rút.”

Nhưng Trần Kinh lại gạt cả người cô ra, nghiêng ngang tiến vào trong, cùng lúc đó hán cau mày, sao lại tối om như cổ mộ thế này, đúng là ăn khớp với vẻ quái lạ của cô nàng.

Lâm Uyên đuổi theo chắn ngang trước mặt hán, hung dữ hét lên: “Ai cho anh vào đây? Cút ra!”

Nói xong cô đưa tay đẩy hán, đuổi ra ngoài.

Trần Kinh dễ dàng kéo tay cô ra, tức cười nói: “Lâm Uyên, cô có thể đừng ấu trĩ như vậy không?”

Nói rồi hán sai bước qua kéo rèm cửa, mở toang cửa sổ, ánh nắng và không khí trong lành tràn vào phòng. Lâm Uyên vẫn chưa thể thích ứng gơ tay lên che mắt, rồi đột nhiên hét to: “Đứng lại, đó là phòng ngủ của tôi.”

Tiếng hét vẫn không thể ngăn nổi bước chân hán. Loại người gì thế này, một chút phép tắc thông thường cũng không có, Lâm Uyên tức tối đuổi theo, hướng về phía hán kêu ầm lên: “Anh là đồ biến thái à? Tùy tiện vào nhà người khác.”

Trần Kinh tự ý mở cửa kéo rèm, trong chớp mắt phòng bếp cũng trở nên sáng sủa. Bầu không khí cổ mộ mà Lâm Uyên o bế suốt mấy ngày nay đã hoàn toàn biến mất,

chỉ còn lại chiếc chân móng bị cô chà đập cho rối tung lên. Giường đệm bừa bộn luôn khiến người ta dễ tưởng tượng linh tinh, ánh mắt của người đàn ông dừng lại ở đó, lúc này mới quay đầu nhìn thẳng vào Lâm Uyên đang ở đằng sau, ánh mắt quét qua một lượt từ trên xuống dưới, ý tứ sâu xa lặp lại hai từ: “Biến thái?”

Lâm Uyên tuy đang mặc trên người bộ quần áo ngủ theo phong cách bảo thủ, nhưng quần áo mùa hè đâu sao cũng khá mỏng, hơn nữa bên trong cô cũng không mang áo lót. Lâm Uyên vội gơ tay che lại phía trước ngực, buông ánh mắt lạnh lùng nói: “Bây giờ tôi không muốn tranh cãi với anh, trả đồ cho tôi đây.”

Trần Kinh vờ không nghe thấy, đi đến cúi đầu hỏi: “Bao nhiêu lâu không chịu ăn cơm cho tử tế rồi?”

Lâm Uyên lườm một cái rồi quay đầu đi không thêm để ý tới hắn. Tên này vừa bị đập đầu vào đâu hay sao? Tự dưng lại tới đây giả làm người tốt.

“Uống rượu hả?” Cánh mũi Trần Kinh khê khẹt khịt, giọng nói mang theo chút phẫn nộ.

“Phải, uống rồi, liên quan gì đến anh?” Lâm Uyên đón lấy ánh mắt hắn, thẳng thừng tranh luận.

“Mượn rượu giải sầu?” Trần Kinh cười nhạt, “Không ai nói với cô đây là phương pháp rất tệ ư?”

Lâm Uyên nghe thấy cười lạnh lùng: “Chẳng có ai nói với tôi điều đó, mà lại có rất nhiều người nói ở hiền gặp lành, ác giả ác báo, không phải không báo, là do chưa báo.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, gằn bốn chữ cuối vô cùng rõ ràng.

Trần Kinh cúi đầu quan sát vẻ mặt khiêu khích và đôi mắt lấp lánh của cô, rồi chỉ mỉm cười: “Được thôi, chúng ta cùng đợi đến ngày đó đi, nhưng trông bộ dạng của cô bây giờ, e rằng chẳng sống được lâu như thế.”

Nói xong hắn dùng cánh tay dài đẩy cô đi về phía phòng vệ sinh, không may may cảm thấy hành động này của mình hết sức bất ngờ, ngữ khí trong lời nói cũng càng giống với người quen, thậm chí giống với cả người thân: “Đi rửa mặt, chải đầu, đợi một lúc rồi ăn cơm.”

Lâm Uyên vùng vẫy không chịu phối hợp, Trần Kinh bỗng xoay người cô lại, nói: “Vết thương trên trán cô...”, rồi hắn liền gơ tay lên kiểm tra. Lâm Uyên liền che đầu, tức giận đẩy hắn ra, ngay lập tức đi vào phòng vệ sinh, rầm một cái đóng cửa kính lại.

Trần Kinh nhìn bóng người nhe nanh múa vuốt sau tấm kính mờ, lắc lắc đầu rồi gọi cho thư ký đặt cơm mang qua.

Trong phòng tắm, Lâm Uyên đánh răng, rửa mặt, chải đầu, cùng lúc đó cô cũng tranh thủ suy xét về hành động bất thường của Trần Kinh. Bình thường hắn là kẻ không có việc thì không đến, chẳng thể nào chỉ vì muốn trả ví tiền cho cô mà đích thân tới đây, lại còn làm ra vẻ “quan tâm”, nhất định là chôn cáo đến chúc tết gà, giả nhân giả nghĩa chẳng có gì tốt đẹp. Nhớ lại mấy lần trước, không biết hắn vô tình hay cố ý cọt nhà cô, cô bỗng thấy sợ hãi.

Nhưng bây giờ sói đã vào nhà, cô chỉ có thể bày thế trận chờ sẵn, thấy địch là đánh.

Sau khi xác định tâm lý xong, cô về phòng ngủ ăn mặc chỉnh tề. Vừa quay lại phòng khách, cô đã thấy kẻ nào đó mặc âu phục, đi giày da đang ngênh ngang ngồi trên chiếc ghế sofa hoa nhĩ của mình, còn nhíu mày soi xét đánh giá xung quanh căn phòng. Lâm Uyên bỗng thấy khó chịu, thoát cái đã đứng ngay trước mặt hắn, từ trên cao chìa tay ra, cứng rắn nói: “Trả ví tiền cho tôi.”

Trần Kinh lại làm ra vẻ không nghe thấy, mê mẩn quan sát bàn tay Lâm Uyên, chăm chú tới mức khiến cô hoảng sợ, ngại ngần rút tay lại. Đúng lúc cô muốn nói điều gì đó, chuông cửa đột nhiên vang lên, còn người đàn ông đang ngồi trước mặt cô bỗng hành động tức cười. Hắn gơ ngón trỏ tay phải đặt lên trước môi, suýt một tiếng, sau đó dưới nét mặt tỏ ý nghi ngờ của cô, đứng dậy tiến ra phía cửa.

Lâm Uyên lúc này mới ý thức được hắn hành động như chủ căn nhà, vội bước theo sau. Hắn mở cửa, thì ra là người giao hàng. Trần Kinh lấy chiếc ví da rồi rút ra vài tờ tiền đô^[5] còn hào phóng nói không cần thối lại. Anh chàng mang mũ lưỡi chai hơn hờ nhận lấy, liên tục cảm ơn rồi rời đi.

[5] Tiền màu đỏ: Tiền mệnh giá 100 tệ.

Trần Kinh tay xách một chồng hộp cơm, vừa quay người lại đã nhìn thấy sự khinh thường viết đầy trên mặt Lâm Uyên, hắn nhếch miệng nói: “Ăn cơm.” Thấy Lâm Uyên cứ ngây ra đó, hắn liền gơ tay làm ra vẻ định xách cô áo cô lên, Lâm Uyên nhanh nhẹn hơn né về phía sau rồi âm ỉc đi tới bên bàn ăn.

Trần Kinh đặt hộp cơm lên bàn, phui tay quay trở lại ngồi xuống sofa. Thấy Lâm Uyên đứng đó không động đậy, hắn tức cười hỏi: “Sao, muốn tôi bón cho ăn à?”

Lâm Uyên đưa mắt nhìn lướt qua logo khách sạn nào đó được in trên hộp cơm, lại nhìn người trước mặt hỏi: “Trước tiên trả tôi ví tiền.”

Trần Kinh giễu cợt lên tiếng: “Sao cô cứ máy móc như mấy đứa bị đúp lớp thể, nói một câu hết lần này đến lần khác. Ăn cơm trước đi, ăn xong tôi sẽ trả.”

Lúc cô vừa định mở nắp hộp cơm, hần lại bổ sung thêm một câu: “Không có thuốc mê đâu.” Giọng nói mang theo cả ý cười rõ rệt, kèm theo đó là giọng điệu dùng để trêu chọc trẻ nhỏ, cô không nhận nổi trường mắt lườm hần một cái.

Không hổ danh là tay nghề của khách sạn lớn, hộp cơm vừa mở ra, hương thơm nghi ngút mà không gây chán ngán, màu sắc tươi ngon hấp dẫn. Lâm Uyển cũng đói, mấy ngày liên tục ăn đồ ăn nhanh, vừa nhìn thấy thịt, dạ dày bị hành hạ nhiều ngày của cô liền run rẩy một cách đáng thất vọng. Cô nghiêng răng, dù sao cũng đã đưa đến tận miệng, không ăn thì tiếc, cái khí tiết gì đó cứ đợi đến lúc cô lấy lại sức rồi tính sau vậy. Có lẽ do nhìn đói quá lâu nên bàn tay cô có chút gượng gạo, gấp trượt thức ăn mấy lần, nghe thấy phía đối diện truyền tới tiếng cười khê, cô tức đến mức muốn lật bàn ăn. Chọn được một miếng xương sườn, cô liền coi nó như kẻ trước mặt mà gặm ngấu nghiến, trong lòng thầm nguyên rủa, sẽ có một ngày hần giống như miếng thịt này.

May mà lúc này có hai cuộc điện thoại gọi đến, Trần Kinh buộc phải ra hành lang nghe máy, nếu không cô cứ bị hần nhìn chăm chăm như hổ đói rình mồi, kiểu gì cũng bị rối loạn tiêu hóa. Căn phòng vốn không rộng, cho dù có cách xa một đoạn vẫn có thể nghe thấy đôi câu vài lời, đa số là người đầu dây bên kia nói, hình như đang báo cáo công việc, còn Trần Kinh chỉ thỉnh thoảng dằn dò thêm vài câu. Nhưng cũng có lúc hần nổi cáu, ví dụ như hần bỗng nhiên quát một hai câu “Cái này mà cũng phải hỏi tôi, nuôi mấy người để ăn hại hả?”, “Không làm xong thì đừng có quay lại nữa, tìm chỗ tự đào mồ đi” dọa Lâm Uyển giật mình, suýt chút nữa cắn phải đũa, trong lòng chửi rủa tên điên bạo lực biến thái kia.

Ăn uống tạm coi là no nê, Lâm Uyển rút khăn giấy tào nhả lau miệng, với tay ra lần nữa, máy móc lặp lại: “Trả ví tiền cho tôi.”

Trần Kinh vừa định mở miệng, di động lại kêu, hần cúi người nói tiếng xin phép rồi lại ra ngoài hành lang. Lâm Uyển ngồi đó giận đến mức bốc khói trên đỉnh đầu, lần này giọng nói của Trần Kinh nhả nhận hiếm thấy: “Yên tâm... tất cả đã có con... đừng nghĩ ngợi lung tung... thôi nhé, con còn có việc.”

Cô đột nhiên nhớ tới lời hần nói “Tôi có người mà tôi phải bảo vệ, vì vậy chỉ còn cách máu lạnh với kẻ khác”. Luận điệu ích kỉ vô lí hết sức. Kẻ được hần bảo vệ thì may mắn như ở trên thiên đường, còn người khác hần lại đẩy hết xuống địa ngục.

Trần Kinh quay lại, cúi đầu nhìn cô qua bàn ăn, nghiêm túc nói: “Đồ thì tôi có thể trả lại, nhưng cô phải đồng ý trước với tôi hai việc.”

Lâm Uyển dồn nén sự thôi thúc máng chửi hần, nhận lời đáp: “Anh nói đi.”

“Ăn cơm đúng giờ, không uống rượu nữa.”

Lâm Uyển cười khẩy, muốn phản bác rằng đâu có gì liên quan tới hần, nhưng cô vẫn nén nhịn những lời tranh cãi vô nghĩa đó lại, gật đầu đồng ý.

Trần Kinh rõ ràng không tin vào sự ngoan ngoãn của cô, ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Đừng có để tôi nhìn thấy tình trạng này.”

Lâm Uyển lại gật đầu, lòng thầm nghĩ sẽ không có chuyện đó đâu, tôi sẽ không cho anh cơ hội để anh được nhìn thấy.

Khách không mời mà đến cuối cùng cũng đi khỏi. Trước khi đi còn vờ rút ra một tấm danh thiếp cá nhân kèm theo ví tiền đặt lên bàn, giả bộ nói: “Đây là số điện thoại của tôi, nếu cô cần gì thì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.”

Lâm Uyển gật đầu cho có, lạnh nhạt nghĩ, tôi cần cái mạng của thằng em anh, anh có cho không? Tôi cần anh trả cho tôi sự công bằng, anh có cho không? Cái tôi cần anh đều không thể cho, cái anh có thể cho thì tôi không thèm để mắt đến, vì vậy tôi sẽ không gọi cho anh, cả đời này cũng không muốn nhìn thấy anh nữa.

Nhưng, năm phút sau, Lâm Uyển lại phải tìm sạc để nạp pin di động. Cô nhìn số điện thoại trên danh thiếp bấm gọi, hùng hổ chất vấn: “Tên họ Trần kia, ảnh của tôi đâu?”

Đầu dây bên kia nhanh chóng nhận điện thoại, giống như hần vẫn đang chờ cuộc gọi này, nhưng giọng điệu thản nhiên như không, khiến người ta phát điên: “Ồ, hai tấm ảnh đó hả, một tấm tôi thấy không thuận mắt nên vứt rồi, còn một tấm nhìn rất vừa mắt nên giữ lại.”

Lâm Uyển tức muốn học máu, luận điệu gì thế này, rõ ràng là ăn cướp mà, hần dựa vào cái gì chứ?

“Nếu cô cần nó, có thể tới tìm tôi.” Đối phương lại giả bộ đưa ra đề nghị.

“Nếu anh không sợ ngủ mơ thấy ác mộng thì cứ việc giữ lại.” Lâm Uyển nghiêng răng nói xong, quăng chiếc điện thoại lên sofa, điện thoại nảy lên hai cái rồi rơi bụp xuống đất.

Trần Kinh đang lái xe, một tiếng “Bang” từ trong tai nghe bluetooth vang lên khiến hần giật nảy mình. Hần cau mày, ngay sau đó phá lên cười, thốt ra hai chữ: Nóng này. Hần không tức giận, chỉ mãi suy nghĩ.

Trần Kinh gần đây có chút phiền muộn, bây giờ người ta thích chạy theo mốt, ngay đến “phiền phức” cũng thích đua nhau tụ tập lại. Vừa mới đẹp yên chuyện của em trai, công ty lại xảy ra chút rắc rối.

Thật ra, theo cách nghĩ của ông ngoại hắn - Viên lão tướng quân, đương nhiên là muốn tổng hắn vào quân đội để rèn luyện. Ông cụ một mực cho rằng thằng cháu ngoại này giống mình nhất, chỉ không cùng họ nhưng lại kế thừa sự cứng rắn lạnh lùng tận trong xương tủy của ông, thích hợp nhất với công việc kiên cường bất khuất, giàu lòng hi sinh kia. Nhưng Trần Kinh có suy nghĩ riêng của mình, hắn xưa nay vốn ghét sự ràng buộc, đến nơi kỷ luật nghiêm ngặt đó không phải là tự tìm tới đau khổ sao, thế giới bên ngoài tốt biết bao nhiêu, biển rộng cho cá bơi lội, trời cao cho chim tung bay. Điều quan trọng là, cuộc sống bên ngoài đặc sắc muôn màu muôn vẻ, tốt hơn nhiều so với màu xanh lá đơn điệu của doanh trại quân đội kia.

Trần Kinh học đại học ngành kỹ thuật truyền thông, sau khi tốt nghiệp lại thành lập một công ty nhỏ làm đại lý tiêu thụ sản phẩm điện tín. Ông ngoại hắn không hiểu được những thứ mới lạ này. Trong mắt ông, thứ nhìn thấy tận mắt, sờ được tận tay mới là có thực, thế nên ông lập tức khẳng định: “Cái công ty nhỏ vớ vẩn mua đi bán lại mạng điện kia của mày dăm bữa nửa tháng là thất bại, đến lúc đó ngoan ngoãn vào quân đội cho ta.”

Trần Kinh cười cười nói vâng, trong lòng nghĩ, vậy cháu sẽ làm ông phải sáng mắt. Làm người không thể chịu thua kém, huống hồ hắn thật sự không muốn vào quân đội...

Trần Kinh hăng hái xông pha, công ty nhỏ không những không đóng cửa mà trái lại ngày càng thêm lớn mạnh. Được như vậy chủ yếu là nhờ hoàn cảnh thuận lợi, mạng lưới liên lạc ngày càng phổ biến rộng khắp, tất nhiên cũng nhờ vào con mắt nhìn xa trông rộng của hắn. Một công ty đại lý tiêu thụ nhỏ bé đương nhiên không thể nào chứa nổi dã tâm của hắn. Vậy nên thu được tiền lợi nhuận cộng thêm khoản vay ngân hàng, hắn lại xông pha thêm lần nữa, thành lập “Công ty trách nhiệm hữu hạn công nghệ Chí Thành”, phát triển nhanh chóng, thế lực lần ắt, đe dọa đến những doanh nghiệp uy tín thành lập từ đầu những năm 90 ở phía Nam.

Cùng lúc Trần Kinh mãi mê thể hiện bản lĩnh, mở mang bờ cõi thì những người xung quanh hắn cũng ồ ạt bắt tay vào kinh doanh thương mại, nhưng họ lại dần thân vào một ngành công nghiệp triển vọng khác: Bất động sản. Từng người một dựa vào quan hệ trong gia đình làm mưa làm gió trong lĩnh vực này.

Trần Kinh có lý tưởng của hắn, nhưng cũng là kẻ hết sức thực tế, có tiền không kiếm là chẳng ngốc. Hơn nữa, nguồn tài nguyên của gia đình hắn phong phú như vậy, không sử dụng một chút chẳng phải quá lãng phí hay sao? Ông cha ta xưa nay đã dạy, lãng phí là không tốt. Vừa hay Hướng Dương - người bạn cùng lớn lên từ thuở nhỏ của hắn nóng lòng muốn thử sức, vậy là hai người hợp tác vô cùng ăn ý. Chí Thành trở thành tập đoàn, trong đó chủ yếu kinh doanh hai mảng lớn là công nghệ thông tin và bất động sản.

Tóm lại, rốt cuộc vẫn là vì ước mơ lúc ban đầu. Sức cạnh tranh chủ yếu của ngành công nghệ thông tin là nghiên cứu và phát triển. Trần Kinh lôi kéo nhân tài, lập nên trung tâm nghiên cứu và phát triển, xin cấp bản quyền sáng chế. Lợi nhuận bên ngành bất động sản lớn, bảo đảm tiền vốn được cung cấp đầy đủ.

Mấy năm trở lại đây, cả hai mảng trong từng lĩnh vực đều đạt được thành tích không hề tầm thường. Song, bất cứ điều gì cũng có mặt lợi và hại. Người xưa có câu “Cây càng cao thì gió càng lay”, bên bất động sản vì có “Kim chung trạo, thiết bổ sam”^[1] hiển nhiên không có sơ suất gì lớn, nhưng mảng công nghệ này vì tính đặc thù của ngành, nên thường xảy ra một số tranh chấp về quyền sở hữu trí tuệ, ví dụ như lần này, lại có người tố cáo công ty hắn xâm phạm bản quyền.

[1] “Kim chung trạo”: Chuông vàng úp, “Thiết bổ sam”: Áo giáp sắt; đều là tên gọi hai loại công phu chân truyền lợi hại của Thiếu Lâm Tự, ở đây tác giả sử dụng ám chỉ thế lực và sức mạnh.

Việc kiện tụng từ trước tới nay đều không có bên thắng tuyệt đối, bất kể ai thắng ai thua, đợi đến khi thủ tục vụ án được hoàn thành thì chẳng khác nào “Ăn cơm gà gáy, cát bình nửa ngày”, mọi việc đều bị lơ đãng. Trần Kinh luôn chú trọng mảng công nghệ kỹ thuật, đích thân bay tới Thẩm Quyền giải quyết vụ việc, độ sức cùng đối thủ xảo quyết mất vài ngày, bản thân cũng nhường một bước coi như để ai nấy đều vui vẻ, lúc này hắn mới có thể thư giãn. Vừa xuống máy bay, hắn liền về thẳng căn hộ mà hắn đang sống một mình, tắm rửa đi ngủ, đang mơ mơ màng màng, đột nhiên nghe thấy chuông cửa reo.

Hắn bức xúc tỉnh dậy, đi chân không ra phía cửa, nhìn vào video. Thì ra là mẹ hắn. Kì thực hắn cũng không lấy làm lạ, phụ nữ mà dám chủ động đến cửa nhà hắn cũng chỉ có mỗi người này.

Bà Viên Lai là điển hình cho tính cách của các bà các mẹ, không có chuyện thì lải nhải cả ngày, có chuyện thì khóc lóc sụt sùi cả buổi, sở thích lớn nhất của bà là thăm dò tìm kiếm con dâu tốt cho hai đứa con trai, nhưng bà không ngờ con gái tốt đều không thích hợp với nhà họ Trần này. Bà Viên xuất thân không hề tầm thường, tính cách mạnh mẽ, trong sự nghiệp đủ sức cạnh tranh cao thấp với đàn ông. Nhưng bà lại bằng lòng làm một bà chủ gia đình bình thường, cả ngày loay quanh với bếp núc chồng con. Có lẽ chính người mẹ như vậy mới đào tạo ra một đứa con trai cứng rắn đến thế.

Cửa mở, bà Viên xách một hộp giữ nhiệt bước vào, trách móc nhẹ nhàng: “Bảo con bao nhiêu lần rồi, không thể cho mẹ một cái chìa khóa à?”

“Không được, đây là không gian riêng của con.” Trần Kinh ngáp dài quay về phía phòng ngủ, ngửa mặt nhìn trời nằm phịch lên giường.

Bà Viên tới phòng bếp tìm bát, múc canh rồi mang qua, gọi con trai: “Mau dậy đi, mẹ nấu canh vịt củ sen cho con này, mùa hè phải thanh nhiệt giải độc, thịt vịt này mẹ nhúng qua nước gừng nên không tanh chút nào, vẫn còn ấm đấy con.”

Nguyên quán nhà họ Viên là ở Triết Giang, bà Viên vẫn giữ nguyên đặc tính dịu dàng hiền thực của con gái phương Nam, đặc biệt là sở trường nấu nướng. Đáng tiếc rằng con trai lớn rồi, cả ngày không về nhà, ông chồng lại thường xuyên ở ngoài, khiến tài nghệ nấu ăn của bà không có chỗ phát huy.

Trần Kinh nhắm mắt, người thấy mùi thơm thoang thoảng, buồn bực nói: “Mẹ không thể đến muộn hơn chút sao? Suốt một tuần con không ngủ yên được giấc nào, buồn ngủ chết mất.”

Cho đến lúc mẹ hẩn làm ra vẻ đi đến véo vào lưng, hẩn mới uể oải ngồi dậy, bưng bát lên bắt đầu ăn canh.

Bà Viên ngồi ở một bên ngắm con trai, gương mặt vui vẻ yên tâm nhưng miệng vẫn than phiền: “Ai bảo con không về nhà ngủ? Làm mẹ đây phải cất công vội đến thăm.”

“Đây cũng là nhà của con.” Trần Kinh đang nhai thịt vịt, không rõ tiếng phản bác lại.

“Ai nói thế, ngay đến một người phụ nữ cũng không có làm sao gọi là nhà được?”

“Vậy mẹ bảo con phải tìm một người phụ nữ về ở cùng à?”

“Cái thằng oắt hồ đồ này, con dám? Muốn lấy vợ cũng phải để mẹ đây xem xét, con gái bây giờ...”

“Lại nữa rồi.”

“Không phải mẹ thích lái nhái, anh em các con hai đứa đều không để người khác bớt lo, một đứa thay bạn gái như thay áo còn...”

“Không phải có câu anh em như tay chân, đàn bà như áo quần sao?” Trần Kinh gỡ quai hàm, nói chen vào.

“Nói nhảm cái gì đấy hả? Thằng nhóc này!” Bà Viên vờ tức giận, đánh một cái vào lưng con trai. “Vậy thì con tốt xấu gì cũng tìm một bộ quần áo đi! Hơn ba mươi tuổi rồi chưa thêm kết hôn, đừng để người ta tưởng con có vấn đề.”

Lại nữa rồi, lại nữa rồi, không biết bây giờ tại sao người làm cha mẹ đều phóng khoáng như vậy, động một cái là liên tưởng đến vấn đề định hướng giới tính con cái. Trần Kinh bức xúc nói: “Mẹ yên tâm đi, con trai mẹ có bạn... hừm, bạn gái rồi.”

“Thế thì mau mau dẫn về cho mẹ xem mặt, con cũng nên định ngày đi, haiz, ngay cả Phương My cũng phải kết hôn rồi...”

Nói đến đây, lòng dạ bà Viên như vỡ tan ra. Phương My là một cô gái xuất chúng trong số ít những cô gái thuộc tầm ngắm của bà, đẹp người đẹp nết, lại rõ ràng gốc gác. Bà Viên sớm đã rêu rao muốn cô làm con dâu mình, hơn nữa Phương My xinh đẹp cũng sớm đã âm thầm thương mến Trần Kinh. Chỉ đáng tiếc “thiếp có tình mà chàng chẳng hay”, đợi đến hơn mười năm sau, Phương My xinh đẹp cuối cùng đã hết hi vọng, bèn đầu tư tình cảm với người khác.

Trần Kinh không đồng ý với việc mai mối như thế. Phương My kia quả thực rất tốt, ai cũng không thể tìm ra khuyết điểm của cô. Nhưng hẩn lại không có hứng thú, nói trắng ra là không có dục tính, còn chẳng bằng... người nào đó. Nghĩ đến đây, trong đầu hẩn bỗng lướt qua một bóng hình. Haiz... Hẩn sụp soạn ăn xong, lau miệng nói: “Mẹ, không có việc gì khác con đi ngủ đây, buổi tối còn phải đi mời khách nữa.”

“Cứ nói đến vấn đề này là con lại đổi chủ đề, người ta tốt xấu gì cũng đã đợi con nhiều năm như thế. Con thì hay rồi, cái đứa lòng dạ sắt đá. Giờ cuối cùng cô gái tốt muốn thành vợ kẻ khác rồi, để mẹ xem sau này con sẽ làm thế nào?” Bà Viên nét mặt buồn bã, giọng nói cũng chuyển tông cao hẩn lên.

Trần Kinh nghe thấy cười khi khi đáp: “Cái này là mẹ sai hoàn toàn. Con gái tốt còn nhiều lắm, con trai mẹ tuần tú tài giỏi thế này mà còn sợ không lấy được vợ sao? Mẹ cứ yên tâm đi, sớm muộn gì cũng cho mẹ được bế cháu.”

“Haiz, con lúc nào cũng lấy điều đấy ra đánh trống lảng. Nói chuyện nghiêm chỉnh này, bố con hai hôm nữa sẽ về, việc của A Túy không có vấn đề chứ?”

“Con không phải đã nói với mẹ rất nhiều lần rồi à? Không có vấn đề.”

“Rốt cuộc con đã xử lí như thế nào?”

“Đền bù nhiều hơn cho người ta, chỉ cần có thể bảo vệ em trai con, muốn chúng ta làm thế nào cũng được. Haiz, A Túy, cái thằng bất hiếu, thật không để cho người khác bớt lo...”

“Mẹ, việc này mẹ đừng lo lắng, con đều giải quyết ổn thỏa rồi.”

Không hiểu tại sao lúc nói xong câu này, Trần Kinh lại bắt đầu thấy buồn bực khó giải thích. Hẩn ứng phó vài câu rồi mời “mẫu thân đại nhân” ra về. Nhưng có một chuyện khiến hẩn không tài nào ngủ nổi, trăn trọc thao thức mãi, trong đầu toàn là hình ảnh một gương mặt... vừa bi thương, vừa căm phẫn, lại vừa lạnh lùng hờ hững.

Cũng không biết do thời tiết nóng nực, hay là do vừa nãy uống canh bồ đưỡng quá nhiều, mà Trần Kinh cảm thấy toàn thân bứt rứt khó chịu, có đội cả bồn nước cũng chẳng có tác dụng gì. Trong lòng hần như thể có một con mèo đang không ngừng cào cào. Chẳng lẽ ăn no mặc ấm rồi nên rảnh rỗi sinh nông nổi? Bấm đốt ngón tay xem thử, thì ra hần đã trải qua cuộc sống hòa thượng tầm hơn nửa tháng rồi. Hần bèn nhấn điện thoại lên gọi tới một dãy số: “Lộ Lộ, đang ở đâu đấy? Thu dọn mau lên, tôi bảo tài xế qua đón cô... Ủ, chỗ cũ.”

Chẳng màng đến đối phương đang ngạc nhiên mừng rỡ kịp phản ứng lại, hần đã cúp máy. Sau đó lấy ví, rút tấm ảnh đen trắng có gương mặt bánh bao kia vứt trên bàn uống trà, tức giận lâm bẩm: “Mẹ nó, chính là tại cái đồ quỷ này nguyên rùa, ác mộng chẳng thấy, toàn thấy xuân mộng.”

Nghĩ tới đó, hần liền trở nên buồn bực. Tấm ảnh này đặt đâu không đặt, sao lại cứ phải nhét vào trong ví, thật là khiến bản thân không được sống thanh thản. Mấy ngày đó ở Thâm Quyển bận rộn đến mức hóa thành bộ dạng con gấu trúc, chỉ được ngủ có vài tiếng đồng hồ mà lại mơ đến cô ta những hai lần. Tuy toàn thấy sắc mặt chẳng tốt đẹp gì của cô đang chỉ vào hần mà máng lầy máng để, nhưng nhìn đáng vẻ ấy thì cách “xuân mộng” cũng không còn xa.

Sống trong những ngày tháng chẳng rõ là ban đêm hay ban ngày, Lâm Uyển không biết đã nhớ đến lời căn dặn của bà ngoại trước lúc lâm chung bao nhiêu lần. Cô nghĩ, “sống cho tốt” e rằng hơi khó, nhưng tối thiểu cô cũng có thể bảo đảm rằng mình đang sống. Đề “sống” thật ra rất đơn giản, đó chính là: Mọi thứ cứ đến đâu thì đến. Phải ăn thì ăn, cho dù vị nhạt như nước ốc khó mà nuốt trôi cũng phải ép mình ăn cho bằng hết; phải ngủ thì ngủ, thực ra nếu không ngủ được còn có rượu và thuốc ngủ cơ mà; phải làm việc thì làm việc...

Thế là thời kì nghi dưỡng bệnh vừa kết thúc, Lâm Uyển liền chuẩn bị qua loa một chút rồi bắt đầu đi làm trả phép. Chuyên ngành mà cô từng học có hơi chút khác lạ, cũng thuộc ngành học không dễ tìm việc. Trước đó vừa hay cô từng làm bán thời gian vẽ tranh minh họa, vì vậy cô liền ứng tuyển vào một nhà xuất bản hạng trung, chịu trách nhiệm vẽ tranh cho các loại tiểu thuyết tạp chí, do chưa có nhiều kinh nghiệm nên cũng không kiếm được là bao. Cũng may cô không phải loại người hoang phí, còn người cha xa cách lại tặng cô một căn phòng nhỏ làm quà tốt nghiệp, giúp cô tiết kiệm được một khoản tiền thuê phòng, cuộc sống cũng được coi là tạm ổn. Hằng ngày tô tồ vẽ vẽ, nét bút tựa như ngựa thần lướt gió tung mây, như thế cũng đủ để cô cảm thấy vui vẻ hài lòng.

Lâm Uyển trở về phòng làm việc, nhìn đồng tài liệu chồng chất trên bàn đã thấy bận rộn bù đầu... Bận rộn là tốt rồi. Nhưng nào có chuyện dễ dàng như vậy, ánh mắt cô lướt qua cây dây leo tràn trề sức sống ở góc bàn, trong lòng bỗng thấy bồi hồi. Đó là món quà Vương Tiêu tặng cô, dùng để thanh lọc không khí. Người ta nói trồng cây xương rồng mang lại hiệu quả tốt hơn, nhưng anh bảo thứ đó quá nhiều gai, sợ nó đâm vào cô.

Bên cạnh màn hình máy tính có dán một hàng giấy nhớ màu vàng, bên trên còn liệt kê ra những món quà sinh nhật để chọn lựa... Sinh nhật của anh sắp tới rồi.

Chiếc cốc trắng men bên cạnh cô giống hệt chiếc cốc của anh, cô nói “chiếc cốc” là “cả cuộc đời”^[2], anh lại cười rồi cầm hai chiếc cốc hôn lên miệng, bảo rằng như vậy thì khi cô uống nước cũng giống như gián tiếp hôn mình...

[2] Trong tiếng Trung Quốc, từ “Chiếc cốc” và “Cuộc đời” đồng âm.

Khi một người đã hoàn toàn thâm nhập vào cuộc sống của bạn, trở thành một phần trong cuộc đời bạn, nhưng rồi lại rời xa bạn một cách đột ngột và đau thương như vậy, bạn sẽ hoàn toàn không có cách nào thoát ra khỏi kí ức. Vì bạn chẳng thể xé toạc cuộc đời mình để chúng tách rời khỏi bạn, mà chỉ có thể vừa đau đớn vừa thương nhớ, nén nỗi đau tiếp tục bước về phía trước.

Lâm Uyển nên nhịn rồi lại nén nhịn, nước mắt vẫn cứ tuôn rơi. Cô chạy vào phòng vệ sinh nhốt mình trong đó âm thầm khóc hết nước mắt. Sau đó cô lấy nước lạnh tạt vào mặt, nói với mình ở trong gương: “Lâm Uyển, phấn chấn lên.” Cô không được như thế này, vì anh đang nhìn cô, vì anh sẽ đau lòng.

Cuối cùng cũng có một số chuyện giúp người ta vui vẻ xảy ra. Tuần trăng mật của Mễ Lan kết thúc và cô ấy đã trở về. Vừa nghe thấy tin tức, Mễ Lan vội đến thăm nhà, nhìn thấy bạn tốt gây yếu xanh xao, thương xót vô cùng, miệng oán trách: “Xảy ra chuyện lớn như vậy tại sao không nói với bọn mình? Cậu có phải là chị em tốt của bọn mình không thế?”

Nói xong Mễ Lan liền ôm chặt lấy Lâm Uyển. Lâm Uyển vừa lúc nãy đã thề rằng không được tiếp tục rơi lệ, bây giờ lại khóc òa. Mễ Lan hai mắt đỏ ngầu, vỗ vào lưng bạn không ngừng an ủi: “Tất cả rồi sẽ tốt lên thôi.”

Tư Tư cũng gọi điện thoại đường dài về. Sau khi đã khuyên nhủ hết nước hết cái, Tư Tư vội xin nghỉ phép quay về cùng Lâm Uyển đi du lịch giải sầu, lại còn liên tiếp nói ra vài địa điểm thú vị cho cô chọn.

Có họ đi cùng an ủi, Lâm Uyển thấy khá hơn nhiều. Bạn bè là như vậy, cho dù không có cách nào thật sự cùng sẻ chia nỗi đau của bạn, nhưng vẫn có thể truyền cho bạn sự ấm áp và sức mạnh, giúp bạn không còn cảm thấy lạc lõng cô đơn.

Nhưng an ủi chung quy chỉ là an ủi, phần khó khăn nhất kia vẫn cần bản thân tự tiêu hóa từng chút một. Lâm Uyển nhìn chiếc hộp vuông quắn dây ruy băng màu xanh lam trong tay, một ngày trước khi xảy ra chuyện, cô đã mua chiếc đồng hồ nam của nhãn hiệu nào đó. Vương Tiêu khi nhìn thấy nó trên tạp chí đã rất thích, nhưng anh nói nó quá xa xỉ, thà giữ lại tiền làm quỹ du lịch tuần trăng mật còn hơn. Lúc đó cô chỉ cười, nhưng lại lén lút nhận một số công việc làm thêm, sau đó lặng lẽ mua chiếc đồng hồ đó, dự định sẽ cho anh một sự bất ngờ. Ngay cả hộp quà cũng đã gói xong, nhưng chẳng thể ngờ nó lại trở thành món quà vĩnh viễn không thể nào trao tặng.

Mùa hè năm nay mưa bỗng rơi nhiều khác thường. Tối nay lại xuất hiện cơn mưa nhỏ rả rích, tuy không lớn, nhưng cũng đủ khiến người ta không muốn ra khỏi cửa. Mới bảy giờ hơn mà trên đường phố lớn, người qua lại đã vô cùng hiếm hoi như ở nơi xa xôi hẻo lánh, chỉ có vài chiếc xe tạt ngang qua. Một chiếc xe buýt lắc lư chạy tới, dừng lại trước bến xe, chỉ có một hành khách bước xuống, đó chính là Lâm Uyển.

Cô vừa từ nhà Vương Tiều quay về. Hôm nay là sinh nhật anh, cô biết cha mẹ anh nhất định rất buồn, nên cô qua đó chăm sóc họ, thêm người chia sẻ dù sao vẫn tốt hơn một chút. Vừa vào cửa đã nhìn thấy bức ảnh đen trắng của Vương Tiều, trên đó có gương mặt với những đường nét mà cô đã quá quen thuộc. Cô nhắm mắt lại, bỗng trước mặt cô hiện ra từng sắc thái biểu cảm của anh, còn có cả giọng nói dịu dàng ấm áp đó.

“Này, cô bạn vẫn ổn chứ? Sao buồn bã thế, chẳng xứng với thời tiết đẹp như thế này gì cả.”

“Lâm Uyển, em tin không, không cần biết em có chuyện gì buồn phiền, anh đều có thể nói chỉ một câu mà khiến em cười, ha ha, làm bạn gái anh nhé.”

“Này này, cười rồi ư?”

“Thực ra, câu anh vừa nói lúc nãy là thật lòng đó.”

“Nếu em yêu thương một bông hoa trên một ngôi sao nào đó, em sẽ thấy lòng mình êm đềm lắm mỗi khi màn đêm buông xuống ngược nhìn lên bầu trời. Tất cả các ngôi sao đều đang nở hoa.”^[3]

[3] Một câu nói trong truyện “Hoàng tử bé” (Le Petit Prince) - tiểu thuyết nổi tiếng nhất của nhà văn và phi công Pháp Antoine de Saint-Exupéry.

“Câu nói đấy anh thấy trong sách, nhưng anh nói thật lòng. Uyển Uyển, em chính là bông hoa của anh.”

Những lời nói đó dường như vẫn còn vang lên bên tai cô, trong nháy mắt đã trở thành dĩ vãng. Cô bước tới, nhẹ nhàng vuốt ve nụ cười đọng trên môi anh, lòng đau như cắt. Một kiếp người mà chúng ta tưởng rằng có thể ở bên nhau, hóa ra chỉ là trong chớp lát.

Mấy ngày không gặp, bác trai bác gái lại càng thêm già nua, sự bi thương lớn nhất trên thế gian này không có gì hơn được cánh người tóc bạc tiễn kẻ tóc xanh. Cô thực sự không nghĩ ra nên nói gì để an ủi họ, chỉ có thể nắm lấy tay họ nói rằng, từ nay về sau cháu sẽ trở thành con gái của hai bác, cháu sẽ chăm sóc cho hai bác thay Vương Tiều.

Lâm Uyển nén nỗi đau, cố nuốt cùng hai người già bữa cơm tối, sau đó cô xin phép ra về. Lúc ra khỏi cửa, cô thấy gương mặt mình cứng đờ, mọi chuyện khó hơn rất nhiều so với cô tưởng tượng. Cô không biết làm sao để nước mắt ngừng tuôn rơi, chỉ cần hít thở bầu không khí mà Vương Tiều đã từng hít thở, một phút cô cũng không thể chịu nổi. Nhưng bác sĩ nói bác gái không được khóc nữa, nếu không mắt sẽ bị hỏng, cô cũng chỉ biết nén nhịn, nghĩ cách để trong lòng hai bác được thanh thản phần nào. Mặc dù cô biết những việc đó đều là uống công vô ích.

Tay cô xách một túi lớn, bác gái bảo cô gần đây gầy rạc hẳn đi, kiên quyết chuẩn bị cho cô một núi thực phẩm dinh dưỡng. Cô không nỡ từ chối, đành phải nhận lấy. Xưởng xe buýt mới biết trời đã mưa, mà chiếc ô bác gái đưa cho cô lại quên mất ở trên xe. Dù rằng cơn mưa phùn nhỏ này chẳng thể làm cô sợ hãi, nhưng vẫn có chút vị ghen ngào, giống hệt như tâm trạng cô bây giờ. Cô bước như người mất hồn về nhà, không chú ý rằng phía sau lưng có một chiếc xe đi theo mình với tốc độ chậm đến bất thường.

Đi mãi đi mãi, mưa càng nặng hạt. Hạt mưa lớn như hạt đậu tạt vào mặt, chỉ một lúc mà đã thấm ướt cả mái tóc và áo quần cô. Hình như cô còn chưa đủ xui xẻo hay sao mà lúc sắp đến cửa nhà, chiếc túi bỗng bị rách, đồ đạc trong túi liền rơi xuống đất. Lâm Uyển cúi lưng nhặt mấy thứ, lại phát hiện ra vết rách trên túi quá lớn, không thể vá lại, cô chán nản ném đồ vừa nhặt đi, ngồi thụp xuống bắt lức.

Gương mặt ướt đẫm nước mắt, trời xuống miệng vừa đắng vừa mặn. Có người nói, khóc trong mưa rất hay, như vậy người khác sẽ không thể thấy bạn đang rơi lệ. Nhưng đối với cô mà nói, khóc ở đâu đã chẳng còn quan trọng, vì người duy nhất trên thế gian quan tâm đến việc cô khóc hay cười đã không còn nữa rồi.

Mưa bỗng ngừng rơi, trước mắt cô xuất hiện một đôi giày da đen bóng loáng, đôi giày trong ngày mưa lầy lội cũng không có lấy một vết nhor. Tiếp đó, một đôi tay mạnh mẽ luồn vào cánh tay cô, nâng cô dậy. Nhưng do ngồi xồm lâu nên chân cô hơi tê dại, lại thêm việc lượng đường trong máu thấp, khung cảnh trước mắt bỗng tối sầm làm cô ngã về phía sau. Và ngay lập tức, cô được đối phương ôm chặt lấy.

Cô mệt mỏi quá rồi. Chỗ dựa đột nhiên xuất hiện trong không gian này khiến cô nảy sinh cảm giác muốn ý lại, chỉ một lúc thôi cũng được. Giống như trước kia, lúc mệt mỏi rồi rã rời, lúc không ai giúp đỡ, luôn có một bến đỗ an toàn kịp thời xuất hiện để cô dừng chân.

Trong mũi cô nồng nặc mùi thuốc lá nhàn nhạt, rất xa lạ. Lâm Uyển như người mất hồn bỗng tỉnh lại, ngẩng đầu lên. Tuy bầu trời đen kịt nhưng dưới ánh sáng lờ mờ của đèn đường, cô vẫn có thể nhìn rõ gương mặt sắc nét kia. Cô lập tức hưng hân dùng sức đẩy mạnh, nhưng xiềng xích trên người vẫn không hề nhúc nhích.

“Đừng làm ồn, bây giờ cô đang rất yếu.” Người đàn ông trầm giọng ra lệnh.

“Ha ha, phải rồi, nhưng đây đều là do ai?” Cô cười mĩa mai một cách đau khổ.

Đối phương im lặng không nói, đuối lí rồi chứ gì, nhưng tại sao còn chưa chịu buông tay? Lâm Uyển khịt mũi nhìn vào mắt hắn nói: “Tên họ Trần kia, sao anh cứ thích xuất hiện trước mắt tôi thế. Tôi hận anh, không biết à? Mỗi lần gặp, tôi đều hận không thể băm vằm anh ra làm trăm mảnh, hận không thể uống máu, rút gân anh...” Cô nghiêng răng nói, dường như từng chữ đều dùng hết toàn bộ sức lực.

“Tôi biết.”

“Vậy sao tại anh còn xuất hiện? Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Tôi muốn cô.”

Lâm Uyên tưởng rằng mình nghe nhầm, liền nhìn Trần Kinh chăm chăm, nhưng thấy nét mặt nghiêm túc của đối phương, cô ý thức được rằng mình không hề nghe nhầm. Nhất thời không biết tiếp nhận chuyện này ra sao, mọi thứ bắt đầu chệch khỏi quỹ đạo, cứ thế phát triển theo hướng mà cô không có cách nào biết trước, thậm chí còn có chút sợ hãi, bởi cô thấy gương mặt hắn đang thấp dần, càng ngày càng gần.

Trần Kinh cuối cùng đã đạt được ý nguyện, mọi thứ giống hệt như dự tính của hắn, mà không, cảm giác còn tuyệt hơn cả trong dự tính. Đôi môi cô mềm mại lạ kì, độ dày vừa phải. Hắn nhẹ nhàng nhắm nháp rồi đào sâu kiểm tìm, bất chấp đối phương đang ra sức vùng vẫy trong lòng mình. Một tay hắn tóm chặt hai tay cô giam lại phía sau lưng, tay còn lại đỡ lấy sau đầu, thỏa thích hưởng thụ sự mềm mại và thơm ngọt của đối phương. Chiếc ô màu đen bị quăng xuống đất, lật ngửa lên trời, cô đơn chứng kiến màn chiếm đoạt giữa đêm mưa này.

Lâm Uyên muốn phát điên lên. Thật hối hận sao buổi tối mình không ăn thêm vài miếng cơm, chắc không đến mức đề như bây giờ, một chút sức phản kháng cũng chẳng có, còn bị một gã đàn ông mà mình căm ghét oán hận ức hiếp ngay giữa phố lớn thế này. Hai tay cô bị hắn giam lại sau lưng, cơ thể cô ép sát vào hắn, sát tới mức làm cô khó thở. Qua lớp trang phục mỏng manh ngăn phía ngoài, thậm chí có thể cảm nhận được cơ ngực hắn rắn chắc, còn có cả nhiệt độ cơ thể như thiêu đốt kia. Cô bắt đầu sợ hãi, lần đầu tiên cảm nhận được sự nguy hiểm bởi tính hiếu chiến toát lên từ cơ thể của người đàn ông này. Trước kia, cô cũng biết hắn rất đáng sợ, thậm chí còn đánh phụ nữ, và đã từng nhiều lần bộc lộ thái độ cợt nhả, nên cô tưởng rằng đó chỉ là trêu chọc hoặc hù dọa cô. Không phải cô tự coi nhẹ mình, nhưng xưa nay cô chưa hề cho rằng mình thuộc tuýp mà loại người như họ cảm thấy hứng thú.

Có lẽ đây thực sự là nụ hôn khiến người ta hoang mang hoảng hốt. Trần Kinh hôn một cách vô cùng nhập tâm, tưởng như không thể nào ngừng lại. Nhưng đây chỉ là sự ngẫm của riêng mình hắn. Người bị động là Lâm Uyên, phải chịu đựng chiếc lưỡi kia nhiều loạn trong khoang miệng, lòng cô căm ghét đến cực điểm, dạ dày càng thêm khuấy đảo dữ dội, hận rằng không thể nôn ọc ngay lúc này. Không khí trong lồng ngực dường như bị hắn hút cạn, não bộ bắt đầu thiếu dưỡng khí. Cô gào thét trong lòng, phải rồi, cô vẫn còn đôi chân, nhưng không ngờ chân cũng chẳng còn chút sức lực, tê mõi không thể cử động, cần hắn ư? Nhưng hắn chẳng những không sợ đau, mà mùi máu tanh cứ xuất hiện là hắn lại hết như động vật khát máu nhìn thấy máu tươi liền hưng phấn. Hắn hút lấy càng thêm mãnh liệt, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Bỗng nhiên trước mắt cô tối sầm. Đồ cặn bã này lại có thể dùng tay che kín đôi mắt đang trừng trừng nhìn hắn. Đợi chút, điều này không phải có nghĩa là... Quả nhiên, đôi tay cô đã được giải thoát, cô lập tức nắm bắt thời cơ gơ tay đẩy hắn, đánh hắn, đấm hắn, nhưng cơ thể hắn rắn chắc tựa như một tảng đá vậy.

Trần Kinh coi những hành vi nhiều loạn đó của Lâm Uyên là sở thích cá nhân. Hắn đổi tư thế, một tay kéo gáy cô lại, một tay từ vạt áo cô tiến vào thăm dò bên trong.

Làn da của cô thật tuyệt, hết như tơ lụa thượng hạng, mềm mịn tinh tế mang theo cảm giác mát rượi. Nhưng tiếp xúc gần gũi như vậy cũng đủ khiến nơi nhạy cảm của hắn nóng bừng lên.

Lâm Uyên vừa tức giận vừa xấu hổ. Cô hận không thể dùng một cái bạt tai tát chết hắn, cầm dao cắt vụn hắn rồi vút cho chó ăn. Hai tay cô vùng vẫy cào cấu sau lưng hắn. Cứ tưởng rằng chỉ là hành động uống công vô ích, không ngờ rằng Trần Kinh lại thờ hờn hờn, lập tức buông cô ra, vè mặt phần nộ xen lẫn khổ đau. Lâm Uyên nào có để ý tới hắn nhiều như vậy, cô vội vàng nhân cơ hội bỏ chạy, nhưng chưa chạy nổi hai bước đã bị kéo lại, đồng thời vòng eo bị ôm lấy. Ngay tức khắc, cô liền gào thét hô cứu mạng.

Đường phố vắng vẻ, chỉ có một hai chiếc xe ô tô phóng vun vút ngang qua. Chẳng có ai để ý xem bên đường xảy ra chuyện gì, cho dù là một tội ác sắp diễn ra.

Dưới ánh đèn đường, trong mắt Trần Kinh tràn ngập những ngọn lửa nhỏ đang nhảy nhót trong sự giận dữ chứa đựng ham muốn dục vọng rõ rệt. Hắn mở cửa xe phía sau, nhét cô gái đang giãy giụa vào trong, đồng thời hắn cũng tiến theo sau ép chặt cô lại. Trận cào cấu của Lâm Uyên lúc ban này đã trêu tức hắn, khỏi nhìn cũng biết lưng hắn rơi vào tình trạng bị thăm thể nào. Điều này đương nhiên không phải do lực sát thương của Lâm Uyên quá lớn, mà là thành quả để lại bởi trận đòn roi trước đó mấy tiếng của ông cụ nhà hắn.

Không sai, người đứng đầu nhà họ Trần - Trần Thận Hành, cuối cùng đã trở về. Vừa về đến nơi, ông liền lên Bộ báo cáo công việc, sau đó vội đến dự từng bữa tiệc rượu thiết đãi, tranh thủ gọi người tới tìm hiểu tình hình gần đây của hai thằng con trai. Không thể trách ông ngấm ngấm hành động như cảnh sát bắt cướp. Công việc của ông luôn ở trong tình trạng đi xa, ít cũng phải nửa năm, việc trong nhà xem như là buông tay bỏ mặc, hai đứa con một thì gan to che trời, tùy ý làm càn, một thì chơi bời lêu lổng, gây chuyện khắp nơi, phụ nhân lại là người không có chính kiến, sao có thể khiến ông yên tâm đây. “Buông tay bỏ mặc” cũng không thể “buông tay” thực sự, mỗi lần ông về nhà đều là “ngày xử tội” của nhà họ Trần. Trong ngày này không thể thiếu được những tiếng la lối gào thét, tiếng roi thước, tiếng van xin lại càng không thể thiếu.

Lần này, sau khi ông nghe xong lời báo cáo của thư ký, suyết chút nữa ngưng thờ. Ông ném tài liệu trong tay xuống bàn: “Khốn kiếp, hai cái thằng nhãi con này, càng ngày càng không ra gì, nhất định muốn tìm đến chỗ chết.”

Chiều ngày hôm đó, Trần Kinh đã được “chăm sóc” bằng gia pháp. Trần Thận Hành vừa đánh vừa mắng: “Trần Túy làm sai đáng phải chịu phạt, còn anh tính toán như thế là sao? Chuyện lớn như vậy cũng dám dối trên lừa dưới, anh xem người khác đều là kẻ ngốc ư?”

“Con cái không còn, người ta đã đủ bất hạnh rồi, anh còn khiến họ thêm tai họa, anh muốn ép họ oan ức đến chết hả?”

“Anh cũng không chịu nghĩ xem những hành động của anh ảnh hưởng thế nào đến ông ngoại anh, đến cậu anh sao? Có phải lỗi hai nhà Trần - Viên xuống đáy sông anh

mới vừa lòng?”

“Đồ phá hoại, đúng là một cặp phá hoại.”

Trần Kinh im lặng nhần nhin, hần không muốn phân bác, cũng không thể phân bác. Bởi ông cụ nói đúng, những đạo lý to lớn kia hần đều hiểu, nhưng lý thuyết là một chuyện, thực tế lại là chuyện khác. Chẳng nhẽ hần phải mở to mắt nhìn em trai bị bắt, bị kết án? Chẳng nhẽ cứ xử Trần Túy tám năm, mười năm là người chết có thể sống lại hay sao?

Nói thực lòng, hần không nghĩ mình đã sai. Người không vì mình, trời tru đất diệt, quy luật của xã hội này chính là cá lớn nuốt cá bé. Người khác nói công bằng chính trực cái quái gì kia, đó là vì họ không có tiền bạc vượt lên công bằng chính trực. Với lại hần cũng không phải thẳng ngốc, sao có thể mạo hiểm danh dự của gia tộc và tiền đồ chính trị của người thân? Bình thường, chuyện nào hầu như hần cũng xử lý khá chu toàn, đảm bảo tuyệt đối không sai sót. Lần này cũng vậy, hần liền điều tra hoàn cảnh của Vương Tiêu, vừa may phát hiện ra cha Vương Tiêu từng bị nghi ngờ có dính líu tới vụ trọng án nào đó. Sau đấy, suốt đêm hần tìm người kiểm tra tài liệu quan trọng, mấy tờ giấy trắng mà giống hệt như bùa chú của Phật Tổ Như Lai, ngay lập tức áp chế tất cả sóng gió.

Có trách thì trách thế giới này quá phức tạp, thù đoạn lừa gạt quá nhiều, dù là ai cũng không còn trong sạch. Những điều hần làm cũng chẳng qua là thừa nước đục thả câu mà thôi.

Ông càng đánh càng tức giận, chỉ vào trán Trần Kinh mà quát: “Anh đem thẳng nhãi kia giấu đi đâu rồi? Dám gây rắc rối thì phải dám chịu trách nhiệm, chui rúc như con rùa rụt cổ là cái thứ gì hả?”

Trần Kinh không nói, trong bụng thầm nghĩ: Con trai của cha mà cha không biết à, nó mà có dũng khí đó thì con đã đỡ phải bận tâm lo lắng rồi, việc gì phải một mình chịu tội.

“Đừng có tưởng rằng cứ trốn là xong chuyện, nó có bản lĩnh thì cả đời này đừng có về nhà, về đây tôi không cần tòa án xử nó, tôi sẽ đích thân đánh gãy chân nó...”

Trần Kinh biết, chuyện này coi như đã tạm xong, ông cụ tuy vô cùng tức giận, nhưng Trần Kinh cũng không ngốc, có những ranh giới không thể chạm tới, chỉ cần Trần Túy trong thời gian này không lộ diện là sẽ ổn. Nhưng hần thì thâm rồi, bởi vì ông cụ nộ khí bừng bừng mà không có chỗ phát tiết nên đều xả hết lên thẳng con này của ông.

Cuối cùng roi bằng trúc đã gãy, lưng Trần Kinh đương nhiên cũng xuất hiện ngàn vạn khe rãnh vô cùng thâm thương.

Bà Viên đứng lúc đó xông vào, phù phục lên người con trai khóc vang rầm trời. Sức lực của ông Trần cũng chẳng còn lại bao nhiêu, chỉ tay vào mẹ con họ lắc đầu, thở hồn hển quay về thư phòng hút thuốc.

Lúc đang bị đánh, Trần Kinh bỗng nghĩ đến Lâm Uyển. Tang lễ chiều hôm đó hần cũng tới nghĩa trang, bắt luận ra sao vẫn nên đến nói một tiếng xin lỗi. Vừa tiến vào, xa xa đã thấy một cô gái ôm bia mộ gục đầu xuống không động đậy. Trục giác mách bảo hần, cô gái này chính là Lâm Uyển, chỉ có cô mới hành động như thế. Hần đi tới xem, quả nhiên là cô. Lâm Uyển bị dầm mưa cả người ướt sũng, cũng đã ngắt xiú rồi, trán nóng hằm hập. Hần tốn bao nhiêu sức lực mới tách được tay cô ra...

Thực ra ví tiền của cô luôn để trong xe hần, nhưng ngày hôm đó hần không để lại, mà cách vài hôm sau hần cố tình mang tới tận nhà cô. Có lẽ do hần không muốn cho cô biết là mình đã đưa cô tới bệnh viện, cũng có lẽ chỉ vì hần muốn có thêm một cơ hội nhìn thấy cô, bởi bộ dạng của cô thật sự khiến hần không thể nào yên tâm.

Loáng cái vài ngày đã trôi qua, không biết cô gái kia bây giờ ra sao. Hần nằm sấp trên giường cả nửa ngày, đợi thuốc xoa trên lưng khô liền viện cớ ra ngoài.

Vừa đến đã thấy Lâm Uyển bước đi trong mưa như người mất hồn, lại cũng không biết căng ô lên. Từ phía sau, hần chậm chậm lái xe theo, trong lòng xem ra vẫn chưa thấy thỏa mãn. Cô gái quả nhiên là người trọng tình cảm, nhất định phải làm tới kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ thì mới dừng lại sao? Nhìn bộ dạng dầm mưa ướt sườn sượt của cô, trong lòng hần bỗng xuất nổi buồn khác thường. Hần biết thứ hần không muốn thấy nhất là dáng vẻ thâm thương của người con gái này, thê lương mà đẹp để đến mức muốn lấy mạng kẻ khác.

Sau đó hần thấy đồ của cô rơi xuống, cô cúi người nhặt nhưng lại ngã ra không động đậy. Hần bỗng do dự, hay là mình nên cầm ô xuống xe? Nhưng tiếp theo đó hần lại mất kiểm soát. Hần thề mình chỉ định đến xem thử ra sao, không hề nghĩ sẽ có hành vi gì quá quắt, hần tự thấy mình vẫn chưa thú tính như thế.

Nhưng vừa nhìn thấy Lâm Uyển với bộ quần áo ướt đẫm, phác họa lại đường cong cơ thể, còn đôi môi đỏ thắm đang run lên và ánh mắt ướt át kia nữa... Hần bỗng lung lay dao động. Và thế là hần hôn cô. Chết tiệt! Cảm giác lại tuyệt vời như vậy, khiến người ta muốn tìm kiếm nhiều hơn nữa. Rồi hần xâm chiếm, tranh đấu, vết thương bị cào cào đau nhức. Mẹ nó, đau chết mất, so với lúc hần bị đánh và bôi thuốc còn đau hơn gấp mấy lần, chính điều đó mới thật sự khiến hần nổi giận.

Ai biết được chứ, có lẽ hần chẳng đau đến vậy. Hần cũng không phải chưa từng chịu đựng nỗi khổ sở gây khó chịu hơn thế này gấp bội. E rằng chỉ là vì hần mượn cớ bao biện cho hành vi vô lý của mình mà thôi. Dù sao thì tối nay hần đã nhất định muốn có cô rồi.

Lâm Uyển thở hồn hển, mấy chục phút trước cô còn chan chứa đau xót bị thương, bây giờ chỉ còn là hoảng hốt. Những thay đổi của tối hôm nay quá nhiều, sự việc phát triển đến bây giờ dường như là kiếp nạn không thể tránh khỏi. Cô trước nay không hề biết rằng, cách biệt thế lực nam nữ lại chênh lệch xa đến vậy. Vương Tiêu chưa từng có hành động thô lỗ với cô, thỉnh thoảng khi đùa giỡn cũng có chút tiếp xúc động chạm, cô luôn đẩy mạnh anh ra rồi tưởng rằng mình khỏe lắm. Bây giờ cô mới biết, thì ra đàn ông lại đáng sợ như vậy.

Trong không gian kín như bưng, cơ thể hai con người xếp chồng lên nhau, nhịp thở đan xen. Vừa nãy vì cơn mưa thấm ướt nên dường như có thể nhìn xuyên thấu cơ thể, Lâm Uyên càng thêm bối rối. Đầu tóc cô rối bời, vạt áo trước cũng bị kéo tung ra, còn bàn tay Trần Kinh cứ thế ấn lên khuôn ngực nhấp nhô của cô, lớp áo lót ngấn ngoài dường như không có tác dụng. Cơ thể hẳn rất nóng, cơ bắp rắn chắc, mỗi tế bào đều căng tràn sự nguy hiểm. Cô không dám cử động, cũng không thể cử động, bất kì ai bị một người nặng đến sáu mươi cân đè lên như vậy đều không thể nhúc nhích.

“Sao không làm loạn nữa? Hả?”

Trần Kinh đưa tay lên, gạt lọn tóc ẩm ướt trước mặt Lâm Uyên về phía sau tai. Cảm nhận thấy sự run rẩy dữ dội của cô, hẳn bỗng nhắc người dậy, khiến Lâm Uyên hét lên một tiếng. Thật ra chẳng qua là vì hẳn muốn nhìn rõ hơn một chút nên với tay bật đèn, nhưng không cẩn thận khiến vết thương sau lưng bị kéo căng, không chịu được phải khê rên lên. Hành động này của hẳn càng làm Lâm Uyên hoảng hốt như gặp phải kẻ địch siêu mạnh, cô bây giờ như động vật nhỏ bị mãnh thú đè chặt dưới chân, trở nên nhạy cảm khác thường. Gương mặt cô tái mét, đôi môi đỏ thắm khẽ run lên, đôi mắt mở to tròn. Trên hàng lông mi không biết còn vương giọt lệ hay là hạt mưa thấm ướt, giống như một bông hoa nhỏ bé mang theo sương sớm, vừa mỹ lệ, vừa mong manh, lại càng khiến người ta muốn vùi dập.

Trần Kinh thờ hất ra, gờ tay xoa nhẹ má Lâm Uyên. Nhiệt độ trong xe càng ngày càng cao, nhưng gương mặt cô lại vẫn lạnh như băng. Hắn vừa mở miệng, giọng nói đã khàn đi rất nhiều: “Nhìn thế này trông cô cũng rất đẹp.”

Cái gọi là “ngắm mỹ nhân dưới ánh đèn” quả nhiên không sai. Bình thường, Lâm Uyên cũng được gọi là cô gái có chút nhan sắc, nhiều nhất cũng chỉ là có chút đặc sắc, vừa đúng với mẫu người mà hẳn thích thú. Nhưng giờ phút này, đối diện với vẻ mặt hoảng hốt lo sợ của cô, có thể gọi là mỹ nhân khiến người đời phải kinh hãi. Những từ ngữ này lập tức khiến Trần Kinh như bị sét đánh trúng. Không phải chỉ là một cô gái thôi sao, từ khi nào ra tay lại phải nghĩ nhiều như vậy? Mau làm thôi, sau đó thì không cần nhớ nhưng trong lòng như bị mèo cào cấu nữa. Hắn giống như đứa trẻ ngốc nghếch chưa từng trải đời, bản thân thậm chí còn tự thấy khinh thường mình. Nghĩ đến đó, hẳn lại cúi đầu tiếp tục hôn cô.

Không giống như hơi thở hỗn hển của Trần Kinh, hơi thở Lâm Uyên càng ngày càng nhẹ, cuối cùng gần như không thể nghe thấy. Một mặt là do bị hẳn ép đến mức quá thực không thể thở nổi, mặt khác do cô thật sự lúng túng. Bởi vì cô đã cảm nhận thấy phản ứng của người nào đó, cô biết điều ấy có nghĩa là gì, cảm giác sợ hãi này còn hơn cả bị người ta chĩa súng vào huyết thái dương.

Trần Kinh cắn nhẹ lên đôi môi mềm mại của cô, hôn sâu, bắt lấy chiếc lưỡi của cô. Tuy hẳn bây giờ đã tới giới hạn, nhưng trong tiềm thức vẫn không mong sẽ gây ra điều gì quá thô lỗ với cô. Hắn muốn để cô được thả lỏng một chút, dễ chịu một chút. Trong khi hôn cô, bàn tay hẳn phủ trên khuôn ngực của cô khẽ siết lại. Chẳng hề xuất hiện sự run rẩy hay tiếng rên rỉ như trong dự tính, giống như hẳn đang nắm lấy vài bông vậy, mềm thì có mềm, nhưng một chút cảm giác đạt được thành quả cũng không có. Hắn bèn mạnh tay hơn một chút, vẫn không có phản ứng. Chuyện gì thế này, chả lẽ lại là silicon?

Không nhìn được, hẳn bèn ngẩng đầu lên nhìn cô, phát hiện ra Lâm Uyên nước mắt đầm đìa, đôi mắt trống rỗng nhìn lên trần xe. Hai hàng lệ như dòng suối trong veo chảy xuống từ khóe mắt, hẳn bỗng thấy lo sợ, lí trí cũng quay lại mấy phần. Lâm Uyên không nên như thế này, cô nên là người chưa tới giây phút cuối cùng sẽ không ngừng đấu tranh, chứ không phải giống một con cá sắp chết cam chịu số phận.

Trong khi hẳn đang lo lắng bất an, bàn tay di chuyển xuống phía dưới, dừng lại trên chiếc khuy quần bò của cô. Chiếc khuy nhỏ bé bằng kim loại đó thật giống với công tắc dẫn đến nơi quan trọng, chỉ cần khẽ khởi động, sẽ không thể đảo ngược trở lại.

Lâm Uyên cuối cùng cũng có phản ứng. Cô giật mình, gờ tay ấn giữ bàn tay Trần Kinh, rõ ràng cô đang mệt mỏi không còn sức lực, nhưng lại mang theo sự kiên định khác thường. Đồng thời, đôi mắt cũng hướng về phía hẳn, trong màn sương mịt mùng chứa đựng chút sợ hãi, chút căm phẫn, nhưng tuyệt đối không có sự cầu xin.

“Tại sao không phản kháng, cũng không xin tha?”

Lâm Uyên mở to mắt, lại nhìn lên trần xe, đau buồn lên tiếng: “Hôm nay là sinh nhật của anh ấy... Sinh nhật của Vương Tiêu.”

Trần Kinh đang hứng thú, bỗng như bị dội một chậu nước lạnh, dục vọng lan tỏa khắp người bỗng tiêu tan gần hết. Hắn ý thức được rằng, chuyện ngày hôm nay dù có thuận lợi đi chăng nữa, trong đầu Lâm Uyên vẫn chỉ nghĩ đến người đàn ông khác - một kẻ đã chết nhưng lại chiếm giữ toàn bộ con người cô. Chỉ một thoáng trôi qua như vậy mà trong đầu hẳn chợt hiện lên rất nhiều suy nghĩ. Đã tiến đến bước này thì hẳn ông đều sẽ không dừng lại, cô cũng đã bỏ cuộc không còn phản kháng, chỉ cần một hành động, hẳn sẽ có thể cắt đứt sự nhớ nhung kia, cô cũng được giải thoát, không phải sao?

Nhưng, sự kiêu ngạo của hẳn tuyệt đối không cho phép hẳn cưỡng bức người con gái mang trái tim không hề có hẳn.

Hơn nữa, nói khó nghe một chút, tình hình này giống như hẳn đang cưỡng bức xác chết vậy, nào còn chút khoái cảm gì. Và lại, bộ dạng của cô thật sự tuyệt vọng đến cực điểm, vẻ mặt mà hẳn thích nhất trước đó, lúc này lại khiến hẳn không nở nhãn tâm. Từ đáy lòng có một tiếng gào thét “Mẹ nó chứ, Trần Kinh, sao mày lại như đàn bà thế, hoặc là tiếp tục đi, hoặc là buông cô ta ra.”

Sự thực khi nghe thấy tiếng hét ấy hẳn đã nhồm dậy, không ngờ hẳn vẫn chưa hoàn toàn bị dục vọng khống chế. Hắn hít một hơi thật sâu, mở cửa xe ra ngoài, rồi ngồi lại vào ghế phía trước, gắng sức nhẫn nại kiểm soát bản thân. Bỗng hẳn thấy hơi tức cười, hẳn nên tự hào vì ý chí mạnh mẽ của bản thân, hay là nên tự chế giễu vì sự bất lực suy tính thiệt hơn của mình đây?

Lâm Uyên phản ứng hơi chậm, cô không biết là Thượng Đế đã nghe thấy lời khẩn cầu của cô hay là Trần Kinh lại muốn làm chuyện quái quỷ gì. Thêm vào đó, cơ thể cô đang ở trong tình trạng căng thẳng chưa thể trở lại bình thường, cho nên cô vẫn duy trì trạng thái như cũ, không nhúc nhích. Mãi cho đến khi đằng trước vang lên tiếng thét phản nộ của người đàn ông: “Còn không mau biến đi? Dội tôi tiếp tục nữa hay sao?” Lâm Uyên mới như mượn được một sức mạnh thần kì, đột nhiên đứng bật dậy, lập tức nhảy ra khỏi xe, hoảng hốt bỏ chạy.

Mưa ngừng rơi, dưới ánh đèn mờ mờ, nước đọng lại trên mặt đường phát sáng lấp lánh. Bên đường có một chiếc xe đang dừng lại, cửa xe phía sau mở toang, còn phía trước có một người đàn ông chưa được thỏa mãn, sầm mặt ngồi đó. Phải, “chưa được thỏa mãn”, cuối cùng Trần Kinh đã hiểu được độ sát thương của bốn chữ này. Ánh mắt trong vô thức nhìn xuống phần thân phía dưới, không kim được, hấn chửi thề: “Mẹ kiếp”, húng dờ đập vào vô lăng. Cho đến khi ngọn lửa xấu xa hỗn loạn trong hấn từ từ được nén xuống, hấn mới bước ra ngoài đóng mạnh cửa xe phía sau, rồi lại trở về chỗ cũ. Hấn khởi động xe, giảm mạnh xuống chân ga, chiếc xe vội vàng lao đi rồi tan biến vào đêm mưa.

Đến tận lúc chạy một mạch lên tầng đóng cửa phòng lại, Lâm Uyên mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống mặt đất. Những gì vừa trải qua ban nãy giống như một giấc mơ không có thực. Nhưng đó lại là sự thực, vạt áo trước của cô vẫn bị phanh ra một nửa, trước ngực dường như vẫn còn sót lại nhiệt độ cơ thể của tên khốn kia. Nhớ lại tình cảnh nguy hiểm như rơi vào thế “gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây” vừa rồi, cô liền thấy sợ hãi. Thì ra mình cũng chẳng dùng tâm gì, lại càng không phải cái gì cũng có thể bắt chắp bằng bất cứ giá nào. Cô đưa tay khép chặt vạt áo trước lại, tự nhủ: Lâm Uyên, mày còn muốn xem người đàn ông đó là kẻ địch sao?

Chương 5: Gặp lại

Trần Kinh buồn bực vô cùng, sống ở đời ba mươi năm mới có một lần hấn nén giận như vậy. Lúc chiều đã bị ông già đánh cho một trận thừa sống thiếu chết tàn phế nửa người, buổi tối lại điên rồ bỏ mặc lòng tự trọng chạy đi thăm hỏi người nào đó không ưa hấn, vô tình ý đồ xấu xa trôi chảy, suýt chút nữa thì trở thành tội phạm. Chẳng những chưa được thỏa mãn, lại còn khiến mình rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, dù cho là như vậy, ức chế nhất vẫn là vết thương bị Lâm Uyên cào cấu loạn xạ lại còn dính mưa nên đã sưng lên.

Vậy cũng được, chẳng qua chỉ là trở về cái ổ của mình lên lút trị thương. Bản thân không phải còn có thể tự cười nhạo mình đến chết hay sao? Nhưng mà ông già hấn về rồi, truyền thống của nhà họ Trần là những ngày này, đặc biệt mấy ngày đầu nhất định phải ở nhà. Ngay cả Trần Túy ngày trước vui chơi ca hát hằng đêm cũng không phải ngoại lệ, huống hồ là hấn vừa được ông già tha thiết dạy dỗ. Nếu hấn còn ở ngoài, nhất định sẽ bị cho là vùng vằng quăng ném, sau đó sẽ đến màn “tái dạy dỗ”. Vậy thì hấn tàn phế thật rồi.

Lúc này, Trần Kinh để lộ nửa người nằm bò trên giường, chịu đựng bà mẹ hành hạ hai phương diện thể xác và tinh thần. Bà bôi thuốc sau lưng hấn lúc mạnh lúc nhẹ, đau đến mức hấn phải nhếch miệng cắn răng, miệng bà thì lâm nhâm làm hấn chỉ muốn nhét chặt hai cục bông vào tai.

“Bây giờ thì biết đau chưa? Con nói xem cái thằng chết tiệt này, một buổi tối cũng không chịu được ả? Đã thế này rồi còn chạy ra ngoài đi lung tung.”

Mãi một lúc sau, Trần Kinh mới có phản ứng với lời mẹ hấn nói, nhớ đến “cảnh ngộ” mấy tiếng trước, trên mặt lộ vẻ hơi lúng túng, lẩm bẩm đáp: “Mẹ nói gì cơ?”

“Mẹ nói sai rồi sao? Đây chẳng nhẽ không phải do phụ nữ cào cấu ả?”

Trần Kinh không lên tiếng, bà Viên lo lắng truy hỏi: “Chả lẽ là đàn ông?”

Lại nữa rồi, Trần Kinh cau mày, không nhin nổi, hấn phản nản: “Mẹ, đầu óc mẹ cả ngày nghĩ cái gì thế?”

“Không phải mẹ nghĩ vớ vẩn, là do đám thanh niên các con bây giờ quá liều lĩnh. Mấy ngày trước mẹ còn nghe nói con trai của tham mưu Bạch ở bên ngoài bao trai, khiến bố nó tức đến mức muốn đoạn tuyệt quan hệ. Con nói xem, các cô gái thì đầy rẫy, sao lại tìm đàn ông làm gì, cũng không thể giúp nó nối dõi tông đường. Nhà họ Bạch có khi là thế hệ cuối cùng...”

“Mẹ lo chuyện nhà người khác làm gì, mẹ cứ nên thương xót con trai mẹ đây này. Thế mẹ bôi thuốc xong chưa? Đau chết con mắt.”

Bà Viên ngừng tay lại một lát. Bà thở dài, đương nhiên bà xót con trai mình, xảy ra chuyện lớn như thế này luôn phải có một đứa chịu tội thay, nếu không thì ông nhà tính tình cương trực còn không thể đuổi luôn cả ba mẹ con họ ra khỏi cửa hay sao?

“Lão già chết tiệt này, đã nhiều tuổi rồi sao còn mạnh tay như thế?”

“Ông nhìn bàn tay độc ác của ông xem, đây mà là A Túy thì có khi gãy cả sống lưng rồi.”

Trần Kinh không lên tiếng, hắn đang nghĩ đến Trần Túy. Thằng nhóc này bây giờ đang ở nước ngoài, sống không quen nên chắc sẽ bớt phóng túng đi nhiều, một thời gian sẽ không gây thêm phiền phức. Mấy năm nay hắn đã sớm quen với cách sống này của cậu ta, đến nỗi hình thành cả một khuôn mẫu tư duy cố định. Mỗi lần nhận được “tin dữ” của Trần Túy, không phải là đi suy xét bản chất sự việc, mà là lập tức nghĩ xem dùng cách gì giải quyết, nên tiêu tiền hay nên tìm người, hay là sử dụng cả hai.

Trong mắt hắn, vấn đề có thể giải quyết bằng tiền và quan hệ thì không phải là vấn đề. Cũng như vậy, trong mắt hắn, Trần Túy mãi là một đứa trẻ chưa lớn. Đây có lẽ là một nhận thức sai lầm mà cha mẹ hoặc anh trai dễ phạm phải. Nghĩ kĩ thì Trần Túy quả thực không còn nhỏ nữa, năm nay đã hai mươi sáu tuổi. Hắn vào lúc hai mươi sáu tuổi đang làm gì? Đã thành lập Chí Thành rồi. Hằng ngày đều bận rộn để công ty sinh lợi nhuận, để công nhân viên có thịt mà ăn, để người xem thường hắn phải hối hận, để đã tâm của bản thân được mở rộng.

Tuy rằng tính cách mỗi người mỗi khác, đường đời cũng chẳng giống nhau, nhưng Trần Túy cứ như vậy mãi thì không được.

Sau cùng thì những ngày cuối hạ bi thương đã trôi qua, mùa thu vắng lặng tiêu điều đến rồi lại đi, mùa đông giá lạnh đã tràn về. Vương Tiêu đã mất được nửa năm rồi. Thời gian này Lâm Uyên nhận rất nhiều công việc, để mình bận rộn một là hết như con quay. Ngay cả tiểu Tạ ngồi ở sát vách cô cũng không chịu nổi, nói nửa đùa nửa thật: “Lâm Uyên, cô muốn chúng tôi thất nghiệp cả sao?”

Lâm Uyên phớt lờ, cười nói: “Hay là tối nay đi ăn cơm, tôi mời, thế nào?”

“Được, được”, đồng nghiệp hoan hô hưởng ứng. Đến lúc hết giờ làm, mọi người vội gọi xe tới nhà hàng theo phong cách Tứ Xuyên nào đó. Thông thường, những buổi tụ họp kiểu này đều là ăn cơm xong đi hát, nên sau khi ăn uống hả hê, mọi người lại chạy xô đến một KT^[1] lớn. Chịu đựng tiếng quý khóc thảm thiết cùng lũ yêu ma nhảy múa điên cuồng, Lâm Uyên hát hai ca khúc thị trường đang nổi, sau đó hiền lành ngồi trong xô ăn quả vật, đóng vai người nghe.

[1] KTV: Viết tắt của Karaoke TV - quán Karaoke.

Giai điệu quen thuộc vang lên, Lâm Uyên bắt giắc ngừng đầu, bài hát hiển thị trên màn hình là “Ám áp” của Lương Tĩnh Như. Khác với những ca khúc khó hát cần giọng cao, bài hát này ca từ nồng ấm, khung cảnh tươi đẹp, có chút vị tình yêu ngọt ngào trong đó, rất nhiều nữ sinh thích thú ngân nga theo. Đây cũng là bài tú của Lâm Uyên, mỗi lần đi hát, bạn bè đều giúp cô chọn nó.

Trong lúc náo nhiệt bỗng thoáng xuất hiện bài hát này, có người hướng ánh mắt về phía Lâm Uyên, dễ nhận thấy là ai đó lại chọn bài theo thói quen. Mọi người hơi lúng túng một chút, tiểu Tạ có phần lo lắng liếc nhìn Lâm Uyên. Thấy vẻ mặt cô vẫn như bình thường, tiểu Tạ vội nháy mắt ra hiệu cho đồng nghiệp bên cạnh bàn điều khiển, tỏ ý nhanh chóng chuyển nhạc. Tiếp theo cũng là một bài hát karaoke kinh điển “Tình yêu Hiroshima”, ngay lập tức có hai đồng nghiệp nam nữ cầm micro thể hiện một cách nồng nàn, bối cảnh nhanh chóng khôi phục lại sự rộn rã vui vẻ ban đầu.

Lâm Uyên cầm lấy một lon bia, bình tĩnh uống một hơi. Không có ai để ý vừa nãy cô cứ nắm chặt hai tay đến mức trắng bệch. Họ tưởng rằng cô đi ra ngoài rồi, tuy không hoạt bát hay cười như trước, nhưng ít nhất trông vẫn rất bình thường, ngay đến bản thân cô có lúc cũng cảm thấy như vậy.

Chỉ khi màn đêm buông xuống, cô mới cảm thấy sự cô đơn và nỗi nhớ da diết mà ban ngày còn ần nấp. Cô vẫn mất ngủ như trước, chỉ có rượu mới giúp cô ngủ nổi, ngủ được rồi cũng không yên tâm bởi những cơn ác mộng cứ mơ hồ ập đến. Có những lúc, trong giấc mơ xuất hiện ma quỷ mặt mày hung ác, cô nghĩ nhất định là vì khoảng thời gian đó mình nhận việc vẽ tranh cho mấy câu chuyện kỳ bí. Nhưng sau này khi đổi sang phong cách ảm áp, cô vẫn gặp những giấc mơ vô cùng quái lạ. Vì ngủ không ngon giấc, sắc mặt cô rất kém, buộc phải dựa vào son phấn để che giấu.

Có một lần, cô vừa ngủ dậy thì bị Mễ Lan chặn giữa nhà, dọa Mễ Lan hét ầm lên: “Uyển Uyển, cậu thế này là sao? Muốn diễn phim kinh dị à?” Lúc đó cô đánh viện cớ thức đêm làm tăng ca để đánh trống lảng. Mễ Lan và Tư Tư luôn quan tâm cô, ngày nào cũng gọi điện thoại hoặc hẹn cô ra ngoài, chỉ lo cô nghĩ ngợi lung tung rồi buồn bã sinh bệnh. Cô biết Mễ Lan vừa mới kết hôn, không thể thoải mái giống như ngày trước, cho nên cô cố hết sức không gây thêm phiền phức cho bạn, mấy lần liền đều lờ công việc ra để từ chối.

Ngày Quốc Khánh 1/10, Tư Tư vội trở về cùng Lâm Uyên đi du lịch. Hai người tới Hoàng Sơn, sau khi tiêu hao thể lực nghiêm trọng, toàn thân mệt mỏi rã rời, nhưng đồng thời cũng được thưởng thức cảm giác thích thú bởi tất cả lỗ chân lông đều được giãn ra, thông suốt mát mẻ. Phong cảnh hai bên đường càng khiến người ta khoan khoái nhẹ nhàng, nhưng Lâm Uyên vẫn không nén được mà nghĩ rằng, nếu người đó và cô cùng đi thì tốt biết bao.

Lúc đứng trên đỉnh núi, Tư Tư đột nhiên hỏi: “Uyển Uyển, cậu đã khá hơn chưa?” Một câu hỏi chẳng rõ đầu đuôi, nhưng cô biết Tư Tư đang nói tới điều gì.

Khi đó, cô nhắm mắt nói: “Vẫn nhớ, rất rất nhớ, mỗi tối trước khi đi ngủ đều nói với bản thân rằng, đây chỉ là một giấc mơ, ngày mai, anh ấy sẽ xuất hiện trước mặt

minh...”

“Minh dành tự an ủi bản thân, anh đã dừng lại ở lại mùa hạ năm nay. Cũng tốt, vì anh sẽ mãi mãi không già đi, có thể thật sự trở thành “Hoàng tử bé” rồi.” Nhưng, hoa hồng của cô không có nước tưới của anh nên đã bắt đầu khô héo. “Hoàng tử bé” và “hoa hồng” là biệt danh mà họ gọi nhau lúc yêu nhau tha thiết, vì quyền sách mà họ thích nhất chính là “Hoàng tử bé”.

Tư Tư than thở: “Uyên Uyên à, cậu vẫn còn trẻ, không thể cứ dừng lại với quá khứ, phải nhìn về phía trước, phải ‘move on’.”

“Ừ, mình sẽ cố gắng.”

Nhưng lúc xuống núi, cô vẫn mua hai ổ khóa đồng tâm, rồi khóa nó trên hàng rào của đường ray xe lửa. Tư Tư lo lắng ngập ngừng hỏi, cô cười nói: “Cậu xem, mình làm thế này là đang ‘move on’ đấy, mình đang hẹn trước kiếp sau với anh.”

Lúc bước ra từ KTV, bên ngoài tuyết rơi trắng xóa. Kể từ khi thành phố B bước sang mùa đông, có lẽ đây là lần đầu tiên tuyết rơi lớn đến vậy. Hoa tuyết tròn xoe từ giữa không trung chậm chậm đáp xuống, dưới ánh đèn rực rỡ trước cửa, càng thêm lấp lánh, hết như yêu tinh đang nhảy múa lúc nửa đêm. Trong cuộc vui hoan lạc, bông tuyết lại giống như những đóa hoa rơi xuống từ bàn tay của Thiên Nữ, rất đẹp, rất lãng mạn.

Mấy cô gái liú riu nói cười lấy đi động ra chụp ảnh. Có hai đứa trẻ đáng yêu đến từ phương Nam, lần đầu tiên được nhìn thấy tuyết lớn, phấn khích khoa chân múa tay sung sướng. Lâm Uyên nhét tay vào túi áo khoác lông, rút cổ lại, miệng cười khẽ lầm bầm: “Tuổi trẻ thật là đẹp.”

Lúc quay lại, cô thấy tốp người bước ra từ khách sạn hạng sang bên cạnh. Cô vừa nhìn đã nhận ra ngay một bóng dáng trong số đó, có lẽ do ngoại hình và phong thái của hần quá nổi bật, hay do cô vô cùng căm ghét hần, cũng có thể là do ánh đèn ở chỗ đó quá sáng khiến tất cả những thứ tối tăm u ám không còn chỗ ẩn nấp.

Cô nhìn hần trừng trừng, cứ như muốn dùng ánh mắt ấy nghiền nát hần thành tro bụi. Cho đến khi kẻ đó lướt mắt về phía cô, cô mới quay đầu rời khỏi cùng đồng nghiệp.

Đây là lần chạm trán đầu tiên của họ sau nửa năm. Ở đô thị phồn hoa có đến hơn ngàn vạn người này, hai người vốn dĩ không thuộc cùng một thế giới, chưa từng gặp nhau là chuyện rất đổi bình thường. Nhưng hoàn cảnh vừa rồi khiến cô ý thức được rằng, hóa ra họ đã từng gần nhau đến vậy. Nỗi căm tức được cô nén xuống tận đáy lòng đột nhiên trỗi dậy, men theo huyết quản chạy khắp cơ thể. Luồng khí lạnh lẽo lan tỏa từ trong ra ngoài khiến cô rùng mình dù đang khoác áo lông dày. Cuối cùng thì cô đã hiểu tại sao mình không thể khôi phục trạng thái ban đầu, lại càng không thể vui vẻ... Đó là vì lòng cô còn mang đầy thù hận.

Lúc về đến nhà, di động báo có tin nhắn, Lâm Uyên bàn tay run run, tim đập thình thịch. Cô mở ra xem thì thấy một câu thơ: “Nếu Đông về, Xuân có ở sau chăng?”^[2] của một đồng nghiệp nam gửi đến. Cô thờ phào nhẹ nhõm, rồi ngay sau đó lại cười đau khổ, đoán đo mãi mới trả lời hai chữ: “Cảm ơn.”

^[2] Câu thơ trích trong khổ 5 của bài thơ “Khúc ca gửi ngọn gió Tây”, tên tiếng Anh là “Ode to the west wind”, một tác phẩm của nhà thơ nổi tiếng người Anh - Percy Bysshe Shelley.

Có thể nói gì được đây, cô không phải con cóc, hần là cảm nhận được người ta luôn đối tốt với mình. Nhưng mùa đông của cô vẫn chưa kết thúc, mùa xuân có lẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ xuất hiện.

Mồng Tám tháng Giêng, kì nghỉ Tết kết thúc, nhưng dường như dư vị ngày lễ hăng còn đọng lại.

Buổi tối khoảng hơn tám giờ, một đám nam nữ áo quần xúng xính đang ngồi trong căn phòng sang trọng của khu nghỉ dưỡng nào đó. Trần Kinh khoanh tay dựa lưng vào ghế sofa, nhắm mắt thư giãn, làm ngơ trước lời lẽ âu yếm được thốt ra bởi giọng nói nhẹ nhàng uyên chuyên của cô nàng bắt cặp với hần. Mãi một lúc sau hần mới mở mắt ra, cầm ly rượu vang đỏ trên bàn đưa cho cô ta, hờ hững nói: “Nói lâu như thế mà không mệt à? Uống một ngụm cho đỡ khát.”

Cô nàng cười duyên đáng đón lấy ly rượu, chớp mắt tỏ vẻ hờn dỗi, đáp: “Có nói nhiều nữa cũng chẳng thấy anh chịu nghe câu nào.” Nói xong, cô ta liền nhấp một ngụm.

Trần Kinh cũng cầm một ly lên, chậm rãi trả lời: “Sao lại không nghe em nói, nghe nhiều đến nhức cả đầu ấy chứ...”

“Vây em mát xa cho anh nhé? Em từng học qua với chuyên viên mát xa đấy.” Cô nàng nói xong liền giơ cánh tay lên chuẩn bị trở tài, bỗng điện thoại trong túi xách vang lên, cô lấy ra xem, đột nhiên kêu thất thanh: “Oa, là ông đạo diễn mà anh giới thiệu gọi đến này.” Dứt lời, cô vội ấn phím trả lời, giọng nói càng thêm nịnh bợ: “Đạ, đạo diễn Hoàng a... Thật không a? Vâng vâng, ngày mai gặp lại.”

Cô nàng cúp điện thoại, mở rộng hai tay vòng qua cổ Trần Kinh, hôn nhẹ lên má hần, vui vẻ nói: “Đạo diễn Hoàng đích thân thông báo em đi thử vai, lại còn là nữ chính. Anh yêu à, cảm ơn anh nhé.”

Trần Kinh kéo tay cô ta xuống, giọng bình thản: “Vây thì gắng mà diễn cho tốt, đừng làm mất mặt tôi.”

“Nhưng tối nay em phải về xem kịch bản...”

“Ừ.”

“Vậy, ngày mai ‘mát xa’ bù cho anh sau nhé?”

“Đề sau đi.”

Cô gái còn thì thầm thêm mấy câu thân mật rồi mới lưu luyến rời khỏi đó. Trần Kinh rút khăn giấy ra lau mặt, hần nghe thấy một giọng cười vang lên bên tai: “Được đó ông anh, hôm nay lại là một gương mặt mới.”

Hướng Dương cười khúc khích tiến lại gần, hất mặt về phía cửa: “Cô em này trông rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.”

“Ừ, có tham gia một cuộc thi sắc đẹp nào đó, hình như cũng được giải.”

“Chẳng trách, có điều cô gái này vẫn đứng đắn thuần khiết lắm.”

“Quá phiền phức thì có.” Trần Kinh ngửa người về phía sau, bức xúc trả lời. Trong lòng hần lại nghĩ, “thuần khiết”? Không biết cô nàng đầy rẫy kỹ xảo trên giường, thậm chí còn cuồng nhiệt hơn cả gái điểm trong AV^[3] liệu có được cho là “thuần khiết” chăng?

[3] AV: Viết tắt của Adult Video - phim người lớn.

“Không phải lại muốn đổi người chứ? Có chuyện gì đây anh trai, chẳng lẽ lại phải chịu kích thích gì đó? Ai có thể kích thích nổi kẻ sắt đá như cậu chứ? Chẹp chẹp, hiểm có hiểm có, mau để tôi chiêm ngưỡng xem nào.” Hướng Dương ngạc nhiên nói, lại còn áp sát mặt lại gần Trần Kinh quan sát.

Trần Kinh gơ tay đẩy mặt Hướng Dương ra, khó chịu nói: “Đủ rồi, đừng trêu tôi nữa, tôi cũng đâu phải nhân vật chính của ngày hôm nay, cái thằng Phương Chính này không hiểu bị tắc đường hay là bận sinh đẻ gì mà mãi chưa xuất hiện?”

“Chắc là bận sinh đẻ giữa đường ấy chứ.” Hướng Dương bĩu môi nói.

Đúng lúc đó, cửa căn phòng bật ra, một người đàn ông vóc dáng cao to bước vào. Anh ta mặc chiếc áo khoác dài màu xám phối với quần bò xanh đậm, mắt đeo kính râm gọng to, phong cách hơi giống ngôi sao bây giờ. Người này tháo kính xuống, để lộ gương mặt thanh tú, khí chất ngời ngời, nhưng vừa lên tiếng đã nhận ra ngay một tên lưu manh: “Các bạn bên này vẫn khỏe chứ nhì?”

Trần Kinh bật cười: “Nửa năm không gặp, cậu vẫn vô lại như thế.”

Hướng Dương thấy Phương Chính đi tới, gơ chân đạp Trần Kinh một cái rồi nghiêng người rời đi, mỉm cười lăm nhâm: “Đánh là thân mắng là yêu, không đánh không mắng dùng chân đá cũng được.”

Sau đó hần lách người ngồi cạnh Trần Kinh, hèn hạ nói: “Các anh giai nhất định là nhớ em muốn chết đây? Em đi trên đường mà cái lỗ tai như thiêu như đốt, chắc chắn là hai anh cứ nhắc em mãi.”

“Biến đi, ai là anh giai cậu, tôi còn kém cậu ba tháng đấy.” Hướng Dương cười đùa mắng hần.

“Nhỏ mọn thế, tôi là anh cậu được chưa, chà, mà cậu rề tiền quá tôi không có hứng, tôi lại thích làm anh giai của A Kinh hơn, xem ra điều này cũng bất thành rồi.”

Bởi vì Trần Kinh lúc nhỏ toàn bị mẹ gọi bằng giọng miền Nam dịu dàng “A Kinh, A Kinh”, vì vậy mà bạn bè đều học theo giọng điệu đó: “A Kinh, đi chơi thôi”, “A Kinh, mau lên không thiếu mất bạn rồi”... về sau mọi người đều quen gọi hần như thế.

“Cậu nhát nhèo quá đấy, trước khi ra nước ngoài cũng thế, về nước rồi vẫn chưa quên cơ à.” Trần Kinh tiến gần tới, hất hàm: “Sau này nói năng cẩn thận, mọi người đang ở đây hết đó.”

Phương Chính liếc mắt nhìn đôi nam nữ đang dựa vào nhau phía bên kia, cười cười lắc đầu, khẽ lẩm bẩm: “Con bé gốc ấy mà”, rồi hỏi Trần Kinh: “Cậu nói xem, đàn bà có phải đều ngu xuẩn như vậy không, nói một đấng nghĩ một nẻo, toàn thích làm bộ ngọt ngào trước mặt người yêu...”

Trần Kinh không hứng thú với chủ đề này, vừa hay có bồi bàn đi đến, liền ra hiệu lấy cho hần ba chai bia. Hần cầm một chai đưa cho Phương Chính, cũng tự lấy cho mình một chai, sau đó hất hàm với Hướng Dương đang cạnh hần: “Mấy người anh em, loáng một cái đã nửa năm không gặp, uống cạn nào.”

Ba người chạm chai, ngửa cổ uống ừng ực. Dường như họ lại trở về với hai mươi năm trước, khi còn chưa đầy mười tuổi, người lớn không cho uống rượu bia, nhưng họ đều không phải những kẻ biết an phận thủ thường, không cho làm thì càng không thể không làm được. Thế là năm ấy, Trần Kinh - vua của bọn trẻ, lấy trộm từ nhà ba chai

bia, sau đó ba đưa trôn sau vườn hoa mỗi đưa một chai, học theo người lớn chạm cốc liên tục, uống đến đã đời. Hậu quả là sang ngày thứ hai bị người ta tìm đến nhà, thì ra chúng uống say rồi đập vỡ cửa kính nhà hàng xóm. Ba thắng liền được ăn một bữa “măng tre xào thịt”^[4].

^[4] Đánh đòn đau bằng roi tre.

Nhớ lại chuyện cũ, ba người đàn ông đều ngập tràn cảm xúc. Trong hội anh em chơi với nhau thì tình bạn của ba người họ là bền chặt nhất, quan hệ giữa các gia đình cũng tốt nhất. Còn nhớ, cả ngày ba thắng ở cùng nhau, mới đầu thì đánh nhau thừa sống thiếu chết, dần dần lại nảy sinh tình bạn, cùng đi với nhau đến tận bây giờ. Họ nay đã chừng ba mươi tuổi, tình bạn cũng sắp được ba mươi năm, quả là khiến người ta phải thôn thức.

Chẳng qua vì là đàn ông, nên càng quen với việc dùng cách thức khác để biểu đạt cảm xúc này. Hơi men vừa trôi xuống bao tử, Phương Chính liền sáp lại gần, hỏi một cách thân bí: “Biết anh em ở Mỹ nhớ nhất điều gì của Tổ Quốc không?”

“Lại còn phải nói, nhất định là mấy em gái xinh đẹp còn gì. Thế nào, ăn đến phát chán thứ 'hàng nhập khẩu' rồi, lại nhớ nhưng 'hàng nội địa' hâ?” Hường Dương nháy mắt giễu cợt Phương Chính.

“No, no, no”, Phương Chính giơ một ngón tay lên lắc lắc đầu, “Điều tôi nhớ nhất là hai đứa cậu ấy, đến nằm mơ còn mơ thấy mấy chuyện chúng ta hồi nhỏ mặc quần thụng dít chạy khắp sân.”

“Mẹ thắng này buồn nôn thế, còn 'quần thụng dít' nữa à, không phải là bị người nước ngoài làm cho biến thành ‘gay’ đấy chứ?” Hường Dương giả bộ tránh về phía sau, rồi kéo kéo tay áo Trần Kinh nói: “A Kinh, tránh xa hần một chút, coi chừng hần 'bè cong' đó.” Nhưng thấy ánh mắt Trần Kinh cứ nhìn ra cửa chằm chằm, Hường Dương liền nhìn theo phía đó, nhưng chỉ thấy bóng dáng bồi bàn vừa đi khỏi. Cậu ta với tay hươ hươ trước mắt hần: “Anh giai ơi, hoàn hồn đi.”

Không ngờ Trần Kinh bỗng đứng phắt dậy, nói với hai người họ: “Các cậu cứ nói chuyện đi, tôi ra ngoài chút.” Sau đó bước nhanh ra ngoài, bỏ lại hai kẻ tròn mắt nhìn nhau ngơ ngác. Hường Dương đắc ý đáp: “Thấy chưa? Bị cậu dọa cho sợ rồi đấy!”

Trần Kinh quả thực là bị dọa cho sợ, có điều không phải do Phương Chính mà là do chính những gì mắt mình nhìn thấy. Hần hoài nghi mình bị hoa mắt bèn ra ngoài xem lại cho rõ. Đi tới cửa, vừa nhìn đã thấy ba người đứng sát nhau trên hành lang dài, hai người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai vây lấy một cô gái để bắt chuyện. Cô gái đó mặc một chiếc váy dài màu đen, để lộ một phần lưng trắng ngần, đầu vấn kiểu tóc búi đơn giản, lộ ra càn cổ với những đường nét ưu mỹ. Dưới ánh đèn vàng mờ hồ của hành lang, hiện lên nét phong tình quyến rũ của một người phụ nữ trưởng thành.

Trần Kinh lập tức đoán ra cô gái, hần liền cau mày. Hần không hề hoa mắt, trái lại mắt hần rất tốt, còn nhìn thấy cả cảnh tượng bất ngờ thế này, cách trang điểm lạ lẫm thế này. Vừa nãy trong phòng ánh sáng mờ mờ như vậy, chỉ cần thoáng nhìn qua khe cửa, hần đã có thể nhận ra người con gái đó.

Lâm Uyển vốn dĩ chẳng có cơ hội xuất hiện tại chốn xa hoa thế này. Bình thường, cô nhiều nhất chỉ là cùng đồng nghiệp ăn cơm hát hò, sau đó về nhà uống chút rượu, tắm rửa rồi đi ngủ. Tối hôm nay tham dự tiệc cưới của một đồng nghiệp, vì muốn giúp việc tiếp đón khách khứa nên cô có trang điểm một chút, đeo đồ trang sức và mặc váy lễ phục. Nhưng tiệc rượu vừa mới bắt đầu, cô đã nhận được điện thoại của Mễ Lan. Câu đầu tiên vô cùng tức giận: “Uyển Uyển, Tiền Gia Vĩ có bỏ rồi.” Câu thứ hai vô cùng thê lương: “Cậu ra ngoài uống chút rượu với mình nhé.”

Lâm Uyển giật mình bởi thông tin như sét đánh ngang tai này, vội chào hỏi cô đầu chủ rồi chạy ra ngoài, gọi taxi đi thẳng một mạch đến địa chỉ Mễ Lan đưa. Vừa vào cửa, cô liền nhìn thấy bạn mình mặt mũi thảm thương, đang ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh.

Hai người gọi rượu ở quầy bar tầng một. Mễ Lan là người Đông Bắc, sau khi tốt nghiệp còn làm bên tiêu thụ sản phẩm một thời gian ngắn, tửu lượng rất khá, uống rượu cũng rất được, lại thêm tâm trạng không tốt nên toàn gọi rượu mạnh. Còn Lâm Uyển ư, ngày hôm nay tham dự hôn lễ của người khác đâm ra tức cảnh sinh tình. Cô chợt nghĩ, nếu như không xảy ra sự việc ngoài ý muốn thì cô và Vương Tiểu cũng sẽ được hạnh phúc giống như đôi tân lang tân nương kia. Lòng cô bỗng trở nên khó chịu như bị ai khoét rỗng. Vậy nên cô chẳng hề ngăn cản hành động của Mễ Lan, người đang chán nản lẽ nào sống buông thả một chút ở xó xinh này cũng không được sao?

Mễ Lan vừa uống vừa kể lể tội trạng của Tiền Gia Vĩ: “Cậu nói xem, sao hần lại đề tiện như vậy, tìm ai không tìm, lại có thể đi tìm gái già, để bị người đời coi là trai bao.”

“Tiểu Mễ, có phải cậu hiểu lầm anh ấy không?”

“Hiểu lầm? Đồng nghiệp của mình tận mắt chứng kiến đấy, còn lấy đi động chụp ảnh lại nữa. Hần ta một tay dắt bà già đó, một tay xách cái túi LV của bà ta, cười tươi như một con chó xù biết nghe lời. Chắc không phải đang học theo tấm gương người anh hùng Lôi Phong, điụ cụ già qua đường đấy chứ?”

“Haiz, có lẽ thật sự là...”

“Hừ, hần lại còn phải thấm thiết như vậy sao? Điện thoại của đồng nghiệp mình là loại có độ phân giải cao đấy, ngay đến cả cái nếp nhăn ở khóe mắt hần còn chụp lại được, không tin để mình cho cậu xem.”

Mễ Lan dứt lời liền lôi đi động ra, lục lọi một lúc rồi đưa Lâm Uyển xem: “Đây cậu xem, mình không đồ oan cho hần ta nhé? Bà già giàu có sát cạnh hần đẹp đão đề đấy. Nhìn cái vẻ nịnh bợ của hần y hết một đứa cháu trai. Sao mình lại có mắt như mù, nhìn nhầm loại đàn ông như vậy cơ chứ?”

Lâm Uyên thận trọng nhìn, quả thật dù hơi mờ, vốn bức ảnh chụp được là bóng hai người dặt tay nhau. Nhưng đúng lúc Tiền Gia Vĩ nghiêng mặt kẻ sát người phụ nữ kia để nói chuyện, cho nên đã để lộ chính diện.

Trong ấn tượng của Lâm Uyên, Tiền Gia Vĩ là người đàn ông tốt chỉ xếp sau Vương Tiêu. Mễ Lan lại khá xinh đẹp, năm đó có vô số người theo đuổi cô, nhưng cô lại chỉ chọn có anh ta. Chính là vì anh ta có thái độ nghiêm túc, đối với Mễ Lan cũng hết mực quan tâm. Lúc cô ấy đến kỳ, ngay cả quần áo của cô ấy anh ta cũng mang về kí túc xá để giặt. Khi đó trong đám nữ sinh còn truyền nhau giai thoại này. Tình cảm giữa hai người luôn rất tốt đẹp, vừa tốt nghiệp đã sống chung với nhau, sợ dĩ Mễ Lan phải mau chóng kết hôn cũng là do lỡ mang thai ngoài ý muốn. Lúc đầu Mễ Lan cũng không định giữ lại, nhưng không may bị mẹ của Tiền Gia Vĩ đến thăm phát hiện ra. Nhà họ tư tưởng bảo thủ, hơn nữa lại xót đứa cháu trong bụng, lập tức quyết định “hai đứa mày kết hôn ngay cho mẹ”. Chi đáng tiếc, họ vừa trở về từ sau tuần trăng mật chưa lâu, Mễ Lan không cẩn thận vấp ngã nên bị xảy thai. Lâm Uyên tới bệnh viện thăm Mễ Lan đúng lúc Tiền Gia Vĩ đang ở bên an ủi vợ, bảo rằng họ vẫn còn trẻ, vẫn có thể sinh con. Khi ấy Lâm Uyên rất xúc động, nhưng chẳng ngờ rằng, một người đàn ông chung thủy nặng tình như vậy, lại có thể làm ra những chuyện vô liêm sỉ thế kia. Rốt cuộc cái thế giới này làm sao vậy?

Mễ Lan nâng ly rượu lên, tự chế giễu: “Chuyện này mình không tiện nói với người khác. Hồi đó mình còn khoe khoang với các cậu, bảo là trên đời này không có người đàn ông nào bị kịp với anh Tiền nhà mình, nhưng hần ta lại có ý không giữ thể diện cho mình. Mẹ nó chứ, vừa mới kết hôn được mấy tháng...”

Cô nói xong liền uống vài hớp rượu, bị sặc, ho một hồi rồi lại tiếp tục nói: “Mình đúng là đồ ngốc. Đạo trước hần cứ liên tục làm tăng ca, trên người còn luôn có mùi nước hoa, nhưng hần cứ bảo là do đi mời tiệc khách hàng nên mình liên tin hần, lại còn xót xa nấu canh cho hần uống.”

“Cậu không biết chứ, lúc mình nhìn thấy bức ảnh đó mình đã oán hận hần nhiều thế nào, chỉ mong hần ra đường bị xe tông chết đi...”

Mễ Lan chợt nhận ra mình đã nói sai điều gì đó, vội kéo tay Lâm Uyên nói: “Mình xin lỗi, Uyên Uyên, cậu xem, cái mồm đáng chết của mình chỉ giỏi ăn nói lung tung...”

“Không sao đâu, tiểu Mễ.” Lâm Uyên đưa tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay Mễ Lan, bình tĩnh đáp: “Thật ra lúc mình buồn chán cũng đã nghĩ đến vấn đề này, nếu chỉ có hai lựa chọn, mình thà rằng để anh ấy phản bội sau khi chúng mình đã kết hôn, còn hơn để anh ấy ra đi khi còn quá trẻ như thế.” Nói xong cô cúi thấp đầu, thay đổi lại sắc mặt, sau đó ngừng đầu cười buồn, tiếp tục nói: “Thật đó, chỉ cần anh ấy được sống, cho dù là sống cùng với người đàn bà khác, chỉ cần anh ấy thấy hạnh phúc, mình sẽ tự thuyết phục bản thân phải chấp nhận nó... Bởi vì, mạng sống còn quý giá hơn cả tình yêu, cho nên, cậu nhất định đừng nguyên rủa chồng cậu.”

“Uyên Uyên, Vương Tiêu sẽ không như vậy.” Mễ Lan nắm chặt lấy bàn tay Lâm Uyên, chân thành đáp.

“Đáng tiếc, anh ấy đã không còn để mình xác nhận điều đó.” Giọng nói của Lâm Uyên trở nên cay đắng xót xa.

Sau đó, không rõ là ai an ủi ai, dù sao họ đều có những chuyện đau lòng, từng ly từng ly rượu rót ra, hai người cũng đã ngà ngà say. Nghe nói lúc người ta có phiền muộn trong lòng thì rất dễ say, có lẽ do tiềm thức của họ đang muốn trốn tránh thực tại.

“Mình cảm thấy, cậu nên nói chuyện với anh ấy.” Lâm Uyên vẫn không muốn tin vào sự thực này. Đó cũng là một quãng tình cảm mà cô từng chứng kiến, cô không hy vọng phải nhìn thấy nó vừa đơm hoa đã kết thành trái đắng.

“Nói gì đây? Hần nhất định sẽ viện vô vàn lý do để che mắt mình, mình đây đầu óc không đủ nhanh nhạy, chắc chắn sẽ bị hần lừa gạt... Bây giờ mình chỉ tin vào đôi mắt này, mình lại muốn xem thử xem người đàn bà đó là thần thánh phương nào, rốt cuộc có sức hấp dẫn đến đâu, xem Tiền Gia Vĩ cuối cùng là vì con người bà ta hay là vì tiền của bà ta... Nếu vì người, mình hận hần. Nếu vì tiền, mình khinh hần.”

Lâm Uyên cũng không biết nên nói gì cho phải, cô cũng rất bối rối, mà còn hơi choáng váng. Cô biết mình đã hơi say, vì ở nhà mỗi lần cô đều uống đến trạng thái này rồi mới có thể leo lên giường đi ngủ. Cô thấy Mễ Lan trút bầu tâm sự cũng đã tương đối nhiều, nhất định đây không phải chuyện chỉ oán hận là có thể giải quyết được. Cô bèn gạt đầu ra hiệu, vẫy tay gọi bồi bàn chuẩn bị thanh toán.

Bồi bàn đi tới, nhưng lại tiến đến thẳng bên cạnh Mễ Lan, cúi đầu nói gì đó vào tai cô. Chỉ thấy Mễ Lan đôi mắt lơ dờ vì say rượu, trong nháy mắt bỗng sáng rực, “hừ” một tiếng tỏ ý khinh thường, sau đó bảo: “Uyên Uyên, cậu về trước đi nhé.”

“Vậy cậu thì sao?” Lâm Uyên chẳng hiểu đầu của tai neho ra sao, hỏi lại Mễ Lan.

Mễ Lan ngập ngừng một lúc rồi nói: “Họ đang ở phía trên, mình phải đi xem xem.”

Lâm Uyên mất vài giây mới hiểu được “họ” rốt cuộc ám chỉ ai, thì ra đây gọi là “bắt kẻ thông dâm” ư?

“Mình đi cùng cậu.”

“Uyên Uyên, cảm ơn cậu đã nghe mình lải nhải nhiều như thế, nếu không mình đã uất ức đến chết rồi. Việc còn lại mình có thể tự giải quyết, cậu đừng lo lắng, người chị em này của cậu không yếu đuối như vậy đâu.” Mễ Lan nói với vẻ mặt cương quyết. Cô lấy ra mấy tờ tiền đưa cho bồi bàn: “Phiền anh gọi chiếc xe giúp vị tiểu thư đây.”

“Nhưng cậu đã uống say rồi...”, Lâm Uyên thấy Mễ Lan đứng lên muốn đi, liền bật dậy kéo tay cô ấy lại.

“Có những việc khi say lại dễ giải quyết hơn đấy.” Mễ Lan cười, gỡ tay bạn xuống, nhẹ nhàng nói: “Đi đi.”

Lâm Uyển cảm nhận được, dường như trong đôi mắt Mễ Lan ánh lên ý khấn cầu tha thiết. Sau đó, cô ý thức được tình cảnh này chắc chắn rất khó xử, không thích hợp để chia sẻ với người khác, đặc biệt là với người bạn tốt nhất.

Mễ Lan thẳng lưng bước lên cầu thang, giống như một vị nữ chiến binh tiến vào chiến trường của cô ấy. Hào khí trên người dường như cũng tăng thêm mấy phần, kèm theo đó là chút bí tráng.

Lâm Uyển nhìn cô có chút lạ lẫm, lòng chua xót, tại sao muốn gìn giữ hạnh phúc lại luôn khó khăn như vậy?

Cô không về nhà mà quay lại chỗ nghỉ ở đại sảnh ngồi đợi. Nhưng đợi đến nửa tiếng sau vẫn không thấy Mễ Lan đi xuống, điện thoại cũng không gọi được, có khi nào xảy ra chuyện gì rồi? Nghĩ đến đó, cô bỗng đứng dậy, quyết định đi lên xem thử.

Cô vừa nhấc chân bước mới phát hiện tình trạng của mình cũng không ổn, đầu nặng trĩu, người lâng lâng, bước đi không vững. Cô đành hỏi xem nhà vệ sinh ở đâu rồi vào đó rửa mặt, sau đó mới lên tầng tìm người.

Từ tầng hai trở lên đều là phòng VIP, cánh cửa nào cũng đóng chặt, yên tĩnh đến ngột ngạt. Thình thoảng có bồi bàn đi qua, tay bưng khay rượu hoa quả mở cánh cửa nào đó, mới có thể nhìn thấy khung cảnh bên trong giấy lát.

Lúc Lâm Uyển lên đến tầng thứ ba, có hai gã đàn ông lại gần bắt chuyện. Cô tùy cơ ứng biến, ba hoa một hồi cũng không thể nào thoát được. Đầu óc vốn đang mơ hồ, lại bị hai gã cao to một trước một sau chặn lại khiến cô hoa mày chóng mặt.

Bóng người phía trước cũng bị nhân đôi, cô không khách khí quát: “Tránh ra, tôi còn có chuyện gấp.”

“Em gái đừng lạnh nhạt thế, có chuyện gì cứ việc nói ra, hai anh đây sẽ giúp.” “Đúng đó em, đêm tối trăng thanh gió mát, ở một mình thì cô đơn lắm. Hai anh đưa em đến chỗ thú vị, sao cung?”

Lâm Uyển tức giận vung chiếc túi trong tay lên, giáng xuống hai gã, chiếc túi da góc cạnh mang theo sức mạnh thô lỗ có thể xem là một thứ hung khí nguy hiểm. Hai gã vội vàng lách người tránh né.

Lâm Uyển nhân cơ hội xông ra ngoài, nhưng do chạy quá nhanh nên đụng phải người khác. Trong chốc lát trời đất bỗng quay cuồng, trước mắt tối sầm, mũi liền chạm đất. May mà trong hành lang lót thảm trải sàn nên ngã không đau lắm. Cô choáng váng mắt một lúc mới ôm váy và túi chậm chậm đứng dậy, vừa ngẩng đầu, đã thấy người đàn ông trước mặt, cô sững sốt kêu lên: “Anh...”

Trần Kinh đã ngoảnh mặt làm thinh được một lúc, đỉnh đầu hần bốc khói xèo xèo. Vì cảnh tượng này trong mắt hắn nghiêm nhiên mang hàm ý khác: Một cô gái ăn mặc hở hang ra vào nơi “nhảy múa hát ca”, lại còn liếc mắt đưa tình với mấy gã trai vớ vẩn, tóm lại chỉ có hai chữ: Sa đọa. Hắn nổi giận thầm nghĩ: “Khá khen cho cô đấy, Lâm Uyển. Trước mặt tôi thì giả vờ thanh cao đóng vai liệt nữ, trong nháy mắt đã chạy đến cái chỗ này ăn chơi trác táng, uống công tôi xem cô như bông hoa trắng nõn bé thuần khiết, nâng niu cô trong lòng bàn tay. Mẹ nó, suýt chút nữa vì bứt rứt mà sinh bệnh.”

Đột nhiên một ý nghĩ xẹt qua trong đầu. Chắc không phải cô ra ngoài bán thân đấy chứ? Vì chưa thỏa thuận được giá cả nên cãi nhau với khách làng chơi, thậm chí còn ra tay đánh người... Hắn lập tức gạt phăng suy nghĩ hoang đường này ra khỏi óc. Nói vậy chẳng phải hắn rất mất mặt hay sao, ngay cả “chuyện đó” cũng làm không xong. Vì lẽ đó, tuyệt đối không có khả năng.

Hơn nữa, hắn cũng không phải kẻ chưa từng trải. Đôi mắt kia của Lâm Uyển trong sáng thuần khiết, không vương chút thế tục bụi trần, chỉ là một cô nàng ngốc nghếch đầu óc đơn giản, tính khí nóng nảy mà thôi. Nhưng chính vì cô ngốc, nên không thể loại trừ khả năng cô vì đau lòng buồn bã mà tự chà đạp mình.

Trần Kinh khoanh tay quan sát cô gái kia loạng choạng chạy lại phía mình. Ngay cả khi cô bị hắn đụng phải, hắn cũng không quan tâm, chỉ lạnh lùng nhìn cô đang ngã người ra.

Miệng Lâm Uyển há hốc hồi lâu, mặt mày bỗng nhăn nhó, khẽ thốt lên: “Cao quá đi.”

Mặt hắn tối sầm, cô lại dám không nhận ra hắn. Người thấy mùi rượu trên người cô, hắn càng tức giận. Cô nàng ngớ ngẩn này rốt cuộc uống bao nhiêu rồi? Hắn lại thấy Lâm Uyển đưa tay xoa xoa đầu, lầm bầm: “Cứng quá, đụng phải đau cả đầu.”

Nhìn thấy hai gã trai chưa sầm sỡ được con gái nhà người ta nên vẫn chưa chịu bỏ cuộc đang tiến tới, Trần Kinh với tay ôm ngang lấy người cô nàng còn đang mơ màng kia. Ánh mắt sắc bén của hắn lướt qua hai gã trai, lạnh lùng cảnh cáo: “Đừng có làm phiền cô ấy”, sau đó sải bước đi khỏi, để lại hai gã nọ bốn mắt nhìn nhau, con gà đang đến tận miệng rồi còn bay mất, mẹ nó.

Lâm Uyển đang bị ôm lấy đột nhiên bật cười một cách khó hiểu, tay chân cũng khuê khoáng loạn xạ. Từ hành lang đến ngoài cửa chính, cho đến tận lúc lên xe, cô cười khanh khách suốt dọc đường.

“Ngớ ngẩn”, Trần Kinh mắng cô, sau đó lại gần tài xế đang ngơ như phỗng - Lão Lý, hét lên: “Nhìn cái gì, còn không mau lái xe.”

“À, vâng.” Lão Lý khởi động xe, lại quay đầu hỏi: “Trần thiếu gia, đi đâu ạ?”

“Thừa lời, đương nhiên là về nhà tôi.” Sắc mặt Trần Kinh rất kém, tâm trạng càng tệ hơn. Hắn vừa phải dùng sức chế ngự Lâm Uyên vì phản kích mà không ngừng cười ngốc nghếch, lại còn đấm đá lung tung; vừa phải ứng phó với tài xế đầu óc chập mạch. Hôm nay thật không phải ngày tử tế gì, ai cũng điên rồ, cái đi động chết tiệt còn cứ kêu mãi, giờ hắn nào có rảnh rỗi mà nghe. Lâm Uyên mùi rượu đầy người, nồng nặc đến mức làm hắn buồn nôn. Xe cứ chạy, cửa sổ gió lùa nhưng hắn cũng chẳng quan tâm trên người cô chỉ mặc bộ váy mỏng manh liệu có lạnh hay không, mà có lạnh cũng đáng đời.

Trần Kinh giơ tay day day thái dương, sau đó lấy ra chiếc đi động đang vang lên không ngừng, giọng nói cọt nhà của Phương Chính truyền tới: “Anh giai ơi, đi đâu thế? Không phải là rơi xuống hố xí rồi chứ, có cần chúng em tổ chức một đội đi vớt anh không?”

Còn không chờ Trần Kinh trả lời, tiếng cười của Lâm Uyên đã lọt vào ống nghe, Phương Chính lập tức hét lên: “Không phải chứ, bây giờ cậu... đang bận 'ấy' hả?”

Trần Kinh giữ cánh tay đang vung loạn xạ của Lâm Uyên, bực mình đáp: “Tôi có chút việc đi trước, hôm khác tụ tập với các cậu sau.”

Chương 6: Xé rách

Đến tầng trệt căn hộ, Lâm Uyên lại đột nhiên ôm lấy ghế ngồi, không chịu buông tay, gào lên: “Đừng có kéo tôi, tôi muốn đi ngủ.” Chắc chắn cô nàng đã coi xe như nhà rồi. Trần Kinh sầm mặt cạy từng ngón tay Lâm Uyên, nôi cầu ôm ngang lấy người cô rồi ra khỏi xe. Nhưng “Rầm” một cái, đầu hắn đụng phải cửa xe. Lão Lý nghe thấy tiếng động neho mắt xem, bị Trần Kinh trừng mắt nhìn lại, ông vội vàng quay đi rồi lái xe chạy mất.

Đến khi Trần Kinh đưa Lâm Uyên vào được cửa nhà, lưng hắn đã ướt đầm. Hắn chưa từng thấy cô gái nào ồn ào như vậy, rượu vào làm càn, còn liều mạng hơn cả đàn ông. Lâm Uyên vừa nẩy chắc là bị đụng đầu vào đầu đó nên đã ngừng gây ồn, nhưng trải qua một trận giằng co vật lộn, chiếc váy đã hơi biến dạng, để lộ ra một bên vai. Mái tóc dài ban đầu búi lên đã bung ra lộn xộn, có vài sợi quấn lấy chiếc cổ mảnh mai. Nước da trắng như tuyết dưới màu tóc đen nổi bật gây kích thích thị giác một cách mãnh liệt, cùng với lồng ngực đang nhấp nhô hít thở kia càng khiến người ta không thể rời mắt. Trần Kinh không nhìn được, yét hàu hắn chao đảo. Vừa rồi hắn còn cảm thấy cô gái này điên điên khùng khùng, vừa sa đọa vừa đáng ghét, bây giờ đã ngủ yên nên xem ra vô cùng hấp dẫn người khác. Dù sao thì vẫn phải tắm rửa sạch sẽ rồi tính sau, và lại cô cũng đã ngủ mê mết rồi, rất khó tỉnh giấc.

Trần Kinh cởi sạch đồ Lâm Uyên rồi đặt cô vào bồn tắm lớn đổ đầy nước ấm. Quá trình này quả thật tương đương với việc thử thách ý chí. Cô gái trước mặt như một quả vải bị bóc sạch vỏ, vẫn rất tươi ngon, nhìn là chi muốn nuốt chửng. Cũng may, tuy không thể lập tức nuốt chửng vào bụng, nhưng lợi ích mang đến từ quá trình này vẫn vô cùng to lớn.

Lâm Uyên không khóc lóc, không ồn ào, không mượn rượu làm càn thật là đáng yêu, hết như nàng tiên cá đang say giấc. Mái tóc dài tăn ra trong làn nước, giống như cây rong mềm mại bồng bênh xao động. Nhưng do đèn phòng tắm quá sáng, nước trong bồn quá trong khiến Trần Kinh không thể tiếp tục triển khai những liên tưởng đẹp đẽ. Tất cả sự chú ý của hắn đều ngừng lại trên cơ thể với những đường cong gợi cảm. Hắn thờ dốc, ý chí mạnh mẽ cuối cùng vẫn bị phản ứng sinh lý khuất phục.

Hắn bắt đầu thấy sốt ruột, định vẩy ít nước qua loa lên rồi mang cô ra ngoài, nhưng không cẩn thận làm nước bắn vào tai cô. Lâm Uyên bắt đầu động đậy, sau đó bỗng nhiên nhào người ra khỏi bồn tắm nôn ọe, làm hồng cả ý đồ xấu xa của Trần Kinh. Hắn thảm nghĩ, cô nàng ngốc nghếch này thật biết làm người ta cụt hứng. Hắn cúi kinh quan sát một lúc, rồi bốp mũi tìm thứ dọn dẹp.

Lâm Uyên đã nôn xong xuôi, nhắm mắt gào lên: “Vương Tiều, em đau đầu.”

Câu nói này khiến Trần Kinh mặt mũi vốn đã tối sầm phải nổi điên lên. Vương Tiều, Vương Tiều, trên đời chỉ có mỗi một người đàn ông như thế hay sao, không có anh ta thì trái đất không quay nữa à? Hắn cầm lấy vòi hoa sen ở bên cạnh phun nước lạnh thẳng vào mặt Lâm Uyên, nghiêng răng phần nộ nói: “Nhìn rõ xem tôi là ai?”

Lâm Uyên bị nước lạnh bắn vào liền rít lên rồi mờ to mắt. Nhưng đôi mắt ấy của cô vẫn cứ mơ hồ nhìn người đàn ông đang nổi giận trước mặt. Trần Kinh tức sôi máu, không nhớ ra chữ gì, hắn vút vòi hoa sen sang một bên, nhấc Lâm Uyên ra khỏi nước. Hắn quăng Lâm Uyên đang ướt sũng lên giường, sau đó nói thất lung, vừa cười vừa nổi nóng gầm lên: “Tôi phải dạy cho cô nhớ ra tôi là ai, tôi sẽ khiến cô cả đời này không thể quên được ngày hôm nay, không thể quên được tôi!”

Trần Kinh cởi quần áo xong liền nhào lên người Lâm Uyên hôn một cách tàn nhẫn, chính xác mà nói thì là cắn. Lâm Uyên bị đau không ngừng kêu ầm ỹ, một lúc sau môi đã sưng lên, phần trước ngực đều có vết nứt đỏ lựng. Cho dù là đầu óc không minh mẫn cũng cảm nhận được sự nguy hiểm, cô liền la hét kêu gào, ra sức vùng vẫy. Trần Kinh đã chán việc phải phí sức với con ma men này, hắn lôi chiếc thắt lưng da trôi tay cô vào đầu giường. Trước khi tiến hành bước tiếp theo, bỗng nhiên hắn nhào người về phía ngăn kéo đầu giường, lục lọi rồi lấy ra một hộp Durex. Hắn vừa xé bao bì, vừa tức tối nghĩ “Lâm Uyên, để xem rốt cuộc cô có ma lực gì, hôm nay phải làm cho ra ngô ra khoai.”

Cảm giác xé rách đau đớn làm cho Lâm Uyên trở nên minh mẫn trong nháy mắt.

Cô khó tin nhìn người đàn ông trần trụi phía trên mình, ngay lập tức ý thức được bản thân đang trải qua chuyện gì.

“Súc sinh, lui ra, cút đi.”

Cô hét lên, toan vùng ra, nhưng phát hiện hai tay đã bị trói chặt. Ngay khoảnh khắc đó cô muốn giết người, muốn nghiền nát kẻ đang ở phía trên mình, tất cả những cảm hận trước giờ cộng lại đều không thể so bì với sự phẫn nộ ngay lúc này.

Trần Kinh cũng ngạc nhiên, ai có thể nghĩ rằng một cô gái đã có vị hôn phu mà vẫn là trinh nữ đây? Nếu nói lời này với đám anh em, chúng không phải là cười ngất thì chắc chắn sẽ nói tên đàn ông kia có vấn đề, nếu không thì là cả hai người đều có vấn đề, một đôi lạnh cảm. Lại thêm vài tiếng trước, cô gái này còn vô cùng lãng lợ ra vào nơi đó kèm theo dáng vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể thuê phòng khách sạn cùng người khác. Khả năng này xưa nay chưa từng xuất hiện trong đầu hắn, cho nên hắn hành động không hề thương xót, thậm chí còn mang chút thô bạo ác ý. Hắn chỉ muốn khiến cô nhớ rõ tối hôm nay. Bây giờ nhìn vào ánh mắt muốn giết người kia, hắn biết mình đã thật sự đạt được mục đích, cô gái này giờ chỉ hận không thể nghiền hắn nát vụn.

Trần Kinh trong lòng lo lắng, lúc này đây hắn mới cảm thấy mình hôm nay hơi thất lễ, tính logic, khả năng phân tích cùng với sự tự chủ, tất cả đều đem làm cô cho dê ăn sạch. Nào hắn quay vòng suy nghĩ, hắn đem tất cả đổ lỗi tại vài lần không đoạt được Lâm Uyển, chuyện đã đến nước này, tiếp tục hành động mới là con đường đúng đắn.

Trên thực tế, cho dù hắn muốn dừng cũng không dừng được, máu toàn thân đều dồn vào từng đoạn mô phần nhạy cảm. Hắn bây giờ hết như chiếc tàu phá băng chạy trên Nam Cực, như tên lửa sắp phóng lên vũ trụ. Hắn là nhà thám hiểm, hắn là nhà chinh phục, không ai có thể ngăn cản nổi ý nghĩ tiến lên của hắn, huống hồ chỉ là lớp màng mỏng trong cơ thể kia. Hắn thờ hồn hèn, đưa tay xoa nhẹ mặt Lâm Uyển, hết sức dịu dàng nói: “Lâm Uyển, tôi không biết cô là lần đầu tiên, làm cô đau rồi...”

Hừ, Lâm Uyển nhô vào mặt hắn, súc sinh vẫn chỉ là súc sinh. Mẹ nó chứ, ngay đến điều quan trọng đó hắn cũng không rõ.

“Súc sinh, mau buông ra.” Giọng cô khàn khàn.

Trần Kinh bỗng nhiên nở nụ cười, hắn dùng đầu ngón khê véo má cô, giọng điệu hơi khôn nạn: “Cô nàng ngốc nghếch, muộn quá rồi, bây giờ chúng ta chỉ có thể tiếp tục, tôi sẽ hết sức dịu dàng, cô cũng phải học cách hưởng thụ đi...”

“Anh chết đi.” Hai mắt Lâm Uyển vẫn đỏ, hết như muốn bắn ra tia lửa, tức giận chửi rủa: “Loại người không bằng loài cầm thú, cút ra.”

Trần Kinh hơi tiến người lên phía trước, lạnh nhạt đáp: “Cầm thú? Cô có biết bộ dạng tối hôm nay của mình hấp dẫn bao nhiêu 'cầm thú' rồi không? Nếu không phải gặp tôi thì cô ngay đến bị ai đưa lên giường hay bị bao nhiêu người đưa lên giường cũng chẳng biết.”

Lâm Uyển đau đớn hít sâu, nói không suy nghĩ: “Là ai cũng được, chỉ cần không phải anh.”

Trần Kinh nghe thấy vậy mặt mũi xám xịt, chế nhạo đáp: “Thế sao? Vậy thì khiến cô thất vọng rồi, bây giờ cô có đồng ý hay không cũng chẳng thể chọn lựa nữa.” Hắn hung hăng tiến lên, chỉ quan tâm đến việc thỏa mãn dục vọng của bản thân, cuối cùng cũng chẳng để ý xem người yếu đuối như cô liệu có thể chịu đựng nổi hay không.

Lâm Uyển bỗng không lên tiếng nữa, vì cô biết mọi chuyện đã không thể nào trở về như cũ. Bây giờ cô chỉ hi vọng tất cả những điều này mau mau kết thúc, giống như bị chó dữ cắn, giống như trải qua một cơn ác mộng, cho dù mỗi đêm cô đều gặp phải ác mộng đi chăng nữa. Cô nghiêng đầu sang một bên, không muốn nhìn vào gương mặt đáng ghét kia. Cô thử lờ đi sự đau đớn thể xác, xóa bỏ cảnh tượng nhục nhã trong đầu. Thế nhưng, tất cả đều chỉ là uống công vô ích.

Nơi mỏng manh nhất gặp phải sự xâm lược thô bạo nhất. Thứ đang nằm trên cô là một con thú khát máu, mùi máu tràn ngập chỉ có thể khiến dục vọng phá hủy của hắn càng thêm mãnh liệt. Cô cố nén không kêu không khóc, giữ lại cho bản thân chút danh dự cuối cùng. Nhưng cô quá đau đớn, đây là một hình phạt vô cùng tàn khốc. Cô từng nghe qua “Thập đại khổ hình” của nhà Mãn Thanh, không biết rốt cuộc nó tàn nhẫn đến mức nào, nhưng đối với một người con gái mà nói, đây mới là điều tàn nhẫn nhất trên đời. Đêm nay trôi qua, không còn gì hết.

Nghĩ đến đó, sự bi thương trong lòng Lâm Uyển che phủ cả sự đau đớn thể xác, nét mặt cô liền giãn ra, biểu cảm cũng không còn đau khổ như trước đó. Trong đôi mắt to tròn không hề có lấy một giọt lệ, ngay đến cả việc hô hấp cũng trở nên mong manh như có như không, linh hồn dường như đã thoát ra khỏi cơ thể.

Cô đã từ bỏ, Trần Kinh lại không hài lòng, hắn ép mặt cô quay về đối diện với mình, dùng giọng điệu tàn nhẫn nhất tuyên bố: “Lâm Uyển, nhìn cho rõ, tôi là người đàn ông đầu tiên của cô, cô nhớ lấy cho tôi, sau này còn dám quên tôi, tôi dám chắc sẽ làm cho cô sống không bằng chết.”

Lâm Uyển trừng trừng nhìn vào mặt hắn, cô thầm nghĩ “Sống không bằng chết ư, anh đã đang làm rồi đây không phải sao?” Cô trước kia chỉ biết thế gian đầy rẫy những điều xấu xa, nhưng không biết “xấu xa” đến mức độ như thế này. Cô biết kẻ trước mắt không phải loại người lương thiện gì, mà nói chính xác hơn thì hắn là kẻ độc ác, nhưng không cách nào ngờ được hắn lại độc ác đến mức này. Mỗi lần hắn xuất hiện là mỗi lần hắn làm những điều tàn nhẫn, lần sau luôn luôn tàn nhẫn hơn lần trước. Sao thế giới này lại tồn tại hạng người như thế? Cô nhìn vào mặt hắn, nhìn vào sâu bên trong, cô muốn biết nơi đó rốt cuộc còn có bao nhiêu tàn nhẫn. Nhưng cô thất bại, từ sâu thẳm trong đôi mắt đó, cô chỉ thấy mình, thậm hại, nhục nhã, không thể nào chấp nhận nổi.

Sự dằn vặt vĩnh viễn không ngừng lại, thì ra việc này không hề có cái gọi là “đau nhất” mà chỉ có “đau hơn”. Lâm Uyển nhắm chặt mắt, lần đầu tiên cô có ý nghĩ muốn chết, cô thậm nhủ “Trần Kinh, hoặc hôm nay anh giết tôi, bằng không Lâm Uyển tôi xin thề, nhất định phải bắt anh trả giá tất cả những thứ anh nợ tôi, gấp bội.”

Cho dù cả quá trình chẳng hề có sự hỗ trợ của đối phương, Trần Kinh vẫn rất mãn nguyện, không thể không nói rằng, cơ thể Lâm Uyên thật sự rất quyến rũ. Hắn nhớ lại hình ảnh quả vải mà mình liên tưởng khi nãy, thật ra hắn không thích vị vải cho lắm, nó quá nhạt nhẽo, không đủ hấp dẫn hắn. Nhưng quả vải trước mặt đây, lại cực kỳ hợp ý hắn, tươi ngon, ngọt mà không ngấy, chỉ cần ăn một lần là nghiện.

So với việc nhìn ngắm cơ thể cô thì điều khiến hắn sung sướng hơn là cảm giác đạt được thành tựu xuất hiện khi hắn chinh phục được con người cô. Việc quan sát biểu cảm biến đổi thất thường của cô từ không cam lòng cho đến chấp nhận số phận, quả là sự hưởng thụ vô cùng thú vị. Lúc kết thúc, hắn thở dài một hơi, sau đó cúi đôi tay đang bị trói lại của Lâm Uyên, nhẹ nhàng vuốt ve. Trên làn da trắng nõn nà hắn lên từng vết đỏ, nhìn thật khiến người ta đau lòng, nhưng lại mang chút vẻ đẹp thê lương khiến người khác phải rung động.

Hắn đưa tay nhẹ vuốt gương mặt cô, gò má cô vẫn còn man mát. Hắn bật cười, xem ra mình vẫn chưa dốc hết sức, không thể khiến cô nóng lên triệt để. Ngón tay hắn chạm vào trán cô, hắn hơi ngừng lại, ở đó có một vết sẹo nhỏ, giống như tí vết xuất hiện trên món đồ gốm sứ thượng đẳng, nhưng không may ảnh hưởng đến vẻ đẹp vốn có, trái lại còn biến nó thành độc nhất vô nhị. Hắn cúi đầu hôn vào vết sẹo đó, sau đó dịch xuống phía dưới một chút, hôn lên đôi mắt đang nhắm chặt, hôn lên chiếc mũi xinh xắn, hôn lên bờ môi mềm mại, còn có cả chiếc cằm nhọn nữa, cuối cùng hắn vùi đầu vào vai cô, khẽ gọi: “Uyên Uyên.”

Lần đầu tiên hắn gọi cô như vậy, không ngờ nghe thật êm tai.

Đợi cho đến khi người bên cạnh thở sâu và đều, Lâm Uyên mới mở mắt, ánh mắt trống rỗng như giếng khô nghìn năm. Cô vẫn luôn tỉnh táo từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc. Cô hi vọng biết bao giá như mình không được tỉnh táo như vậy, có lẽ ký ức về sự đau đớn kia cũng mờ nhạt đi phần nào. Nhưng điều đó là không thể, đầu cô giống như bị ai đó đặt vào một chiếc máy, nó ghi chép rõ nét mỗi lần hắn tiến đến, rút lui, thậm chí còn tính toán cả tần suất và độ mạnh yếu. Cô thấy mình điên mất.

Lâm Uyên dựng người dậy, chậm chậm bò xuống giường, toàn thân đau nhức, hai chân rã rời như không có xương, bước một bước thôi cũng thật gian nan. Một chân giẫm phải thứ gì đó dính dính khiến cô suýt trượt ngã, cúi đầu xem thử, thứ khó coi kia trong đêm tối phát ra ánh sáng nhỏ li ti như đang thị uy rõ sức mạnh. Một cảm giác buồn nôn mãnh liệt từ trong dạ dày Lâm Uyên trào ra ngoài...

Cô tìm thấy chiếc váy đã bị vò nát đến biến dạng ở cửa phòng tắm, thoáng thấy vệt nước đầy trên sàn, chính là tội chứng để lại của việc khi nãy kẻ căn bã kia bế cô vào đây tắm rửa. Lúc xô giày trước cửa, tay cô bỗng ngừng lại một chút, sau đó cô đặt giày xuống, quay người trở lại phòng ngủ.

Các loại mùi hỗn hợp ập vào mũi làm cho dạ dày Lâm Uyên lại không yên, nhưng cô đã nôn nhiều đến mức không thể nôn được nữa, chỉ còn cách ôm ngực nôn khan. Kề nằm trên giường vẫn đang ngon giấc, dưới ánh trăng chiếu rọi qua cửa sổ chưa kéo rèm, có thể mơ hồ nhìn thấy gương mặt hắn, khỏe miệng khẽ cong lên, mang theo sự thỏa mãn sau khi đạt được ý đồ xấu xa. Lâm Uyên khẽ thở sâu, cô không biết tại sao mình phải quay lại, theo lý mà nói thì cô nên lập tức chạy trốn, càng xa càng tốt. Nhưng trong khoảnh khắc cuối cùng, trong cô bỗng xuất hiện một giọng nói, “không thể đi như vậy”...

Cô liếc nhìn chiếc gối ban nãy mình vừa nằm, một ý nghĩ xẹt qua trong đầu, làm chính bản thân cô cũng giật mình. Theo sau đó là thái dương bắt đầu giật lên đau nhói, máu trong huyết quản bắt đầu sục sôi, nóng này kêu gào. Làm đi, làm đi...

Lúc cô đặt tay lên gối, bàn tay đó vẫn đang run rẩy, thì ra cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, không thì sao lại hành động điên rồ như thế. Nhưng căn bản cô không có cách nào ngăn lại sự điên rồ ấy.

Lúc Lâm Uyên xem tivi thấy cảnh có người bị chết ngạt, cô từng nói đùa rằng kiểu chết này là kiểu khó chịu nhất, uất ức nhất, đổi lại là mình thì thà rằng phải ăn một phát đạn cho thoải mái còn hơn là nghẹt thở mà chết. Cô không biết lúc này Trần Kinh cảm thấy ra sao. Đường khí dần dần cạn kiệt? Yếu đuối bất lực? Hay là tuyệt vọng chờ chết? Cô chỉ biết mình nhất định là bị điên rồi, cô và bọn họ chẳng có gì khác nhau, đều là tội phạm. Nhưng nếu điều này có thể kết thúc tất cả mọi hận thù, cô nguyện xuống địa ngục vĩnh viễn không thể đầu thai kiếp khác, còn hơn là sống trên nhân gian mà bị thù hận giày vò.

Lâm Uyên quỳ gối trên giường, sức lực toàn thân tập trung hết vào đôi tay. Cô cảm thấy dưới tay bắt đầu run bần bật. Cô sợ. Ngay đến một con gà cô còn chưa từng giết, bây giờ lại đang giết người, giết một người đang khỏe mạnh... số phận trở trêu biết bao. Nhưng điều trở trêu không chỉ dừng lại ở đó, đúng lúc cô cảm thấy thời gian đã trôi qua khá lâu, tay chân bắt đầu cứng đờ, cứng đến mức cô lo rằng mình sẽ hóa thạch, thì chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra. Cô bất ngờ bị một đập mạnh, cả người cộng thêm chiếc gối đang giữ chặt trong tay từ mép giường rơi phịch xuống mặt đất.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Uyên trong giây phút đó không phải buồn chán vì thất bại, mà là thờ phào nhẹ nhõm. Cùng lúc đó, cô nghe thấy tiếng thờ dốc nặng nề từ phía trên truyền đến. Một lát sau, đèn đầu giường bật sáng, rồi cô nhìn thấy người kia bước xuống giường, tiến về phía mình. Hắn chỉ mặc một chiếc quần ngủ, trên cơ thể trần trụi lấm tẩm mồ hôi, dưới ánh đèn hiện lên những đốm sáng lấp lánh. Từ vị trí của cô nhìn lên, trông hắn lại càng cao lớn khôi ngô, hết như những vị thần trong Thần Thoại Hy Lạp. Cô không cảm giác được có phải mình ngã đau lắm hay không, chỉ nghe trái tim mình đập liên hồi, giống như tiếng trống với những tiết tấu rõ ràng dứt khoát trong đại hội thể dục thể thao: Tùng, tùng, tùng. Chỉ có điều, nhịp trống này không phải để trợ giúp cho vận động viên, mà là tuyên bố thời gian chết của cô đã tới...

Điều nực cười là lúc này cô lại vẫn còn sức dịch chuyển cơ thể về phía sau. Đang đấu tranh trước lúc hấp hối sao? Con người quả nhiên đều sợ chết, nhưng sự di chuyển của cô còn chậm hơn cả những cảnh quay chậm. Cuối cùng cô đau lòng phát hiện ra phía sau mình là bức tường, không có chỗ để trốn. Còn hắn cũng đã đến gần, ngồi xuống trước mặt, lúc này cô mới thấy trần hắn đầy mồ hôi, nhưng nét mặt lại bình tĩnh lạ thường. Tuy nhiên, cô biết đó nhất định là sự yên ả trước bão tố, vì cô để ý thấy thái dương hắn đang nổi gân xanh...

Quả nhiên một giây sau đó, một bàn tay lướt nhanh qua rồi đập xuống má trái, kèm theo đó là tiếng hét của cô và tiếng chửi rủa của kẻ đang nổi điên kia: “Tiện nhân.” Đầu cô nghiêng đi, cơ thể lệch hẳn sang phía bên phải, ngay sau đó tai liền kêu ong ong, cảm giác có thứ chất lỏng nóng ấm từ trong mũi chảy xuống, gương mặt bắt đầu đau rát. Đây mới thực sự là đánh người, so với điều này thì việc lúc trước cô gây ra cho hắn quả thật không đáng nói...

Giây tiếp theo, tóc cô bị túm ngược lên, lực mạnh đến mức như muốn đứt nó khỏi da đầu. Cô nhìn thấy gương mặt dữ tợn của hắn, nghe thấy giọng nói tàn bạo của hắn: “Không biết sống chết là gì!” Ngay sau đó hắn quăng mạnh cô ra, đầu cô đập vào phía sau, trong chốc lát trời đấtมืด mịt mù, trước mắt đầy sao. Lần này thật sự phải chết ư?

Nhưng mạng cô đúng thật rất lớn, không biết bao lâu sau, cô mới tỉnh táo lại. Cô mở mắt, trước mắt vẫn là gương mặt phần nộ của người đàn ông đó, mà sự đau khổ của cô vẫn mãi chưa chấm dứt...

Trần Kinh giờ tay phải đặt lên trên cổ Lâm Uyển, giọng nói vô cùng lạnh lùng: “Có phải rất đáng tiếc không? Suýt chút nữa đã thành công rồi.”

Không đợi cô trả lời, hắn tiếp tục: “Cảm giác nghẹt thở, cô có muốn thử không?”

Dứt lời, bàn tay hắn chậm chậm siết lại, hắn tự tin chỉ cần một tay cũng có thể lấy cái mạng nhỏ của cô gái này. Vừa rồi hắn ngủ quá ngon giấc, lúc bắt đầu cảm thấy ngọt ngào hắn vẫn còn tưởng rằng do mình nằm mơ nên không để ý đến. Mãi cho tới khi hô hấp càng ngày càng trở nên khó khăn, cảm giác mạng sống sắp bị mất đi giống như một mảng kí ức nào đó trong hắn, hắn mới nghĩ đến chuyện phải vùng dậy. Không sai, dù là trong giấc mơ, hắn cũng vẫn sợ chết.

Vùng vẫy tỉnh lại sau cơn ác mộng, nhất thời hắn vẫn hơi hoảng hốt, nhìn quanh căn phòng tối đen như mực, rồi nhìn lại bản thân, lúc này hắn mới nhớ ra mình đã không còn là đứa trẻ sức trời gà không chặt. Sau đó, hắn bật đèn, lúc hắn nhìn thấy cô gái đang co lại trên sàn nhà, hắn bỗng giật mình, sau đó là kinh hoàng, và tiếp đó, hắn nổi điên...

Không có tiếng xin tha, chẳng có tiếng kêu cứu, trong cổ họng chỉ có tiếng thở gấp đang dần tan biến. Gương mặt Lâm Uyển ngày càng đỏ, hơi thở nhẹ gần như không có. Hai tay cô vùng vẫy một hồi, cuối cùng mệt mỏi buông xuống, đôi mắt to đen láy trống rỗng lướt qua hắn, nhìn về nơi xa xăm nào đó.

Trần Kinh bỗng nói lòng tay, hắn cười khẩy nói: “Chết là việc cực kì vô vị, tôi đã nói sẽ khiến cô sống không bằng chết thì tuyệt đối không nuốt lời.” Nói xong, hắn đứng dậy lắc lắc cổ tay tê cứng, từ trên cao nhìn xuống, Lâm Uyển đang thở sâu như vừa chết đi sống lại, sau đó ho khò khẹ. Cũng chẳng thèm chờ cô ho xong, hắn đá vào chân cô, ra lệnh: “Dậy.”

Tiếp theo, thấy Lâm Uyển định nói gì đó, hắn lại ác ý đạp cô một cái, lúc này đổi lại là tiếng hét khàn khàn của cô. Hắn thầm nghĩ, cô nàng chết tiệt này không phải rất cứng đầu sao, bây giờ đã biết chịu thua rồi? Hắn bực mình ra lệnh thêm lần nữa: “Tự mình đứng dậy.”

Lâm Uyển khẽ nức nở không cựa quậy. Đây là đang cẩu à? Sự tức giận của Trần Kinh vừa mới hạ xuống đôi chút lại phun trào, hắn quát: “Bảo cô đứng dậy, không hiểu tiếng người hả?” Dứt lời, hắn đạp vào bụng dưới của cô một cái, cũng không mạnh lắm, nhưng cô theo phản xạ co điều kiện ngửa về phía sau. Một tiếng “bốp” trầm đục vang lên, lại bị cộc đầu.

Tình hình lúc này có vẻ hơi nghiêm trọng, vì cơ thể của Lâm Uyển mềm mại nên trượt theo bức tường rơi xuống đất, cũng chẳng hề gây tiếng động. Trần Kinh thờ ơ nhìn một lúc, thầm nghĩ chắc cô đang giả chết. Một cô gái thủ đoạn độc ác, bụng dạ còn nham hiểm như thế này quả là đáng giận. Nhưng nhìn thấy bộ dạng nằm sấp yếu đuối của cô, những bực tức trong hắn lại tiêu tan gần hết, hoạt động cả đêm nên sức lực cũng chẳng còn lại bao nhiêu. Bàn tay hắn dính dính, cúi đầu nhìn, thì ra chạm phải máu mũi cô. Hắn phiền chán rút khăn giấy lau đi lau lại, mệt mỏi chẳng thèm quan tâm đến cô đang nằm đó, về giường ngủ tiếp.

Mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, Trần Kinh phát hiện Lâm Uyển vẫn giữ nguyên tư thế nằm từ đêm hôm qua, sắc mặt phờ phạc. Lúc này hắn mới cảm thấy hơi hoang mang, không phải chết thật rồi chứ? Hắn vội tiến lại gần xem cô còn thở hay không, may quá hơi thở vẫn ấm áp, gương mặt nóng đến bỏng cả tay, hình như là sốt cao hôn mê rồi.

Lúc Lâm Uyển tỉnh lại, còn chưa kịp mở mắt đã loáng thoáng ngửi thấy mùi thuốc khử trùng, cô lập tức cau mày lại, khẽ nhấc mi mắt, quả nhiên sự thật không làm cô “thất vọng”. Tuy căn phòng này rất lớn, thoát nhìn có vẻ giống khách sạn, nhưng vẫn có thể nhận ra là phòng bệnh, một căn phòng bệnh rất cao cấp.

Cô đảo mắt một vòng, cuối cùng nhìn vào ghế sofa, có một y tá đang ngồi đó, tay cầm quyển tạp chí màu sắc rực rỡ, xem một cách say mê. Có lẽ cô y tá cảm nhận được ánh mắt Lâm Uyển đang nhìn mình, lập tức ngừng đầu, để lộ gương mặt trái xoan xinh đẹp. Cô ta ngạc nhiên nói: “A, cô tỉnh rồi à, cảm thấy thế nào?”

“Sao tôi lại ở đây?” Lâm Uyển hoang mang hỏi lại.

“Đương nhiên vì cô bị ốm.” Y tá cười ha ha lại gần, cầm chiếc điện thoại bên cạnh giường, chuẩn bị bấm số, miệng lầm bầm: “Phải báo cho anh Trần biết...”

“Đợi chút, tôi bị làm sao?” Lâm Uyển bây giờ mới phát hiện ra cơ thể không thoải mái, phía sau đầu cũng rất đau.

“Cô bị cảm cúm, não chấn động nhẹ, gãy xương ống chân bên phải, ừm, còn nữa...” Cô y tá kể lể một hồi, sau đó về mặt hơi mất tự nhiên.

“Sao cơ?” Lâm Uyển vừa nghe thấy hai chữ “gãy xương” liền giật mình, ai gãy xương? Cô ngừng đầu nhìn, đừng nói bàn chân bọc lớp thạch cao đang bị treo lên kia là của cô.

Sau khi y tá đi khỏi, lòng mày Lâm Uyển vẫn nhúu lại. Cô đại khái đã nhớ lại một chút sự việc tối qua, mà không, nghe nói cô đã mê man một ngày một đêm rồi, phải là sự việc tối hôm trước nữa mới đúng. Vì say nên cô không nhớ rõ lắm, nhưng tình tiết quan trọng thì vẫn ấn tượng sâu sắc.

Ví dụ như cô bị tên khốn nào đó bạo hành, sau đó lựa chọn cách báo thù cực đoan, kết quả đương nhiên là không thực hiện được, cũng vì thế mà bị hắn hành hạ thừa sống

thiếu chết. Bây giờ đầu và cổ vẫn còn đau, nhìn chân phải đáng thương của mình, cô đoán nếu không phải do lúc ngã từ trên giường xuống, thì là do tên khốn kia nhân lúc cô hôn mê ác ý trả thù.

Lâm Uyên đã “tiêu hóa” một phần sự thật khiến người ta khó tiếp nhận này, rồi cô tự chia buồn cho bản thân một lúc.

Bỗng nhiên cô nhớ đến Mễ Lan, tối hôm đó cô cứ thế bị tên Trần Kinh lôi về nhà, cũng không biết sau đó Mễ Lan thế nào. Nghĩ tới đó, cô vội vàng nhấc điện thoại ở đầu giường gọi cho Mễ Lan, gọi mấy lần liền Mễ Lan mới nhấc máy, cô liền hỏi: “Tiểu Mễ, cậu vẫn ổn chứ?”

“Uyên Uyên...” Giọng nói của Mễ Lan hơi khàn.

“Sau hôm đó thế nào rồi?”

“Nhìn thấy mục đàn bà đó, mình giật lấy mớ tóc của bà ta, còn đánh chảy cả máu mũi. Mẹ nó chứ, còn lấy hết sức bình sinh, một đập cho bà ta gục luôn, thật hả giận.” Vừa kể xong thành tích chiến đấu huy hoàng của bản thân, Mễ Lan lập tức phần chấn tinh thần, nói bằng giọng khàn khàn vô cùng sinh động.

“Thế Tiền Gia Vỹ thì sao?”

“Hắn á? Hừ, cực kì khiếp sợ, không ngừng can ngăn, nhân tiện bị mình cho hai cái bạt tai. Haiz, ngày hôm đó bỏ ra hơn nghìn tệ tiền rượu cũng bỏ công uống, bà đây dùng mánh vô địch, sánh ngang với quyền vương Tyson ấy chứ. Sau đó thì giám đốc gọi bảo vệ tới, mấy người họ cộng lại mới chế ngự được mình, mục đàn bà đó che cái mũi hờ lộ đầy máu gào lên báo cảnh sát, Tiền Gia Vỹ khuyên can mãi mới chịu thôi...”

“Chẳng trách mình đợi mãi không thấy cậu...”

“Cái gì? Lúc đó cậu vẫn chưa đi?”

“Ừ, thế cậu và Tiền Gia Vỹ định thế nào?”

“Mình muốn ly hôn, hắn sống chết không đồng ý, còn quỳ xuống cầu xin mình. Hừ, đúng là đồ bỏ đi, mình nói mình không lạ gì mục đàn bà dâm dăng đấy, hắn liền thề với bóng đèn rằng chưa hề lên giường với bà ta, còn nói bà ta là khách hàng, một góa phụ giàu có đến từ Hồng Kông. Hắn theo chân bà ta mấy ngày đã có thể kiếm được một khoản hoa hồng đáng kể. Cậu nói xem, đầu hắn có phải bị lừa đá rồi không?” Nói đến đây, Mễ Lan thở dài, lại tiếp tục lên tiếng kèm theo sự mệt mỏi: “Mình thương thay cho hắn.”

“Uyên Uyên, chi toàn nói mình thôi, cậu đang ở đâu thế? Hai hôm nay mình đều không gọi được cho cậu, vừa nãy cậu bảo tối hôm đó chưa đi, vậy thì sau đó sao lại không gặp được mình?”

Lâm Uyên do dự một lúc, cô không biết có nên kể sự thật hay không, hơn nữa trong lúc nhất thời cũng không biết nên bắt đầu kể từ đâu. Đột nhiên nghe thấy tiếng cười nhạo sau lưng, cô quay đầu nhìn, Trần Kinh không biết đã xuất hiện ở cửa từ bao giờ. Hắn mặc bộ âu phục màu xám đậm, một tay nhét vào túi quần, nhìn cô với vẻ bồn chồn. Đầu dây bên kia gắng hỏi: “Alô? Uyên Uyên, sao cậu không nói gì?”

Ngón tay cô run run, vội che lại ống nghe, khẽ đáp: “Bây giờ mình đang bận chút, liên lạc với cậu sau nhé.” Không đợi Mễ Lan trả lời, cô liền cúp máy.

“Bạn?” Trần Kinh cười cười tiến lại gần, chế giễu nói: “Tôi còn tưởng cô muốn gọi

110^[1] cơ đấy.”

[1] 110: Số gọi cảnh sát ở Trung Quốc.

Nhìn tên ác ôn quần áo chỉnh tề ra vẻ đạo mạo, trong đầu Lâm Uyên lập tức chạy qua bộ phim tái hiện cảnh tượng của tối hôm kia, sự chán ghét và căm hận hệt như hai ngọn lửa rừng rực bùng cháy trong lồng ngực cô. Song, cô lại có một cảm giác lạnh lẽo đến cực độ, như có một xô nước đá dội xuống, sau đó, ngọn lửa kia bỗng tắt rụi, chỉ còn lại đám tro tàn màu đen.

Cô tự nhìn lại bản thân mình, không phải tro tàn, nhưng đã thành một đồng đồ nát, bị người khác giẫm đạp lên, vừa nhơ bẩn vừa suy tàn, có điều lại còn được đem ra trưng bày như đồ triển lãm, tùy ý cho thủ phạm thưởng thức... Lâm Uyên vô cùng mệt mỏi, từ đáy lòng sinh ra chút mỉa mai, nhưng gương mặt và cơ thể như đông cứng lại, ngay đến khoe miệng cũng không thể nhấc nổi, cô đứng thật là... đã mệt mỏi đến cực điểm rồi.

Trần Kinh bước tới bên giường, ngênh ngang ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, còn vươn tay vuốt ve cái chân bó bột của cô, giả bộ an ủi: “Không phải lo lắng, tôi đã tìm chuyên gia chỉnh hình tốt nhất để nối xương cho cô rồi, sẽ không để lại bất kì di chứng nào.”

Lâm Uyên không nói, cô hoàn toàn không nghi ngờ khả năng này của hắn ta, đương nhiên, nếu hắn muốn biến chân cô thành bất kỳ thứ gì dạng gì, đó cũng là điều hoàn

toàn có thể.

Trần Kinh thu tay lại, cười mà như không, nói: “Dọa tôi sợ chết khiếp, cô nói xem tại sao thể chất của cô lại kém như thế, chưa làm gì đã ngất rồi, lại còn gãy cả chân. Bác sỹ hỏi tôi cũng không tiện nói, không lẽ lại nói ở trên giường mà thành? Người khác không khéo lại tưởng tôi là kẻ bạo lực ấy chứ.”

Sau khi xảy ra chuyện như vậy, Lâm Uyên cảm thấy bất luận con người này có làm chuyện gì, cô cũng không hề kinh ngạc. Nhưng nghe thấy những lời lẽ dối trắng thay đen được thốt ra bởi giọng điệu “cười trên nỗi đau khổ của người khác” của hắn, cô vẫn tức lên ruột. Rốt cuộc kẻ vô liêm sỉ đến nhường nào mới có thể nói ra những lời tráo tráo này sau khi đã làm ra một loạt chuyện như vậy? Nếu người bị hại đến khốn khổ đó không phải là mình thì cô thật sự muốn khắc bia lưu truyền cho cái tên vô liêm sỉ này.

Cô không nhìn nổi liền mở mắt, lại phát hiện hắn đang nhìn mình với ánh mắt tràn ngập ý cười. Cô nhìn hắn một lúc rồi dời mắt qua chỗ khác. Tuy không thể nói ý chí chiến đấu của một người ti lệ thuận với thể lực, nhưng ít nhất bộ dạng thâm trầm của cô bây giờ không có cách nào khơi dậy ý chí chiến đấu. Đối mặt với kẻ địch hùng mạnh khó ưa như thế, cô khó tránh khỏi nhụt chí, đành thấp giọng nói: “Tôi muốn nghỉ ngơi, mời anh ra ngoài.” Sau đó nằm trở lại kéo chăn trùm kín mặt.

Chiếc chăn lập tức bị gạt ra, gương mặt Trần Kinh áp sát lại gần, hắn cười ha ha nói: “Nghỉ ngơi thì được, nhưng đừng có làm mình chết ngạt, đây dù sao vẫn là bệnh viện, cô có đến Quý môn quan cũng vẫn có thể kéo cô trở lại, biết chưa?”

Lâm Uyên trừng mắt nhìn hắn, bình tĩnh hỏi: “Bây giờ có phải anh đang rất thỏa mãn?”

Trần Kinh sững người, ngay sau đó hắn nở nụ cười, dường như đã bị nói trúng tim đen, nhưng ngoài miệng lại dịu dàng nói: “Sao có thể chứ? Tôi đau lòng còn không kịp ấy.”

Đáp lại hắn là một tiếng “hừ” nhẹ, mi mắt khép lại. Trần Kinh cũng không thèm đếm xỉa tới, hắn kéo chiếc chăn đã hạ xuống đến ngực cô lùi lên, rồi kéo tóc cô đang nhét vào cổ áo ra, vỗ vỗ lên má cô nói: “Đường bệnh cho tốt, ngày mai tôi lại đến thăm cô”, sau đó đứng dậy rời đi.

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng, Lâm Uyên mở to mắt, mơ hồ nhìn trần nhà trắng như tuyết, sau đó cô nghe thấy phía cửa vọng lại tiếng nói chuyện, một giọng đầy phần nộ chất vấn: “Các người dùng thuốc gì thế? Sao mặt vẫn bị sưng hỏ...” Tiếp đến là tiếng văng dạ của y tá, quá nhỏ nên cô nghe không rõ.

Hai phút sau, y tá mang theo một hộp thuốc bôi ngoài da vào trong, vừa xoa lên mặt Lâm Uyên, vừa thận trọng dè dặt nói: “Loại thuốc trước đó nhiều bệnh nhân đã dùng rồi, hiệu quả rất tốt mà...”

“Không sao đâu, dù hiệu quả có chậm nữa, cũng còn nhanh hơn cái này.” Lâm Uyên nói, mắt nhìn vào cái chân thạch cao đang bị treo lên kia.

Lúc chạng vạng, trong phòng bệnh xuất hiện những vị khách ngoài dự tính, rất đông đồng nghiệp ở nhà xuất bản xách quà, xách hoa nườm nượp kéo đến. Nếu là phòng bệnh bình thường, e rằng không chứa được nổi nhiều người như vậy. Lúc này, Lâm Uyên mới nhớ ra mình chỉ mãi buồn bã u sầu mà quên mất việc xin nghỉ phép, có điều nhìn cảnh tượng này thì chắc đã có người làm thay cô rồi.

Tiểu Tà có mối quan hệ tốt nhất với cô đi đến, lo lắng hỏi: “Lâm Uyên, sao lại ra nông nỗi này? Đi tắm mà cũng có thể ngã đến gãy cả xương...”

Lâm Uyên ngạc nhiên, thì ra lời giải thích chính thức là như vậy.

Những đồng nghiệp khác cũng vây quanh đua nhau ân cần hỏi han. Lâm Uyên có cảm giác mình bị cho đi tàu bay giấy, đương sự là cô đây trái lại còn chưa rõ được tình trạng của mình, đành qua loa kể bừa mấy câu. Có điều mọi người cũng không quá để ý lời nói của cô, bởi dễ nhận thấy họ còn hứng thú với căn phòng bệnh xa xỉ này hơn, có người còn chạy đi tham quan cả phòng vệ sinh.

Đợi sự chú ý của đám người chuyển qua chỗ khác, tiểu Tà lại gần trò chuyện, hỏi: “Cậu giấu kín quá đấy, khai mau, từ bao giờ đã tìm được bạn trai có thể lực như vậy?”

Lâm Uyên lại ngạc nhiên thêm lần nữa, không biết tên khốn đó rốt cuộc đã nói bừa cái gì. Cô vội phản bác: “Không phải đâu, chi đơn thuần là... bạn bè.” Hai chữ cuối cùng cô dường như nghiêng răng mới nói ra được.

“Thôi được rồi, người ta cũng đã thừa nhận rồi...” Tiểu Tà bĩu môi nói, đôi mắt liếc nhìn cái cổ bầm tím của Lâm Uyên, gian xảo nói: “Chứng cứ sờ sờ ra đây còn cãi à?”

Lâm Uyên lập tức lấy tay che cổ, đây quả thực là chứng cứ, tuy bản thân cô không nhìn thấy, nhưng cũng đoán ra đó là những dấu bầm tím. Nghĩ đến câu nói dở dang của tiểu Tà ban nãy, cô vội hỏi: “Hắn, hắn qua đó rồi à?” Cô vừa tưởng tượng đến cảnh đó đã thấy đầu óc rối bời.

“Làm gì có, người như thế chỉ cần gọi một cuộc điện thoại cho tổng biên tập là được rồi. Nói thật lòng, hôm nay mục đích mà bọn mình đến đây là muốn tận mắt ngắm núi Lư Sơn đấy. O, sao anh ta không ở đây?” Tiểu Tà nói xong lại bắt đầu nhìn ngó xung quanh, chỉ hận không thể chui vào gầm giường mà khám xét, có vẻ muốn tìm chút manh mối nào đó.

Lâm Uyên bức bối trong người, tên khốn này nghĩ cô chưa đủ thâm sao, lại còn thông báo mối quan hệ này với cả thiên hạ, người không biết sẽ nghĩ cô như thế nào đây,

vị hôn phu qua đời mới nửa năm đã đi theo đại gia. Nếu là thật thì không nói làm gì, đằng này rõ ràng là cô hận hấn đến tận xương tận tủy, như vậy mà bị người khác hiểu lầm thì thật đáng nổi giận.

Lúc này cô cũng để ý đồng nghiệp tiểu Bạch luôn đối tốt với cô hôm nay không đến. Tuy không rõ cảm thấy nuối tiếc hay khó chịu, nhưng cô trước giờ luôn giữ mình trong sạch, nghiêm túc sống cuộc sống của mình. Tuy nhiên, sự xuất hiện của hấn không những đã hủy hoại hạnh phúc, bây giờ còn hủy hoại cả danh dự và sự trong sạch của cô, bảo cô không oán hận làm sao được?

“Trần Kinh, chúng ta nói chuyện đi.”

Lâm Uyển nghĩ ngợi cả đêm, cô biết tình hình bây giờ của mình rất gay go, không thích hợp cho việc thương lượng, nhưng dù một giây cô cũng không thể chịu nổi cuộc sống như thế này. Phòng bệnh với trang thiết bị đầy đủ, y tá với gương mặt tươi cười, thậm chí ngay đến cái chăn bông phủ trên người cũng khiến cô bất an. Đường như đằng sau tất cả những thứ hoàn mỹ đều là bộ mặt tội ác của con người đó.

Cô không biết hấn nghĩ thế nào. Nhưng sau khi trải qua những chuyện kia, mâu thuẫn vốn không thể điều hòa giữa họ lại càng trở nên căng thẳng, giống như thuốc nổ, động vào là có thể nổ tung. Cho dù không liều đến mức anh chết thì tôi sống, nhưng cũng đến mức cả đời không qua lại với nhau, tuyệt đối là như vậy. Trong mắt người ngoài, họ giống như bạn bè, thậm chí còn hòa thuận với nhau như người yêu, còn trong lòng từng người lại chỉ muốn băm vằm đối phương ra làm trăm mảnh. Vì vậy, sang chiều ngày thứ hai, lúc Trần Kinh giả bộ đến thăm cô, cô đã đưa ra yêu cầu này.

Trần Kinh nghe xong không hề bất ngờ, cũng không châm chọc, chỉ cảm thấy khá thú vị nhưng cũng không chú ý lắm, ngồi xuống sofa bắt chéo chân, cười ha ha nói: “Được thôi.”

Lâm Uyển nghĩ hấn không để ý đến bởi hấn không coi cô ra gì, nhất định không đủ tư cách làm đối thủ của hấn, cô chỉ là kẻ địch của hấn mà thôi, một kẻ địch bị đánh toi bời, rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Nhưng cho dù như vậy, cô cũng phải bảo vệ chút quyền lợi còn sót lại của mình.

“Anh biết tôi căm ghét anh.” Cô bình tĩnh nói.

Không phải câu hỏi, mà nó mang ngữ khí khẳng định. Trần Kinh lướt nhìn cô, dường như hấn gật đầu một cách khó nhận ra, nhưng Lâm Uyển đã nhìn thấy, cô tiếp tục: “Tôi cũng biết anh căm ghét tôi.”

Trần Kinh nghe vậy khẽ cười, thái độ không dứt khoát.

“Nếu đã như vậy, chúng ta không nên thế này.”

“Vậy nên thế nào?”

Lâm Uyển nhìn thẳng vào mặt hấn, lấy hết dũng khí gần từng tiếng một, nói: “Chúng ta nên biến mất hấn trong cuộc sống của đối phương.”

“Biến mất bằng cách nào?” Trần Kinh vô cùng chậm rãi hỏi lại, đồng thời nheo mắt, có dấu hiệu sắp nổi giông tố.

“Một lát nữa tôi sẽ tiến hành thủ tục chuyển viện, cũng hoàn trả lại chi phí nằm viện hai ngày hôm nay, sau đó sẽ cố hết sức không xuất hiện trong tầm mắt của anh nữa. Bắt đầu từ hôm nay, anh... chúng ta không ai làm phiền đến cuộc sống của nhau.”

Trần Kinh nghe cô nói một hơi, nhìn đồng hồ rồi ung dung nói: “Lâm Uyển, cô vẫn thật ngây thơ, cô chỉ bị chấn động não chứ không phải mất trí nhớ. Nếu không, để tôi nhắc nhở cô một chút nhé? Chính vào ba ngày trước, cô đã trở thành người đàn bà của tôi, hơn nữa với ý đồ mưu sát tôi, cô thấy chúng ta còn có thể phủ nhận tất cả sau khi có những quan hệ này ư?”

Sự tức giận tạm thời bị đè nén của Lâm Uyển bỗng trở dậy, cô hơi kích động: “Anh còn dám nói sao, nếu không phải anh...”

“Tôi làm sao?” Trần Kinh xấu xa cố ý hỏi ngược lại.

Lâm Uyển nghiêng mặt đi không nhìn hấn, nói một cách khó khăn: “Nếu không phải anh cưỡng đoạt tôi trước, tôi cũng sẽ không làm như vậy.”

Trần Kinh nghe xong liền đứng dậy bước chậm chậm về phía Lâm Uyển, từ trên cao nhìn xuống, mang theo nụ cười như có như không: “Vừa khéo, đây là bệnh viện, có cần tìm người đến kiểm tra một chút không, không chừng còn có thể tìm thấy ‘thứ gì đó’ của tôi ở trong cô đấy, nhưng điều này không thể chứng minh được là tôi cưỡng đoạt cô, giống như là tôi nói cô mưu sát tôi, cũng không hề có chứng cứ. Cho nên, chân tướng của những việc này chỉ có chúng ta tự mình rõ với nhau, cũng chỉ có thể tự mình giải quyết.”

“Đồ vô liêm sỉ.” Lâm Uyển bức xúc không nhịn được định động thủ, nhưng tay cô bị Trần Kinh nắm chặt không buông, hấn còn sấp lại gần miệng cô, khẽ hôn lên đó, khoe mắt mang theo ánh cười, thái độ càng thêm vô lại: “Tôi là kẻ vô liêm sỉ, tôi còn là kẻ căm thù, không chỉ vậy, sau này cô sẽ có cơ hội hiểu rõ từng cái một.”

“Ai muốn hiểu anh chứ? Anh là đồ biến thái.”

“Phải rồi, cái này cô vẫn chưa được trải nghiệm.”

Lâm Uyển suýt chút nữa thì nghẹt thở mà chết, dừng lại một lúc, cô nghiêng rặng hỏi: “Anh, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

“Sống cùng với tôi, cho đến lúc tôi bảo dừng cuộc chơi.”

Lâm Uyển sững sốt, như là nghe không hiểu mười chữ đó. Sao lại có người dùng khẩu khí thần nhiên này mà nói ra lời lẽ vô lại như thế? Vài giây sau, cô bỗng tỉnh ngộ, kích động hét lên: “Tôi sẽ không bao giờ đồng ý, không ai thêm tham gia vào trò chơi vô vị của anh, bây giờ tôi sẽ chuyển viện...” Vừa nói cô vừa với tay lấy điện thoại, vì hành động quá mạnh nên chạm phải vết thương ở chân, đau đến mức thờ đờn đập. Trần Kinh chặn tay giữ lấy cô, quát to trách mắng: “Đủ rồi, cô muốn thành tàn phế hả?”

Lâm Uyển đã không thể khống chế bản thân, vùng vẫy gào thét: “Buông tôi ra, tàn phế còn hơn là sống thế này...”

Trần Kinh cầm lấy điện thoại, ném ra chỗ Lâm Uyển không thể với tới, giữ cầm, ép cô đối mặt với hắn, nghiêm túc nói: “Cô xác định mình phải làm thế này? Như vậy thì tôi nói ngắn gọn cho cô hay, cô đừng hòng. Cô muốn trốn ư, trốn đi đâu? Về quê? Ra nước ngoài? Hay là tìm một vùng sơn cốc nhỏ bé để nướng nấu? Mỗi người đều có thứ mà họ không thể vứt bỏ, tôi không tin là cô không có. Cô có thể bỏ chạy, thế bạn tốt của cô thì sao, Đình Tư Tư và Mễ Lan đứng không? Còn có hai ông bà họ Vương nữa, không phải cô muốn chăm sóc cho họ sao, chẳng nhẽ muốn phải tay bỏ mặc?”

Hắn bỗng cúi đầu sáp lại gần, giọng điệu u ám vang bên tai cô: “Còn nữa, cô nói xem, nếu họ biết cô và tôi lên giường với nhau, họ sẽ nghĩ thế nào?”

Lâm Uyển nghe hắn nói một mạch, ánh mắt càng ngày càng trở nên trống rỗng. Từng câu nói tàn nhẫn đó giống như những con dao xuyên qua tim cô, chỉ một chốc mà đã khiến cô thương tích đầy mình, máu chảy đầm đìa. Cô luôn bảo mình chẳng chút vương bận nên không sợ gì, nhưng cô có rất nhiều, rất nhiều thứ không thể bỏ mặc.

Và câu nói cuối cùng kia, quả là một nhát dao cắt nát lớp vỏ bọc, khiến cô trần trụi bại lộ trước mặt người khác, khó xử vô cùng. Đàn ông và đàn bà một khi đã quan hệ, chắc chắn sẽ dẫn đến vô số những suy đoán, mà thế giới này lại luôn hà khắc với phụ nữ. Hơi thở hắn phả ra bên tai cô rõ ràng ảm áp, nhưng cô lại thấy rùng mình.

Trần Kinh buông Lâm Uyển, đứng thẳng người, giọng nói trở nên cay nghiệt: “Dù sao tôi cũng không phải người tốt đẹp gì, xấu xa thêm chút nữa cũng chẳng sao. Kể cả cô phớt lờ những gì tôi vừa nói, đừng quên rằng trong tay tôi còn có một số thứ, chúng có thể thay đổi vận mệnh của rất nhiều người. Thứ mà Trần Kinh tôi muốn, chưa bao giờ không đạt được. Dù là nói suông, tôi cũng không ngại mà đưa một vài người nào đó vào tù, không tin cô thử xem.”

Điên rồi, tên này thật sự điên rồi. Lâm Uyển nhìn hắn ta một cách khó tin, thấy trong đôi mắt hắn lóe lên tia sáng điên cuồng, tàn nhẫn. Trái tim cô mất máu quá nhiều, nó đang dần dần nguội lạnh. Cô phải thừa nhận rằng mình thật sự không xứng làm đối thủ của hắn, vì cô không đủ tàn nhẫn, còn hắn thì sớm đã thoát ly khỏi quy tắc, trở thành người đặt ra quy tắc rồi.

Mà đây cũng chính là những gì Trần Kinh muốn nói. Hắn quan sát cô gái với gương mặt tái mét và đôi môi run rẩy, lại lần nữa gior tay giữ lấy mặt cô, giọng nói bỗng trở nên dịu dàng, đương nhiên những chữ thốt ra vẫn thật cay nghiệt: “Lâm Uyển, cô đâu không lại tôi, bởi vì tôi có đủ lợi thế. Hơn nữa trước nay tôi chưa bao giờ làm người tốt, chẳng gì có thể trói buộc tôi cả.”

Rồi hắn khom lưng hôn nhẹ lên trán cô, giọng nói mang theo ý cười: “Cam chịu đi, Uyển Uyển, tôi kỳ vọng vào biểu hiện của cô, có thể cô sẽ phát hiện ra trò chơi này cũng không tệ đến thế.” Dứt lời, hắn buông cô ra, không thêm nhìn lại, bước ra khỏi phòng bệnh.

Lâm Uyển mệt mỏi dựa vào đầu giường, lấy tay lau mặt, tiến bộ lắm Lâm Uyển cô mới không hề rơi nước mắt. Nhớ lại từng lần đối đầu gay gắt từ lúc quen biết với Trần Kinh, mỗi lần đến hồi cuối thì người thua đều là cô. Hắn nói đúng, cô không có lợi thế, cô vô dụng, không thể đòi lại công bằng, còn liên lụy đến cả bản thân. Cô nhớ lại lời thề đầu tiên của mình, thật đáng mỉa mai, lấy trứng trọi đá, cuối cùng chạy không khỏi vận mệnh, thịt nát xương tan.

Bây giờ tâm trạng cô cực kì u ám, cô cảm thấy mình giống như người đang bị chôn sống, mệt mỏi nằm trong hố lớn, mắt mở trừng trừng nhìn người khác lấp từng xẻng đất. Thứ đất cát đó đã phủ tứ chi, sặc cả vào mũi, vào miệng, cô dường như có thể cảm nhận được cảm giác nghẹt thở đó.

Cô chán nản lùa tay vào trong tóc, thất vọng vô cùng vì sự nản lòng thoái chí của mình. Không được, Lâm Uyển, không được tuyệt vọng, không được tin vào lời xằng bậy mà hắn nói, mảy bầy giờ chỉ là vì quá mệt mỏi mà thôi, cần phải nghỉ ngơi, đúng, phải nghỉ ngơi từ tế.

Trần Kinh vừa ra khỏi cửa phòng đã tìm bao thuốc, ngâm thuốc trong miệng, phải bật lửa mấy lần mới châm được. Hắn lim dim đôi mắt, đang muốn hít vài hơi cho thoải mái, trước mặt lại có một y tá đi đến, ánh mắt cô gái đó nhìn hắn như nhìn thấy quỷ, trợn trừng lên, giọng the thé: “Đây là khu phòng bệnh, không được hút thuốc.”

Trần Kinh làm như không nghe thấy, hắn “hừ” một tiếng bằng mũi, mắt vẫn cứ lim dim sải bước đi qua. Y tá kia ngăn người, trừng mắt nhìn theo bóng dáng ngang tàng của hắn, khẽ lẩm bầm một câu: “Đồ khủng.”

Trong hành lang rất yên tĩnh, hai chữ đó lọt vào tai Trần Kinh một cách rõ ràng. Hắn suýt bị sặc thuốc, quay đầu nhìn lại bóng dáng gầy gò kia, tức giận nghĩ, đây là cái bệnh viện rách nát gì thế, lại còn phòng bệnh cao cấp, sao có thể xuất hiện loại y tá kém hiểu biết thế này. Hắn lại hít thêm vài hơi, luồng khí cay nồng kích thích khiến cổ họng đau nhức. Vừa may trước mắt có thùng rác, hắn lập tức dụi nát thuốc rồi vứt vào, lại phát hiện tay trái mình vẫn nắm chặt bao thuốc bẹp dúm, bên trong còn hai

điều thuốc đang oan ức co quắp. Giờ hẳn mới nhận ra hai ngày hôm nay mình hút hơi nhiều, bèn vút cả bao thuốc đi.

Trên đường về, Trần Kinh bị tắc đường, ba rưỡi chiều còn có hội nghị quan trọng. Hắn liếc nhìn đồng hồ, mẹ nó, đã ba giờ mười lăm, nhìn đoàn xe không thấy đầu trước mặt, lại nhìn phía đuôi dài vô tận đằng sau, trừ khi mọc cánh mới bay về kịp, nhưng hẳn có tài giỏi nữa cũng chẳng thể phá bỏ được giới hạn sinh lí.

Trần Kinh bình sinh ghét nhất là người không có ý thức về mặt thời gian, xem ra hôm nay hẳn phải tự ghét bản thân rồi.

Hắn cúi kinh vò đầu, mái tóc ngắn cứng cứng đâm vào tay, bỗng nhiên một suy nghĩ chợt lóe lên, cách mấy con phố, vẫn có thể nhìn thấy cao ốc bệnh viện rộng lớn đầy khí thế của Tổng giám đốc Lục, phía sau đó là khu nội trú, sau nữa là một tòa nhà nhỏ, trong căn phòng nào đó ở tầng ba có một người con gái. Đó là người con gái suýt chút nữa đã giết hắn, cũng suýt chút nữa đã chết trong tay hắn, là cô nàng phiền phức, cô nàng đáng ghét, lại dám đối chọi với hắn mà không biết tự lượng sức mình. Giữa cô và hắn đã xảy ra nhiều xích mích mang tính sinh tử như vậy mà cô vẫn muốn rút lui sao? Từ trước đến nay đều là hắn đá phụ nữ, từ bao giờ đến lượt phụ nữ đá hắn trước?

Chương 7: Tái phạm

Trong phòng bệnh cao cấp này cần gì có nấy, ti vi màn hình tinh thể lỏng có đến hơn trăm kênh, tất cả các loại tạp chí tiêu khiển thời thượng mà chị em yêu thích. Tuy đồ ăn bị hạn chế nhưng vẫn có rất nhiều món dinh dưỡng dễ tiêu, còn có cả y tá xinh đẹp hoạt bát ngày ngày tiếp chuyện giải sầu, nhưng Lâm Uyên ngay đến chút cảm giác hưởng thụ cũng không có. Trần Kinh hàng ngày đều phải ghé qua một lúc, người không hiểu rõ tình hình lại tưởng hắn quan tâm cô. Lâm Uyên đương nhiên sẽ không tưởng rằng ai cũng thích mình, cô biết hẳn đến chẳng qua là để “thương thức” sự thâm hại của cô. Cô chính là chiến lợi phẩm mà hắn trưng bày trong tủ kính, là con thú săn què què chân mà hắn nhốt trong lồng, hằng ngày hắn đến nhìn lướt qua để tâm trạng trở nên thoải mái, lòng ngập tràn cảm giác chiến thắng.

Sáng sớm tinh mơ ngày Mười Lăm tháng Giêng, Lâm Uyên gọi điện thoại cho bác Vương gái, nói dối rằng mình phải làm tăng ca, không thể cùng họ đón tết. Bác gái dặn dò trong điện thoại bảo cô đừng quên ăn một bát bánh Nguyên Tiêu^[1]. Bỏ điện thoại xuống, lòng cô chua xót vô cùng, còn có cả cảm giác tội lỗi mãnh liệt.

[1] Bánh Nguyên tiêu: Bánh được ăn trong ngày Nguyên Tiêu ở Trung Quốc, hình dáng giống bánh trôi nhưng có nhiều màu sắc và mùi vị phong phú hơn.

Chiếc túi của cô đã được Trần Kinh chuyển tới, cô lục lợi danh bạ điện thoại di động, lướt nhanh từng cái tên, nhưng từ đầu đến cuối không thể tìm lấy một người giải cứu cho mình. Trong truyện cổ tích, công chúa bị vây hãm trong thành lũy sẽ đợi hoàng tử của nàng đến cứu, nhưng cô không phải là công chúa, hoàng tử của cô đã chết rồi, hiện thực cũng không phải truyện cổ tích, nhưng cho dù không phải, tại sao vẫn có ma quỷ?

Cô còn ấn 114 tra cứu số điện thoại đường dây nóng của “Hiệp hội bảo vệ quyền lợi phụ nữ và trẻ em”, nhưng khi một giọng nói ấm áp dịu dàng truyền tới, hỏi cô có vấn đề gì cần giúp đỡ, cô lập tức cúp máy.

Đến thần cũng không thể cứu người, huống hồ là một tổ chức.

Lúc cô mới học viết chữ, cha còn chưa bỏ rơi cô, trong cuộc sống của cô thiếu vắng hình ảnh người mẹ, mỗi tối cha đều ngồi dưới đèn nhàn nại dạy con gái viết tên. Nhưng chữ “Uyên” đã nhiều nét, kết cấu lại phức tạp, mỗi lần viết xong chữ “Lâm” cô liền viết sang “bộ Thảo đầu”^[2], sau đó thì chơi xấu bãi công, còn bảo cha đổi cho mình cái tên nào dễ viết. Cha nói: “Uyên đề chỉ về xanh tươi của cỏ cây, Uyên Uyên của chúng ta bây giờ là một cây non, sau này lớn lên sẽ thành một cái cây cao lớn xanh tốt. Còn nữa, tên này của con là do mẹ đặt, nếu như đổi rồi, mẹ con trở về sẽ không tìm được.”

[2] Bộ Thảo đầu: Tên một bộ trong chữ “Uyên”.

Nhiều năm sau, dường như cô đã quên mất dáng dấp của cha, thậm chí quên mất mình cũng đã từng có mẹ, nhưng lại nhớ rõ câu nói đó. Cô đành tự an ủi bản thân, họ đều không ở bên cô cũng chẳng sao, ít nhất cô còn mang họ của cha, và cái tên gửi gắm trong đó nguyện vọng tốt đẹp của mẹ. Ngay lúc này, Lâm Uyên nhớ lại mẩu chuyện cũ đó, cô nắm chặt lòng bàn tay, giống như tìm lại được chút sức lực, phải ngoan cường như cỏ cây sinh trưởng cùng đất trời.

Buổi tối, Trần Kinh cử người mang đến một phần bánh Nguyên Tiêu, Lâm Uyên không chịu ăn, người kia liền chôn chặt trong phòng bệnh như cọc gỗ, kèm theo đó là một khuôn mặt đau khổ bảo rằng: “Tổng giám đốc Trần nói nhất định phải thấy cô ăn hết thì tôi mới được về.” Lâm Uyên liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, kim đã chỉ chín giờ rưỡi. Ngày tết Nguyên Tiêu có ai không muốn đoàn tụ cùng gia đình? Cô thờ dài bụng bát lên, mười mấy viên bánh Nguyên Tiêu vào bụng, ngoài mùi dầu mỡ ra, chẳng cảm nhận được vị gì hết.

Chân của Lâm Uyên chỉ bị rạn, sau nửa tháng nằm viện đã được tháo bột, có thể xuất viện về nhà nghỉ dưỡng, nhưng Trần Kinh yêu cầu phải ở lại đây theo dõi vài ngày. Cô không phản đối, vì cô biết dù phản đối cũng vô ích. Bốn năm ngày sau, bệnh viện chụp X-quang, bảo là chỗ gãy xương bắt đầu hình thành xương mới và hồi phục khá tốt, tâm trạng bị đè nén lâu ngày của Lâm Uyên mới hơi giãn ra một chút. Nhưng, giống như trong phim, luôn không thể thiếu được nhân vật phản diện, trong thực tế, giữa khoảng thời gian tốt đẹp hiếm thấy, sẽ luôn có một số kẻ xấu xuất hiện phá rối cho đời bớt vui.

Hôm nay không hiểu Trần Kinh trúng gió gì mà lại ở đây suốt cả tối. Cô nhìn đồng hồ chỉ mười giờ, đã đến thời gian nghỉ ngơi của bệnh nhân, hắn vẫn thản nhiên ngồi trên sofa gỗ bàn phím, dường như đã coi đây như phòng làm việc của mình. Dưới sự chăm sóc của y tá, Lâm Uyên súc miệng rửa mặt xong xuôi, yên vị trên giường, đèn vẫn đang bật sáng, kẻ nào đó đầu chẳng chịu ngừng. Cô cắn răng chịu đựng, lấy khăn phủ lên mặt giả vờ ngủ, sau đó ngủ quên luôn trong những âm thanh hỗn độn lung bùng.

Trong lúc mơ màng, Lâm Uyển cảm thấy mặt mình ngửa ngửa, cô choàng tỉnh. Sau chuyện đó cô trở nên cực kì miễn cảm, cho dù có ngủ quên cũng sẽ duy trì chút cảnh giác. Lần này tỉnh dậy dọa cô suýt thì kêu la thất thanh, một người đàn ông đứng bên giường cô, dáng người cao lớn che khuất cả ánh sáng, còn bàn tay nóng hổi của hắn đang đứng lại trên mặt cô. Cô lập tức nhận ra đây là ai, cau mày hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Trần Kinh không đáp lại, tay hắn từ từ di chuyển xuống phía dưới, vuốt ve càn cổ mảnh dẻ của cô. Lâm Uyển giơ tay lùi nhanh vuốt ma quỷ đang làm càn ra, về mặt cảm ghét, gầm lên: “Đừng chạm vào tôi.”

“Cứ chạm vào thì làm sao? Tôi chạm vào người phụ nữ của tôi, ai dám nói không được?”

“Ai là của anh?”

“Thứ thì biết ngay, nghe nói cơ thể phụ nữ nhận ra chủ đây.” Trần Kinh vừa nói vừa cúi người tiến lại gần, thấy Lâm Uyển bắt đầu loạn lên, hắn vớ tay đè chặt đầu gối chân phải cô xuống, cảnh cáo: “Cẩn thận cái chân cô, tàn phế tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Giây tiếp theo, hắn sắp lại gần, Lâm Uyển tránh không kịp, bị hắn hôn ngay chính diện. Miệng hắn còn nóng rực hơn cả tay, mang theo dục vọng mãnh liệt. Cô hoàn toàn ngỡ ngàng, tưởng rằng hắn sẽ không có hứng thú khi cô đang thể thâm thể này, cho dù có hứng thú đi chăng nữa thì ít nhất sẽ nể mặt cô nằm trên giường bệnh mà bất phóng túng. Nhưng sao cô có thể quên đây là cầm thú chứ, đầu thể dùng tư duy của loài người để giảng giải được.

Lâm Uyển từ trước tới nay không biết đàn ông hành động nhanh chóng như vậy, mới trong phút chốc, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn khống chế hoàn toàn. Đàn ông trong lúc dục vọng sôi sục giống như một con dã thú đói khát cực độ, vội vàng mà hung dữ. Điều hiếm thấy là hắn vẫn còn một chút lí trí bảo vệ vết thương bên chân phải của cô, động tác không hề cầu thả. Một tay hắn chế ngự đôi tay cô đang vùng vẫy ở đỉnh đầu, một thoáng sau đã cởi tuột ống quần bên chân còn lại, tiếp đó hắn nồn nồn thô bạo tiến vào cơ thể cô...

Lâm Uyển cứ lơ đãng như thể nhìn mình bị xâm phạm thêm lần nữa, cô muốn hét lên cầu cứu, nhưng đây là địa bàn của hắn, không ai có thể bắt hắn làm gì, chỉ càng khiến cho nhiều người hơn chứng kiến nỗi nhục của cô mà thôi. Lần thứ hai mà sao vẫn đau như vậy, đau thương không lâu trước đó còn chưa hoàn toàn hồi phục đã bị xé toạc lần nữa, rất đau. Tại sao cô đau thể này hắn lại hưng phấn thể kia?

Trần Kinh quả thực vô cùng hưng phấn, vừa nãy bận đến mức quá tập trung tinh thần, ngược mắt nhìn thấy Lâm Uyển đã ngủ mất rồi. Hắn sợ cô bị chết ngạt, bèn đứng dậy vén chiếc khăn trên mặt cô ra, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt khi ngủ thật yên bình kia, hắn bỗng cảm thấy toàn thân nóng bừng. Con người hắn xưa nay đều sống lí trí, nhưng một khi có thứ gì đó thật sự gây hứng thú cho hắn, hắn sẽ trở nên ngang bướng và điên cuồng một cách dị thường. Trước khi Lâm Uyển trở thành người phụ nữ của hắn, có thể hắn còn kiềm chế được đôi chút. Bây giờ, cô đã thuộc sở hữu của hắn, chỉ cần hắn muốn, đương nhiên không cần kiềm chế, cùng lắm thì cùng cô một lần nữa là xong.

Cơ thể của cô không ngờ lại đẹp đến vậy, khiến người ta không cưỡng nổi mà đắm mình trong đó. Trong lộ trình tiến lên đỉnh cao khoái lạc, hắn chợt nghĩ, nếu mình là đế vương thời cổ đại, cũng chẳng dám bảo đảm sẽ không vì người con gái như thế này mà ngu dại một lần. Khoảnh khắc đó hắn lại có chút thấu hiểu Chu U Vương^[3] mà trước giờ hắn vẫn xem thường. Sau khi dục vọng được giải tỏa, hắn chưa lập tức nhắc người dậy, mà hôn lên mặt Lâm Uyển một cách thỏa mãn, còn quan tâm vén mấy sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt của cô.

^[3] Chu U Vương là vua cuối cùng của triều đại nhà Chu thế kỷ 8 trước công nguyên. Để đòi lấy tiếng cười của sủng thiếp là Bao Tự, Chu U Vương đã từng đốt đuốc ở đài phòng hỏa giả có chiến tranh để triệu hồi quân cứu viện cách đó cả nghìn dặm.

Lâm Uyển đang thập tử nhất sinh, lúc này mới nới lỏng môi dưới cắn chặt từ nãy, không chút cảm xúc nói: “Bây giờ anh có thể đi được chưa?”

Trần Kinh nghe vậy nét mặt hơi ngẩn ra, liền đáp: “Vội gì chứ, tôi còn phải quan sát kĩ nét mặt hưởng thụ của cô đã.”

Nằm ngoài dự tính của hắn, Lâm Uyển không phản bác, cô chỉ nhắm mắt, âm thầm rơi lệ. Ánh mắt hắn tức khắc trở nên lạnh lùng, hắn biết cô không hề hưởng thụ, trước giờ đều không, biểu cảm trên gương mặt cô chỉ có đau khổ và chịu đựng, còn có cả... căm ghét. Hừ, hắn cảm thấy tự trọng của người đàn ông trong mình bị đã kích. Phải biết rằng thể lực của hắn, kĩ thuật của hắn có thể gọi là số một, nếu không thì cô gái này chính là người lãnh cảm. Cứ đợi đi, sớm muộn gì cũng có một ngày tới làm cô phải dụ dỗ bằng khuất phục dưới cơ thể tôi.

Ngày thứ hai, y tá tiểu Điền vừa mở cửa, đã nhìn thấy Lâm Uyển ôm yếu nằm đó, hoàn toàn không có chút sinh khí của ngày hôm qua, thậm chí còn sa sút hơn cả mấy ngày trước, hệt như một hồ nước yên tĩnh đến đáng sợ. Cô cấm bó bách hợp vào bình hoa, lưỡng lự một lúc rồi lấy từ trong túi ra hộp thuốc đặt lên đầu giường, hơi mất tự nhiên: “Cái này là của Trần tiên sinh bảo tôi đưa cho cô.”

Lúc cô y tá lấy nước mang qua, thấy Lâm Uyển ngẩn người nhìn hộp thuốc, đôi mắt to rất đẹp ngập nước. Trong lòng cô có chút day dứt, loại thuốc này cô cũng từng uống, tuy trên giấy hướng dẫn sử dụng nói nó có tác dụng phụ rất lớn cho cơ thể, nhưng ai chả có lúc không thể khống chế tình cảm của bản thân, mà đó đều do cô tự nguyện, chứ không phải do người đàn ông vừa thân mật với mình yêu cầu...

Khi Lâm Uyển mới tới, mang theo thân mình đầy vết thương lớn nhỏ, cô y tá đoán thăm trong bụng, đây không phải là bạo hành gia đình, thì chính là cưỡng bức không biết chừng. Sau này, thấy Trần Kinh hằng ngày đều đến thăm Lâm Uyển, còn vì nét mặt của Lâm Uyển mà nổi cáu với mình, cô nghĩ, nhất định là do cưỡng bức rồi. Thế hệ con em cán bộ cao cấp quả nhiên khẩu vị nặng. Bây giờ thấy cảnh tượng này, chỉ có thể nói rằng, những gã kiêu đó chẳng có tên nào tử tế. Nghĩ lại thì bạn trai không có tiền lắm của mình vẫn còn tốt chán, ít nhất anh ta sẽ không bắt mình uống thứ này. Vừa nghĩ vậy, cô liền hiểu ý lui ra ngoài, cô thật sự không có nghĩa vụ phải nhìn người ta uống thuốc, việc đó cũng quá đau thương rồi.

Lâm Uyên tay run run cầm viên thuốc lên rồi uống nước nuốt thẳng xuống. Cô hơi khó hiểu, tại sao cô lại chảy nước mắt, đây không phải điều mà cô hi vọng sao? Cô rõ ràng đã chuẩn bị tâm lí xong rồi...

Tối qua sau khi Trần Kinh đứng dậy, hắt vào phòng rửa tay lấy khăn mặt giúp cô lau người, cô nói mà mặt không chút cảm xúc: “Anh chưa mang bao cao su.” Trần Kinh ngăn người ra, hắt đáp: “Tôi chưa...”, nhìn thấy gương mặt lạnh như băng của cô, lại lập tức đổi giọng: “Ngày mai tôi bảo người mang thuốc qua.”

Cô biết lời nói lấp lửng của hắt có ý gì, nhưng nghe nói có bảo hộ cũng chưa chắc đã an toàn 100%, cô không thể gánh vác nỗi sự phiêu lưu này. Nhưng khi cô nhìn thấy hộp thuốc đó xuất hiện công khai trước mặt, cô vẫn không kìm nén được nỗi buồn. Cô buồn vì sự áp bức và lãng nhục tối qua, vì sự xót xa ngay lúc này, cũng vì tương lai mịt mờ của mình.

Lâm Uyên cô sao lại suy đồi đến mức này?

Gặp phải con người đó thật sự là điều bất hạnh lớn nhất trong cuộc đời cô. Nếu cô là một cái cây, vậy thì hắt chính là một cái cưa sắc bén, mỗi khi cô lấy hết dũng khí đâm chồi nảy lộc, hắt sẽ lại không chút lưu tình mà chặt đứt nó.

Hai ngày sau, Lâm Uyên xuất viện, cô lập tức bị đưa đến nhà Trần Kinh. Tuy ngày hôm đó thần trí chưa được minh mẫn, nhưng cô vẫn có thể nhận ra đây không phải hiện trường vụ án đó. Mà điều này có gì khác biệt đâu, bất luận ở nơi nào cũng vậy, dù ở bệnh viện hay ở căn hộ của hắt, rồi căn hộ khác, chỉ cần nơi có hắt tồn tại thì chính là địa ngục. Cô không phải chưa từng nghĩ đến chuyện phản kháng, nhưng phản kháng thì có ích gì? Làm việc vô ích chính là tự mình phí sức, mà thứ cô thiếu nhất bây giờ lại đúng là sức khỏe.

Cô được người ta diu vào phòng ngủ, ngồi trên chiếc giường lớn bất thường đó, nệm rất êm ái, nhưng cô đứng ngồi không yên. Quan sát xung quanh một lúc, cô phát hiện ra căn phòng có vẻ hơi trống trải, ngoài những vật dụng cơ bản trong nhà được bày biện ra, dường như không có dấu vết nơi đây có người sinh sống, không phải rất lâu không có người ở, mà giống như từ trước đến giờ chưa hề có người ở. Điều này khiến tâm trí cô đang lo lắng được thoải mái một chút.

Sau đó cô nghĩ, nếu như tối hôm đó mình không quay trở về, liệu sẽ có kết cục khác không? Nhưng trên thế giới này, xưa nay không có hai chữ “nếu như”. Vì thế mà bây giờ cô phải ở lại nơi lạ lẫm này, bắt đầu một cuộc sống đi ngược với đạo lí, với những nguy hiểm khôn lường. Có lẽ cô sẽ chôn thân nơi này, mà biết đâu cô cũng có thể may mắn sống tốt, biết đâu...

Trần Kinh không hề lộ diện, hắt đặc biệt mời một nữ giúp việc có kiến thức hộ lý đến trông nom cuộc sống thường nhật của Lâm Uyên. Cô giúp việc này rất tận tụy, hằng ngày đều hầm các loại canh khó uống nhưng nghe nói rất bổ dưỡng, hơn nữa, giống hệt với người đưa bánh Nguyên Tiêu kia, nhất định phải nhìn thấy cô uống cạn mới chịu thôi. Mỗi buổi sáng, lúc ánh sáng mặt trời rạng rỡ nhất, cô giúp việc còn đẩy Lâm Uyên xuống dưới nhà đi phơi nắng, bảo như vậy có lợi cho việc hấp thu canxi, rèn luyện chức năng mạch máu và cơ bắp.

Cô tình cờ có thể nghe thấy người giúp việc gọi điện thoại, dùng giọng điệu rất cung kính miêu tả tình hình của mình bất kể lớn nhỏ. Tên kia không biết ở đâu, nhưng hàng ngày đều có thể nắm rõ tất cả lời nói việc làm của cô, giống như đã thủ đang trốn ở nơi bí mật, theo dõi con mồi của mình vậy. Cô thấy nực cười, bộ dạng hiện nay của cô còn có thể chạy được hay sao?

Lại mười mấy ngày trôi qua, người giúp việc đưa Lâm Uyên đến bệnh viện chụp X-quang. Bệnh viện nói xương non đã hình thành rõ ràng, có thể tập đi bộ rồi. Cô rất tích cực luyện tập, tuy đau đến mồ hôi nhễ nhại, nhưng cô biết, cho dù là bò trốn hay chiến đấu, đều cần có một cơ thể khỏe mạnh.

Điều phải đến cũng đã đến. Tối hôm nay, Lâm Uyên đang ở trong phòng khách từ tốn đi lại, chuông cửa reo, người đàn ông biến mất gần tháng trời đã xuất hiện. Trần Kinh nhìn chằm chằm chân cô một lúc rồi nói: “Cô không biết cái gọi là ‘chậm mà chắc’ à?”

Lâm Uyên không lên tiếng, nghĩ thầm, tôi chẳng biết, tôi chỉ biết một phút tôi cũng không muốn nhìn thấy anh. Rồi cô liền quay người loạng choạng đi về phòng ngủ.

Trần Kinh tối hôm đó không đi, Lâm Uyên biết trước sau gì cũng như vậy. Vì cô nhìn thấy quần áo của hắt trong tủ, từng dãy áo sơ mi âu phục so le nhau mang theo cảm giác đe dọa giống hệt con người hắt, khiến cô thấy ức chế. Đáng tiếc, căn hộ hơn một trăm mét vuông này chỉ có một phòng ngủ, ngay đến phòng khách cũng không có. Đương nhiên cô không thể mong đợi hắt sẽ ngủ ở phòng khách, nhưng cô có thể. Cô biết cứ trốn tránh như vậy rất tức cười, nhưng kì thực cô không làm nổi việc ngoan ngoãn nằm trên giường chờ tên ác quỷ đó giá lâm sủng ái.

Thế nhưng điều mà cô lo lắng lại không xảy ra, Trần Kinh hình như chỉ về để ngủ, cả đêm hắt chẳng nói thêm câu nào. Hắt tắm xong thì vào thư phòng, đến hơn mười một giờ mới về phòng ngủ. Vừa vào cửa hắt đã sững người, cô nàng Lâm Uyên này thật là có tài. Tuy chỉ có một chiếc giường, nhưng lại có đến mấy cái chăn, cô lại còn chuẩn bị riêng một cái cho hắt, gấp hình ống đờ ở bên cạnh tường như quan tâm hắt lắm. Nhưng ngay giây phút sau đó hắt đã kịp hiểu ra, cô sợ hắt đi quá giới hạn.

Hai người đã đặt ra ranh giới ảo như vậy mà ngủ trên cùng một chiếc giường trong ba ngày. Buổi tối Trần Kinh đi tiếp khách nhiều, quá nửa đêm trở về, chỉ có thể nhìn thấy cái đầu Lâm Uyên lộ ra khỏi chăn, phía trên nửa thuốc còn có chiếc chăn nhỏ gấp hình ống mà cô chuẩn bị cho hắt. Lúc sáng thức dậy, Lâm Uyên vẫn chưa tỉnh, quấn chăn ngay ngắn co lại ở mép giường. Hắt đoán cô giả vờ ngủ, nhưng hắt lại không vạch trần điều đó, vì nam nữ vào sáng sớm đều tương đối bị kích thích, ngộ nhờ hắt không kìm được lại cường bức cô lần nữa. Tuy nói là nợ nhiều không lo, rận nhiều không cần, nhưng cứ mãi như thế cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Điều quan trọng là, vừa nhớ đến ánh mắt ghét bỏ đó của cô hắt liền tức giận. Có ai dám nhìn hắt như thế, cho dù là chán ghét hay căm thù thì đó cũng là ở sau lưng, là cái hắt nghe không đến, nhìn không thấy. Làm người xấu cũng phải có sự giác ngộ của người xấu, không thể nào tất cả mọi người đều yêu mến mình được. Nhưng Lâm Uyên không xem hắt là người xấu, mà là giống như nhìn thấy rác rưởi không thể thu hồi, có loại rác rưởi cao cấp nào lại còn có thể cống hiến cho xã hội như thế không?

Trần Kinh không phải quân tử, càng không phải Liều Hạ Huệ, sang tới ngày thứ tư, hắn không nhin nổi nữa, thao thức trần trọc mãi. Hắn bật đèn đầu giường, chống người dậy nhìn từ phía sau cô gái cách hắn nửa thước. Mái tóc Lâm Uyên rất đẹp, dưới ánh đèn bông bênh bóng mượt. Trần Kinh không kìm được lòng vươn tay ra khẽ chạm vào, không ngờ Lâm Uyên nhanh như chớp, vèo một cái đã kéo chân trùm kín đầu. Trần Kinh nhìn lòng bàn tay trống không, còn thấy một đoạn đuôi tóc cô lộ ra bên ngoài, hắn bỗng tức giận. Mẹ nó, sờ một tí cũng không được à?

Hắn lập tức ngồi dậy, một tay tung chiếc chăn trên người Lâm Uyên ra. Vốn dĩ cô luôn nắm chiếc chăn rất chặt, tiếc rằng sức mạnh của đàn ông quá lớn, thoát một cái suýt thì kéo luôn theo cả cô. Lâm Uyên tức tối ngồi dậy, gào lên: “Làm cái gì thế, anh bị điên à?”

Tên Trần Kinh này bình thường không nói nhiều, nhưng một khi ráp tâm tranh cãi với người khác thì đảm bảo mỗi câu nói ra sẽ chẹn họng đối phương một cách triệt để, từng lời từng lời đều mang ý châm biếm. Lúc đó, hắn cực kì tự nhiên trả lời ba chữ: “Làm thịt cô.”

Lâm Uyên nghe thấy liền sững sờ, tiếp theo đó cô nghiêng răng nói ra bốn chữ: “Tội phạm cưỡng dâm.”

“Tôi thật sự muốn cưỡng dâm cô đấy, một cái chân rách thì ngăn sao nổi?”

Lâm Uyên im lặng, não của hai người bọn họ quả là không cùng một kết cấu.

“Yên tâm, hôm nay không cưỡng bức cô.” Trần Kinh sáp lại gần, dịu dàng nói. Hắn hơi ngừng lại rồi tiếp tục: “Để cô tự nguyện.”

Lâm Uyên thấy tình thế không ổn, cuống quýt giãy giụa trốn tránh, nhưng vẫn bị hắn ghìm chặt. Trần Kinh hạ quyết tâm, mài dao đợi sẵn, xướng lên khúc dạo đầu. Lần đầu tiên cùng Lâm Uyên, giống như Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm vậy, toàn tâm toàn ý muốn nuốt chửng lấy cô, căn bản không nghĩ đến động tác nào khác. Lần thứ hai, hắn cũng không biết mình trúng phải tà ma gì, chỉ là nhất thời này lòng tham, hơn nữa cơ thể cô không tiện cho lắm, chỉ có thể làm một cách qua loa. Lần này, hắn quyết tâm biểu hiện thật tốt, nghiêm túc như hồi còn đến trường làm đề tài nghiên cứu khoa học vậy, vì chinh phục cô gái này chính là “đề tài” lớn nhất trong đầu hắn lúc này. Đương nhiên, sự nỗ lực của hắn chỉ giới hạn ở trên giường, cái gọi là “chinh phục” cũng chỉ nhằm vào cơ thể của cô.

Hắn giữ chặt tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, hôn lên môi cô, mút lấy lưỡi cô, ngậm vành tai cô, như cố ý, như vô tình thổi hơi trong đó. Hắn ngược mắt nhìn, Lâm Uyên không phản ứng lại. Hắn tiếp tục từ xương quai xanh của cô, thuận một đường tiến xuống phía dưới, qua lớp áo ngủ mỏng manh, hắn cắn nhẹ đầu ngực cô. Bàn tay từ dưới vạt áo tiến vào, vuốt ve lúc mạnh lúc nhẹ. Một chút âm thanh khác lạ cũng không có, hắn lại ngừng đầu nhìn, cô ngoài việc cau mày ra còn lại chẳng phản ứng, hắn cũng cau mày, ra lệnh: “Mở mắt ra nhìn tôi.”

Lâm Uyên nghe theo mở mắt ra, trong mắt cô ngoài sự chán ghét còn có sự khinh miệt. Trần Kinh bực mình, trầm giọng gần: “Nhắm lại.”

Lâm Uyên cũng chẳng phải búp bê điều khiển bằng âm thanh, cô không hề nghe lời. Trần Kinh nghiêng răng, thuận tay nắm lấy thứ gì đó phủ lên trên mặt cô, ngăn cách ánh mắt khiến người ta nổi cáu kia.

Hắn dứt khoát vén áo ngủ của Lâm Uyên lên, cúi thấp đầu xuống hôn rồi mút. Da thịt cô mềm mịn tinh tế như sữa bò, trong lúc khát lại khiến người ta càng thêm muốn nhiều hơn. Hôn mãi hôn mãi, nhục dục trong hắn bộc phát, nhưng hắn vẫn chưa quên sứ mệnh của mình. Tay hắn men theo đường cong mềm mại của người con gái trượt xuống, thăm dò giữa hai chân cô. Mẹ kiếp, tại sao vẫn khô ráo như thế? Ngón tay hắn không chịu thua, di chuyển tiến vào trong đó thám tìm kiếm mang theo chút ác ý, co rút thay đổi thất thường. Cuối cùng tay đã mỏi nhừ, hắn sững người vì chẳng hề có chút tiến triển.

Nếu không phải bộ ngực Lâm Uyên vẫn đang hơi nhấp nhô hít thở thì chắc Trần Kinh hoài nghi mảnh vải rách kia đã làm cô chết ngạt rồi. Hắn không nản lòng, nhưng lại thật sự buồn bực. Hắn thu tay lại, đầu cọ cọ vào hóm vai cô, giọng ồm ồm oán trách: “Mẹ kiếp, rốt cuộc cô có phải phụ nữ không?”

Lâm Uyên lúc này mới thả lỏng môi dưới, thè lưỡi liếm giọt máu thấm ra, sau đó giơ tay lên bỏ thứ đang ở trên mặt mình xuống, lạnh lùng lên tiếng: “Anh thua rồi.”

Trần Kinh ngẩng đầu dậy, sững sờ một lúc, nghiêm túc phản bác: “Không đúng, là cô bị điên.”

“Không sai, tôi bị điên, anh tránh ra đi.” Lâm Uyên cau mày vươn tay đẩy hấn, chạm phải lồng ngực nóng hằm hập, cô giật mình rút tay lại.

Trần Kinh thấy vậy phá lên cười, ung dung đáp: “Không được rồi, cô xem, tôi đã bị cô hại thành ra thế này, cô phải chịu trách nhiệm.”

Lâm Uyên bị câu nói vừa vô lại vừa vô liêm sỉ của hấn chọc tức đến nghiêng cả đầu. Cô nghe thấy hấn tiếp tục chậm rãi nói: “Cho cô hai lựa chọn, hoặc là làm cùng tôi, hoặc là dùng tay giúp tôi.”

Lâm Uyên bị hấn ức hiếp, sự khác biệt giữa người với người quả thật là trên trời dưới đất. Trước kia, Vương Tiêu có khó chịu đến mức nào cũng sẽ không nói ra những lời trắng trợn như thế, nhưng gã đàn ông này vừa mở miệng đã là những lời xấu xa bản thiêu, còn nói một cách rất hùng hồn, quả thật còn kinh khủng hơn cả rác rưởi.

Một người đàn ông ở trần nửa người dè phía trên, toàn thân nóng hổi như lò lửa, Lâm Uyên ngọt ngạt đến khó chịu. Cô nhẫn nhịn, nhưng cảm cực như vậy cũng không phải cách hay, thế là cô nhỏ giọng: “Anh có thể đi tắm.”

“Có đàn bà ở đây, bảo tôi dùng nước lạnh để giải quyết?”

Cuối cùng Lâm Uyên đã bị làm cho tức giận, không cần quan tâm có khiến hấn nổi cáu hay không, cô lớn tiếng gào thét: “Mẹ kiếp, rốt cuộc anh muốn thế nào? Hoặc là làm tên tội phạm cưỡng dâm lần nữa, hoặc là cắt sang một bên cho tôi ngủ.”

Trần Kinh phát hiện ra một quy luật, đó chính là lời mắng chửi lúc giận dữ của Lâm Uyên chưa hấn đã khiến hấn nổi cáu. Điều hấn không thể chịu nổi nhất là sự căm ghét lạnh nhạt của cô. Cho nên sau khi bị cô mắng chửi, hấn bỗng bình tĩnh trở lại, nhớ ra sáng mai còn phải mở hội nghị thường kì, nếu cứ đối đáp qua lại thế này không biết sẽ cãi nhau đến bao giờ. Thôi bỏ đi, vốn hấn cũng chẳng muốn thế nào cả, chỉ gây thêm phiền toái. Nghĩ vậy hấn đứng dậy xuống giường, nhưng thua keo này ta sẽ bày keo khác, đằng sau hấn còn thêm một câu: “Hôm nay không tranh chấp với cô, coi như là tôi chiều cô người tàn tật đi.”

Trần Kinh đi tắm, tiếng nước chảy ào ào mơ hồ lọt ra ngoài qua cửa kính. Lâm Uyên đau đầu co lại trong chăn, hôm nay coi như cô tránh được một kiếp nạn, nhưng cô còn có thể bảo vệ mình đến khi nào đây? Cô như con thỏ trong hang sói, như con chuột bị mèo tóm được, cuối cùng vẫn không thể trốn thoát số mệnh bị xé toạc, bị nuốt chửng. Mà cô còn thảm hơn cả thỏ hay chuột, vì sự đau khổ khi bị xé toạc cô còn phải trải qua rất nhiều lần.

Trần Kinh trong nhà tắm vừa xoa bọt xà phòng lên đầu vừa nghĩ, bốn chữ kia thật là khó nghe. Tuy da mặt hấn dày, trái tim hấn cứng như đá, nhưng nó vẫn giống như kim đâm vào tim hấn, không thể nói rõ là đau bao nhiêu, nhưng có gì đó không được tự nhiên. Trần Kinh hấn muốn dạng phụ nữ nào không có, sao cứ nhất định phải chơi đến cùng với cô nàng vừa ngốc nghếch vừa bướng bỉnh này? Lại thêm từng giờ từng khắc công theo tội danh như vậy. Nhưng hấn chợt nghĩ, quan tâm làm gì, lúc bắt đầu đã không quan trọng, quá trình cũng không quan trọng, chỉ cần kết cục đúng như hấn muốn là được.

Người ta đều bảo đưa chín ép không ngọt, nhưng hấn nhất định phải ép, vì hấn đã từng ném vị đưa kiêu này, rất ngọt là đằng khác, hơn nữa hấn còn đặc biệt thích hương thụ quá trình ép đưa.

Đối với Lâm Uyên mà nói, có thể giữ được mình hay không hoàn toàn quyết định bởi Trần Kinh có để cho cô giữ mình hay không. Hấn muốn nói lý lẽ cứ việc nói, hấn không chỉ cần bà, mà còn rất cần hạ. Vốn cô nghĩ, cho dù không giữ nổi thân thể, cũng phải giữ được cái mồm, thấy hấn mà như không, coi hấn là một con chó hoang cắn người bừa bãi. Nhưng hấn lại rất thích thú giao lưu ngôn ngữ với cô, hơn nữa hấn luôn có biện pháp thúc ép cô lên tiếng.

Sau mấy ngày “giao lưu” thân mật như vậy, Lâm Uyên cũng đã hiểu rõ thêm về con người tên Trần Kinh này. Ví dụ như, thể lực của hấn thật sự rất tốt. Thêm nữa, hấn không chỉ cần bà, mà còn rất cần hạ. Vốn cô nghĩ, cho dù không giữ nổi thân thể, cũng phải giữ được cái mồm, thấy hấn mà như không, coi hấn là một con chó hoang cắn người bừa bãi. Nhưng hấn lại rất thích thú giao lưu ngôn ngữ với cô, hơn nữa hấn luôn có biện pháp thúc ép cô lên tiếng.

Ví dụ như, sau khi xong việc, hấn sống chết cũng không chịu ra khỏi cơ thể cô, cô vừa khó chịu vừa bối rối, cuối cùng buộc phải mở miệng, sau đó hấn thần nhiên nói không chút xấu hổ: “Nếu có ‘trực xuất’, tôi mới có thể ‘xuất cảnh’ được.”

Có một lần cô bị hấn ép đến suýt ngạt thở, cô buột miệng nói: “Anh phải giảm cân đi.”

Kết quả là hấn bỗng trở nên hăng hái, trơ tráo hỏi: “Vậy cô nói xem tôi nên giảm ở đâu?”

Hấn còn vô lại kéo tay cô sờ lung tung khắp nơi trên người hấn, nói: “Đây? Hay là đây?”

Sau đó hấn lẩm bẩm: “Không phải chỗ nào cũng có thể giảm được, ví dụ như là chỗ này của cô”, hấn liếc mắt nhìn vào phía trước ngực cô, ngay sau đó hấn ấn tay cô xuống phía dưới: “Hoặc là chỗ này của tôi.” Lúc ngón tay chạm phải thứ không nên chạm, cô xấu hổ đến mức mặt mũi đỏ bừng, hận không thể tìm cây kéo “cắt” cho hấn một nhát, khiến hấn không bao giờ có thể gây họa cho người khác nữa.

Hấn còn thích đặt biệt danh cho cô. Đương nhiên đối với hấn, đó là cái tên thân mật, vì mỗi lần hấn đều gọi hết sức dịu dàng, ví dụ như “bé thọt”, “bé tàn phế”, gọi mà chút trơ ngai tâm lý cũng chẳng có, không may cảm thấy đó là hậu quả do mình gây nên.

Điều đáng hận nhất là lúc ve vãn hấn luôn thích vuốt nhẹ chân phải của cô, từng cái từng cái giống như con sâu róm bò qua. Cô ngứa ngáy khó chịu nhưng lại không thể

vùng vậy, hần thì mang về mặt hưởng thụ nhìn cô chau mày âm thầm chịu đựng, còn nói những câu khiến người ta căm ghét: “Đây là tôi giúp cô hoạt động phần cơ chân nhè, nếu không thì hoại tử rồi.” Mà cô chỉ có thể chửi mắng hần biến thái ở trong lòng, nguyên rủa hần có một ngày cũng sẽ như thế. Không đúng, phải là gãy xương vỡ vụn, bên trong thêm chiếc đinh thép, chân lớn chân bé tất thấy đều bị hoại tử.

Tục ngữ có câu “Mắng người không đau, lời thề không linh”. Hàng ngày Trần Kinh vẫn cứ sống vui sướng, lúc làm chuyện xằng bậy với cô càng dẫu ra đó, cô chắc chắn tên này không chỉ là kẻ biến thái, mà còn là loại biến thái cao cấp. Vì mỗi lần, bất luận xúc động bao nhiêu, điên cuồng bao nhiêu, hần đều chỉ làm khổ cái chân trái của cô. Trước đó cô lo hần sẽ làm thương chân phải của mình, nhưng thực tế chứng minh sự lo lắng của cô là thừa thãi. Trí nhớ của gã đó tốt đến lạ thường, có thể nói là lí trí đến mức quái đản, ngay cả lúc ngủ cũng chỉ nằm ở phía bên trái cô, hơn nữa sẽ nằm cách xa đúng nửa thước.

Cô không cho rằng hần quan tâm đến mình, có lẽ chỉ là hần không hi vọng cô lại bị thương, làm tri hoãn việc “hưởng dụng” cô mỗi ngày. Sau này, cô mới phát hiện ra, hần xưa nay lúc ngủ không quen ở quá gần người khác.

Người quen của Lâm Uyển mười người thì phải có đến chín người rưởi sẽ bảo cô là người tốt, nhưng trước mặt Trần Kinh, những tính cách tốt đẹp của cô hoàn toàn không tồn tại. Tục ngữ nói phải, con thỏ lúc nóng này còn cắn quàng được, huống chi là con người? Trần Kinh không phải thích hành hạ cô, bốn cọt cô sao? Sức cô không bằng hần, chẳng thể nào hành hạ lại hần được, nhưng cô có vũ khí riêng của phụ nữ.

Ban ngày cô mài móng tay thật nhọn, sau đó đợi hần hành sự lúc đêm tối, cô không nằm cứng đờ, hai tay liều mạng cào ga trải giường nữa, mà cô với tay ôm lấy hần. Trần Kinh thấy vậy rất vừa lòng, kết quả là trên lưng hần lập tức xuất hiện cảm giác đau rát. Lúc rảnh rỗi vươn tay sờ thử, mẹ kiếp, dính đòn rồi.

Nhưng Lâm Uyển đã tính toán không chu đáo, vì đối với loại động vật giống đực da dày thịt béo mà nói, sự đau đớn vừa phải trái lại còn kích thích dục vọng chinh phục của nó, chỉ có thể khiến nó càng điên cuồng hơn. Cô không hiểu, cô cảm thấy nhất định vẫn chưa đủ đau, cô bèn ngẩng đầu dẩy cần vào bả vai hần một miếng. Cô có hai chiếc răng nanh nhọn nên lúc cần sẽ rất mạnh, một lúc sau đã ném thấy vị máu tanh, lại còn có chút vị ngọt.

Trần Kinh nắm lấy cô gái như con sói nhỏ kéo ra, khàn giọng nói: “Mẹ kiếp, đau thế! Có điều tôi lại thích mặt mạnh mẽ này của cô, tốt hơn nhiều so với bộ dạng cá chết mấy ngày trước đó.”

Nhìn khoe miệng nhuộm đỏ máu của cô, màu đỏ tươi càng thêm căm dỗ người khác, hần đưa mắt ra hiệu, lặng lẽ cúi đầu xuống, lẩm bầm: “Để tôi ném thử máu của mình xem có vị gì nào.”

Nói rồi hần liền hôn một cách cuồng dại, dường như muốn hút hết tất cả dưỡng khí trong phổi cô.

Lâm Uyển hít thở khó khăn, trong đầu một mớ hỗn độn, chỉ còn lại ý nghĩ thoáng hiện: Phải làm hần đau. Cô chuyển động tay từ sau lưng hần tìm lên bả vai, móng tay sắc nhọn đâm vào vết thương còn dính nước bọt và máu tươi ở đó, rồi cô miễn cưỡng nghe thấy một tiếng rên đau đớn.

Tiếp theo, hai người giống như đang phân tranh cao thấp. Tên họ Trần nào đó trước nay tâm địa hẹp hòi, không chịu thua kém ai bao giờ, liền cắn vào đầu lưỡi cô. Cô thì dùng toàn bộ sức lực cơ thể tập trung vào bốn chiếc móng tay đó. Hần ra sức hút lấy, dường như muốn hút cạn tất cả máu trên cơ thể cô qua vết cắn này. Cô thì dốc sức điều khiển da thịt của hần, tốt nhất là thấy xương rồi lại đâm xuyên qua, sau đó làm rỗng tủy của hần.

Hai người ai cũng không thể tiếp tục, nhưng ai cũng không chịu nhận thua trước, đồng thời lại có vẻ cảm nhận được một loại khoái cảm của sự đau đớn và ngược đãi. Lâm Uyển bức thiết hít thở lấy luồng dưỡng khí mỏng manh, ánh mắt vượt qua nửa gương mặt đang dán vào mình, rồi rơi vào khoảng không hư vô phía sau, trong đầu chợt lóe lên mấy chữ: Đi với ma mặc áo giấy.

Sau trận cắn xé ngày hôm đó, Lâm Uyển rất vui sướng, cái giá phải trả cho sự vui sướng đó là một tuần lễ húp cháo loãng nguội. Trần Kinh cũng rất vui sướng, cái giá phải trả cho sự vui sướng đó là bả vai đã bị cào nát, không đề ý một chút dính phải nước còn cảm thấy đau, chưa nói đến việc tiêm một mũi uốn ván rồi mấy ngày sắc mùi thuốc mỡ, lại còn làm trò cười cho y tá bệnh viện. Trần Kinh là người kinh doanh, luôn suy tính thiệt hơn, còn là kẻ tiểu nhân bụng dạ hẹp hòi. Hần cảm thấy so với việc Lâm Uyển có thể giấu giếm người khác uống cháo mấy ngày, giảm mất mấy lạng thịt mà nói, hai mặt thiệt hại về thể xác và tinh thần mà hần phải chịu thật sự quá thiệt thòi, thế là trong lòng hần thấy không công bằng.

Mà một khi hần thấy không công bằng là lập tức Lâm Uyển liền gặp họa. Thứ phải đứng mũi chịu sào chính là hung khí đó của cô, không những bị Trần Kinh tự tay giải quyết hết, mà quá trình có thể gọi là cực kỳ tàn ác. Trần Kinh cầm bầm móng tay, một chút thương hoa tiếc ngọc cũng chẳng có, dứt khoát cắt hẳn thính mười móng tay sắc nhọn của cô, sau đó còn dùng giữa mài cho nhẵn bóng. Cảm thấy cô gái đáng về cau có, hần còn không bằng lòng, nói mát: “Bị cô dọa đến nông nổi này, tôi lại không cầm tăm trúc vào móng tay cô là...”

Lâm Uyển bị hần ép nằm bò trên giường, vốn đã vừa bức vừa tức, lại nghe thấy mấy chữ kia, lập tức toàn thân run rẩy, cảm giác hoảng sợ giống như thật sự bị cầm tăm trúc vào vậy, cảm xúc kì dị từ đầu dây thần kinh nhanh chóng truyền đến tim, chớp quá tim giật giật run lên. Cô oán hận nghiêng rằng, trong lòng nói, có bản lĩnh thì anh ngày ngày cắt móng tay cho tôi, nếu không tôi làm cho anh cứ một tuần tiêm uốn ván một lần.

Trần Kinh là người thông minh, hần biết mình không thể ngày ngày đều cắt móng tay cho Lâm Uyển, càng không muốn một tuần đi tiêm uốn ván một lần rồi tiện thể bị người ta chế giễu. Vậy nên lúc thân mật, việc đầu tiên chính là khóa chế chặt hai tay Lâm Uyển, nếu quá thực bận rộn, thì lấy thất lưng da hay cái gì đó trói rồi chốt lại ở đầu giường, làm một mẻ mà khỏe cả đời. Nhìn thấy cô tức đến mức đôi mắt đỏ rực giống hệt đáng vẽ của rồng phun lửa, hần không cần nói ra mình thoải mái bao nhiêu, hơn nữa kẻ biến thái như hần rất nhanh sẽ phát hiện ra điều này càng tăng thêm khoái cảm.

Lâm Uyển thấy mình thôi khỏi cần ăn cơm, hàng ngày đối mặt với tên ác ôn ấy, tức đủ no rồi. Tinh tình cô cũng càng ngày càng nóng nảy, có lúc bị hần quấy nhiễu, cô mở miệng là mắng: “Cút ra, muốn làm thì tìm người khác.” Cô biết những người giống như hần thì chẳng lo không có ai làm ấm giường, suy cho cùng cũng chẳng có mấy

người phụ nữ “không thức thời” như cô.

Đối phương lại cười đùa ứng phó lại: “Không có người khác, bây giờ chỉ có cô.”

Thấy vẻ mặt cô hoài nghi, hần giải thích: “Tôi thật sự không có sở thích nuôi cùng lúc cả đám phụ nữ giống như Phương Chính, bọn họ còn phải sắp xếp Hai Tư Sáu, Ba Năm Bảy, thật quá mệt óc. Mà xếp không đúng, gọi nhầm tên còn phải tốn tâm tư xin lỗi lấy lòng, thật là không có tự trọng.”

Lâm Uyển lập tức bắt lấy phần mà mình chú ý, “không cùng lúc nuôi một đám”, vậy là cứ đôi từng em một? Đối với cô mà nói thật là tin tốt, cô liền buột miệng hỏi: “Vậy tôi còn bao lâu nữa thì đến hạn đôi?”

Trần Kinh đang hứng thú nghe vậy bỗng ngẩn người, sau đó hần nở nụ cười, véo má cô nói: “Lâm Uyển ơi là Lâm Uyển, cô thật giỏi làm cụt hứng, có điều cái này tôi nói chưa rõ, tất cả đều do tâm trạng của tôi.”

“Thời gian cùng với anh dài nhất là bao lâu?” Lâm Uyển bắt chấp việc chọc tức hần, mạo hiểm tiếp tục hỏi.

Vậy mà Trần Kinh lại nghiêm túc suy nghĩ một lúc, rồi hần nói: “Không nhớ rõ, chắc không quá một năm.”

Lâm Uyển nhắm tính trong lòng, một năm á, đối với người khác mà nói có lẽ rất ngắn, nhưng với cô thì quả thực là tù không thời hạn. Còn Trần Kinh đồng thời cũng đoán ra suy nghĩ của Lâm Uyển, hần bỗng lạnh mặt, nhồm dấy từ trên người cô, giọng hồ hững nói: “Cô yên tâm, không hợp tôi thì quá hai ngày là chán ngấy rồi, cô cũng không cần nghĩ nhiều về chuyện đó, có điều Lâm Uyển cô nhớ lấy, trước khi tôi bảo dừng thì cô chỉ có thể ngoan ngoãn, đừng nghĩ đông nghĩ tây, cất mấy cái suy nghĩ lệch lạc đó đi cho tôi.” Nói xong hần lật mình qua, để lại cho cô một bóng lưng lạnh lẽo.

Lâm Uyển đương nhiên sẽ không suy nghĩ về lời cảnh cáo của Trần Kinh, với cô bây giờ, ý nghĩa cuộc đời chính là chống đối hần, cho dù đầu không lại hần cũng phải khiến hần khó chịu, khiến hần phát điên. Vì vậy, đợi sau khi chỗ gãy xương khỏi hần, ý chí chiến đấu cũng đã quay về, cô lại bắt đầu chuẩn bị những kế hoạch lớn nhỏ.

Kế hoạch lớn đa số là thất bại từ trong trứng nước. Ví dụ như lúc cô ở phòng bếp nhìn thấy bình ga, trong lòng đã nghĩ nếu như thực hiện chút thủ đoạn ở đây, tên kia có thể sẽ chết bất giác trong giấc ngủ. Lúc nhìn thấy dao kéo, cô cũng sẽ tưởng tượng trong đầu bộ dạng toàn thân đầy máu của hần, thậm chí còn lên mạng tra những chỗ hiểm trên cơ thể con người, động mạch cổ là chỗ đơn giản nhất cũng là chỗ hã giận nhất, không biết cảnh máu tươi phụt ra có giống suối phun không nhỉ?

Cô ý thức được tâm lý mình đã hơi lệch lạc, nhưng cô giống như bị trúng tà, hàng ngày cứ nghĩ như vậy lại cảm thấy cực kì hả giận. Chẳng nhẽ đây cũng là một phương pháp thành công về mặt tinh thần chẳng? Cô nghi ngờ đối chiếu lại với trạng thái tinh thần hiện nay của mình, chưa biết chừng nửa đêm hôm nào đó bật dậy, ra phòng bếp xách con dao bầu, rồi cứ “mộng du” như thế mà kết liễu Trần Kinh, vậy là thành công cả về vật chất và tinh thần.

Có lẽ kế hoạch nhỏ vẫn dễ thực hiện hơn, ví dụ như, cô cố ý trang điểm thật đậm để mình trông lờ lợt hoặc kì dị, nói tóm lại là khiến người ta ngán ngẫm. Hôm trước là cả mặt xanh xanh đỏ đỏ hết như một bảng màu di động, hôm qua là trát lớp phấn dày sẫm vai Geisha Nhật Bản, hôm nay lại trang điểm mắt khói na ná gấu trúc, mang theo chút đau thương của phong cách Gothic... Ngày mai? Cô định trở thành quý hút máu cả ngày không dám nhìn ánh mặt trời...

Sau đó cô mẫn nguyện thấy Trần Kinh mắc ói như nuốt phải ruồi, kinh hãi như gặp phải quỷ, sắc mặt xám xịt lại như bị quét mực lên. Chỉ là kết cục mọi lần đều bị hần nói kháy, kéo vào phòng vệ sinh trực tiếp dùng nước lạnh rửa sạch sẽ. Tuy cô cũng phải nếm trải vô vàn đau khổ, nhưng biểu cảm kịch hóa kia của hần vẫn cứ khiến cô thực hiện kế hoạch của mình một cách say mê không mệt mỏi. Trần Kinh đã hơn một lần mắng cô ấu trĩ, phiền phức, cô nghĩ mình có thể đã nghiện tự ngược đãi bản thân rồi.

Lại ví dụ khác, Trần Kinh đã hơn một lần bộc lộ sự yêu thích của hần đối với mái tóc dài của cô. Cô cũng biết mái tóc xoắn nhẹ tự nhiên nuôi suốt nhiều năm nay của mình không hề tồi, rất nhiều người xung quanh đều thích nó, bao gồm cả Vương Tiêu, nhưng đến bây giờ, mái tóc này đối với cô đã không còn chút giá trị. Vì thế, cô dứt khoát chạy đến tiệm làm đầu đòi cắt ngắn, càng ngắn càng tốt. Thợ cắt tóc nâng mái tóc đẹp của cô lên, xót xa mãi, tiếc rằng sau đó vẫn phải thỏa mãn yêu cầu của cô. Nhìn cô gái trong gương mang mái tóc ngắn nhanh nhẹn hoạt bát, lạ lùng tới mức khiến cô hơi mất hồn, ngay sau đó lại tự nói với bản thân một cách tiếu nuối, nếu như ngắn thêm tí nữa, xấu thêm tí nữa thì tốt rồi, kết quả bị thợ cắt tóc mặt mũi hầm hầm đuổi thẳng ra ngoài.

Trần Kinh nửa đêm hôm sau mới về nhà, lúc sờ lên giường hần giật thót, còn tưởng mình uống say lên nhầm giường. Hần định thán, sau đó tóm lấy Lâm Uyển đang say giấc nồng lắc mạnh khiến cô tỉnh lại, sầm mặt hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Lâm Uyển đương nhiên biết chuyện gì, nhưng cô ngáp ngủ giả ngốc: “Ồ, cái này á, ghét nóng thì cắt thôi.”

Trần Kinh nghiêng rằng, mẹ kiếp, giờ mới tháng mấy mà đã nóng rồi, lừa nhau cái quái gì thế? Ngay sau đó hần liền hiểu ra ý đồ thật sự của cô, chẳng nói năng gì, thờ hờn hèn dè cô xuống giường, loáng cái đã xé nát bộ đồ ngủ mỏng manh. Cách hần trừng trị cô bao giờ cũng thô bạo mà đơn giản như vậy, chính là giày vò, giày vò một cách nghiêm khắc.

Ngày trước lúc thân mật, hần thích vuốt ve mái tóc dài mượt mà của Lâm Uyển, luồn qua mái tóc đen rồi lại quấn vài vòng trên đầu ngón tay. Nhìn thấy mái tóc dài xoắn nhẹ của cô trải trên gối, vài sợi quấn quanh trước càn cổ và khuôn ngực trắng như tuyết, chỉ cần hiệu quả thị giác đó đã có thể khiến cho mạch máu hần phun trào, còn tốt hơn cả uống Viagra. Đương nhiên đây chỉ là một so sánh chứ hần xưa nay không cần dùng đến món đồ chơi đó.

Bây giờ, cô đã cắt tóc ngắn, vậy hần mà vẫn cố chấp nắm lấy mái tóc ngắn của cô, dù sao cũng ngắn rồi, chẳng qua là nhổ trực rồi nuôi lại từ đầu. Nhưng hần rất nhanh đã phát hiện ra, tóc ngắn cũng có thể khiến hần hưng phấn, hoặc là vô loạn lên một hồi nhằm thỏa mãn dục vọng phá hoại, hoặc là túm lấy nó ép cô ngừng đầu tiếp nhận cái

hồn sâu của mình. Tóm lại, đối với hắn, đây là một thu hoạch không ngờ, còn đối với Lâm Uyên, lại là một lần hành động thất bại.

Người ta đều nói đàn ông có một nửa là trẻ con, đàn ông trưởng thành đã hơn ba mươi tuổi phát hiện đồ chơi mới cũng không tài nào ngủ được. Cho đến khi trời sáng, Lâm Uyên mới được thả ra, cô vô cùng sợ hãi nhưng cũng không khóc lóc, không trách móc, chỉ lạnh lùng mĩa mai: “Anh ngoài việc ức hiếp phụ nữ ra, còn có thể làm gì?”

Trần Kinh về mặt thỏa mãn, không giận dữ, cười đáp: “Việc tôi có thể làm nhiều lắm, có điều đối phó với cô một chiều này là đủ rồi.”

Lâm Uyên lườm hắn một cái, tức giận quay người đi.

Trần Kinh lúc trước đã mời khách suốt cả tối, về nhà lại “giày vò” cả đêm, dù sức khỏe có tốt mấy thì lúc này cũng đã thấm mệt. Nhưng không giống với ngày trước, sau khi phóng túng xong lập tức chìm vào giấc ngủ. Có lẽ do vừa rồi quá mức phấn khích nên lúc này một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, hắn bèn tựa vào đầu giường, châm điều thuốc, thông thả ung dung nhả ra một vòng khói.

Tác dụng quan trọng của việc hút thuốc là hưng phấn tinh thần, người vừa tỉnh táo, lí trí trước đó bị tách rời bởi dục vọng liền dần đập quay về. Hắn hồi tưởng lại căn nguyên của sự việc này, cơn giận dữ lúc ban đầu lại bùng phát. Cô gái này một lòng một dạ đối chọi với hắn, hôm nay đã cắt tóc thế này, ngày mai thì sao đây? Hắn còn thích cả bộ ngực căng tròn, vòng eo thon nhỏ và đôi chân dài của cô nữa, lẽ nào phải cắt hết đi? Mẹ kiếp, quả chưa từng gặp cô nàng nào kém thông minh thế này.

Trong ánh sáng mờ ảo, hắn thoáng thấy phía sau gáy mịn màng, mảnh dẻ của cô gái đó, nghe nhịp thở đều đặn, dường như là ngủ say rồi. Hắn nổi cáu, tung chiếc chăn trên người cô ra. Lâm Uyên bị giày vò đến gần chết, lại bị ép phải hít mấy hơi khói thuốc, oán hận đã chất đầy trong lòng, sau khi nhận thêm sự khiêu khích liền phát cáu, ngồi bật dậy vô cùng phẫn nộ hét lên: “Đã xong chưa? Có để cho người khác ngủ không?”

“Cô dựa vào cái gì mà ngủ ngon thế hả?” Trần Kinh chậm rãi phả ra từ miệng làn sương mù, hùng hồn hỏi lại.

Lâm Uyên bực tức thở gấp, đột nhiên nắm lấy gối dốc sức đập vào mặt kẻ nào đó, trong lòng tiếc nuối đây chỉ là cái gối chứ không phải đá. Vừa thấy bộ mặt làm chuyện xấu xa rồi còn dương dương đắc ý của hắn, cô liền nén giận, hận không thể cầm tờ giấy dán vào miệng hắn, không, là tìm xi măng trét lên mặt hắn, làm cho nó đông cứng lại.

Kẻ nào đó liền cướp lại chiếc gối, ném xuống đất, sau đó cánh tay dài vươn ra kéo cô vào lòng, lại dùng sức hít lấy một hơi thuốc rồi bỗng nhiên hôn vào miệng cô.

Một luồng chất kích thích đậm đặc tràn vào trong khoang miệng, rồi cứ thế xộc thẳng vào phổi, nồng đến mức Lâm Uyên ho sặc sụa, nước mắt cũng chảy ra, cô dùng sức đẩy Trần Kinh, gào lên: “Đồ biến thái!”

Trần Kinh mãn nguyện quan sát phản ứng của cô, cười một cách nham hiểm: “Chẳng qua là đòn cảnh cáo nho nhỏ, tôi mà thật sự biến thái, thì phải ấn vào đây rồi.” Vừa nói hắn vừa đồng thời ôm chặt lấy cánh tay Lâm Uyên, tay kẹp thuốc chỉ vào ngực cô. Lâm Uyên kinh hoàng trốn về phía sau, nhưng vì biên độ quá lớn, dẫn đến việc động tác giả của Trần Kinh biến thành động chạm thật, cô thấp giọng kêu lên, trên nước da trắng nõn nà lập tức xuất hiện một vết đỏ.

Lâm Uyên vội vàng che ngực lại, tức giận mắng: “Đồ điên.”

Ánh mắt Trần Kinh trầm lắng, nhưng lại cười lỗ đĩnh, lạnh nhạt nói: “Nếu cô còn can quấy nữa, tôi chẳng lẽ lại không ngại mà ‘biến thái’ một lần. Đàn bà thì có cả mớ, chơi chán rồi cùng lắm thì đổi người khác.” Dứt lời, hắn cũng không đếm xỉa tới biểu cảm của cô, dập điều thuốc, đứng dậy xuống giường, đi thẳng vào phòng tắm.

Lâm Uyên mệt mỏi ngồi đó, tay phải dừng trước ngực, ánh mắt vô cảm nhìn gạt tàn thuốc pha lê kia, cho đến khi chút đóm lửa hoàn toàn biến mất. Lúc này cô mới cảm thấy trước ngực đau rát, nhưng không thể rõ là vết bỏng ngoài da hay trái tim bên trong đang đau nhức, không phải đã tê liệt rồi? Tại sao còn biết đau.

Chương 8: Càn quấy

Chuông reo, Lâm Uyên từ trên ghế nhảy xuống, lê dép đến trước cửa, từ trong video nhìn thấy người giao hàng mặc đồng phục màu xanh. Cô mở cửa, một chàng trai với làn da rám nắng cầm theo biên lai lên tiếng: “Xin hỏi cô là Lâm Uyên? Đây là tủ lạnh cô mua ở cửa hàng chúng tôi...”

Lâm Uyên cầm biên lai định kí tên, chàng trai ngẩn ra, nhắc nhở: “Cô không nghiệm thu hàng trước à?”

“Không cần.” Lâm Uyên không ngần đầu, kí tên xoẹt xoẹt.

“Cái đó, công ty chúng tôi có quy định, khách hàng bắt buộc phải kiểm tra hàng hóa, nếu không sau này xảy ra vấn đề thì...”

Lâm Uyển nhanh nhẹn thu bút lại, nhét hóa đơn vào lòng anh ta, nói: “Yên tâm, xảy ra vấn đề cũng sẽ không tìm các anh.”

“Dạ?” Chàng trai ngạc nhiên, chưa từng gặp khách hàng nào dễ dãi như thế, chẳng lẽ đầu óc có vấn đề, xem ra không giống thế. Hai đàn anh phía sau thúc giục chàng trai: “Mau lên, lễ mễ cái gì, vẫn còn một nhà nữa kìa.”

Lâm Uyển cũng bảo: “Phải đó, tôi còn không để ý thì anh sợ cái gì?”

Chàng trai lau mồ hôi, được thôi, sợ cái gì, dù sao người móc tiền ra trả cũng không phải mình, chỗ này đều là nơi của người có tiền, người ta có tiền thì muốn làm thế nào chả được, kể cả có rài tiền khắp nơi thì điều đó cũng không liên quan đến mình, cùng lắm thì mình chạy phía sau nhặt lên thôi.

Tủ lạnh được khiêng vào trong, để đâu đây, Lâm Uyển chỉ ngay chính giữa phòng khách, nói: “Để đây đi.”

Lúc này ba người đều ngẩn ra, chàng trai còn định lên tiếng, Lâm Uyển khua tay, sốt ruột nói: “Mau để ở đây đi, tôi còn có việc bận nữa.” Thế là, thứ đồ kèn càng như vậy đã đứng thẳng giữa phòng khách.

Lúc ba người xuống tầng còn lăm băm, “Suy nghĩ của người có tiền thật khó giải thích”, “Phải đó”, “Nếu ai cũng thế thì chúng ta bớt phiền phức bao nhiêu rồi, không phải vậy sao?”

Lâm Uyển trở về phòng, tiếp tục lên mạng, mua hàng, đợi chờ đến.

Buổi tối Trần Kinh về nhà, vừa vào cửa đã giật thót. Trong phòng khách đầy ắp đồ đạc, đều là những thùng các tông và xộp giấy cỡ đại, cao có thấp có, dài có ngắn có, như là Stonehenge^[1] vậy. Hắn cẩn thận nhìn lại, tủ lạnh, máy giặt, điều hòa, máy tính để bàn, lại còn có cả máy rửa bát... Cách sau những chướng ngại vật, hắn nhìn thấy cô gái kia nghênh ngang ngồi trên ghế sofa, trong tivi không biết đang phát chương trình gì, chỉ nghe thấy từng tràng cười ngây ngô.

[1] Stonehenge: là một quần thể đá chông ở Anh, bao gồm các khối đá có kích thước khổng lồ.

Nếu không phải nhìn thấy Lâm Uyển, Trần Kinh còn tưởng mình vào nhầm nhà. Hắn tức sôi máu, lách qua đống chướng ngại vật nặng nề, tiến lại gần đứng trước mặt Lâm Uyển, sầm mặt hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Lâm Uyển ngẩng đầu, diếc không sợ súng, đáp: “À? Ồ, tôi mua chút đồ.”

Trần Kinh tức đến mức nghiêng răng ken két, chỉ vào căn phòng chất đầy đồ đạc cỡ đại, hỏi lại: “Đây mà gọi là một chút đồ?”

Lâm Uyển không thèm ngẩng đầu, mắt dán vào chương trình văn nghệ tổng hợp trên tivi, âm ừ một tiếng như có như không.

Trần Kinh thấy bộ dạng hờ hững đó lại càng tức giận, chỉ vào mũi cô chất vấn: “Lâm Uyển, cô rốt cuộc muốn ra sao hả?”

Lâm Uyển ngẩng đầu, dường như vô cùng kì lạ bởi sự tức giận của hắn, vô tội nói: “Không phải anh nói tiền trong thẻ tùy tôi sử dụng, muốn mua gì thì mua sao?”

Trần Kinh điên tiết: “Mẹ kiếp, mua cả một đống, có phải ngày mai còn định mua bom nguyên tử làm nỏ tung chỗ này của tôi không hả?”

Lâm Uyển hình như bị ba chữ kia làm cho giật mình, trợn mắt nhìn hắn, bỗng nhiên nhỏ tiếng lẩm bẩm một câu, Trần Kinh không nghe rõ, bực mình hỏi: “Cô nói cái gì?”

“Không đủ tiền.”

Trần Kinh nghẹn ứ họng, suýt chút nữa tự làm mình ngạt chết. Hắn chỉ vào trán Lâm Uyển đẩy rồi lại đẩy, thờ hờn hờn nói: “Được, cô to gan lắm.” Vừa quay đầu lại nhìn đống đồ đạc tùm nãm tùm bầy, nãm ngồn ngang trên mặt đất, hắn càng thêm bức xúc, lấy điện thoại ra gọi cho thư ký: “Cô mau tìm hai chiếc xe chở hàng tới đây, nhà tôi bên này có đồ, chuyển đi cho tôi.”

Thư ký đầu dây bên kia còn liều lĩnh hỏi: “Bây giờ sao ạ?”

“Bây giờ, ngay lập tức.”

Trần Kinh cúp máy, nhìn thẳng vào cô nàng đứng dậy định chuẩn kìa, hắn quát to: “Đứng lại.”

Lâm Uyển đứng lại, hắn tiếp tục hỏi: “Đi đâu?”

“Đi ngủ.”

Hắn sai bước tiến tới đứng trước mặt, cúi thấp đầu nhìn cô, u ám nói: “Biển chỗ này thành một đồng lộn xộn còn muốn đi ngủ?”

Lâm Uyên cúi đầu rầu rĩ nói: “Không phải anh tìm người xử lí rồi sao?”

Trần Kinh lại bắt đầu thờ dốc, cô nàng này thật muốn làm hắn tức chết mà, hắn mệt cả một ngày, về nhà lại gặp phải cảnh tượng này, ngay cả chỗ để chân cũng không có, lúc này mới thực sự gọi là “bức bối”. Mẹ kiếp, lại ghen ở chỗ hòng rồi.

Cảnh giới tối cao của sự phẫn nộ là gì? Trần Kinh không hề biết, bởi vì vẫn chưa có người dám thách thức giới hạn của hắn. Nhưng lúc này, dường như hắn đã hơi cảm thấy đỉnh điểm, sau đó... sau đó hắn liền bùng phát sự phẫn nộ của mình. Hắn kéo tay Lâm Uyên đi đến trước một chiếc thùng các tông cao bằng hắn, hắn nói như đang tán gẫu với cô: “Nhìn xem cô đã mua những gì? Ồi, đây là tủ lạnh à, còn Siemens, hàng hiệu thế giới, công nghệ làm lạnh số một, hay là chúng ta thử xem?”

Lâm Uyên nghe thấy ngữ điệu quái gờ của hắn liền cảm thấy vô cùng sợ hãi, vừa nghe thấy “thử xem” lại càng có cảm giác xấu, quả nhiên lại nghe hắn tiếp tục: “Dùng dụng cụ này nhét cổ vào chắc là đủ.”

Trần Kinh dứt lời liền kéo cô đi qua bên cạnh, tầm tắc: “Đây là cái gì? Máy giặt à, đồ của Haier không tồi, hay là quăng cô vào trong khuấy thử nhé? Xem xem khả năng đánh bay vết bẩn ra sao?”

Sau đó hắn đột nhiên quay đầu hỏi: “Cô mua máy hút bụi chưa?”

Lâm Uyên không rõ lý do, lắc đầu, Trần Kinh dường như tiếc nuối thờ dài, tự nói: “Sao lại chưa mua cơ chứ, đầu óc cô ngớ ngẩn như vậy mà không thể chốc chốc hút cho vài cái.”

Lâm Uyên cảm thấy khó hiểu, “máy hút bụi” và “đầu óc ngớ ngẩn” có quan hệ gì? Sau đó nhìn người bên cạnh, cô bỗng hoảng sợ, câu này câu kia của hắn, hình như hơi thần kinh rồi. Cô lại ngẩng đầu, liền thấy hắn đang giận dữ nhìn chằm chằm chiếc tủ lạnh, ánh mắt đỏ sặc bén đến mức dường như muốn xuyên thùng vài lỗ chiếc thùng giấy lớn.

Lâm Uyên bỗng dựng tóc gáy, nghĩ lại hắn nói muốn cho cô vào trong tủ lạnh thử đóng băng, toàn thân cô liền nổi da gà, nhìn hắn tức đến thế này, không chắc hắn sẽ làm ra chuyện gì. Không ngờ cô đã thật sự ngớ ngẩn rồi, sao lại nghĩ ra phương pháp ngốc nghếch nhằm khiến hắn căm ghét cô như vậy, tác dụng của sự căm ghét chưa đạt được, trái lại đã thành công trong việc chọc giận hắn rồi. Thêm nữa gần đây cô vẫn hay ngớ ngẩn, nhưng bây giờ thì không, cho nên cô sợ hãi. Bàn tay vẫn bị hắn nắm chặt, cô muốn thu lại nhưng hơi cử động liền bị hắn nắm càng chặt hơn.

Trần Kinh bỗng quay đầu lại, dùng ánh mắt nóng rực như que hàn nung đỏ nhìn cô. Cô thấy tim đập thình thịch, cảm giác gương mặt mình sắp bị bỏng luôn rồi.

Trần Kinh nhìn cô rồi lại nhìn tủ lạnh, thờ hờn hờn. Trong đầu Lâm Uyên bỗng hiện lên ánh sáng diệu kì, chắc là vì tủ lạnh được đóng gói quá chặt, nhất thời không mở ra được. Sau đó cô lại lần nữa ngớ ngẩn nhớ đến câu chuyện cười nọ, đem voi nhét vào tủ lạnh tổng cộng có mấy bước... Có lẽ là cô quá căng thẳng rồi. Ý nghĩ buồn cười này vừa xuất hiện cô liền không thể khống chế cười ra tiếng, người đàn ông bên cạnh nhìn qua, ánh mắt vẫn bùng bùng lửa giận.

Lâm Uyên đột nhiên muốn cười to, vì cô nhận thấy mình hôm nay không chỉ chọc giận Trần Kinh, hơn nữa còn chọc giận một cách cao độ. Thấy vẻ mặt hắn sau khi trở về, còn nói một đồng những lời lẽ khó hiểu kia, và cả bộ dạng đành chịu bó tay bây giờ khi phải đối diện với chiếc thùng giấy lớn cao bằng cả một người này. Từ trước đến nay hắn là loại người nói sao làm vậy, giờ giống như một đứa trẻ bất lực, hắn chắc đã thật sự tức đến mức hồ đồ rồi.

Nghĩ tới đó, cuối cùng cô chịu không nổi liền cười, cười thành tiếng, cười đến gập cả lưng, như nghe thấy một câu chuyện cực kì buồn cười vậy. Không phải sao, người đàn ông muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, một tay che trời, đôi trắng thay đen này, lại có thể bị cô làm cho tức đến ngốc nghếch, không phải là câu chuyện cực kì buồn cười sao?

Trần Kinh không hiểu nổi, nhìn cô gái đang một tay ôm bụng, cười đến đứt hơi, ngay sau đó mặt hắn sa sầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ kiếp, Lâm Uyên, cô điên rồi à?”

Lâm Uyên ngẩng đầu dậy, cười đến chảy cả nước mắt. Cô chỉ vào người đàn ông sắc mặt đang xám xịt, tức cười nói: “Đúng đó, tôi điên rồi, anh ngốc thế, ha ha ha ha...”

Tivi ở bên kia vẫn đang bật, lúc này người dẫn chương trình ngốc nghếch kia cũng bắt đầu cười ha ha, cùng với giọng cười khanh khách của Lâm Uyên, lại thêm cả thùng giấy lớn nhô đầy cả phòng khách này, càng hiện rõ sự hài hước khác thường, tràn đầy ý châm biếm. Đối tượng bị châm biếm là ai? Trần Kinh đương nhiên không chịu thừa nhận, nhưng cô nàng Lâm Uyên đáng chết này không ngừng cười hắn, cứ như mấy kiếp rồi chưa được cười vậy, thái dương hắn lại bắt đầu giật liên hồi.

Ánh mắt Trần Kinh lạnh lùng, chừi mắng: “Đồ điên!” Sau đó chẹn ngang cô gái trước mặt chống tay vào tủ lạnh, mạnh mẽ định hôn lên môi.

Lâm Uyên nghiêng mặt tránh, giễu cợt nói: “Tôi mà bị điên, cũng là anh bắt tôi điên.”

Trần Kinh không nói gì thêm, quyết tâm phải hôn cô bằng được, hoặc là phải lấp kín được cái miệng lái nhái không nghỉ của cô. Lâm Uyên tránh không kịp, cuối cùng đành để hân đạt được ý đồ. Đây không phải hôn, mà là nuốt như sói. Cô nhớ đến cảm giác Vương Tiều hôn cô ngày trước, dịu dàng như vậy, vẫn vương như vậy, hết như ăn chocolate, ngọt ngọt, mềm mềm, sau khi kết thúc còn lưu lại ý vị sâu xa nơi đầu môi chót lưỡi. Nhớ tới Vương Tiều, lòng cô lại đau, cô cảm thấy mình đã mắc bệnh vô phương cứu chữa, chỉ có cách dùng công việc và tranh đấu với người nào đó để tạm thời làm tê liệt bản thân. Nhưng sau khi sự tê liệt trôi qua, cảm giác đau đớn kia trái lại còn tăng lên gấp bội.

Bỗng một tiếng “Bang” lớn vang lên, làm hai người đều giật mình, cơ thể cũng nghiêng ngả theo. Thì ra là tủ lạnh bị xô phải, may mà còn có chiếc máy giặt đang trụ phía sau, nếu không hai người chưa bị sợ chết thì tầng dưới chắc cũng bị sợ chết rồi. Cơ thể hai người vẫn chồng lên nhau, miệng cũng vẫn kề miệng. Trần Kinh chớp chớp mắt, thả lỏng bụng cô ra, sau đó hân thở sâu đứng thẳng dậy, kéo Lâm Uyên lên, dắt cô bước nhanh mấy bước, rồi đẩy cô vào tường.

Lâm Uyên đầu ong ong, suýt chút nữa thì bị xô gãy xương sống, cô bắt lực than thở, tên này lại bắt đầu phát cuồng rồi. Trần Kinh dữ dội hôn cô một lúc, thờ hồng học nói: “Không phải cô muốn ngủ sao, bây giờ chúng ta sẽ ngủ.” Nói rồi hân liền kéo váy ngủ của cô, Lâm Uyên bị kẹp giữa cơ thể người đàn ông và bức tường, đường khí trong phổi đều đã bị vắt kiệt, chút sức phản kháng cũng không có. Cô rơi vào thế bị động, hết như một tiểu bản bướm bướm bị đóng đinh lên tường.

Trần Kinh cười đồ cô xuống, rồi lại kéo khóa quần âu của mình, miệng không khép lại: “Coi như tôi đã chiếm lợi thế, mẹ kiếp, cô cứ thích tìm đến chỗ chết, chết rồi qua chẳng có gì thú vị, tôi sẽ khiến cô sướng muốn chết.”

Lâm Uyên chớp chớp đôi mắt khô khan, bắt lực nghĩ, bắt luận làm loạn như thế nào thì đến cuối cùng, chung quy vẫn là một kết cục, chính là bị quấy rối thân thể, thật là vô nghĩa.

Đúng lúc Trần Kinh chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa xong, chỉ thiếu một hành động cuối cùng, bỗng nghe thấy tràng cười quái gở đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả tiếng chuông dữ lúc nửa đêm, sợ đến mức hân lạnh cóng người, đang hùng dũng oai vệ tấn công liền lập tức ngừng lại. Lâm Uyên cũng giật nảy, cô vốn đã bị ép chặt, chỉ có khí tiến vào mà không có khí thoát ra, đúng lúc hơi thở yếu ớt thì bị làm cho kinh hãi, dây thần kinh thiếu chút nữa đứt phụt. Hai người trừng trừng nhìn nhau, âm thanh này không giống như tiếng phát ra từ tivi, Lâm Uyên mặt tái mét, còn trắng bệch hơn cả giấy dán tường phía sau. Người đàn ông gia trưởng - Trần Kinh lập tức tỉnh ngộ, trầm giọng an ủi: “Đừng sợ.”

Lâm Uyên khẽ gật đầu.

Âm thanh khiến người khác khiếp sợ vẫn cứ tiếp tục vang lên, như bị thúc giục. Trần Kinh quay đầu nhìn lướt qua tivi, bên đó đang phát quảng cáo, tuy là quảng cáo băng vệ sinh, miễn cưỡng coi đó là quảng cáo “đắm máu”, nhưng cũng sẽ không lòng loại âm thanh kì dị đó vào. Hân cẩn thận lắng nghe, tiếng đó có vẻ là từ ngoài cửa truyền đến...

Lâm Uyên run bần bật, Trần Kinh vô thức ôm chặt lấy cô, còn khẽ vuốt lưng cô trấn an. Bỗng cô nói nhỏ: “Có thể là chuông cửa.”

“Cái gì?”

“Chuông cửa.” Lâm Uyên cắn môi, mặt tái mét: “Tôi... mới đổi.”

Trần Kinh nhìn ánh mắt cô, thoát cái đã thay đổi, vừa nãy còn là làn nước êm dịu, lập tức biến thành xoáy nước cuộn trào, hơn nữa còn mang theo cả mảnh băng sắc nhọn, nhìn xuyên thủng cả con người người đối diện.

Âm thanh đó cứ vang lên không chịu buông tha, Trần Kinh thờ hồn hồn thà cô ra. Hân đang định nhắc chân, cúi đầu nhìn thấy sự thảm hại của mình, vốn mặt mũi đã xám xịt, giờ lại càng tối sầm lại, tối đến mức Lâm Uyên cũng không dám nhìn hân.

Trần Kinh mở cửa với sắc mặt không hề vui vẻ, gương mặt mệt mỏi thêm phần mù mịt của cô thư ký xuất hiện, phía sau còn có hai thanh niên khỏe mạnh. Trần Kinh chỉ nói một câu: “Toàn bộ mang hết đi cho tôi, một thứ cũng không được sót.” Sau đó liền nghiêm mặt đi vào phòng vệ sinh.

Lâm Uyên bên này nhân lúc Trần Kinh đi mở cửa đã nhanh chóng chỉnh lại áo quần, chui vào phòng ngủ. Cô co rúm trong chăn, nghe thấy tiếng đi lại chuyển đồ trong phòng khách và tiếng nước chảy ào ào trong phòng vệ sinh. Cô vẫn chưa gạt bỏ được hoàn toàn sự khiếp sợ ban nãy, nghĩ đến tai họa mình sắp phải đối mặt, cô lại càng buồn rầu. Chẳng qua là lúc cô tải về tiếng chuông, nghe đoạn mở đầu hoàn toàn không biết hiệu quả lại chấn động thế này.

Một lúc sau, cửa chính đã đóng lại, sau đó cửa phòng vệ sinh mở ra. Trần Kinh đang quần khăn tắm xuất hiện, sắc mặt vẫn u ám, nói: “Còn không mau chỉnh lại cái tiếng chết tiệt đó?”

Trần Kinh gầm lên giận dữ, Lâm Uyên thoát cái gát chân ra, đứng dậy xuống giường, đến dép cũng không xỏ, liền chạy ra khỏi phòng ngủ. Những chướng ngại vật trong phòng khách đã được loại bỏ, trông càng thêm trống trải. Cô đổi lại tiếng chuông ban đầu, rồi uể oải đi tới sofa, cụt hứng ngồi xuống. Tivi vẫn chưa tắt, cô cầm điều khiển lên, chỉnh lại tiếng cho nhỏ một chút, mơ màng xem một lúc, sau đó úp mặt vào đầu gối, hai tay túm lấy tóc, nói nhỏ: “Lâm Uyên, mày đang làm gì thế hả? Nhìn mày bây giờ xem, thật là ngu ngốc.”

Đợi đến lúc cô không chế lại cảm xúc, tắt tivi, mệt mỏi đi về phòng ngủ, Trần Kinh đã quay lưng lại phía cô ngủ say. Cô trèo lên giường, vén một góc chăn lên rồi nằm vào, quay lưng lại với người đàn ông kia, cuộn tròn người lại, hòa mình vào bóng tối.

Không biết bao nhiêu lâu đã trôi qua, lúc cô sắp chìm vào giấc ngủ, bỗng có một cảm giác đè nén nặng trĩu quét qua, một giọng nói hung dữ vang lên trên đầu: “Lâm Uyên, hôm nay nếu cô làm tôi tức phát bệnh, tôi nhất định sẽ làm thịt cô.” Trong mơ màng, cô còn nghe thấy cả tiếng nguyền rủa.

Nửa người dưới bắt đầu đau nhức kịch liệt, đau đến mức cô phải tỉnh ngay dậy, sau đó từng cơn đau nhức lại càng trở nên rõ rệt. Phần thắt lưng bị bàn tay hệt như chiếc kim sắt nắm chặt lấy, lực mạnh đến mức dường như muốn bẻ gãy sự sống của cô, sau lưng bị nhét vào một chiếc gối, hần mỗi lần đều xâm nhập một cách mạnh mẽ, dường như muốn xuyên thủng cô, giẫm nát cô vậy.

Lâm Uyên lặng người nghĩ, nếu như thật sự dọa hấn phát bệnh, có phải mình đã không đau như thế này rồi? Không đúng, như vậy thì mình chắc chắn không sống nổi, hần nhất định sẽ treo mình lên đánh cho một trận, sau đó vứt từ cửa sổ xuống, hoặc là cứ thế xé mình ra rồi nhét vào tủ lạnh ướp đá.

Ngày hôm sau là Chủ Nhật, trong phòng bếp, đi giúp việc đang làm bữa sáng. Từ khi Lâm Uyên hồi phục, cô đã đòi Trần Kinh cho cô giúp việc đa chức năng kia nghỉ, lại tìm một đi giúp việc làm theo giờ, chuyên nấu cơm và dọn dẹp vệ sinh. Trần Kinh chủ yếu chỉ ăn sáng ở nhà, cô cũng gắng sức ăn tối ở ngoài rồi mới về, cho nên hằng ngày người làm công theo giờ chỉ cần buổi sáng đến làm cơm và ban ngày dọn vệ sinh là được.

Lâm Uyên mệt mỏi không muốn cựa quậy, định tiếp tục ngủ nường. Trần Kinh sau khi ngủ dậy đã tập máy chạy bộ được một hồi, sau đó đi tắm, mang theo hơi ẩm ướt tiến lại gần, kéo người trên giường dậy, sắc mặt không tốt cảnh cáo: “Lâm Uyên, nếu cô thật sự muốn chơi, tôi sẽ chơi đến cùng, nhưng tốt nhất cô nên hiểu rõ, động đến giới hạn của tôi sẽ có kết cục gì, tôi không dám chắc sau khi trò chơi kết thúc, cô còn có thể nguyên vẹn trở về.”

Nói xong những lời ác độc này, hần nói lỏng tay, cơ thể Lâm Uyên lại mềm nhũn rơi trở lại giường. Trong cả quá trình, ngay đến mí mắt cô cũng không thêm mở, im lặng hệt như chưa tỉnh. Trần Kinh nhìn cô, lại ném ra một câu: “Không cần uống thuốc, hôm qua là ngày an toàn.” Sau đó lục đục ra khỏi phòng ngủ.

Mí mắt Lâm Uyên cuối cùng cũng chịu động dậy, nhưng không mở ra. “Nguyên vẹn?” Cô sớm đã không còn nguyên vẹn nữa rồi. Cô cong người, cố gắng thu mình lại, để mình vùi trong chiếc chăn mềm mại. Cô thích trạng thái này, giống như trở về thuở sơ khai nhất của sinh mệnh, trở về bên trong cơ thể ấm áp của người mẹ. Lúc đó thật tốt biết bao, chẳng có nguy hiểm, chẳng có muộn phiền, cho dù vì không cẩn thận mà bị xảy thai, mình cũng không cảm thấy đau. Người người đều bảo thế giới bên ngoài rất tuyệt vời, nhưng thế giới bên ngoài này với cô, thật chơi vơi biết bao.

Sau ngày hôm đó, Trần Kinh biến mất. Lâm Uyên ác ý đoán rằng, có thể hần đã gặp trở ngại ở phương diện nào đó, phải lên lút đi khám bác sĩ. Đương nhiên còn có một khả năng nữa, đó chính là hần đã hết hứng thú với cô. Loại người giống như hần đều cả thèm chóng chán, cô mới nói cũ cả. Lâm Uyên nhớ hần từng nói, mỗi thời kì chỉ có một người phụ nữ, không hiểu sao cô rất tin tưởng vào câu nói này, vì thế cô nghĩ chắc mình có lẽ đã được an toàn. Thế là, vào ngày thứ bảy mà Trần Kinh biến mất, cô liền tự ý quyết định trở về căn nhà nhỏ của mình.

Mấy ngày nay cô cũng rất bận, trở lại làm việc ở công ty, bị đồng nghiệp thay phiên mời cơm, nói là để chúc mừng cô bình phục. Nhưng cô luôn cảm thấy thái độ của mọi người với mình khác lạ, hình như có thêm một thứ gọi là “niềm nở”. Cô cảm thấy buồn bực, con người tên Trần Kinh này, giống y như một chậu mực nước gội từ trên trời xuống, nhuộm đen hoàn toàn thế giới của cô.

Còn nữa, trước khi hần không có căn cứ mà “biến mất” lâu như vậy, lúc nào cô cũng phải bịa đặt cả đồng lý do, cô thấy mình có lẽ sắp biến thành kẻ nói dối chuyên nghiệp. Bây giờ đã lấy lại sự tự do, cô phải mau chóng đi trình diện khắp nơi thôi.

Gọi điện thoại cho Mễ Lan, giờ cô mới biết Tiền Gia Vĩ do nát rượu nên gan bị tổn thương, gần đây toàn phải nằm viện. Mễ Lan ngồi trong tiệm cafe đối diện bệnh viện, thờ ngẩn than dài: “Lần trước bị mình làm rùm beng như vậy, công việc của hần cũng mất luôn rồi, mình lại muốn ly hôn, hần cứ luẩn quẩn nghĩ ngợi nên uống rượu suốt thôi, uống mãi rồi tự khiến bản thân thành ra thế này... Nói thật lòng, hần đối xử với mình không tệ, mình đây có hơi ham hư vinh, bình thường tiêu tiền như nước, hần ngay đến một câu một chữ cũng không trách mắng. Lần này, haiz, hần nói kiếm được khoản phần trăm lợi nhuận ấy sẽ có thể mau chóng trả hết tiền nhà...”

“Uyển Uyển, có phải mình quá kém cỏi, bị người ta lừa rồi mà vẫn nói giúp người ta, cậu đừng chê cười mình...”

Ánh mắt Lâm Uyên bỗng trở nên u ám. Cô nghĩ, mình có tư cách gì mà chê cười cậu chứ?

Cô cũng không biết nên an ủi Mễ Lan thế nào, mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, ai cũng có vấn đề khó khăn của mình. Họ đều trưởng thành cả rồi, sớm đã không còn là những cô bé vô ưu vô lo trên ghế nhà trường ngày xưa nữa. Hiện thực cuộc sống có những việc buộc con người ta phải đầu hàng, cũng có những thứ tâm tối hiểm nguy. Điều duy nhất ta có thể làm, chính là đừng cảm, đừng cảm mà đối mặt với chúng.

Từ biệt Mễ Lan xong, Lâm Uyên vô định bước đi trên con phố dài. Lúc này cô mới phát hiện, cây cối hai bên đường trước kia tro trụi nay đã phủ xanh sắc lá, sức sống tràn trề, thì ra mùa xuân đã đến. Mùa xuân phương Bắc vẫn rất lạnh, gió to, thỉnh thoảng còn có bão cát quét qua, nhưng chút bất tiện còn con ấy chẳng thể nào ngăn cản nhìn thấy mình và Vương Tiêu ngày trước. Lúc đó họ thường xuyên đến đây đi dạo, Vương Tiêu rất tuấn tú, ăn mặc tùy tiện cũng rất đẹp trai. Khi ấy cô còn nói, đợi sau này có tiền rồi, cô sẽ mua hết tất cả quần áo về nhà, mỗi ngày một bộ, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày không trùng nhau...

Đi tiếp về phía trước là khu phố thương mại, Lâm Uyên tạt qua dạo chơi, hai bên đường đều là những cửa hàng chuyên về quần áo, phụ kiện. Nhân viên trẻ đứng trước cửa gạo to, đủ các loại ưu đãi giảm giá. Cô lướt qua từng cửa tiệm, lúc đi ngang qua cửa hàng bán đồ thể thao, cô bỗng dừng lại, ngắm những người trẻ tuổi đi ra đi vào, dường như nhìn thấy mình và Vương Tiêu ngày trước. Lúc đó họ thường xuyên đến đây đi dạo, Vương Tiêu rất tuấn tú, ăn mặc tùy tiện cũng rất đẹp trai. Khi ấy cô còn nói, đợi sau này có tiền rồi, cô sẽ mua hết tất cả quần áo về nhà, mỗi ngày một bộ, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày không trùng nhau...

Lâm Uyên cuối cùng đi vào cửa hàng trước mặt, chọn vài bộ trang phục mùa xuân màu sắc tươi sáng. Cô còn đặc biệt mua một chiếc áo gió màu đỏ, nghe nói màu đỏ có

thê tránh tà ma. Lúc cô xách mấy chiếc túi giấy trở về, mặt trời chiều đã ngả về Tây, vừa đi đến tầng dưới nhà mình, lão Lý toàn thân mặc đồ đen đã mau chóng ra đón cô, gương mặt không chút biểu cảm, nói: “Trần tiên sinh bảo tôi đến đón cô, buổi tối có một bữa tiệc quan trọng.”

Lâm Uyển ngẩng người, tình huống gì thế này? Cô biết, Trần Kinh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình, nhưng mà “bữa tiệc”? Lê nào là Hồng Môn Yến^[2]? Không đúng, loại tàn binh bại tướng như mình đây sao có thể khiến hần phải làm to chuyện như thế? Có lẽ chỉ là tô vẽ thêm cho hần mà thôi, nghe nói người có tiền lúc ra ngoài đều phải đắt theo bạn gái... Cô im lặng một lúc, nói: “Tôi lên cất đồ trước đã.”

[2] Hồng Môn Yến: Ý nói mượn danh nghĩa bữa tiệc để hạ sát.

Chiếc xe dừng lại trước cửa một cửa hàng thời trang sang trọng, nhân viên cửa hàng gương mặt tươi cười, ngọt ngào đón Lâm Uyển vào trong, sau đó bắt đầu bận bịu với việc trang điểm, làm tóc, chọn quần áo. Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên nhận được sự đối đãi như với công chúa, tuy nhiên cô cảm thấy mình càng giống với con rối bị người ta giật dây hơn.

Hai, ba nhân viên cửa hàng bận rộn vây lấy cô, miệng cũng không rảnh rồi, liên tục khen ngợi: “Lâm tiểu thư có làn da thật đẹp, còn đẹp hơn cả trang điểm.”

“Đáng người cô thật đẹp, mặc số nhỏ vừa khít.”

“Phong thái cũng tuyệt.”

“Trần tiên sinh thật có mắt nhìn.”

Liên tiếp liệt kê những cái tốt, cái đẹp, nghe đến câu cuối cùng, Lâm Uyển cười nhạt trong lòng, đây mới là trọng điểm. Từ trước đến giờ cô chẳng thấy mình có nhiều cái đẹp đến thế, mấy cô gái này cũng chưa chắc đã thua kém so với cô. Nói đi nói lại, còn không phải vì người đàn ông đó hay sao. Haiz, cô thật sự không thích những nơi kiểu này, lại càng không thích những người đạo đức giả như bọn họ.

Tuy người không ra làm sao, nhưng con mắt và tay nghề quả không tồi. Sau một hồi bận rộn, Lâm Uyển từ đầu đến chân thay đổi hoàn toàn, đẹp đẽ mà không khoa trương, váy liền Cashmere màu trắng, để lộ ra đôi chân nhỏ mảnh mai trắng tấp, mái tóc ngắn được tạo hình một cách khéo léo xinh đẹp, cổ đeo chiếc vòng ngọc trai hạt tròn đáng yêu, chiếc thắt lưng bản rộng màu vàng ánh kim quấn quanh vòng eo thon thả ăn ý với đôi giày da cùng màu. Ngoài một chiếc xắc tay xinh xắn màu ngọc trai ra, cũng không có chi tiết nào thừa thãi, vừa khéo thể hiện rõ nét giản đơn, thuần khiết của cô.

Đã rất lâu rồi Lâm Uyển chưa mặc màu trắng, trong tiềm thức cô thấy mình không xứng với nó. Cho đến hôm nay, nhìn mình trong gương vẫn trong sáng và xinh đẹp, cô khó tránh khỏi thất thần. Lâm Uyển khẽ cười, buổi chiều còn ở trên phố oán trách cuộc đời, nhanh như vậy mình đã mặc chiếc váy này lên người rồi.

Đến khách sạn, Lâm Uyển được bồi bàn dẫn xuyên qua đại sảnh xa hoa lộng lẫy, đi thang máy lên căn phòng trang hoàng cầu kỳ, trên đường thu hút rất nhiều ánh mắt ngạc nhiên, cô hơi bối rối, nhưng vẫn bất giác thẳng sống lưng.

Lên đến căn phòng trên đỉnh tòa nhà, vừa bước vào cửa, âm thanh huyền ảo bỗng im bật, còn chưa đợi cô xem rõ tình hình cụ thể, đã nghe thấy một giọng nũng nịu oán trách: “Anh Ba, anh quá đáng rồi nha, rõ ràng em mới là nhân vật chính của ngày hôm nay mà, sao anh lại giành mất sự nổi bật của em vậy?”

Lâm Uyển lướt nhìn tổng thể. Đại khái có mười hai, mười ba người, nam nhiều nữ ít, ai cũng ăn mặc đẹp đẽ chỉnh tề, đáng vẻ như được sống trong nhung lụa giàu sang. Sau đó cô nhìn thấy Trần Kinh ngồi ở trong cùng, hần mặc bộ âu phục màu xám bạc, cô liền bình thần đi về phía hần.

Trần Kinh nhìn thẳng cô, đợi cô đi đến gần, hần kéo cô để cô ngồi xuống chỗ trống phía bên trái. Tiếp sau, cánh tay ấy liền vát lên vai cô, nhiệt độ của lòng bàn tay đủ để xuyên thấu qua lớp vải, khiến Lâm Uyển rất không thoải mái. Nhưng cô vừa mới chựa quay, đối phương lập tức dùng sức kéo vào, vừa giống như vô cùng thân thiết, lại như đang cảnh cáo, cô đành phải coi như không có gì. Hình như cô nghe thấy xung quanh vang lên một loạt tiếng hít sâu, đặc biệt là người đàn ông phía bên trái cô phát ra âm thanh rõ ràng nhất, thậm chí cô còn nghe thấy từ trong miệng anh ta phát ra tiếng chẹp chẹp. Xem ra sự xuất hiện của cô thật khiến người khác hiếu kỳ...

Trần Kinh lúc này mới cười cười phản đối, trả lời câu nói vừa nãy của cô gái: “Không phải nói đón sinh nhật cùng với các ông già này khiến em chẳng có hứng thú gì, anh mới tìm cho em một cô gái đến làm bạn, không phải sao?”

Cuối cùng Lâm Uyển đã hiểu, tính cả cô là mười bốn người, bao gồm cô chỉ có ba người là phụ nữ, mà cô gái vừa nói kia lại ngồi bên phải Trần Kinh.

“Nhưng cũng không cần phải đẹp thế chứ, làm em cũng không sánh được rồi.”

Khá khen cho cô tiểu thư yêu kiều nhanh nhẹn nhanh miệng, Lâm Uyển không khỏi nhìn về phía đối phương. Cô gái thanh tú kia đang nháy mắt với mình, xem ra là đáng vẻ rất dễ chịu.

“Đẹp sao? Để anh xem thử.” Trần Kinh làm ra vẻ ngạc nhiên, nghiêng đầu ngắm Lâm Uyển, rồi hần cười ha ha nói: “Ừ, chính đồn lại nhìn cũng tạm ổn.”

“Ha ha, A Kinh, còn chưa giới thiệu cho mọi người vị tiểu thư này là ai nhé.” Lúc này một người đàn ông phía đối diện mở lời.

“Xem tôi này, quên cả chuyện chính, giới thiệu cho mọi người một chút, đây là Lâm Uyên.” Trần Kinh nói xong, quay sang nói với Lâm Uyên: “Đây đều là bạn bè cùng chơi với tôi từ nhỏ đến lớn.” Lâm Uyên chỉ khẽ cười mỉm, gật đầu với mọi người.

Trần Kinh tiếp đó lại với tay vỗ vỗ bả vai cô gái bên phải hắn, trêu đùa nói: “Con nhóc này là em gái tôi, Trần Tây, ‘Tây’ trong ‘Đông Tây’, hôm nay là ‘thượng thọ’ hai mươi tuổi của nó.”

Thấy ánh mắt cô gái đó mong đợi nhìn mình, Lâm Uyên cười thân nhiên, nói: “Sinh nhật vui vẻ!”

Trần Tây liền cười hi hi trả lời: “Cảm ơn, chị thật xinh đẹp, chị là người phương Nam à?”

Lâm Uyên nghe vậy, ánh mắt u ám, thờ ơ đáp: “Cứ cho là vậy đi.”

Nhưng Trần Kinh bên cạnh tiếp lời: “Cha cô ấy là người phương Nam, mẹ là người phương Bắc.”

“Oa, chẳng trách, thì ra là người lai Nam Bắc.” Trần Tây kinh ngạc cảm thán, khiến mọi người cười ha ha.

Lâm Uyên không cười, cô chỉ vô cùng ngạc nhiên vì Trần Kinh lại có thể biết những điều này. Nghĩ lại thì hắn ta cả ngày tính toán trăm phương nghìn kế hại người, đương nhiên sẽ điều tra được tình hình của cô. Trên thực tế, tuy cha cô là người gốc phương Nam, lúc nhỏ cô cũng sống ở vùng núi Ngõ Nùng Nhuyễn Ngừ^[3] ấy mấy năm, nhưng cô chưa bao giờ tự cho mình là người phương Nam, thậm chí còn không giữ lại chút giọng địa phương nào.

[3] Ngõ Nùng Nhuyễn Ngừ: Ngôn ngữ địa phương, hay còn gọi là “Tiếng Giang Nam”, “Tiếng Giang Triết”; thường được sử dụng ở Triết Giang, Giang Tô, Thượng Hải, An Huy, Giang Tây, Phúc Kiến.

Trần Kinh hiển nhiên không biết những điều người bên cạnh hắn đang nghĩ, hắn còn mãi đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình. Nói thật lòng, hắn cũng kinh ngạc bởi màn xuất hiện vừa nãy của Lâm Uyên. Lúc cô vừa bước vào, hắn liền ngừng thở, dường như nhìn thấy một bông hoa nhài trong lành tự nhiên, ha ha, bông hoa trắng nhỏ xinh của hắn.

Mấy ngày nay hắn luôn ở lại căn hộ riêng của mình, một mặt là vì công việc bận bịu, mặt khác, Lâm Uyên ồn ào khủng khiếp, hắn tìm đàn bà để hưởng thú vui chứ không phải để khiến mình thêm ngột ngạt. Cho nên, muốn đối phó với hòn lửa nhỏ Lâm Uyên này, biện pháp xử lí của hắn chính là phớt lờ cô, để cô tự sinh tự diệt.

Chiều nay ở công ty, hắn đột nhiên nhớ đến cô, đúng lúc Trần Tây đón sinh nhật, hắn liền gọi cô tới, mà hiếm khi cô chẳng hề cau có, chẳng hề quai gở, lại còn rất phối hợp, điều này làm hắn rất vừa lòng. Nghĩ đến đây, bàn tay đang choàng trên cánh tay cô của hắn vuốt nhẹ mấy cái, nếu không phải ở đây đông người, thì hắn thật sự sẽ kéo cô vào lòng hôn cho thỏa thích. Cả mấy ngày không được thân mật với cô, bây giờ người ta thơm phức ngồi bên cạnh thế này, quả thật khó mà dằn lòng được.

Nhân vật chính của bữa tiệc “mừng thọ” hình như rất hứng thú với Lâm Uyên, liếc cô liên tục dù có ông anh chắn ngang, sau đó cười gian xảo nói với Trần Kinh: “Anh Ba, em phát hiện ra rồi, hôm nay anh mới là người đặc ý nhất, cả phòng chỉ có ba cô gái, hai người đã ngồi bên cạnh anh, ôm bên trái ấp bên phải, hưởng hết cái phúc một ông hai bà rồi.”

Trần Kinh bật cười, cầm đầu đũa gỗ gõ ngón tay nhỏ đang đặt trên bàn của Trần Tây, nói: “Biết cụm từ đấy có nghĩa gì không mà dùng lung tung, không sợ người khác cười cho à?”

Trần Tây chớp chớp mắt, rồi nói với người đàn ông trẻ tuổi đeo mắt kính phía bên phải mình: “Lý Vĩ, em nói sai rồi sao? Anh có văn hóa nhất, anh nói xem, người khác nói em không tin.”

Người đàn ông tên Lý Vĩ kia cười cười, đáp lại như gió thoảng mây trôi: “Không sai, anh lúc nào cũng ngưỡng mộ anh trai em.”

Trần Tây xoay đầu đặc ý cười với Trần Kinh: “Nhìn đi, nói rồi anh còn không thừa nhận, đừng có xem thường em, tiếng Anh của em tuy hơi kém nhưng tiếng Trung thì không thành vấn đề.”

Trần Kinh im lặng, nhưng người đàn ông bên trái Lâm Uyên lại cười tiếp lời: “Phải đó A Kinh, mau mau đưa em gái cậu đi học tiểu học, đào tạo lại kiến thức đi, người nước ngoài mà thấy trình độ Hán ngữ kiểu này sẽ cười ngất mất.”

Trần Tây lập tức phùng mang trợn má, bắn trả như súng liên thanh: “Phương Oai Oai^[4], anh đừng chỉ nói em, mấy cái rãnh nước đen trong bụng anh mấy năm nay ở ngoại quốc cũng làm mất mặt người Trung Quốc không ít đâu nhì? Còn nếu em mà nói mình là người Nihon^[5], không thì nói là người Korea thì còn được, chứ anh thì... À đúng rồi, tiện thể anh đi phẫu thuật thẩm mỹ, cắt mí nâng mũi gọt cằm gì đó luôn đi...”

[4] Phương Oai Oai: “Oai”cũng có nghĩa là “bất chính”, tên của Phương Chính bị Trần Tây đọc chệch đi ám chỉ con người không đáng dẫn.

[5] Nihon: Trong tiếng Nhật, Nihon nghĩa là Nhật Bản.

Người đàn ông bị cô trách mắng đến mức không rõ lí do, khó khăn lắm mới chêm vào được một câu: “Cái gì mà Nhật Bản Hàn xèng, ngôn ngữ em nói là thứ tiếng tục tĩu của nước nào đấy?”

Trần Tây đắc ý: “Xem anh kia, nói anh mù chữ lại còn không chịu thừa nhận.”

Người đàn ông không cam tâm: “Áy, anh chỉ nói một câu em thiếu văn hóa, sao em lại công kích anh hả? Gương mặt này của anh làm sao, thiếu gia đây kiếp này chỉ trông cậy vào gương mặt này để kiếm sống thôi đấy.”

“Xí, gương mặt đó của ngài nếu muốn dùng để kiếm cơm ăn thì còn cực nhọc xa vời lắm, đề nghị anh tu sửa trước khi quá muộn.”

Bồi bàn bên kia đã bắt đầu đưa đồ ăn lên, Trần Kinh hình như cũng không chịu nổi trận đấu phí nước bọt này, gờ tay vuốt má phải nói: “Được rồi, được rồi, hai người đừng cạnh khõe nhau nữa, phun hết ra mặt tôi đây này.”

Trần Tây lườm nguýt, bữu môi nói: “Anh Ba, anh còn giúp người ngoài à?”

Trần Kinh cười, gấp cho cô một miếng thịt, dõ: “Đây không phải là bệnh vực em sao, lúc em vừa về không phải đã gào thét rằng đói muốn chết, lúc này còn có sức đấu vô mồm với cậu ta hả? Muốn đấu cũng phải ăn no trước đã.”

“Chùng này cũng ổn rồi.” Trần Tây có lẽ đã mệt thật, nói với Phương Chính: “Cô gái tốt không đấu với kẻ Bất Chính.” Rồi cô giống trống thu quân, cầm đũa lên ăn.

Tiếp sau đó mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, Trần Kinh thường nói mấy câu về việc làm ăn với người khác, có thời gian lại gấp đồ ăn cho Lâm Uyển. Lâm Uyển im lặng ăn, cảm giác có vài ánh mắt cứ lờn vờn trên người cô. Cô ngẩng đầu nhả nhận nhìn lại, thì ra là người đàn ông mà vừa nãy bảo Trần Kinh giới thiệu cô. Đối phương thấy cô nhìn qua cũng không hề né tránh, liền nâng ly rượu lên giương về phía cô, Lâm Uyển khẽ mím cười, coi như trả lời.

Một ánh mắt khác đến từ cô gái thứ ba còn lại trên bàn tiệc. Trông đáng về cô ta khoảng mười tám mười chín tuổi, gương mặt trái xoan trang điểm tinh tế, trên người mặc bộ đồ Chanel kiểu dáng cổ điển, cứ chỉ nho nhã, cao quý mà thận trọng. Không giống với ánh mắt soi mói của người đàn ông kia, trong mắt cô gái này dường như có chút... thù địch?

Lâm Uyển nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh đang chuyện trò vui vẻ, trong bụng đã hiểu. Bỗng cô cảm thấy hứng thú, thì ra đây mới là mục đích mà Trần Kinh gọi mình đến, rất tốt, vậy thì cô sẽ diễn thật hay vai bình hoa này. Nghĩ đến đây, cô liền dồn tất cả sự chú ý lên bàn thức ăn ngon, tuy rằng không muốn thấy những người này, nhưng cô lại muốn thấy đầu bếp của khách sạn đẳng cấp, càng muốn thấy tài nghệ của đầu bếp đó. Hơn nữa, Trần Kinh nói cũng có câu đúng, muốn đấu cũng phải ăn cho no trước đã.

“Lâm tiểu thư là sinh viên?” Người đàn ông bên trái bị Trần Tây gọi là Phương Oai Oai chủ động bắt chuyện.

Lâm Uyển đưa mắt nhìn, phát hiện Trần Tây thật sự đã hơi nói oan cho người khác rồi, Phương Oai Oai này bề ngoài không hề xấu xí chút nào, da trắng nõn nà, ngũ quan thanh tú, hoàn toàn không cần phải dụng đến dao kéo.

“Không phải, tôi tốt nghiệp sắp được hai năm rồi.”

“Á? Như vậy quả là đáng tiếc, tôi còn muốn nhờ Lâm tiểu thư giới thiệu cho tôi hai em nữ sinh từ tựa cô chứ?”

“Hai em? Một mình anh muốn tìm hai em?” Lâm Uyển tò mò hỏi, chẳng biết vô tình hay cố ý cao giọng thêm một chút.

“O...” Đối phương nhất thời nghẹn lời.

Lúc này chéch phía đối diện có một người đàn ông ăn mặc sắc sỡ tiếp lời: “Phương thiếu gia của chúng ta có cái gì chưa từng chơi qua, hai em chỉ sợ còn chê ít cơ đấy.”

Phương Oai Oai ho một tiếng, trừng mắt với gã kia, nghiêm chỉnh đáp: “Đừng nói lieù, có phụ nữ ở đây kia.”

“Hắn như thế mà tìm hai em không phải là phung phí của trời sao, đó là hắn tiện thể giúp tôi tìm một em nhi, đúng không Phương Oai Oai? Cảm ơn trước nhá.” Người đàn ông phía đối diện vừa nâng ly với Lâm Uyển tiếp lời trêu đùa.

“Ừ.” Lâm Uyển gật đầu tỏ ý đã hiểu, tiếp đó cô dùng âm thanh vừa phải nói với người bên trái: “Làm tôi giật mình, tôi còn tưởng anh muốn bắt cả hai tay chứ, vậy thì quá cảm thú rồi.” Cô cố ý nhấn mạnh rõ ràng vào hai từ “cảm thú”, quả nhiên cảm thấy người bên phải mình hơi động đậy.

Lời vừa nói ra liền có người bật cười, Lâm Uyển làm ra vẻ vô tội liếc nhìn một vòng, rồi khẽ hỏi: “Tôi đã nói sai gì rồi sao?”

Phương Oai Oai liếc nhìn bàn tiệc “cầm thú”, nhần nhin cười nói: “Không đâu, là tôi nói sai rồi.”

Hướng Dương luôn có một thắc mắc đã kim nén trong lòng rất lâu, đúng lúc anh ta định để nó thối rửa thì lại xuất hiện thời cơ, thế là vội vàng nắm lấy cơ hội, nhân lúc Trần Kinh vào phòng rửa tay liền đi theo.

“Tôi bảo, Lâm tiểu thư này đúng là trông rất quen.” Hướng Dương gọi chuyện.

“Gặp ai cậu chẳng nói như vậy, lần trước có một người...” Hấn thật sự không nhớ ra tên.

“Người này không giống, ấn tượng quá sâu sắc, lần trước ở tầng trệt công ty... Á? Là cô gái đó hả?”

Trần Kinh hần nhiên chưa quen bình sinh lần đầu tiên bị đàn bà giáng cho một bạt tai, tức khắc khó lòng nén giận nổi, ừ qua loa một tiếng coi như trả lời.

“Mẹ, anh trai kinh đây, lại thích kiểu này, không nhìn ra đấy nhá, ha ha, lần trước thấy đáng về đó, tôi còn tưởng cậu xử tử cô ta ngay tại chỗ rồi ấy chứ.”

Trần Kinh không đáp lại, trong lòng buồn thâm. Ông trời ơi, hãy khiến tất cả mọi người đều quên cảnh tượng đó đi.

Hướng Dương tò mò như muốn nổ tung, truy hỏi: “Thế hai người bình thường chuyện ấy thế nào, chắc chắn là rất dữ dội nhỉ?”

Trần Kinh giả vờ không nghe thấy, lại cảm giác bà vai bên trái bỗng giật mình đau nhức, nhớ lại hình ảnh đôi mắt đỏ ngầu như muốn phun lửa của cô gái kia, hấn tự nhủ, quả thực là rất dữ dội.

Khi hai người quay trở lại, vừa đúng lúc nhìn thấy Phương Chính nghiêng người nói chuyện với Lâm Uyển, cũng không biết hấn nói những gì mà chọc cho Lâm Uyển mím cười. Hướng Dương len lén liếc nhìn người đàn ông mang bộ mặt khó chịu ở bên cạnh, trong lòng ngâm ngùi, cô nàng này quả nhiên lợi hại vô cùng, lại có thể khiến người nào đó lẩn nử kinh ngạc. Trần Kinh chỉ còn cách nén giận, nén giận... Cô lại có thể cười tươi như hoa với một gã đàn ông mới quen chưa đầy hai phút, để xem về nhà tôi trừng trị cô ra sao.

Thật ra vừa nãy Phương Chính chỉ đang cố sửa chữa: “Cô đừng nghe họ nói bừa, tôi không phải Phương Oai Oai.”

Lâm Uyển tức cười hỏi: “Chẳng lẽ là Phương Chính Chính?”

Phương Chính lại ho: “Không phải, không nhiều ‘Chính’ như vậy, chỉ có một thôi.”

“Ừ.” Lâm Uyển gật đầu, chuyển chủ đề: “Vậy thì anh bị thiệt rồi.”

“Sao lại thiệt?”

“Anh chỉ có một chữ ‘Chính’, người ta lại phủ định anh hai lần, vì thế nên anh vẫn là ‘Oai’^[6]”

[6] Cách viết chữ “Oai” trong tiếng Trung là bao gồm chữ “Bất” và chữ “Chính”, vì vậy hai chữ “Oai” có nghĩa là “Bất Chính, Bất Chính”.

“Ten tén tén tèn, bắt đầu nhận quà rồi nhá!” Giờ tốt đã tới, chủ nhân bữa tiệc bắt đầu khua đĩa.

Mọi người nhao nhao đứng dậy tặng quà, thể tích món quà đều không to, nhưng càng như vậy thì sức nặng càng lớn. Ví dụ như một chiếc chìa khóa nho nhỏ mà Trần Kinh tặng chẳng hạn, đó là một chiếc Porsche hơn trăm vạn tệ. Phương Chính trêu đùa: “Chủ nhân chiếc xe lại chẳng phân biệt nổi trái phải thế này, thế nào cũng quẹt xước toi bời, chẹp chẹp, thật là lãng phí.”

“Có quẹt xước toi bời thì em cũng bằng lòng, hứ.” Trần Tây vội cản nhần cất quà vào túi, hoàn toàn không để ý đến việc Phương Chính cười nhạo.

Có người nói: “Tiểu Tây lần này lại bội thu rồi nha.”

Trần Tây vô cùng hài lòng: “Điều đó là đương nhiên rồi, anh Hai của tôi còn gửi từ Paris về cho tôi chiếc túi thơm nhỏ loại giới hạn cơ đấy, hôm nào tôi mang đến cho mọi người mở mang tầm mắt.”

Lúc này Lâm Uyển vẫn chưa nghĩ nhiều, cô biết nhà họ Trần đông anh chị em, cho đến lúc có người hỏi: “Tên oắt con Trần Túy này từ bao giờ đã chạy sang Pháp sống sung sướng rồi?” Đôi đưa trong tay cô run lấy bầy, đồ ăn liền rơi khỏi đĩa, không có ai chú ý đến chi tiết nhỏ này, ngoài người đàn ông đang ở gần cô nhất kia.

Lâm Uyên mắt húng buồng đũa, bởi nhịp tim cô bắt đầu tăng nhanh, không có cách nào giả vờ được. Trần Túy, Trần Túy, cái tên đó đã phá hủy cuộc đời cô, nhưng hẳn lại được bảo vệ trong kết giới của người nào đó. Cô bất lực với điều này, chỉ có thể nói với bản thân rằng không được nghĩ nữa, cũng đừng nghĩ nữa. Nhưng cô có thể làm nổi không? Cô nghiêng mặt nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, chỉ khác có một chữ trong tên, là một trong những nguồn gốc của tất cả tội ác, ha ha, chẳng qua là lừa mình dối người mà thôi. Nhìn lại gương mặt Trần Tây hồn nhiên trong sáng, vui mừng khôn xiết, đó cũng là một trong số những người hẳn phải bảo vệ ư? Còn có tất cả những người xung quanh nữa? Cô và họ đều là đồng bào, nhưng họ lại là người sống trong thế giới phân biệt rõ ràng với thế giới của cô.

Trên đường trở về, Lâm Uyên không nói gì, chỉ vô cảm nhìn cảnh đêm rực rỡ bên ngoài cửa sổ đang lướt qua vun vút. Bàn tay cô bị người nào đó nắm chặt, chặt đến nỗi đầy mồ hôi cũng không chịu buông ra. Lúc xe dừng ở tầng trệt căn hộ, Trần Kinh bỗng thu cánh tay lại, kéo Lâm Uyên vào lòng, cúi đầu hôn cô. Môi cô mềm mại giống như cánh hoa, vẫn phảng phất hương vị của nước trái cây. Hắn đi vào tìm kiếm hương vị ấy, Lâm Uyên không cự tuyệt cũng không đáp lại, cho đến khi việc hít thở khó khăn, cô mới gơ tay đẩy ngực hắn. Trần Kinh buông cô ra, dùng ngón tay quẹt quẹt đôi môi đỏ tươi bị chà đạp kia, hơi xúc động nói: “Hôm nay em rất đẹp.”

Lâm Uyên thẳng người dậy, nhìn hắn chẳng nói chẳng rằng, lại nghe thấy hắn bảo: “Sống thoải mái một chút không tốt sao?”

Cô nghe xong, trên gương mặt hiện lên một nụ cười nhạt thường thấy, hỏi ngược lại: “Thoải mái, tôi thoải mái được sao?” Dứt lời, cô mở cửa xe, đi thẳng vào căn hộ chung cư, để lại một mình Trần Kinh cau mày ngồi trong xe.

Chương 9: Nghi ngại

Rạng sáng lúc ba giờ, màn đêm đen dần chuyển màu lam nhạt, bình minh vẫn chưa tới, khu phố nào đó với những quán ăn đêm mọc lên san sát thật yên bình. Thỉnh thoảng có vài người cả nam cả nữ đông đưa nhau đi qua, để lại một loạt những âm thanh rèu rèu. Lâm Uyên thả lỏng bàn tay đang nắm vô lăng, vì thời gian quá lâu, căng thẳng quá mức nên ngón tay trở nên trắng bệch. Cô cảm lon bia bên cạnh lên hưng hăng uống một hơi, khi đặt nó trở về chỗ cũ, vừa lúc nhìn thấy một nam một nữ đang ôm ấp nhau đi ra từ quán bar nào đó, gã đàn ông kia nhìn quen đến mức dù có biến thành tro bụi cô cũng có thể nhận ra. Hai người lại ôm ấp hôn hít xong một hồi mới buông nhau ra, cô ả dơi nguyên chỗ cũ, gã đàn ông đi lấy xe.

Rất tốt, khỏe miệng Lâm Uyên lộ ra nụ cười mang chút tàn nhẫn, cô khởi động xe, giẫm chân ga, vì chính nghĩa quyết không chùn bước, xông đến... Âm, tiếng va đập, tiếng phanh xe, cô ả rít lên chói tai, vang vọng khắp vùng trời của khu phố yên tĩnh, màu đỏ bao trùm khắp nơi, mùi máu tanh nồng nặc khiến người khác buồn nôn. Cửa kính bị máu loãng nhuộm đỏ, cô nhìn thấy một gương mặt biến dạng, ngũ quan vỡ nát, máu loãng ồ ồ chảy ra từ khắp nơi. Đó là người mà cô oán hận từ lâu, nhưng lúc hắn chết ngay trước mặt cô, cô chỉ muốn gào lên, tuyệt vọng đến mức muốn nghẹt thở, như thể đã đến ngày tận thế...

“Uyên Uyên, tỉnh lại.”

Lâm Uyên vùng vẫy thoát ra từ trong giấc mơ, cô mở to mắt, nhìn thấy gương mặt thần thái hơi giống với người trong giấc mơ, cực kì hoảng sợ trốn ra phía sau. Nhưng phía sau là đầu giường, cô chỉ có thể dán chặt mình vào, bất lực nhìn đối phương, về mặt sợ hãi.

“Gặp ác mộng rồi?” Trần Kinh lo lắng hỏi, đưa tay lau mồ hôi trên trán cô.

Lâm Uyên hoảng hốt lắc đầu, rồi lại gật đầu, Trần Kinh ôm cô vào lòng, hôn lên đầu cô, khẽ an ủi: “Đừng sợ, có tôi đây, không sao hết.”

Hắn đã từng thấy rất nhiều vẻ mặt của Lâm Uyên, tuyệt vọng có, đau khổ có, phẫn nộ có, lạnh lùng có, bướng bỉnh có, còn có cả sự vui vẻ hôm nay hắn mới nhìn thấy. Có gương mặt khiến hắn động lòng, có gương mặt làm hắn đau lòng, thậm chí là phẫn nộ, nhưng chưa từng có một phút cô yếu đuối, bất lực đến mức khiến người ta xót xa như bây giờ. Hắn bỗng tò mò, rốt cuộc là giấc mơ như thế nào làm cô phải sợ hãi đến thế, hắn bèn hỏi: “Mơ thấy gì mà sợ đến mức này?”

Người trong lòng hắn bỗng giật mình, Trần Kinh liền nghĩ, đây đúng là ghét của nào trời trao của ấy, bản thân thật ngốc. Hắn vội đổi lời: “Được rồi, không nói nữa. Giấc mơ đều trái với thực tế, cho nên những gì cô mơ đến đều là giả, biết chưa?”

Hình như người lớn đều an ủi trẻ con như thế, hắn cũng bắt chước làm theo, tuy nhiên hắn từ nhỏ đã hoài nghi sâu sắc lí luận này.

“Thật ư?” Lâm Uyên lại chớp đôi mắt to ướt ướt hỏi hắn.

“Đương nhiên.” Trần Kinh nói xong, đưa tay vỗ vỗ lưng cô, rồi giống như đối xử với con mèo nhỏ, hắn vuốt vuốt từ trên xuống dưới. Hắn thật sự không có kinh nghiệm trong phương diện này, chỉ hi vọng một số cảm giác nào đó của người và động vật là giống nhau. Quả nhiên, Lâm Uyên có vẻ rất thoải mái co lại trong lòng hắn. Hắn có cảm giác rất thành công, kéo cô lại càng chặt hơn.

Người trong lòng yên lặng ngả vào hắn, sự dịu dàng xưa nay chưa từng có, thậm chí là ý lại, khiến hắn này sinh một thứ cảm xúc lạ lẫm, cảm giác kiêu ngạo của một người đàn ông. Hắn đã từng ôm rất nhiều phụ nữ, đương nhiên đều được cho phép, hắn cũng chẳng bao giờ nghi ngờ sự mạnh mẽ của mình, đối với người hắn muốn bảo vệ càng có thể làm đến mức không chút kể hồ. Thời gian trôi qua, hắn dần quen dần, thậm chí chai sạn. Nhưng lúc này, hắn vì có thể đem lại cảm giác an toàn cho người con gái đang ở trong lòng mình mà thấy vui mừng, vui mừng tột độ.

“Ngủ đi.” Sau khi duy trì tư thế này rất lâu, Trần Kinh ngáp ngủ, rồi cẩn thận ôm Lâm Uyển nằm xuống.

Vì là lần đầu tiên ôm người khác đi ngủ, Trần Kinh ngủ không yên, cánh tay cũng không thoải mái, vừa tê vừa mỏi. Không biết lần thứ mấy sau khi tỉnh lại, hắn định rút tay ra, kết quả là phát hiện người con gái trong lòng hắn lại mở to mắt, hắn giật mình hỏi: “Chưa ngủ?”

“Không ngủ được.” Lâm Uyển một mặt vẫn còn rùng mình khi nghĩ lại giấc mơ vừa rồi, mặt khác, cô cũng không quen gối lên cánh tay người khác ngủ. Cánh tay đàn ông rất cứng, còn kém xa so với sự mềm xốp của chiếc gối. Cô bèn định rời ra để giải phóng cho cánh tay của hắn, cũng là để giải phóng cho cái cổ của mình, nhưng bị Trần Kinh ôm chặt không rời, cô đành nói thực lòng: “Không thoải mái...”

“Quen là được rồi.” Trần Kinh khẽ cử động một chút, sau đó điều chỉnh lại tư thế tương đối thoải mái.

“Nhưng...”

“Đã nói quen là được rồi, tôi còn khó chịu nữa đây!” Trần Kinh hơi mất kiên nhẫn ngắt lời cô, một lúc sau hắn dùng bàn tay còn lại vuốt mí mắt Lâm Uyển xuống, giọng nói mang theo sự mệt mỏi: “Ngủ đi, ngoan.”

Lâm Uyển vẫn không có cách nào ngủ nổi, vì thói xấu của cô lại tái phát, không có sự giúp đỡ từ cõn thì đành mất ngủ cả đêm. Cô nghe theo, nằm im nhắm mắt lại, hô hấp nhẹ nhàng, cố gắng hết sức không quấy nhiễu đến Trần Kinh. Cô thầm nghĩ, vừa rồi trong phút chốc cô đã cảm động, nhưng ý thức được thân phận của người bên cạnh, sự cảm động đó ngay lập tức tan thành mây khói. Nếu người này biết cô đã mơ thấy gì, e rằng hắn có hành hung cô một trận cũng không hà giận, không biết chừng còn giết chết cô để thanh trừ hậu họa cũng nên.

Khi trời sắp sáng, Lâm Uyển mới ngủ được, cho đến khi cô tỉnh lại, nhìn đồng hồ đã là chín giờ hơn. Cô giật nảy trở mình ngồi dậy, vào phòng vệ sinh tắm rửa qua loa rồi tùy tiện tìm bộ quần áo thay, loáng cái chạy đến trước cửa chính, đúng lúc đang đi giày thì từ sau lưng, một giọng nói truyền đến: “Không ăn sáng à?”

Lâm Uyển sững sốt quay đầu, cô tưởng hắn đã đến công ty từ sớm, không ngờ hắn lại mặc quần áo ở nhà, ngênh ngang bước ra từ thư phòng. Cô vừa buộc giày, vừa nói: “Muộn rồi, không ăn nữa.”

“Ăn trước đã, tôi đưa cô đi.”

“Không cần...” Lâm Uyển đang muốn cự tuyệt, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy khoe môi đang nhếch lên của hắn, tự nhủ thôi xong, mới sáng sớm đừng xui xẻo vậy chứ, cãi nhau với hắn là hôm nay khỏi phải đi làm luôn.

Thế là cô ngoan ngoãn thay dép lê đi vào phòng ăn, giọng nói của Trần Kinh vang lên phía sau: “Hâm nóng lại trước rồi ăn.” Cô đành đặt sữa vào lò vi sóng hâm nóng lại, đến lúc cô vội vội vàng vàng giải quyết xong bữa sáng, Trần Kinh đã giày da âu phục nghiêm chỉnh đứng ở cửa, nói với cô: “Đi thôi.”

Trần Kinh đối với việc Lâm Uyển ngu ngốc mà bướng bỉnh, không thể tự mình lái xe, cũng nhất quyết không cần tài xế, vẫn giữ thái độ im lặng. Hắn cũng không ép buộc, thỉnh thoảng có sơ mi hoa nhò, bên ngoài khoác chiếc áo dệt kim màu kem, quần bò màu tro, đi giày vải màu hồng phấn, phong cách trẻ trung năng động, lúc đi đường tóc ngắn phía sau tung bay, khiến người ta trông mà tâm trạng cũng dễ chịu theo. Nhìn bóng dáng cô càng ngày càng xa, hắn bỗng gọi: “Lâm Uyển.”

Đến nhà xuất bản, Lâm Uyển tạm biệt qua loa rồi xuống xe, Trần Kinh không lập tức bảo tài xế đi ngay, mà hắn hạ cửa sổ xe, nhìn cô nhanh chóng rời khỏi. Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi hoa nhò, bên ngoài khoác chiếc áo dệt kim màu kem, quần bò màu tro, đi giày vải màu hồng phấn, phong cách trẻ trung năng động, lúc đi đường tóc ngắn phía sau tung bay, khiến người ta trông mà tâm trạng cũng dễ chịu theo. Nhìn bóng dáng cô càng ngày càng xa, hắn bỗng gọi: “Lâm Uyển.”

Đợi cô quay đầu lại, về mặt thắc mắc nhìn hắn, hắn mới ý thức được mình cũng không có gì để nói, đành đáp không suy nghĩ: “Không có gì, buổi tối nhớ về sớm.”

Rồi thấy nét mặt tức giận của cô, kèm theo đó là tay phải giơ lên, tay trái chỉ vào cổ tay phải, mặt đồng hồ dưới ánh nắng tòa sáng lấp lánh, điều đó có nghĩa là cô đã đến muộn rồi, hắn lại còn lãng phí thời gian của cô, sau đó cô lườm hắn một cái, quay người chạy mất.

Trần Kinh cười, dáng vẻ này của Lâm Uyển thật giống chú nai con, hơn nữa còn là nai con gắt gỏng. Trong thế giới động vật, nai là loài sỏ trường chạy trốn khéo léo linh hoạt, nhưng gặp phải thợ săn thực chiến trăm trận là hắn, chú nai nhỏ Lâm Uyển cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu giam cầm.

Hắn phát hiện đây là thời khắc tâm trạng hắn tốt nhất của ngày hôm nay, mà tâm trạng tốt này lại kéo dài suốt cả ngày. Buổi chiều lúc họp, hắn nghe thấy vài người cấp dưới làm việc không tốt, áp a ập ứng trình bày không rõ ràng, hắn cũng không chửi mắng hay ném tài liệu như thường ngày, chỉ cười nhạt bảo họ quay về sắp xếp bản báo cáo rồi nộp lên, đến nỗi tất cả mọi người đều tròn mắt kinh ngạc, nghĩ bụng hôm nay là ngày quái gì, chẳng lẽ Diêm Vương bị Phật Di Lặc nhập hồn?

Lâm Uyển chăm công xong liền về chỗ, vừa ngồi xuống, tiểu Tà đã thăm dò: “Mau thành thật khai báo, tại sao lại đến muộn như vậy?”

Cô cười nói: “Dậy muộn thì đến muộn mà.”

Chỉ thấy tiểu Tà lộ ra nụ cười mang ý tứ sâu xa, rồi hất hàm về phía phòng họp: “Có người đợi cậu, nhưng đề nghị cậu trước khi đi hãy chỉnh đốn lại dáng vẻ của mình

một chút.”

Lâm Uyên nhớ lại sự vội vàng sáng sớm nay, đầu tóc cũng chưa kịp chải gọn gàng, quá hơi thất lễ. Cô bèn chạy đến phòng vệ sinh, vừa nhìn vào gương đã sững người, lập tức hiểu ra tiểu Tà khi nãy vì sao lại cười kì dị như thế. Hai nút áo sơ mi trên cùng quên chưa cài, lộ ra một vết đỏ không nhỏ chỗ xương quai xanh, người thông minh nhìn một cái là biết ngay chuyện gì. Nhớ lại tối qua sau khi từ khách sạn về nhà, tên đó liền kéo cô lên giường vừa gặm vừa cắn, hận không thể ăn tươi nuốt sống cô. Cô thật sự nghi ngờ kiếp trước hẳn có phải chó không, sao lại thích cắn người như vậy. Mẹ kiếp, súc sinh, đúng là súc sinh! Cô rủa thầm mấy câu, sau đó thu lại suy nghĩ, cài lại cổ áo, ra ngoài đi thẳng đến phòng họp.

Người đợi cô là một nữ khách hàng tên Lý Cẩm, tầm ba mươi tuổi, Lâm Uyên gần đây đang vẽ tranh minh họa cho tập thơ của cô ta. Lý Cẩm vừa lật xem hàng mẫu, vừa tán thưởng: “Tranh của cô còn tốt hơn so với dự tính, có thể biểu đạt trọn vẹn ý nghĩ của tôi, cảm ơn cô, Lâm tiểu thư.”

“Gọi tôi Lâm Uyên là được, đây là việc tôi phải làm, tôi cũng rất thích thơ của cô.” Lâm Uyên rất quý mến những phụ nữ trí thức cư xử đúng mực kiểu này, cũng thích những câu thơ ý nghĩa sâu sắc ấy. Trước nay cô luôn làm việc chăm chỉ, vừa hay mấy ngày trước không bị Trần Kinh làm phiền, sau khi tìm được cảm hứng liền thức trắng mấy đêm để làm đến khi hoàn tất.

Sau khi Lý Cẩm đi khỏi, Lâm Uyên ngồi xuống ghế hơi thất thần, trong tay cầm danh thiếp của cô ta, đầu óc nhớ lại đoạn đối thoại trước khi rời đi: “Lâm Uyên, tôi rất thích tranh của cô, cũng rất yêu mến con người cô, nhưng tôi có vài lời không biết nên nói ra hay không...”

“Có thể cô không biết, thật ra nghề nghiệp của tôi là bác sĩ tâm lý, từ những bức tranh này có thể phần nào hiểu được chút cảm xúc của cô, ví dụ như sự mâu thuẫn khác thường, kiềm chế và đấu tranh. Đương nhiên đây cũng là thứ tôi muốn thể hiện, chỉ là... Lâm Uyên, cô trẻ như vậy, tôi nghĩ cô nên sống thoải mái vui vẻ hơn một chút.”

Cuối cùng, bản thân Lâm Uyên nói gì nhi, ừm, cô nói: “Có lẽ hôm nào đó tôi sẽ đến nói chuyện với cô.”

Lâm Uyên đặt cốc rượu xuống, vắt chân lên bàn, lười nhác dựa vào sofa nửa ngủ nửa không, bên cạnh tay là một chiếc hộp đang mở, bên trong có hai chiếc nhẫn nam song song nhau.

Trong loa, giai điệu phát lặp đi lặp lại một khúc dương cầm do nhạc sĩ người Hàn Quốc viết, tên gốc là My Soul, tên tiếng Trung là “Đau thương hay hạnh phúc”. Nó giống như một câu hỏi, giai điệu chính mang theo sự đau thương mơ hồ, nhạc nền lại mang theo nhịp điệu vui vẻ, nhưng cô lại chỉ nghe thấy sự đau thương.

Hôm nay là Chủ Nhật, buổi sáng cô đi thăm Vương Tiêu, ngồi trước bia mộ anh hơn hai tiếng đồng hồ, chỉ nói một câu: “Anh nhìn quần áo hôm nay em mặc có đẹp không? Là màu xanh nước biển mà anh thích nhất đấy.”

Cô rất nhớ anh, nhớ đến muốn phát điên, mong muốn thổ lộ tất cả những mối mệt của bản thân với anh. Nhưng khi cô nhìn thấy tấm ảnh đen trắng đang mỉm cười kia, tinh thần cô suy sụp, phát hiện không biết nên mở lời ra sao. Thứ muốn nói rất nhiều, thứ không dám nói cũng rất nhiều. Bây giờ mỗi ngày giữa cô và người kia phát sinh vô vàn mối bất hòa, cũng không có cách nào nói ra miệng. Cô thường tự hỏi mình, đây liệu có là một sự phản bội hay không? Có lúc cô còn bị quan ngại rằng, người ra đi ít nhất cũng ra đi trong sạch, nhưng người ở lại thì chìm nổi trôi trong thế giới dơ bẩn này, cuối cùng cũng trở thành một thứ nhơ nhớp. Đời người cứ bất đắc dĩ như vậy, ý nghĩa cuộc sống rốt cuộc là gì đây?

Buổi trưa cô đến nhà họ Vương, cùng bác trai bác gái ăn cơm. Bây giờ họ đã tốt hơn một chút, ít nhất cũng không vừa nhắc đến con trai đã rơi lệ. Người từng trải trong đời sẽ càng thêm kiên cường, nếu đã không thể đi theo, thì chỉ có thể cố gắng khiến mình sống tốt hơn một chút, như vậy người ở trên trời nhìn thấy cũng thanh thản phần nào. Cô hiểu rõ những đạo lý như vậy, nhưng cô làm không được.

Ăn cơm xong, bác gái kéo tay cô nói: “Uyển Uyển, tìm một người đàn ông tốt đi, cháu xem cháu bây giờ gầy quá, như vậy suốt cũng không được, cháu còn trẻ như vậy mà...”

Sau đó cô vào phòng của Vương Tiêu, nhìn tấm ảnh của anh, mệt mỏi nghĩ, người đàn ông tốt nhất trên thế giới đã không còn, người đàn ông tốt khác cô cũng nhìn không thấy, cũng không muốn đi tìm. Hơn nữa, cô đang bị một gã đàn ông xấu xa quấy rầy, không biết bao giờ mới chấm dứt.

Không ở lại nhà họ Vương quá lâu, vì cô thấy rất áp lực. Một mặt phải khống chế cảm xúc của bản thân, không thể quá thương cảm, mặt khác, cô luôn nghĩ đến câu nói đó của Trần Kinh, “Nếu họ biết chúng ta đã lên giường với nhau, họ sẽ nghĩ thế nào?” Câu nói này đã trở thành một bóng đen trong lòng cô, mà quan hệ của họ cũng giống như một trái bom không hẹn giờ, bất cứ lúc nào đều có thể làm nổ tung sự yên bình mà cô bằng mọi cách giữ gìn.

Nghe khúc nhạc lặp lại hết lần này đến lần khác, cô lại nghĩ đến Trần Kinh, người đàn ông cách biệt đến ngàn sông vạn suối này lại là người hàng ngày làm những chuyện tiếp xúc thân mật nhất với mình. Cô cũng từng nghĩ, có phải nghe theo một chút, hẳn sẽ sớm mất hứng mà tha mình ra hay không, nhưng về sau, cô vẫn chọn cách phản kháng, trăm phương nghìn kế để phản kháng, cho dù điều đó sẽ khiến mình thịt nát xương tan. Nhưng lúc đau đớn như vậy cô sẽ có được phút giây bình yên tận sâu đáy lòng. Chưa có phút giây nào cô thôi hi vọng sớm thoát khỏi xiềng xích của hắn, nhưng có lúc cô lại muốn cùng hắn giây vò lẫn nhau cho đến chết mới thôi. Thình thoảng, cô cũng biết sợ hãi, sợ mình sẽ bị mất phương hướng trong cuộc sống méo mó này.

Lý Cẩm nói không sai, cô thật sự rất mâu thuẫn.

Tiếng chuông điện thoại làm ngắt quãng mạch suy nghĩ lơ lửng bất định của Lâm Uyên, cô cầm điện thoại lên nhìn, chính là người nào đó đang bị cô oán hận. Do dự vài giây, cô nghe máy, đối phương nói bằng giọng khó chịu: “Ồ đâu thế? Không phải bảo cô ở nhà đợi sao?”

Ồ, Lâm Uyên lúc này mới nhớ ra, buổi sáng Trần Kinh trước lúc rời đi đã nói buổi tối hôm nay có việc, bảo cô đợi hần, nhưng cô quen coi lời của hần như gió thoảng bên tai, cho nên sớm đã quên sạch việc này.

“Ồ ngoài, bây giờ tôi sẽ về.”

“Không cần về, tôi bảo lão Lý đi đón cô.”

“Không cần đâu.” Cô nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến tiếng thờ nguy hiểm, đành nói địa chỉ nơi này.

Bỏ điện thoại xuống, trước tiên Lâm Uyên chạy vào phòng vệ sinh đánh răng, sau đó lấy ra hộp kem trong tủ lạnh, đánh nhanh diệt gọn. Lúc xuống tầng, taxi xé đã đến, cả đường không nói năng gì, lúc xe vừa dừng lại, cô phát hiện bị đưa đến nơi tiêu khiển lớn nhất của thành phố này. Nhìn kiến trúc được trang trí nguy nga lộng lẫy có thể so với hoàng cung kia, cô cười mĩa mai, không biết hôm nay mình lại phải đóng vai gì đây.

Đi đến căn phòng VIP ở trên tầng, vừa vào cửa cô đã nghe thấy một câu hát lạc điệu, “Tôi là một con sói đến từ phương Bắc, đi giữa nơi đồng ruộng hoang vu mệnh mông...” Sau đó nhìn thấy Phương Chính đang đối diện màn hình lớn ra sức biểu diễn, trong lòng ôm cô em xinh đẹp ăn mặc mát mẻ, nhìn thấy Lâm Uyên bước vào lại còn thân thiện vẫy tay.

Căn phòng rất lớn, ánh đèn lờ mờ, có khoảng hai mươi người cả nam lẫn nữ, đa số đều là những gương mặt nửa đời không quen mà lần trước đã từng gặp lúc ăn cơm. Cô vừa nhìn đã thấy Trần Kinh đang nghiêng mặt nói chuyện với một người đàn ông, người này trông thật chướng mắt. Cô hít một hơi rồi đi qua đó, Trần Kinh ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh, nhưng tay hần thì rõ ràng kéo cô ngồi xuống rồi thuận thực ôm vào lòng.

Lâm Uyên không thoải mái giây giụa, dẫn đến sự chú ý của người đàn ông kia. Cô nhớ mặt anh ta, chính là người mà lần trước bảo Trần Kinh giới thiệu cô, có thể nhìn ra quan hệ của anh ta và Trần Kinh thân thiết nhất nhì trong nhóm người này.

“Chào cô, Lâm Uyên. Tôi tự giới thiệu một chút, tôi là Hường Dương, người anh em số một của Trần Kinh.” Người đó cười hi hi nói, còn từ tế đưa tay ra.

Lâm Uyên bắt tay qua loa với anh ta, nghe thấy hai người đang trêu đùa nhau.

“Cái gì mà số một số hai, cậu vẫn là đệ nhất phu nhân đấy thôi.”

“Ồi, cái danh hiệu đệ nhất phu nhân này tôi không cần đâu, có điều danh hiệu “người anh em” thì nhất định phải được xếp hạng, ví dụ như cái vị đang gào thét thâm thiết bên kia, chính là số hai.” Hường Dương nói xong vung tay về phía Phương Chính, bên đó không rõ tình hình còn vui vẻ đáp lại, Hường Dương đắc ý nói với hai người họ: “Đây xem, không nói sai chứ, chính là số hai.”

Lâm Uyên không thèm quan tâm, cầm lấy một lon bia trên bàn, còn chưa kịp mở đã bị Trần Kinh giật về, bảo: “Cô uống cái này.” Nói rồi hần cầm một chai nước ngọt đặt vào tay cô, Lâm Uyên nhìn, nước cam ép ư? Anh xem tôi là trẻ vị thành niên à, quản lý lắm thế.

Cô vừa chán nản uống nước cam ép, vừa chịu đựng giọng ca độc hại của trùm sò micro - Phương Chính, bây giờ đã đổi sang hát đôi tình cảm nồng nàn với bài “Tương tư trong gió mưa”, vẫn cứ thỏa thích chà đạp lên những tác phẩm kinh điển. Cô em xinh đẹp kia thì lại hát khá ổn, vừa hát vừa liếc mắt đưa tình với người cộng tác chẳng ra làm sao kia. Trong đầu Lâm Uyên lóe lên một từ, gặp cảnh thì diễn, quả nhiên là “Đời người như vở kịch, cần phải diễn hết mình”.

Cô ngó xung quanh, nhìn đâu cũng thấy người diễn kịch, mấy người đàn ông lần trước áo quần bảnh bao, bây giờ trong lòng đều ôm một em liễu yếu đào tơ, có hơi quá trớn, trực tiếp diễn những tiết mục không phù hợp với thiếu nhi, chốc chốc lại lọt vào tai mấy câu tán tỉnh trầm thấp của đàn ông và tiếng cười duyên dáng của đàn bà.

Lại quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, cô nghĩ thầm, xem đi, đây chính là thế giới của họ, gọi tắt là “thế giới động vật”. Như là để kiểm chứng kết luận của cô, tay của người nào đó lại cũng bắt đầu không đứng đắn, chẳng thèm quan tâm bên cạnh có người, liền công khai mò vào vạt áo cô, còn xiết lấy eo cô một cái. Dạ dày cô lập tức quay cuồng buồn nôn, suýt chút nữa đã hắt nước cam ép trong tay vào mặt hần. Nhấn nhin mãi, cô mới đặt được cốc xuống, nắm lấy tay hần, nói một câu: “Tôi vào phòng vệ sinh”, sau đó đứng dậy.

Trần Kinh trái lại không hề có phản ứng gì lớn, chỉ thuận tay chỉ về hướng phòng vệ sinh thiết kế nằm phía trong căn phòng, rồi tiếp tục nói chuyện làm ăn với Hường Dương. Lâm Uyên đi qua thấy phòng chưa khóa, vừa định đẩy ra liền nghe thấy phía trong có tiếng nói chuyện, chỉ có một giọng nữ kích động, hình như là đang cãi nhau qua điện thoại với người khác. Cô thật sự chả có lòng dạ nào mà thăm dò việc riêng tư của người ta, bèn mau chóng quay người đi ra khỏi căn phòng.

Phòng vệ sinh chung ở đây rất to, rất khí thế, mặt sàn sáng đến mức có thể soi gương. Lâm Uyên lấy một chút dung dịch rửa tay, rửa đi rửa lại dưới vòi nước, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy gương mặt hơi xa lạ trong gương. Ánh đèn chỗ này còn sáng hơn mấy lần so với căn phòng VIP kia, sáng đến nỗi từng sợi lông tơ trên mặt đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Cô giơ tay lên xoa hai má, tuy hàng ngày cô đều soi gương, nhưng dường như đã rất lâu rồi cô chưa ngắm kĩ gương mặt này, thậm thoắt đã biến thành gương mặt chính mình cũng không quen biết. Cô thử nhếch mép làm động tác cười nhẹ, nhưng phát hiện còn khó coi hơn cả khóc.

Lâm Uyên đứng trước bồn rửa tay sầu sã mất một lúc, vừa nghĩ đến nơi chướng khí mù mịt kia, cô lại càng cảm thấy chán ghét, dứt khoát đi đến trước cửa sổ hít thở không khí trong lành. Khoảng gần nửa tiếng sau cô mới quay về. Lúc đi đến chỗ rẽ, nghe thấy một giọng nữ quen thuộc, chính là giọng nữ vừa rồi cô vô tình nghe thấy. Cô đột nhiên dừng bước, vì lại nghe được một cái tên càng quen thuộc hơn.

“...A Kinh, anh rút cuộc bao giờ mới có thể quyết định đây?” Trong giọng nói của người con gái có sự ai oán, càng rõ ràng hơn là sự mệt mỏi.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, em mau lập tức kết hôn đi, như thế không phải rất tốt sao?”

“Ha ha.” Cô gái cười gượng, giọng nói trở nên có chút kích động: “Rất tốt? Anh biết tại sao em phải kết hôn không, anh cũng biết tại sao em lại cứ níu kéo không? Nói thật lòng, mấy năm nay mỗi lần nhìn anh qua lại với những người con gái khác, lòng em đau như dao cắt. Nhưng thấy anh đổi một người rồi một người, em lại tự an ủi mình rằng, nhìn đi, họ đều không kéo dài lâu được, vì họ đều không có tư cách, nói về gia thế hay bản thân em đều là người thích hợp nhất, vì vậy nên em cứ nhẫn nại khẳng định một mực đợi anh...”

“Phương Mi, em uống nhiều rồi.”

“Đừng, để em nói hết, sau này sẽ không còn cơ hội nữa.” Cô gái ho một tiếng, tiếp tục: “A Kinh, anh cũng biết, nói đi nói lại, trong giới của chúng ta cuối cùng đều là quan hệ thông gia cùng có lợi. Nhưng em không giống thế, tình cảm em đối với anh là thật, cho dù anh không yêu em cũng không sao hết, em yêu anh là đủ rồi... Lẽ nào anh nhất định phải tìm một người mà anh yêu cô ta, cô ta cũng yêu anh ư? Nhưng cho dù gặp được thì gia đình anh...”

“Không có liên quan gì đến việc đó.” Người đàn ông mắt kiên nhẫn ngắt lời.

Cô gái cười nhạt đáp: “Thật sao? Em thật sự rất mong đợi ngày anh kết hôn, em phải xem xem rốt cuộc em đã thua bởi ai.”

“Nếu đã quyết định kết hôn thì nên rút lại những suy nghĩ vớ vẩn này...”

“Vớ vẩn?” Cô gái cao giọng, giọng nói mang theo sự phẫn nộ rõ rệt: “Trần Kinh, anh thật biết cách chà đạp lên tình cảm của người khác...”

“Một vừa hai phải thôi, Phương Mi, nếu không phải vì xem trọng tình nghĩa mấy năm nay thì hôm nay anh cũng sẽ không nghe em nói nhiều như vậy. Cứ thế đi, anh phải vào trong đây.”

“Đợi đã, cô Lâm Uyên kia, có là ngoại lệ không?” Cô gái nghiêng răng hỏi.

Người đàn ông cười nhạo, đáp: “Phụ nữ thật là loài động vật thích so đo, em nói xem?”

Lâm Uyên từ trước đến nay không có hứng thú với chuyện riêng của người khác, nhưng cô vẫn nghe một đoạn “mẩu chốt” khá dài, vì người đó không phải “người khác”, mà là kẻ địch của cô. Cô tò mò xem thế giới tình cảm của hắn ra làm sao, tò mò hắn đối xử thế nào với người phụ nữ yêu hắn sâu đậm, cô thậm chí cũng tò mò câu hỏi cuối cùng của người phụ nữ kia, tuy rằng cô cũng cảm thấy điều đó là không thể nào.

Cô còn bất chấp cả nguy hiểm bị phát hiện, len lén ló đầu ra, liếc mắt một cái, nhìn thấy cô gái đang đứng đối diện Trần Kinh. Cô gái mặc một bộ lễ phục, làm tôn lên dáng người xinh đẹp, từ đánh giá khách quan của thị giác, hai người quá thật rất đẹp đôi. Tuy chỉ nhìn thấy nghiêng nghiêng một bên sườn mặt, cô vẫn nhận ra đây chính là cô gái Chanel trong ngày sinh nhật Trần Tây hôm đó, hóa ra là vậy.

Nhưng tên đó quả nhiên ý chí sắt đá, không mấy may dao động, cô cảm thấy cô gái tên Phương Mi kia rất đáng thương, dẫu cả trái tim chân thành lại bị tên khốn này mặc ý chà đạp. Nhưng bản thân cô lại càng đáng thương, vì cô vô duyên vô cớ lại bị liên lụy tới, cái bị chà đạp không chỉ có trái tim mà còn có thân thể, thậm chí là cả cuộc đời, đều bị tên cặn bã này giẫm nát.

Tiếng bước chân xa dần, nhưng Lâm Uyên lại cảm thấy mệt mỏi, dựa vào tường kính bóng loáng đứng một lúc mới phấn chấn tinh thần đôi chút để quay về, kết quả là vừa đi được hai bước thì suýt đâm phải một cô gái đang hùng hùng hổ hổ bước đến.

“Ôi, Lâm Uyên?” Cô gái chỉ vào mặt cô, ngạc nhiên nói.

Lâm Uyên nhìn kĩ lại, thì ra là người đã từng có duyên với mình, cô bèn chào hỏi: “O, Trần Tây, trùng hợp quá.”

“Trùng cái gì nữa, chị cũng đến cái đêm độc thân cuối cùng gì này à?” Trần Tây nói rồi kéo tay Lâm Uyên đi về hướng ngược lại, nói bằng giọng xưa nay quen thuộc: “Em bảo chị đừng vào nữa, mấy người đàn ông già khù kia chẳng có gì mới mẻ cả, chúng ta đi chơi cái khác nhé.”

Lâm Uyên cực kì tán thành trong lòng, nhưng vừa nhớ đến cái gã thích nổi nóng kia, cô lại hơi do dự: “Trần...”

“Ôi, không sao.” Trần Tây nói rồi vẫy tay với bồi bàn: “Này, anh vào trong nói với Trần tiên sinh, bảo là Lâm tiểu thư của anh bị em gái thân yêu của anh cuốn đi mất rồi nhé.” Dứt lời cô liền cười với Lâm Uyên một cái, nói: “Được rồi, đi thôi, đưa chị xuống dưới mở mang tầm mắt.”

Quả nhiên là mở mang tầm mắt.

Lâm Uyên được Trần Tây đưa đến tầng một, vừa nãy cô vào đại sảnh liền bước thẳng vào cầu thang máy lên tầng, nên không biết hóa ra tầng trệt là một hộp đêm. Hoàn toàn khác so với thế giới bên trên, nơi này ồn ào đông người, mùi thuốc lá và hơi rượu tràn ngập không gian, khắp nơi đều có thể nhìn thấy những ánh mắt mang theo dục vọng. Nếu nói người ở bên trên mang theo sự giả tạo hương lạc, thì người ở nơi này lại xé bỏ lớp nguy trang, thân nhiên lộ ra dục vọng nguyên thủy nhất của mình.

Xung quanh ánh sáng âm u, một chùm sáng hình trụ chiếu lên sân khấu, đó là tiêu điểm chú ý của mọi người, bây giờ đang trình diễn tiết mục nóng bỏng: Múa cột. Trong vũ khúc với tiết tấu mạnh mẽ, một cô nàng tóc đỏ mặc trên người bộ đồ da bó sát đang ra sức biểu diễn, cơ thể vận vẹo hết như rắn, thực hiện các động tác khiêu khích, uốn ngực, uốn hông, cọ xát mờ ám, làm cho tiếng hoan hô, tiếng huýt sáo dưới sân khấu vang lên không ngớt.

“Thế nào? Đủ kích thích nhé?” Trần Tây kéo Lâm Uyên lượn một vòng, luồn lách, cuối cùng lại chen vào chỗ cách sân khấu gần nhất, gương mặt hưng phấn nhìn về phía trên.

“Ừ.” Lâm Uyên hòa theo không suy nghĩ.

Lúc này, vũ công đang leo lên theo ống tuýp, sau đó xoay tròn, mái tóc đỏ đập dờn trong không trung giống như một ngọn lửa cuốn theo chiều gió, lại giống như một chùm hoa đang mặc sức nở rộ. Mà điều Lâm Uyên chú ý đến lại là biểu cảm của nàng vũ công, hoàn toàn không giống với sự lãng lợ nóng bỏng của thân thể. Gương mặt cô ta thân nhiên, coi khinh những tiếng hoan hô và ánh nhìn chăm chú bên dưới sân khấu, nhưng lại tập trung cả thể xác và tinh thần, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của bản thân. Sau khi thấy cô ta xuống mặt đất, lơ đãng làm động tác lau mồ hôi, Lâm Uyên bỗng nhiên thấy ngưỡng mộ trong lòng, thật là thoải mái quá đi.

Nhìn lại những người đàn ông xung quanh, trong cô xuất hiện một thứ cảm giác kì lạ. Những người này thô lỗ, dung tục, hành vi phóng túng, nhưng còn tốt hơn nhiều so với mấy kẻ mặt người dạ thú ở trên tầng, ít nhất họ cũng sống thật. Nhớ lại mấy ngày nay cứ gặp cảnh thi diễn, cô càng cảm thấy mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, cũng càng thêm căm ghét bản thân, một thứ dục vọng mang tính phá hủy sinh sôi từ nơi nào đó trong cơ thể, rồi hết như cỏ dại lan ra một cách điên cuồng.

So với sự náo nhiệt sôi động ở tầng dưới, áp lực ở tầng trên càng ngày càng trầm lại, vì trùm sò micro - Phương Chính ở mãi trong trạng thái phấn khích, cuối cùng đã dứt hơi khan tiếng, đành từ biệt chiếc micro, người khác còn bận tán tỉnh với các cô em trong lòng, khung cảnh bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Một lúc sau, Trần Kinh mặt xám xịt và Phương Mi mắt đỏ ngầu lần lượt quay về phòng, bầu không khí liền hạ nhiệt. Thật ra mọi người đều hiểu rõ trong lòng, cái gọi là bữa tiệc trước hôn nhân chẳng qua là Phương Mi muốn mượn cơ hội này làm cuộc đấu tranh cuối cùng, nên bây giờ vừa nhìn thấy biểu cảm của hai người, liền hiểu ngay đại cục đã định, không thể xoay chuyển, tối nay cũng nên hạ màn kết thúc là vừa. Trần Kinh ngồi một lúc liền cáo từ, nhân vật chính cũng đã đi rồi, mấy diễn viên quần chúng họ đây ở lại còn có ích gì nữa, đêm đẹp ngủ ngon, chỉ bằng về nhà mỗi người một em thì hơn. Thế là mọi người đều đứng dậy, bữa tiệc đến đây tuyên bố kết thúc.

Một hàng người dọc theo cầu thang đi xuống dưới, ánh mắt của những người đàn ông rất nhanh đã bị thu hút bởi vũ công vô cùng phong tình trên sân khấu, bỗng Hướng Dương bên cạnh lâm bầm: “Hey, cô gái kia hơi giống Lâm Uyên nhà cậu.”

Trần Kinh còn đang bực bội vì một trận thao thao bất tuyệt vừa rồi của Phương Mi, vừa nghe thấy câu này liền ngẩn ra, nhìn về phía bên đó. Hắn lập tức sững người, mặc dù cũng cảm thấy không thể nào, Lâm Uyên rõ ràng là con rối nhỏ mà. Nhưng đáng về ấy hắn quá quen thuộc, còn cả kiểu trang điểm ăn mặc kia, hắn nhớ vừa này lúc Lâm Uyên ngồi cạnh hắn, thứ cô mặc chính là áo len dệt kim trắng bên ngoài, bên trong là áo lót màu vàng kim, vì hắn đã sàm sỡ cô mấy lần nên ấn tượng khá sâu sắc với bộ đồ lót màu vàng ánh kim này.

Hắn lập tức nổi giận dùm dùm, lấy điện thoại ra gọi, bỗng hắn nhớ ra, túi của cô hắn còn đang xách trong tay đây, gọi lại cho Trần Tây, không ai nghe máy.

Hướng Dương thấy vậy vội pha trò: “Có thể là đã nhìn nhầm rồi, không phải đi cùng Trần Tây trước sao?”

“Không sai, chính là cô ta.” Trần Kinh thấp giọng nói, quăng chiếc túi trong tay vào lòng Hướng Dương, sai bước xuống bậc thềm, một luồng khí âm u bao phủ toàn thân.

Hướng Dương vô thức nhận lấy chiếc túi, bỗng cảm thấy không ổn, vội cuống quýt đuổi theo, người khác cũng nhìn ra chút manh mối, đều nhắc chân bước theo.

Lâm Uyên vừa hoàn thành một chuỗi động tác lắc hông, tiếp theo thực hiện vài động tác cúi sát người vừa mạnh mẽ vừa mê hoặc, sau đó cô đứng dậy kết hợp một chân một tay xoay quanh cột, một loạt động tác, không đủ hoàn mỹ nhưng cũng trôi chảy tự nhiên. Đồ cô mặc không quá lộ liễu, áo lót cổ chữ u màu vàng kim, quần bò đen bó sát, vạt áo dưới hơi vén lên buộc lại thành nút, để lộ ra một đoạn nhỏ eo thon. Vì cô đi giày đế bằng nên có hơi mất đi sự gợi cảm, cô liền dứt khoát vút nó sang một bên, chân không ra trận.

Nhưng chính sự lộ liễu vừa phải như vậy, lại thêm đường cong rung động lòng người, càng mang đến cho người khác một sự hấp dẫn như ẩn như hiện, muốn nói ra mà còn ngại ngùng. Làn da của cô trắng nõn hơn người thường, đáng người mảnh mai, nếu so sánh với vũ nữ nước ngoài đầy phong tình ban nãy, cô còn thuần khiết hơn mấy phần, mà cô lúc sự thuần khiết trái lại càng làm tăng thêm dục vọng trong lòng người đối diện.

Lại nói tiếp về bất nguồn của việc múa cột, vẫn là quà của Mễ Lan tặng cho. Khi còn học đại học, Mễ Lan ở một phòng tập thể thao kiêm chức huấn luyện viên, tiện thể làm thể hội viên giảm giá cho Lâm Uyên và Tư Tư. Mấy cô gái trẻ yêu cái đẹp. thích thon thả, cũng rất tò mò đối với những điều mới lạ, thế là các cô liền theo lớp học múa bụng và múa cột. Vốn chỉ coi đó là phương pháp giảm cân tốt cho sức khỏe, từ trước đến nay chưa hề múa may trước mặt người khác, hôm nay nhất thời cao hứng đã thể hiện đôi chút.

Tiếng huýt sáo bên dưới sân khấu không ngớt, thỉnh thoảng có thứ như hoa hồng bay lên trên sân khấu, còn có người gờ di động lên chụp ảnh cô liên tục. Về mặt Lâm Uyên rất bình tĩnh, cô hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình. Cô đang thỏa sức bộc lộ nỗi lòng, cô thật sự rất cần trút ra một ít, mặc dù cách thức này có hơi quá khích, thậm chí nguy hiểm, nhưng cô vẫn quyết không chùn bước leo lên sân khấu. Cái gì nên hay không nên chứ, cái không nên làm không phải cô cũng đã làm rồi sao?

Trong khoảng dừng của động tác tiếp theo, Lâm Uyên dường như nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của người nào đó, tuy phía dưới người người chen chúc, cô vẫn dễ dàng nhận ra hắn. Cô đã quá quen thuộc, vì hận một người thậm chí còn hao tâm tổn sức hơn là yêu một người. Xa xa, cô nhìn thấy vẻ mặt tức giận của hắn, cô bỗng mỉm cười, bệnh cũ của cô lại tái phát. Mặc dù Trần Kinh từng cảnh cáo cô nhiều lần, nhưng cô vẫn không nhận được muốn chọc tức hắn, dường như thách thức giới hạn của hắn đã thành mục tiêu cuộc đời cô. Hắn lấy việc giầy vò sự đau khổ của cô làm vui, vậy thì cô sẽ chọc tức hắn để tìm cho mình cảm giác thỏa mãn.

Lúc này, trên sân khấu phun xuống dưới một loạt cột nước, cái đó dùng để tăng cường hiệu quả sân khấu, kích thích cảm quan. Lâm Uyên khẽ lắc vòng eo, ngừng đầu lên, dòng nước vừa đúng lúc rơi xuống mặt và cơ thể cô. Bọt nước phun ra, men theo hai má cô chảy xuống, qua cổ rồi qua trước ngực, len lỏi vào vạt áo. Mái tóc ngắn ướt đẫm, cô vô ý hắt đầu, bọt nước bắn tung tóe, quần áo trên người bị xối ướt nên càng bó chặt vào cơ thể. Bỗng cô nghiêng mặt chớp mắt với bên dưới sân khấu, rồi cười hồn nhiên, hết như một nữ sinh trung học ngây thơ.

Bên dưới sân khấu bị kích động, lũ đàn ông phấn khích, đều khao khát xông lên trên, kéo bé cưng vừa thuần khiết lại gơi cảm này xuống dưới, ôm vào trong lòng mà ra sức giày vò.

Lúc Trần Kinh xông đến phía dưới sân khấu, thứ hấn nhìn thấy chính là cảnh tượng này. Hấn không chảy máu mũi mà là tức đến thổ huyết. Đây không phải Lâm Uyên mà hấn biết sao? Cô gái lạnh nhạt với chuyện giường chiếu, cô gái mặc váy trắng thuần khiết như bông hoa nhài kia ư? Bên tai hấn tràn ngập những lời lẽ cực kì ô uế. Trong ánh sáng mờ ảo, hấn nhìn thấy vô số màn hình điện thoại đang sáng, người phụ nữ của hấn đang ở trên sân khấu lăng lơ làm dáng, phô trương vẻ phong tình, để vô số đàn ông trắng trợn phơi bày ý nghĩ dâm loạn, còn thu lại làm kỷ niệm. Mẹ kiếp, hấn quả thật tức đến muốn nổ tung rồi.

Cùng lúc đó, từ phía sau, Hướng Dương và mọi người đã đuổi đến nơi cũng ngỡ ngác, cô gái này là Lâm Uyên sao? Không phải bị hồ ly tinh nhập vào chứ? Tuy nói không thể giống với vợ bạn, không thể này lòng tham với phụ nữ của anh em, nhưng trong tình cảnh này, thật dễ khiến người khác không ngừng tưởng tượng. Nghĩ lại thì ông anh trước mặt kia chẳng phải là tức sắp chết rồi sao?

Suy nghĩ không giống với bọn đàn ông, phụ nữ trong tình cảnh này đều cảm thấy đổ kị không trừ một ai. Đặc biệt là Phương Mi vừa mới thất bại thảm hại, cô ta cười kháy nhìn lên, tự nhủ, Trần Kinh, xem đi, đây là người phụ nữ của anh đấy, xem ra phẩm vị của anh...

“Xuống!”

Một tiếng hét to của Trần Kinh giữa không gian hỗn loạn vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. Hấn liền đứng lên sân khấu, chỉ cách mấy mét với Lâm Uyên đang diễn xuất quên mình. Nhưng Lâm Uyên chỉ thản nhiên liếc hấn một cái, hệt như không hề quen, rồi lại tiếp tục thực hiện những động tác khiến người ta phải sôi máu, áp mặt vào ống tuýp, đưa lưỡi liếm một đoạn nhỏ từ dưới lên trên, đồng thời, phần ngực chẳng biết vô tình hay cố ý ma sát vào chiếc ống đó.

“Tổng giám đốc Trần, tôi sẽ bảo người mời vị tiểu thư này xuống.”

Lúc này giám đốc mang theo mấy nhân viên bảo vệ vội vàng chạy đến, họ vẫn thông qua máy giám sát chú ý đến tình hình nơi này, lúc đầu còn thảo luận cô em này quá là tuyệt, lại nghĩ đợi một lúc rồi hỏi cô ta có hứng thú kí hợp đồng hay không, nhưng đột nhiên phát hiện có điều bất ổn. Sao đoàn thái tử gia kia đều xông đến thế này? Họ nhìn lại, má ơi, mau xuống đây cứu con, xảy ra chuyện rồi.

“Không cần.” Trần Kinh bỗng bình tĩnh trở lại, sự từng trải nhiều năm khiến hấn mau chóng khống chế cảm xúc, nếu không thì bây giờ cô nàng kia thật sự phải chết trong tay hấn rồi. Với nộ khí hiện nay của hấn, có bóp chết cô ta một trăm lần cũng không đủ hả giận, ổn định lại tâm trạng, Trần Kinh sai bước đi thông qua thang đu sân khấu, chỗ này luôn có người phụ trách bảo vệ, nếu không thì vũ nữ trên sân khấu làm hấn tức giận kia, sớm đã bị sai lang hồ báo phía dưới xé vụn nuốt chửng rồi.

Lâm Uyên vẫn đang tiếp tục, nhìn thấy Trần Kinh bước lên cũng không sợ hãi, mà còn hướng về phía sau hấn, cũng chính là phía bọn Hướng Dương, tung ra nụ hôn gió là loi vô cùng, sau đó cười với Trần Kinh một cách mê hoặc, trong mắt lộ vẻ khiêu khích. Cuối cùng đã làm Trần Kinh nổi giận, hấn bước tới, gân xanh nổi trên trán, khoe miệng nhếch lên, trong mắt ánh lên sự hung bạo tàn nhẫn.

Về mặt này Lâm Uyên đã quá quen thuộc, cơ thể ướt sũng run lên, đầu sao cũng cảm thấy hơi lạnh. Trong nháy mắt cô liền khôi phục lại lí trí, vỗ kịch vừa mới bắt đầu đã phải hạ màn, nhưng dưới con mắt cô, quyền quyết định dường như không nằm trong tay mình. Ánh mắt cô chăm chú nhìn vào bên cạnh Trần Kinh, để không trở thành vật hy sinh dưới quả đấm đang nắm chặt của hấn, cô quyết định ra tay trước.

“Anh yêu à!” Cô nũng nịu gọi một tiếng, chạy như bay qua chỗ người đàn ông hệt như chú chim nhỏ, giang rộng đôi tay ôm lấy hấn, ngay cả cánh tay chưa kịp với ra của hấn cô cũng ôm lấy. Không đợi người kia mở miệng, cô liền kiễng mũi chân lên hôn hấn.

“Mẹ kiếp...” Trần Kinh vừa nói ra mấy chữ, lập tức bị Lâm Uyên nuốt vào. Từ lúc sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên cô mạnh dạn như thế, hơn nữa lại còn trước bao nhiêu con mắt đang đổ dồn vào. Có lẽ do vừa rồi nhây múa quá hưng phấn, có lẽ do cô thật sự ý thức được sự sợ hãi, tóm lại, cô đã trở nên điên khùng cực độ. Cảm giác thấy cơ thể người đàn ông vẫn cứng đờ, lại có dấu hiệu muốn thoát ra, cô lập tức theo phản xạ có điều kiện, vắt hai cánh tay lên cổ hấn, đồng thời giơ hai chân lên quăn qua eo hấn, bám chặt trên người hấn giống như con bạch tuộc.

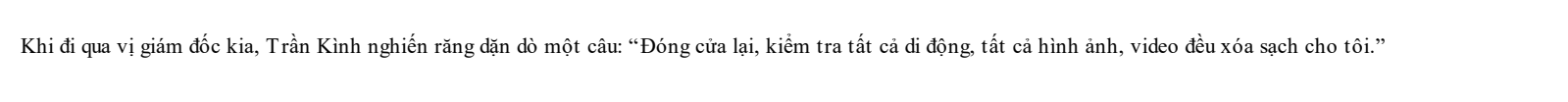
Trần Kinh rất kinh ngạc, bây giờ hấn cũng bắt đầu hoài nghi người con gái này rốt cuộc có phải Lâm Uyên hay không. Nếu không phải hơi thờ quen thuộc kia nhắc nhở, hấn nhất định sẽ vứt cô xuống đất, kiểm tra triệt để trước rồi nói tiếp. Nhưng hấn vẫn cảm phần, con thịnh nộ này mạnh mẽ đến mức không thể nào chỉ một cái hôn nồng nhiệt và sự trêu đùa cơ thể đã có thể lăng xuống. Còn nữa, cô gái này thật sự đã nghiện nhây nhót rồi, lại có thể xem hấn như ống tuýp mà quăn lấy. Mẹ kiếp! Đợi đến lúc Lâm Uyên không thể không hít thở, hấn đẩy cô ra, gầm lên: “Lâm Uyên, cô gan đấy!” Lâm Uyên cũng không lên tiếng, chỉ vui đầu vào vai hấn thờ hờn hờn.

Trên sân khấu xem như đã “viên mãn” rồi, nhưng dưới sân khấu lại sớm đã không cam lòng. Các anh đều nhờ vào ý nghĩ dâm loạn mà sống, tự nhiên lại có thằng lên trên không ngăn ngại làm đủ thứ, mẹ kiếp cái trò ăn mảnh. Nơi này vốn tập trung đủ mọi hạng người, tính nết phẩm hạnh gì gì đều có, hơn nữa đều là động vật bị chất côn và tinh dục kích thích, trong sự đổ kị lại càng chẳng có gì phải sợ.

Trong nháy mắt, cả nơi đó như nồi lửa, tiếng oán hận rung trời, ai cũng như vậy, một người hai người không thể nào khơi sóng gọi gió gì, nhưng người đồng, lòng can đảm cũng tăng thêm gấp bội. Có người mắt long lên, có người uống quá chén thậm chí còn kiên quyết muốn xông lên trên sân khấu. Giám đốc vội không ngừng sai bảo vệ duy trì trật tự, trước tiên đưa mấy vị đại thần này bình an ra ngoài rồi nói tiếp.

Trần Kinh xem xét tình hình, quyết định về nhà đóng cửa giải quyết sau, hấn bèn vỗ vỗ vào hông Lâm Uyên, nói: “Bỏ ra.” Lâm Uyên còn đang căng thẳng, nào dám buông tay, Trần Kinh bực mình: “Cứ thế này mà đi hả?”

Lúc này cô mới kịp phản ứng, bỏ tay ra khỏi người hắn. Nhưng Trần Kinh vừa thấy quần áo của cô lại càng thêm tức giận. Trái qua việc bị hắt nước ban nãy và sự quần quýt vừa rồi, quả thật đã không ra thế thống gì nữa. Hắn lập tức khoác áo vest của mình trùm qua đầu, che kín mặt, bọc lấy, sau đó bế ngang người cô.

Khi đi qua vị giám đốc kia, Trần Kinh nghiêng răng dặn dò một câu: “Đóng cửa lại, kiểm tra tất cả di động, tất cả hình ảnh, video đều xóa sạch cho tôi.”

Giám đốc ngẩn ra, lập tức gật đầu lia lịa, vâng vâng dạ dạ, trong lòng lại lo lắng, ở đây có rất nhiều nhân vật đều không thể đắc tội, nhưng vị trước mắt đây, haiz, lại càng không thể đắc tội. Hôm nay đúng là đại xui xẻo, nếu thời gian có thể quay trở lại nửa tiếng đồng hồ, ông nhất định sẽ khóc lóc xin bà cô kia hạ đài, bà cô ơi đừng nhảy nữa, con không nên gây sự chú ý của bà, con sai rồi.

Có lực lượng bảo vệ ra sức yểm trợ và Hướng Dương bọn họ giúp mở đường, Trần Kinh coi như thuận lợi đưa Lâm Uyển thoát vòng vây. Ra đến bên ngoài, nhìn lên bầu trời lấp lánh ánh sao, làn gió buổi tối man mác thổi qua mặt, Lâm Uyển như từ trong cơn say tỉnh lại, cảm thấy tất cả những gì xảy ra vừa rồi thật khó mà tin được, hết như một giấc mơ hoang đường vậy. Nhưng nghe tiếng người đàn ông hô hấp nặng nề, cô biết giấc mơ này vẫn chưa kết thúc. Sau đó mãi cô mới nghĩ ra, trong cơ thể mình nhất định còn sót lại chất cồn, chẳng trách lại diên khùng như vậy.

Xe của Trần Kinh phóng ra ngoài, Hướng Dương thấy Phương Chính bên cạnh còn đang bàng hoàng nhìn chằm chằm đuôi xe của người ta, cũng thể hiện cảm xúc: “Cô em này trong sự thuần khiết lại có sự thần bí, trong sự thần bí lại mang theo chút máu lửa...”

“Máu lửa?” Phương Chính không hiểu, nhìn Hướng Dương.

“Không phải sao, sự xuất hiện vừa nãy còn chưa đủ ‘máu lửa’ à?”

“Tôi đang nghĩ xem Trần Kinh về rồi sẽ xử lí cô nàng ra sao.”

“Haiz, đó không phải chuyện của anh em ta, chỉ bằng cứ quán cho tốt cô em của mình đi, cô gái này nếu làm phản thì thật khiến người khác đau đầu.”

“Cậu nói xem, A Kinh lần này có phải nghiêm túc rồi không?”

“Đào ôi, nghiêm túc là cái gì? Không nghiêm túc là cái gì? Cô em này không phải người biết an phận thủ thường, nhưng có thể nào thì vẫn là một cô gái, chờ đến khi tuổi trẻ đã qua, chuyện đó cũng phải xảy ra thôi. Haiz, tôi bảo cậu sao còn đàn ra, đi thôi, em yêu nhà cậu cũng không đợi nổi nữa rồi.”

Trần Kinh nghe điện thoại trên xe, là Trần Tây gọi đến: “Anh Ba, hai người vừa rồi thật nóng bỏng, cứ như quay phim...”

“Còn dám nói? Cái nơi đó là chỗ hai người có thể đi à?”

“Em sai rồi anh Ba, chỉ là em nhất thời tò mò, anh nhất định đừng trách Lâm Uyển nha, vừa nãy cô vũ công kia lúc rơi xuống đất bị trẹo chân, Lâm Uyển bảo chị ấy cũng biết nhảy, là em giật dây bảo chị ấy lên... Đúng rồi, quần áo chị ấy còn ở chỗ em này.”

“Được rồi, bây giờ em đang ở đâu? Vừa rồi quên không tìm em.”

“Ôi, đừng lo cho em, em trà trộn đi ra cùng mọi người, bây giờ đang lái xe về nhà rồi.”

“Vậy lái xe cẩn thận, thế nhé.”

Trần Kinh cúp máy, nhìn cô gái bên cạnh sau khi lên xe không hề lên tiếng, trong bụng nghĩ, “giật dây”? Cô không phải người nghe lời như vậy chứ, đây là cố ý làm mất mặt tôi, thật là “ba ngày không buộc, phòng tốt cũng tốc mái”^[1]. Cứ nhớ lại ánh mắt tham lam của bọn đàn ông trong vũ trường kia, hắn lại bốc hỏa, lại nghĩ đến đám anh em tốt đều ở đây, ngay đến Phương Mi vừa bị hắn đã kích vài câu cũng chứng kiến ngọn ngành, sĩ diện của hắn coi như đã bị quăng thẳng ra Thái Bình Dương, vừa nghĩ đến, nộ khí liền cháy bùng bùng như ngọn lửa.

[1] Nguyên văn là “Tam thiên bất dã thượng phòng yết ngọa”, là một tư tưởng phong kiến, ý chỉ phụ nữ và trẻ nhỏ phải dạy dỗ nghiêm khắc, nếu không sẽ hư hỏng, giống như “dạy con từ thuở còn thơ, dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về”.

Về tới nhà, cửa vừa đóng lại, Trần Kinh cuối cùng cũng bùng nổ. Vừa quay lưng chính là một cái tát, cái tát này dùng toàn bộ sức lực, Lâm Uyển hét lên một tiếng, lập tức ngã xuống sàn nhà.

“Được đó Lâm Uyển, mẹ kiếp, tôi thật sự đã xem thường cô rồi!”

Trần Kinh vung một cái tát vẫn chưa nguôi giận, đá hai phát vào cái mông mềm mại của Lâm Uyển. Vừa rồi Lâm Uyển không đề phòng nên bị đá trúng. Dựa vào cái gì mỗi lần đều là hắn đánh người, dù sao cũng như vậy rồi, bình cũng đã làm vỡ rồi, vậy thì cho tan nát luôn, kể cả cô đánh không lại hắn, cũng không để hắn sống yên ổn.

Nghe như vậy cô liền lồm cồm bò dậy, cũng không tranh cãi với hắn, cứ thế tấn công như kẻ điên, cào loạn lên chẳng hề theo trình tự. Trần Kinh vừa thấy cô nàng này đâm phan kháng, phan rời, phan rời! Điều hắn buồn bực là chính mình lại dính đòn, cầm hắn đau rát, cô từ khi nào lại để móng tay dài như thế?

Xưa nay độ thể lực thì đàn ông luôn chiếm thể thượng phong, nhưng Lâm Uyển cũng không phải loại phụ nữ sức trời gà không chặt. Ngày trước cô cũng có thói quen rèn luyện sức khỏe, nay lại phát huy bản lĩnh của loại đàn bà đánh đá và tinh thần chán sống, móng tay, hàm răng, bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cũng có thể đem ra dùng. Nhân tố bất lợi trước kia là mái tóc dài bây giờ cũng đã cắt lùn, nên nhất thời Trần Kinh cũng không có cách nào tóm được cô. Một lát sau cô liền đánh hắn túi bụi, nói chính xác là cô vây quanh hắn tấn công một vòng. Hai người đều một lòng tìm kiếm điểm yếu của đối phương, không ai còn tâm trí khoe khoang miệng lưỡi lợi hại. Phòng khách lớn như vậy mà chỉ nghe thấy tiếng vấp ngã trầm đục và tiếng quần áo bị xé rách, cùng tiếng thở gấp hỗn hển.

Trần Kinh lại thêm mấy vết thương mới, trên tai cũng bị cô gái này cắn một miếng, xem chút nữa đã thành Ván Gogh đệ nhị, tay áo sơ mi đều bị tung ra. Còn Lâm Uyển đương nhiên cũng chẳng thể trốn đi đâu, chân bị vấp phải bàn hai lần, trên cánh tay cũng xuất hiện vài vết bầm tím, điều nguy hiểm là, dây áo lót của cô đã bị Trần Kinh xé hòng.

“Mẹ kiếp, cô hưng phấn quá mức hay là mắc bệnh chó dại thế?” Trần Kinh đẩy cô gái còn muốn tiếp tục cẩu xé, che tai lại, thờ hồn hèn mắng. Lâm Uyển không lên tiếng, chỉ tranh thủ thời gian để thở, mau chóng khôi phục sức lực.

Trần Kinh thấy cô lộ ra áo ngực màu nude, đôi mắt lập tức nheo lại. Hắn bị khí thế của cô làm cho hồ đồ rồi, để đối phó với phụ nữ, có một chiêu luôn là pháp bảo độc nhất vô nhị. Lâm Uyển cũng không phải đứa ngốc, hai người sống lâu với nhau, chỉ cần một ánh mắt đã hiểu rõ đối phương có ý đồ gì. Cô nhìn thấy Trần Kinh thể hiện rõ dấu hiệu động dục, lập tức quyết định phải mau chóng kết thúc trận đấu.

Nhưng cô vẫn chậm một bước, Trần Kinh như một con hổ vồ mồi ép cô xuống dưới người hắn, nắm lấy áo ngực không có dây của cô lôi ra, cúi thấp đầu cắn vào đó. Lâm Uyển đau đến mức không ngừng hít thở, muốn vươn tay ra cào mặt hắn, moi mắt hắn, nhưng cả mặt hắn đều vùi trước ngực cô, cô đành phải tìm điểm yếu khác để ra tay. Tóc của hắn quá ngắn, cơ bản không thể nắm được, quần áo ngăn cách trên người cũng chẳng thấm vào đâu, thế là cô liền tập trung sức lực cào vào cổ hắn, nghe thấy hắn hít sâu một hơi khẽ rít lên, đáng tiếc trong tay cô không có dao, nếu không nhất định cô sẽ chém hắn chẳng chút do dự.

Trần Kinh biết cổ mình nhất định đã bị cào nát, trở nên đau rát vô cùng. Mẹ nó, cô nàng này ra tay quá tàn nhẫn, hắn đoán chắc sắp tới mình lại phải đi tiêm uốn ván, có khi lần này còn phải tiêm cả vắc-xin phòng bệnh dại mất, vì Lâm Uyển điên rồi.

Hắn thờ hồng hộc thẳng người dậy, nắm lấy bàn tay hành hung của cô, nhưng trong lúc vô ý lại cho cô một khe hở trí mạng. Lâm Uyển nhân cơ hội co gối tấn công bộ phận trọng yếu của hắn, nếu hành động của cô điêu luyện hơn, chuẩn xác hơn một chút, nếu phản ứng của Trần Kinh chậm chạp một chút, thì hắn chắc chắn đã mất đi cái kiêu ngạo đàn ông rồi. Trần Kinh lập tức toát mồ hôi lạnh sau lưng, một nửa vì hoảng sợ, một nửa vì... tuy rằng có chút sai sót, nhưng hắn vẫn bị đau.

Phàm là liên quan tới sự an nguy của “anh em”, bất kì một thằng đàn ông nào cũng đều tức giận liều mạng. Trần Kinh nghĩ thầm, cô nàng này thật độc ác, lại muốn khiến hắn tuyệt tử tuyệt tôn, đem ra so sánh thì tôi đối với cô quá nhân từ rồi. Phải nói đến, một hồi chiến đấu ác liệt trước đó, hắn còn mang theo chút ý vui đùa, đương nhiên cũng không cần dùng quá nhiều sức lực, nhưng lần này cô thâm rồi, hôm nay không hành cô đến chết, thiếu gia đây không phải họ Trần!

Thời gian sống cùng nhau không ít, Lâm Uyển ở phương diện nào đó đã quá hiểu con người này. Vừa thấy ánh mắt đó, gân xanh hắn lên đó của hắn, cô biết mình đã hoàn toàn chọc tức hắn, thật muốn gây tai nạn chết người mà. Cô nhân kẻ hở lúc đối phương nhắc cánh tay xấn tay áo, cố sức đẩy hắn ra, lần người bò dậy chạy ra cửa. Nhưng vừa mới chạm vào tay nắm cửa, cô đã bị Trần Kinh từ phía sau kéo lấy mất cả chân.

Lại là một phen giằng co nhau, xen lẫn là tiếng mắng chửi và tiếng gào thét. Chờ đến lúc Lâm Uyển bị Trần Kinh lần nữa quăng xuống thảm, cô đã hoàn toàn không còn sức lực, như một con cá rời nước quá lâu, chỉ có thể há miệng mà thở. Đây chính là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ, đàn ông có thể chịu đựng những trận đánh trường kỳ, thậm chí càng đánh càng hăng, còn phụ nữ tối đa chỉ bùng nổ được trong một lát đó.

Trần Kinh từ trên cao nhìn xuống cô gái quần áo rách tả tơi, không còn sức vùng vẫy, trong đầu hồi tưởng lại dáng vẻ rực rỡ xinh đẹp của cô lúc ở trên sân khấu. Hắn thật sự không biết vòng eo cô lại mềm mại như thế. Trước mặt hắn cô luôn cứng nhắc như liệt nửa người, thỉnh thoảng nhanh nhẹn một chút hắn sẽ kích động ghê gớm. Nhưng cô lại quay đầu chạy đến trước mặt gần trăm gã đàn ông mà nháy múa lá lơi, uốn éo còn hơn cả rắn nước.

Nếu sự tức giận trước đó của hắn là bởi vì cô bôi nhọ hắn, thì bây giờ lại là vì đồ kị, sự đồ kị không hề che đậy. Hắn liên tưởng ngay đến hôm sinh nhật Trần Tây, cô đã cười với Phương Chính, cười tươi rói. Mẹ nó chứ, cô lúc nào cũng hào phóng với kẻ khác như vậy, với hắn lại keo kiệt như thế, ngoài lạnh lùng ra thì còn cứng nhắc. Nụ cười của cô, ưu điểm của cô, sự thuần khiết của cô, sự khêu gợi của cô, hắn đều là người nhìn thấy cuối cùng.

Chỉ trong chốc lát ấy, lồng ngực Trần Kinh đã bị sự đồ kị lấp đầy, hắn nghiêng răng nói: “Dù thế nào, một mình tôi còn chưa đủ làm thỏa mãn cô sao, mà phải nóng lòng ra ngoài tìm đàn ông?”

Nói xong ba chữ “tìm đàn ông”, hắn tức giận chết. Muốn biết việc đàn ông căm ghét nhất thì đó là bị cho “đội mũ xanh”^[2], tuy vẫn chưa thành sự thật, nhưng cô gái này uốn éo trên sân khấu như thế, lũ đàn ông trong đó đều chỉ mong đội cho hắn cái mũ xanh, hắn dường như nhìn thấy mấy trăm đĩnh mũ xanh mơn mơn đang vẩy chào mình.

[2] “Đội mũ xanh” trong tiếng Trung tương đương với “bị cắm sừng”.

Trần Kinh bị tường tượng của bản thân dọa cho giật mình, khi nhìn lại cô gái trên mặt đất, hắn cảm thấy cô càng đáng ghét hơn mấy phần. Hắn tức điên nhưng lại cười: “Trước nay còn tưởng sức khỏe cô không tốt nên tôi mới đặc biệt chăm sóc, bây giờ xem ra cũng không cần lo lắng rồi, tránh việc không thỏa mãn khao khát của cô.”

Hắn vừa nói vừa nới thắt lưng, sau đó tháo các thứ trên cơ thể cô, cởi quần bò của cô, nâng eo cô lên, không có màn đạo đầu, hắn trực tiếp tiến thẳng vào, chẳng hề thương tiếc, chỉ có sự va chạm tàn bạo.

Lâm Uyển xót xa phát hiện ra bản thân ngay đến ngón tay út cũng không nhấc lên nổi. nhưng té bào thần kinh đáng chết kia lại nhảy bén như vậy. Trần Kinh thô bạo xâm phạm làm cô đau đến mức hít thở không ngừng, dường như mỗi một lần đều có thể tiễn cô đến Tây Thiên. Cô cực kì căm ghét kiểu lãng nhục và tư thế này, kinh khủng hết như động vật vậy, nhưng bây giờ cô quá mệt mỏi, như bầy bunn bị người ta nhào nặn hình dạng gì thì thành ra hình dạng đó.

Mặt cô áp vào thâm trái sần bằng len, chỉ biết bình thường chân trần giẫm lên nó rất thoải mái, thì ra áp mặt vào cũng mềm mại như vậy. Nhưng thứ đẹp đẽ này lại bị chà đạp như thế, có phải vận mệnh của tất cả những gì tốt đẹp đều như thế chẳng, bị vấy bẩn, rồi bị vứt bỏ.

Trần Kinh không thấy được bộ dạng buông xuôi kia của Lâm Uyển, hắn túm tóc cô ép cô quay mặt qua, rồi hung hãn hôn liền tiếp. Lâm Uyển bị động khốn khổ tiếp nhận sự công kích của hắn, chỉ có thể phát ra tiếng thở khó khăn từ cổ họng, hết như bệnh nhân bị lấy mất mặt nạ oxy.

Người đàn ông vừa bằng mọi thủ đoạn giày vò cô gái phía dưới hắn, vừa buông lời cay nghiệt: “Cô không phải lạnh nhạt với chuyện giường chiếu sao? Hôm nay tôi sẽ trị bệnh cho cô, nếu tôi không làm cô lên đỉnh, sau này tôi sẽ cùng họ với cô luôn.”

Nghe thấy, Lâm Uyển run rẩy, món tiền cược này đặt hơi lớn rồi. Thứ nhất, nhà họ Lâm chắc chắn không yêu quý gì phần tử cận bã như thế. Thứ hai, điều đó cũng có nghĩa là hôm nay mình rất có khả năng bị giày vò đến chết.

Trần Kinh quả nhiên nói được làm được, Lâm Uyển bị giày vò hết lần này đến lần khác ở các kiểu tư thế, hắn có thể xem như là đã thấy sự dẻo dai của cơ thể cô, chỉ hận không thể vận cô thành Thập Bát Nhại Ma Hoa^[3]. Nhưng có lẽ hắn cả nửa cuộc đời này đã quen với việc thuận buồm xuôi gió, chẳng biết có cụm từ gọi là “không như mong muốn”, có lúc nói được nhưng chưa hắn đã có thể làm được.

[3] Là một món ăn vật đặc sản của Thiên Tân, hình dạng xoắn quáy.

Khi Lâm Uyển được thả xuống thì đã bị giày vò gần chết, người đàn ông hà hê đứng dậy, nhanh bước rời đi. Cô im lặng nằm nghiêng trên mặt đất, chớp đôi mắt cay cay, chậm rãi cuộn tròn người lại. Cô liên tục tự thôi miên mình, tưởng tượng mình biến thành những phân tử trong cơ học, không có trọng lượng, không có hình dạng, như vậy sẽ có thể phớt lờ sự đau buốt thân thể, phớt lờ cảm giác nhục nhã khó có thể chịu đựng này.

Trong ánh sáng mơ hồ, cô nhìn thấy người đàn ông đó thân nhiên quay trở lại, trong tay cầm một chai rượu. Cô biết trong tủ của hắn cất trữ vài chai rượu ngon, vừa nhìn đã biết là thứ tốt, giá trị không hề nhỏ, nhưng cô không thấy thêm một chút nào, tuy rằng lúc mắt ngủ cũng cảm thấy rượu còn thân thiết với mình hơn cả cha đẻ.

Trần Kinh nghênh ngang đi về phía sofa ngồi xuống, quan sát người con gái nửa người trần trụi cạnh chân hắn, trong mắt hiện lên chút thần sắc phức tạp. Sau đó háan vận mở nắp chai, một mùi thơm ngào ngạt lan tỏa trong không khí, xen lẫn chút cay nồng. Hắn nhìn thấy cánh mũi cô gái khẽ động dậy, cười nhạo lên tiếng: “Ma men, thêm rồi à?”

Lâm Uyển không trả lời, nhưng trong lòng lặng lẽ nhận định, đây là rượu mạnh, phải rồi, rượu mà người như hắn uống nhất định phải là thứ khẩu vị nặng.

Trần Kinh tự mình uống một hơi, hỏi cô: “Muốn uống không? Hôm nay có thể cho cô phá lệ.”

Lâm Uyển hạ thấp tầm mắt, không thêm để ý.

Hắn lại hỏi: “Không muốn uống?”

Vẫn không có tiếng đáp, người trên mặt đất khấp hờ mắt như đang ngủ, hắn cười: “Vậy thì cô đừng hối hận.” Nói rồi hắn rời khỏi sofa, nửa đứng nửa ngồi trước mặt cô, chậm rãi nói: “Rượu này vốn là để chuẩn bị cho hai ta, nếu cô đã không muốn uống, vậy cũng không thể lãng phí, thấy cô không có hứng thú, chỉ bằng thêm chút kích thích nhĩ?”

Lâm Uyển đột nhiên mở mắt, đối diện với ánh mắt cười mà như không của hắn, cô không biết hắn lại muốn chơi trò gì, nhưng vừa nhìn vẻ mặt lập lờ kia, cô đã thấy ngứa gáy da đầu, tâm trạng không cần lí do bỗng trùng hắn xuống.

Trần Kinh thỏa mãn quan sát phản ứng của cô, một bên khước miệng cong lên, mím cười thuần chất tà khí: “Đoán được phải chơi trò gì chưa?” Hắn nói rồi dùng ngón tay khều khều chiếc áo lót như miếng vải rách trên người Lâm Uyển, ngón tay chẳng biết vô tình hay cố ý ma sát vào đầu ngực cô. Hắn cười nhạt hỏi: “Sợ không? Muốn cầu xin tôi không? Hử?”

Lâm Uyển thấy sự ngang bướng và háo thắng trong mắt hắn, đôi môi khẽ động nhưng không thốt ra một chữ. Cô không thể tưởng tượng mình sẽ xin tha với con người này như thế nào. Vào cái đêm bắt đầu cho vận rủi này, cô không hề cầu xin, sau này mỗi lần cô đều không cầu xin, vì đó là giới hạn cuối cùng của cô. Mà cô cũng biết, cho dù xin tha đi nữa cũng chưa chắc có tác dụng, chỉ có thể khiến mình càng bị tàn phá một cách triệt để. Tự trọng ư, cô không dám khẳng định mình còn có thứ đó hay không, nhưng có người từng nói, “tin tưởng” còn dễ chịu hơn “không tin” một chút.

Cô im lặng một hồi lâu, làm kiệt quệ cả sự nhẫn nại vốn đã ít ỏi của hắn. Hắn nắm lấy rồi cởi tuột chiếc áo lót đáng thương kia, chai rượu trong tay khẽ nghiêng, rượu ào

ạt chảy ra, rơi xuống phần cổ của Lâm Uyên, uồn lượn trôi xuống.

“Thấy cô rất muốn kích thích như thế, tôi cũng thử chơi đùa xem sao.” Hấn nói một cách ung dung tự tại, thanh thần giống như đang tưới hoa vậy. Đối với Lâm Uyên thì lại không thanh thần như thế, vì trước ngực cô còn lưu lại vết cắn, bây giờ rượu mạnh tràn vào vết thương khiến cô đau buốt như bị kim châm, cô không chịu nổi phải rít lên.

“Muốn nghe có hết mấy tiếng thật không dễ dàng, cứ nhất định phải thế này mới được.” Trần Kinh xúc động: “Đây là rượu quý lâu năm, cũng phải tiết kiệm chút.” Dứt lời, hấn cúi đầu mút dọc theo cổ cô, Lâm Uyên bây giờ mới hiểu “tiết kiệm chút” mà hấn nói là ý gì. Cô không nhìn thấy vết thương của mình trông ra sao, chỉ cảm thấy đau, đau như kim châm muỗi xát, còn cả cảm giác tê dại lúc phản xạ cảm bị hấn mãnh liệt mút lấy, tê dại đến mức cơ thể cô không thể khống chế, không ngừng run rẩy.

Rất lâu sau, Trần Kinh đã không hề lãng phí, hút cạn tất cả rượu trên người Lâm Uyên. Hấn ngẩng đầu quan sát người con gái mang về mặt đau khổ, dùng ngón tay vuốt nhẹ hai má hơi ửng hồng của cô, nói bằng giọng tha thiết: “Uyển Uyển, xem tôi đối tốt với cô bao nhiêu, vì chữa bệnh cho cô mà rút lại lời đã nói trước đây cảm cô uống rượu, cô cảm động không?”

Lâm Uyên nhắm chặt mắt, giờ cô chỉ hi vọng sự đầy dọa này nhanh chóng kết thúc, hoặc là dứt khoát làm cô đau đến tê liệt, không còn cảm giác, thì hấn có lại làm gì đi nữa cũng chẳng sao hết.

Trần Kinh trêu đùa xong, hấn tách hai chân cô, lại lần nữa xâm nhập, động tác vẫn thô bạo như trước, nhưng cơ thể cô cũng vẫn khô ráo như trước. Hấn bỗng thấy hơi đau đầu, trước đó tưởng rằng Lâm Uyên không hiểu, mà hôm nay nhìn thấy biểu hiện của cô trên sân khấu, mỗi động tác đều vô cùng mê người, nào có phải không hiểu, rõ ràng là cô đã quá hiểu rồi. Nhưng nếu đã hiểu thật, tại sao cô lại chẳng có chút phản ứng, lẽ nào cô thật sự có thiếu sót về mặt sinh lí?

Lâm Uyên liên tục thử tiến vào trạng thái suy tưởng, hoặc nói là vọng tưởng thì càng chính xác, vọng tưởng rằng cơ thể bị giầy vò này không phải là của mình, dường như điều đó thật sự có hiệu quả. Đến lúc bị Trần Kinh nắm chặt cô mới khôi phục lại tri giác, cô đau đớn cau mày. Song, trong chớp mắt đồng tử của cô co lại, miệng cũng mất tự chủ hét lên: “Đừng...”

“Đừng cái gì?” Trần Kinh đang cầm chai rượu tư thế nằm nghiêng trong tay, phía dưới là nơi mà hai người vẫn đang giao hợp, nếu đổ vào thì...

Lâm Uyên sợ sệt lên tiếng: “Đừng đổ.”

“Cô đang cầu xin tôi?” Đôi mắt Trần Kinh sáng lên nhìn cô, hành động vẫn chưa thu lại.

Lâm Uyên ngoan ngoãn gật đầu, trong mắt lấp lánh ngấn nước. Cô không cam tâm, đúng là cô sợ, việc này chắc chắn sẽ lấy mạng cô, cô vẫn chưa muốn chết, mà dù chết cũng không thể dùng cách này.

“Nhưng không được rồi.” Trần Kinh cười nói: “Cô luôn im lặng như vậy, tôi đã bị cản trở quá nhiều rồi, vừa nãy tôi còn nói nếu không làm cho cô lên đỉnh thì mang họ của cô luôn, mà cô không thể để tôi cũng mang họ Lâm đấy chứ? Vậy thì hai chúng ta thành ra cái quan hệ gì, anh em à?”

Trần Kinh như đang kể chuyện cười, hấn nói một cách chậm rãi, khoe miệng Lâm Uyên trùng xuống, hai hàng lệ trào ra. Hấn nhìn thấy bỗng mềm lòng, vung tay sang bên cạnh, bình rượu rơi cách một thước bên ngoài tầm thăm, trong nháy mắt đã thấm ướt cả một khoảng. Hấn thờ dài một tiếng, ôm Lâm Uyên vào lòng, giọng nói dịu dàng: “Nếu cô sớm chịu thua thì đã chẳng việc gì rồi không?” Sau đó hấn dụi vào tóc cô, nói: “Nhưng tôi hù dọa mà cô cũng tưởng thật? Không phải cô to gan lắm hay sao?”

Lâm Uyên nhe răng không lên tiếng, cơ thể run lên trong lòng hấn. Trần Kinh mỉm cười: “Được rồi được rồi, hôm nay không làm nữa, nhưng sau này cô phải thay đổi, lúc nào cũng như vậy thì không được, sự nhẫn nại của tôi có hạn, còn phải nghĩ cách trị cô. Nam nữ quan hệ là chuyện thường tình của con người, tại sao cô không nghĩ thoáng ra chút!”

Sự dịu dàng của hấn chẳng may khiến Lâm Uyên cảm thấy khá hơn, lòng cô buồn bã, buồn đến chết mất. Cô thua rồi, cô đã cầu xin hấn, vừa nãy trong khoảnh khắc gạt đầu kia, cô dường như nhìn thấy một bức tượng sụp đổ ầm ầm ngay trước mặt.

Giọng nói của Trần Kinh còn đang tiếp tục: “Có điều, hôm nay cô cũng làm quá rồi, trước mặt nhiều người như thế, không phải làm mất mặt tôi sao? Còn có người chụp ảnh, nếu mà lan lên mạng, hai chúng ta chắc sẽ nổi như cồn. Ở nhà quấy nhiễu thế nào cũng được, ra ngoài thì phải động não nhiều hơn một chút. Tôi đây tính khí không tốt, ăn miếng trả miếng, cô mà chọc tức tôi, cuối cùng cũng là tự làm khổ chính mình mà thôi.”

Ngày hôm sau, Lâm Uyên không đi làm mà nằm trên giường nghỉ ngơi cả ngày. Buổi tối khoảng tám giờ hơn, Trần Kinh mới quay về, thấy gương mặt cô xanh xao, hấn mắng vài câu, rồi gọi người đặt cơm mang đến.

Hấn bận làm việc trong thư phòng xong, lúc về phòng ngủ đã là mười một rưỡi, nghĩ đến việc phải tắm rửa nhưng sờ vào miếng gạc trên cổ, lại nghĩ thôi bỏ đi, để dơ vậy. Lâm Uyên che đậy kín mít, nằm quay lưng về phía hấn, hít thở đều đều, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm của hấn, mười phần thì có đến tám chín phần là giả vờ ngủ. Hấn chỉ để lại đèn đầu giường phía bên này của mình, tiện tay cầm một quyển tạp chí lật xem.

Đang xem rất chuyên tâm, bên cạnh truyền đến một giọng nói khàn khàn: “Như vậy có ý nghĩa không?”

Hắn quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Uyển đang nhìn hắn chăm chăm, hỏi rõ từng câu từng chữ: “Oán hận lẫn nhau, giằng vò lẫn nhau, có thú vị không? Anh không mệt sao?”

Hắn không chút do dự đáp: “Không mệt, rất ý nghĩa.”

Bên kia lập tức im bật.

Một lát sau, Trần Kinh bỏ tạp chí xuống, chạm vào vết máu đã đông vảy ở tai, hỏi: “Cô biết Chu Hậu Chiêu^[4] không?”

[4] Chu Hậu Chiêu: Vị hoàng đế thứ Mười Một của nhà Minh trong lịch sử Trung Quốc.

Lâm Uyển âm ừ, không phải Hoàng đế thời nhà Minh bỏ bê việc nước đó sao? Chẳng nhẽ Trần Kinh muốn thảo luận với mình về người này? Có khi nào người này là thần tượng của hắn? Cũng không chừng, nghe nói tên nhãi này cũng rất biến thái.

“Lúc tôi còn nhỏ, xem sử sách nhà Minh, đọc đến đoạn ông ta sở hữu Bảo Phòng^[5] tôi rất thích thú. Không lâu sau lúc đến sinh nhật, ông ngoại hỏi tôi thích quà gì, tôi bảo muốn sở hữu một Bảo Phòng, ông ngoại cười lớn, mấy hôm sau thì tặng tôi một con mèo lấy lệ. Sau này tôi về quê nghỉ hè, cậu tôi bảo đã chuẩn bị cho tôi một sự bất ngờ, vừa nhìn hóa ra là một con báo con mới mấy tháng tuổi, khi đó tôi thật sự thích thú đến phát điên lên, nhưng chẳng được bao lâu thì tôi lại chán ngấy, vì cái thứ đó cơ bản đã mất đi tính hoang dã, ngoan ngoãn hết như một con mèo. Sau đó ông còn tặng tôi cả một sở thú.”

[5] “Bảo Phòng” được Chu Hậu Chiêu cho xây dựng và bắt nhốt các loài thú quý hiếm vào trong đó, dùng để thưởng ngoạn và thỏa mãn sở thích săn bắn của bản thân.

“Lại sau đó nữa, tôi cũng từng nuôi một số động vật, ngựa hoang, chó săn, chó ngao Tây Tạng, ban đầu đều khá mới mẻ, lâu dần sau khi thuần phục rồi thì chẳng còn gì thú vị. Ừm, còn có rắn, rất xảo diệu.” Hắn nói đến đây giống như đang nhớ lại chuyện cũ, liền mỉm cười, rồi nhìn vào đôi mắt Lâm Uyển đang mở to nhìn hắn như đang nhìn thấy quái vật. Thế là hắn giật giật lông mày, hỏi: “Sao lại nhìn tôi như thế?”

Lâm Uyển nghe chuyện cảm giác sờn tóc gáy, đặc biệt là lúc hắn nói đến rắn, da gà dựng hết lên, cô cảnh giác hỏi: “Anh rốt cuộc muốn nói gì?”

Trần Kinh hài lòng quan sát biểu cảm của cô, xoa xoa đầu cô, tiếp tục: “Sau này tôi mới phát hiện ra, động vật chẳng qua đều như thế, con người mới là phức tạp nhất, cũng là thú vị nhất. Ví dụ như cô nhé, cô có lúc trông rất mỏng manh, thậm chí tuyệt vọng, nhưng từ trước đến nay chưa từng tuyệt vọng thật sự, vừa hồi phục sức lực là lập tức lại bắt đầu gây sóng gió...”

“Anh muốn thuần phục tôi?”

Trần Kinh không trả lời, lại bắt đầu độc thoại: “Lúc tôi mới có được con báo con đó, ngày ngày ôm lấy nó ngủ, trước khi ngủ còn suy nghĩ cái thứ nhỏ bé này có khi nào đột nhiên ngoạm mình một phát không? Quả thật vừa căng thẳng lại vừa kích thích. Tôi thường ngủ đến nửa đêm rồi đột nhiên tỉnh giấc, kết quả là thấy con báo nhai ranh ngu say như chết, còn hơn cả tôi nữa chứ.”

“Bây giờ tôi đã tìm lại được cảm giác đó. Thấy cô ngày ngày dùng ánh mắt giết người kia trừng trừng nhìn tôi, tôi đã nghĩ liệu cô có giống như lần trước, nhân lúc tôi ngủ say mà cầm gỏi cho tôi chết ngạt hay không, hoặc là cô sẽ đổi cách thức khác, ví dụ như...” Hắn bỗng ngừng lại, dường như đang thật sự suy nghĩ, “Ví dụ như cầm dao đâm tôi, hoặc là mở van khí gas để dẫn đến tử vong ngoài ý muốn?”

Lâm Uyển nghe xong, lạnh toát sống lưng, như thể có một con rắn đang trườn dọc bò lên vậy, hắn lại có thể biết được suy nghĩ của cô, con người này quả thật quá đáng sợ. Cô không chịu lép vế, hỏi lại: “Vậy mà anh còn dám giữ tôi lại bên cạnh, anh không sợ chết?”

Trần Kinh cười thân thiện: “Đương nhiên là sợ, thậm chí còn sợ hơn bất kì ai, nhưng càng sợ lại càng kích thích, không phải sao? Cuộc sống nhạt nhẽo như vậy, không thể tìm cho mình chút niềm vui à?”

Lâm Uyển im lặng một lúc, nghiêm túc hỏi: “Thế nhưng, anh không cảm thấy như vậy rất nguy hiểm sao? Có thể, tôi nói là có thể, anh sẽ yêu tôi.”

Đôi lại là một tiếng cười nhạo của Trần Kinh: “Yêu? Cô tin ư?”

Ánh mắt Lâm Uyển thất vọng, rầu rĩ nói: “Tôi đương nhiên tin.”

Trần Kinh với ngón trỏ và ngón giữa, cẩn thận vuốt ve vành tai ướt mà của cô, không đồng ý nói: “Xem, đây chính là sự khác biệt giữa tôi và cô. Tôi không tin.”

Lâm Uyển âm ức, khẽ lên tiếng phản bác: “Đó là vì anh chưa từng gặp”

Trần Kinh nheo mắt, nói: “Cô đang khoe khoang với tôi? Nhưng cô làm sao biết thứ cô gặp được chính là tình yêu đích thực? Có lẽ nó chỉ là mở đầu, quá trình và kết quả đều không phải cái cô tưởng tượng kia. Mà bây giờ tất cả những thứ cô có chỉ là hồi ức, hồi ức thì sẽ bị chủ quan hóa, nó bị cô lần lượt mỹ hóa, cường hóa, đến cuối cùng cô sẽ quên mất về ban đầu của nó thôi.”

“Thứ gọi là tình yêu chẳng qua chỉ do phụ nữ các cô hoang tưởng mà ra, lừa mình dối người, thỉnh thoảng cũng dùng để lừa gạt gì đó của người khác. Theo tôi thấy, nói chuyện yêu đương chỉ bằng làm tình thêm vài lần còn thực tế hơn.”

Càng nói càng chẳng ra sao, đúng là miệng chó không thể mọc được ngà voi, Lâm Uyển nổi giận kết lại: “Không phải anh không tin, mà cơ bản là anh không hiểu.”

Hắn cười: “Tôi không hiểu, cô hiểu? Tôi chỉ biết ăn cơm, đi ngủ và lên giường đều là nhu cầu sinh lí, cô đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, đợi đến khi cô ba mươi tuổi sẽ rõ. Tôi thấy khó hiểu, cô với chồng chưa cưới còn chưa từng lên giường với nhau, mà cả ngày yêu yêu đương đương, ngộ nhờ sau khi kết hôn mới phát hiện ra anh ta bị bất lực, cô còn có thể tiếp tục yêu anh ta? Đợi đến khi các người dùng hết chút Dopamine^[6] kia rồi, các người dựa vào cái gì để duy trì cái gọi là tình cảm?”

[6] Dopamine: Hormon đem lại cảm giác khoái lạc.

Lâm Uyển tức giận muốn chửi, vừa định mở miệng phản bác, lại nghĩ mình căn bản không có cách nào liên kết trên phương diện logic với loại người này, cũng không có gì cần phải giải thích.

Trần Kinh tiếp tục vuốt ve mái tóc cô, không cười nữa, thờ dài nói: “Cuộc đời vốn là một chuỗi những đau khổ. Lâm Uyển, cô còn quá trẻ, sau này cô sẽ biết thế giới này chẳng hề tốt đẹp như vậy...”

“Tôi sớm đã biết rồi.” Lâm Uyển giận dỗi đáp.

“Không, cô còn chưa biết, cô vẫn còn ôm ấp ảo tưởng với nó, ví dụ như bây giờ, không lúc nào cô không mong tôi gặp báo ứng, nhưng tôi vẫn sống tốt, lại còn tốt hơn rất nhiều người, ông trời đang nhìn ư? Không, căn bản là chẳng có ông trời quái nào hết, đó chẳng qua là do những người yếu đuối tự an ủi mình bày ra. Cái gọi là “trời” chẳng qua là một tầng khí chất, thế giới cũng chỉ là một đám vật thể lạnh giá và một đám người ích kỉ yếu đuối cấu thành mà thôi.”

“Thứ tốt đẹp luôn là tài nguyên ít ỏi, cô nói xem, trên thế giới này có Chân - Thiện - Mỹ không? Có, nhưng quá ít, khi cô cần chúng, hò hét ngàn vạn lần cũng không xuất hiện, muốn giữ mạng sống, muốn được sống tốt, chỉ có thể dựa vào bản thân, dựa vào việc...” Hắn đang nói thì nắm chặt tay lại, tiếp tục: “Việc tàn nhẫn sao cho đủ”, sau đó chỉ vào đầu: “Ở đây, phải đủ nhạy bén.” Cuối cùng chỉ vào vị trí trái tim: “Còn cả ở đây, phải đủ cứng rắn.”

Bàn tay hắn vuốt xuôi theo mái tóc ngắn của cô một lúc, lòng bàn tay ấm áp, giống như bàn ủi lướt trên da đầu cô, dường như muốn mượn cách thức này để truyền tư tưởng của bản thân sang và tẩy não cô vậy. Lâm Uyển bực mình kéo tay hắn xuống, lúc ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt hắn, không có độ ẩm, cũng không giống lạnh lẽo, mà là mát mẻ.

Lâm Uyển ngăn người một lát, nghiêm túc nói: “Anh quá cực đoan rồi, Trần Kinh. Chúng ta đánh cược đi, cuối cùng rồi sẽ có một ngày anh không màng tất cả mà yêu một người, rồi anh sẽ thấy thế giới không còn như trước, rút lại tất cả lời anh nói hôm nay.”

Trần Kinh nghiêng đầu, nhìn vào đôi mắt to đen láy của cô, mặc dù hoàn toàn không đồng ý với nội dung mà cô nói, nhưng vẫn bị thu hút bởi vẻ mặt nghiêm trọng mà kiên định của cô, nhất thời hai người đều chuyên tâm nhìn vào mắt đối phương. Lần đầu tiên Lâm Uyển chú ý đến đôi mắt Trần Kinh, cứ tưởng rằng mắt hắn một mí, thì ra là hai mí lần. Hơn nữa, con ngươi của hắn cũng rất đen và sâu, cô nhìn thấy trong đó hình ảnh kiên định của mình, không biết tại sao bỗng trở nên tự tin. Trận chiến lần này, cô có lẽ sẽ không thua quá thê thảm.

“Được.” Mãi lúc lâu sau, lâu đến mức Lâm Uyển tưởng rằng hắn không thèm trả lời thì Trần Kinh đột nhiên lên tiếng.

“Nếu đã đánh cược, thì phải có thứ để cược.” Lâm Uyển thừa thắng xông lên.

“Cô muốn cái gì?” Trần Kinh nheo mắt, tuy xác định mình không thể thua, nhưng vẫn rất tò mò thứ mà Lâm Uyển muốn cược.

Lâm Uyển bình tĩnh nói: “Tôi muốn tài liệu kia, bản gốc.”

Trần Kinh lập tức hiểu ra thứ cô muốn là gì, hắn bỗng ý thức được hình như mình đã xem thường sự kiên quyết của cô gái này. Nhưng ngay sau đó, hắn thấy thoải mái. Mấy tờ giấy mỏng có lẽ chỉ, dù gì hắn đã đạt được mục đích, cái hắn cần bảo vệ đã được bảo vệ, cái hắn muốn có được cũng đã có được. Thật ra so với việc cá cược, hắn có khuynh hướng lựa chọn cái gì đã nắm chắc hơn, nhưng thắng thua lần này đều nằm chắc trong tay hắn, cho nên hắn không chút do dự liền đồng ý: “Không vấn đề.”

Lâm Uyển không yên tâm, hỏi: “Anh sẽ tuân thủ giao hẹn chứ?”

Trần Kinh cười, véo nhẹ chóp mũi Lâm Uyển: “Cô gái ngốc, nếu đã cá cược với tôi thì cô phải tin tôi, nếu không chỉ bằng không cá cược, có phải không?”

Buổi tối đúng sáu giờ, Lâm Uyển vừa tan làm, ngồi trong tiệm cafe, đối diện một người đàn ông. Người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi màu hồng, vẻ bề ngoài khiến cho phụ nữ cũng phải hồ thẹn, vừa nãy tiếp cận Lâm Uyển trên đường, nhất định đòi nói chuyện. Cô vốn không muốn để ý đến anh ta, bây giờ lừa đảo hoành hành khắp nơi, bộ dáng càng dễ nhìn lại càng nguy hiểm. Nhưng anh ta nói một từ then chốt, cô liền lập tức dừng chân, vì từ mà anh ta nói ra, là Trần Kinh.

Lúc đó suy nghĩ của cô có chút thái quá, không phải người này có quan hệ đó đó với Trần Kinh chứ? Trần Kinh trong mắt cô là mảnh thú hồng thù, là yêu ma quỷ quái, biến thái đủ loại, bảo hần là người lương tính cô cũng chẳng lấy gì làm lạ.

“Tự giới thiệu một chút, tôi họ Đàm, tên Hy Triết, ‘Hy’ trong ‘Hy vọng’, ‘Triết’ trong ‘Triết lý’.” Người đàn ông khoe hàm răng trắng có thể làm đại diện quảng cáo kem đánh răng ra, cười nói: “Lâm tiểu thư nhảy múa cũng không tồi.”

Thấy Lâm Uyển lộ vẻ cảnh giác, anh ta giải thích: “Hôm đó đúng lúc ở vũ trường, vừa hay nhìn thấy một màn biểu diễn ngoạn mục, về nhà điều tra một chút mới biết câu chuyện giữa hai người... Đáng tiếc lúc cô xảy ra chuyện tôi không ở trong nước, nếu không tôi nhất định sẽ không để hần đạt được ý đồ, tên này càng chơi càng ngông cuồng, đúng là coi trời bằng vung.”

“Mạo muội hỏi một chút, anh và Trần Kinh có quan hệ gì?” Lâm Uyển thắc mắc.

“Vừa là bạn, vừa là thù.” Người đàn ông nhảy mắt, ra vẻ thần bí nói: “Đó là lí do mà tôi cảm thấy chúng ta có thể hợp tác.” Cũng chẳng đợi Lâm Uyển trả lời, anh ta chỉ quan tâm đến mục đích của mình, tiếp tục: “Thật ra chứng cứ vụ tai nạn giao thông muốn thu thập lại cũng không phải không có khả năng, tuy vật chứng đã bị bọn họ tiêu hủy, nhưng dấu sao cũng liên quan tới nhiều người, chỉ cần chọn vài người rồi bắt tay thực hiện là có thể dần dần kéo được con cá lớn ra ngoài...”

Nhắc lại việc đó, Lâm Uyển hơi thất thần, sau này cô cũng đã thông suốt. Thực ra lúc đầu Trần Kinh chỉ diễn một vở kịch cho họ xem, nói trắng ra là thủ thuật che mắt chứ không phải hoàn toàn không có kẽ hở. Thứ hần dựa vào chính là con át chủ bài trong tay kia, chắc chắn họ sẽ dần xếp ỏn thỏa, mà họ cũng thật sự chỉ có thể làm vậy.

Vừa nghĩ đến đây, lòng cô chợt cay đắng, gờ tay vuốt vuốt mái tóc không hề rối. lạnh nhạt nói: “Chuyện giữa tôi và anh ta, tôi sẽ tự mình giải quyết, không cần thiết phải phức tạp hóa mọi chuyện.”

Dường như người đàn ông cũng cảm thấy bất ngờ với sự từ chối của cô, nghiêng đầu nhìn, nói: “Nhưng tôi cảm thấy, nếu chúng ta hợp tác sẽ càng hiệu quả, lẽ nào cô không muốn sớm thoát khỏi cạm ta ư? Hay là cô muốn ở lại bên cạnh cậu ta, từ từ trả thù?”

Ánh mắt Lâm Uyển ừ rừ, anh ta quả nhiên cái gì cũng biết, nói với anh ta mình bị cưỡng bức ở cạnh Trần Kinh ư? Vì trong tay hần có thứ khiến cô không thể không khuất phục? Không được, điều này liên quan đến mạng sống của bác Vương, người đàn ông trước mặt một lòng muốn đối phó với Trần Kinh, anh ta chưa chắc sẽ để ý liệu có gây tai họa cho người khác hay không.

Người đàn ông tiếp tục: “Cô không cần vội trả lời, có thể điều tra tôi trước, dấu sao thì hiểu một chút về đồng minh của mình cũng là điều nên làm. Chỉ là, nói thật lòng, tôi cảm thấy chung sống với tên đó là gay to rồi, tôi nghĩ cô nên quyết định sớm một chút.”

“Tôi nghĩ tôi không cần suy nghĩ.”

Lâm Uyển trở mình, thật đúng là mỗi ngày đều có lí do để mất ngủ, ngay cả rượu cũng vô tác dụng. Cô lần tìm chiếc di động bật lên, đã rạng sáng, người kia vẫn chưa về, có lẽ là không về. Gần đây có mấy tối hần đều qua đêm ở ngoài, cô đương nhiên không thêm để ý liệu hần có người đàn bà khác hay là bận bịu công việc mà đến mất ăn mất ngủ. Điều cô quan tâm là, nếu như hần thật sự không về nữa, cô có thể làm những việc khác để làm tiêu tan những đêm mất ngủ đầy gian nan này.

Lấy ra chiếc máy tính xách tay, trong lúc chờ khởi động, Lâm Uyển nhớ lại lời nói cuối cùng của người đàn ông tên Đàm Hy Triết kia: “Đừng sớm kết luận như vậy, tôi biết cô không yên tâm về tôi, tôi cũng không thể nói rằng tôi tốt bao nhiêu, nhưng có một điểm, chúng ta từ trước đến nay chưa bao giờ làm chuyện không có nhân tính.” Cô nhớ lúc mình nghe được bốn chữ này, trái tim đang đập thành thịch như sừng lại, mãi lâu sau cũng không thể tiếp tục đập trở lại.

“...Cho dù cô không đồng ý cũng không sao, trên phương diện thái độ của chúng ta với tên đó, thì chúng ta cũng coi như là cùng chung chí hướng, tốt nhất nên làm bạn bè. Tôi có thể kể cho cô nghe một số việc liên quan đến hần, chưa biết chừng lại có ích cho cô. Ví dụ như, nhược điểm của hần chẳng hạn. Có điều, cái này để lần sau gặp mặt rồi nói tiếp, vì tôi phải cố gắng nhớ lại một chút, quá lâu rồi mà.”

Cô thừa nhận mình đã dao động, vì thế cô mất ngủ.

Nhập ba chữ “Đàm Hy Triết” vào mục tìm kiếm, lập tức hiện ra vô số tin tức, ngay đầu tiên chính là “...năm tay người nào đó tiến vào khách sạn nào đó”. Cô bỗng vừa sợ hãi vừa khó xử, vì thời gian “xây ra chuyện” vào khoảng bảy giờ tối qua, cũng chính là vài phút sau khi anh ta và cô kết thúc buổi gặp mặt. Trời ạ, nhân vật nổi tiếng này cũng bận rộn quá đi, may mà không chụp được cô, không thì chết oan chắc rồi.

Lâm Uyển vừa lắc đầu thờ dài, vừa đi chuột xuống phía dưới, lật trang, nhập lại từ khóa vào hộp thoại... Bận rộn nửa ngày trời cũng coi như tìm được chút thông tin hữu dụng, ví dụ như hai năm trước anh ta bỏ khoản vốn lớn thành lập một công ty địa ốc. Chẹp, cô nên sớm nghĩ đến điều này chứ, cùng ngành là oan gia mà.

“Sao vẫn chưa ngủ?”

Giong nói đột nhiên xuất hiện dọa Lâm Uyển giật nảy, ngẩng đầu nhìn Trần Kinh đang đứng ở cửa, căng thẳng đến mức gập vội máy tính lại. Trần Kinh trông có vẻ hơi mệt mỏi, vừa đi vào trong vừa tháo cà vạt, tiện tay vút luôn xuống đất, dường như chẳng hề để tâm đến hành động khác lạ của Lâm Uyển, chỉ nằm vật ra giường, quần áo cũng không thêm cởi.

“Anh không đi tắm à?” Lâm Uyên nhìn bộ dạng uể oải của người nào đó, không chịu nổi lên tiếng nhắc nhở.

“Ừ.” Miệng đáp, người thì nhắm mắt bất động. Lâm Uyên cũng không phải thật sự quan tâm hần tắm hay không, nhưng cô muốn tranh thủ tắt máy tính. Thấy hần hình như thật sự rất mệt, cô về muốn ngủ ngay lập tức, cô liền yên tâm xuống giường cất máy tính vào túi rồi trở lại.

Kết quả là lúc vừa quay đầu lại, cô giật mình suýt chút nhảy dựng, vì đôi mắt người nào đó đang trừng lên, nghiêng đầu nhìn về phía cô. Lâm Uyên kéo chân giấu mình, lại nghe thấy hần hỏi: “Cô lảm la lảm lét làm cái gì thế?”

“Không có gì, chỉ là không ngủ được, lên mạng chút.” Lâm Uyên nói xong ngáp một cái, trở mình giả vờ ngủ.

Một lúc sau thấy đối phương không phản ứng, cô hết sức cẩn thận quay người lại thì thấy hần vẫn nhắm mắt, sau đó lập tức nghe thấy tiếng ngáy nho nhỏ, ngủ rồi ư? Không sai, hần cứ nằm bò trên giường như vậy mà ngủ mất. Đèn đầu giường còn đang bật, Lâm Uyên nghiêng mình nhìn người đàn ông ngủ say, vẫn là đáng về mệt mỗi lúc lần đầu tiên cô gặp hần, lại có thể mệt đến mức thủ tục cởi quần áo và đi tắm cũng lược bớt, thậm chí ngay cả tư thế nằm trên giường cũng... nguyên thủy giống một đứa trẻ như vậy.

Lâm Uyên đoán, ngủ như thế nhất định rất không thoải mái, vì lông mày hần cứ cau lại. Lần đầu tiên cô cảm thấy người đàn ông luôn bị cô xem như ma quỷ này cũng chỉ là một người bình thường, cũng biết mệt, mệt rồi cũng sẽ ngáy. Cô say sưa ngắm một lúc, rồi tắt đèn, quay người lại đi ngủ.

Sau trưa Chủ Nhật, Phương Chính cùng mấy người bạn bước ra từ một quán ăn ngon, loáng cái đã nhìn thấy một bóng người đối diện bên đường, trông hơi quen, nhưng cũng không chắc lắm. Lúc này bên cạnh có anh chàng vỗ vai hần, cười hi hi nói: “Đi thôi, tìm nơi nào đó uống tiếp vài chén.”

“Mẹ, còn uống nữa, hoa hết cả mắt lên rồi.” Phương Chính gạt nhanh vuốt ông bạn ra, nói: “Các cậu đi đi, tôi phải quay về ngủ một giấc, đau đầu quá.”

“Phương thiếu gia sức chiến đấu giảm sút rồi à, không phải dạo này em gái nào làm cậu mệt quá độ đấy chứ?”

“Được rồi, được rồi, mấy tên nhãi các cậu mau biến đi, để tôi thanh tịnh một lúc.”

Vài người hi hi ha ha lên xe rời đi, Phương Chính nhìn sang phía đối diện, bóng người đó vẫn còn, hần quan sát xe hai bên đường rồi băng qua.

Đó là một cô gái đang chăm chú nhìn tủ kính trưng bày của một cửa hàng, tóc ngắn, khoác chiếc áo gió thắt eo màu đỏ, vòng eo rất nhỏ. Phương Chính trầm nghĩ, thật mảnh mai, hần đi tới sau lưng cô gái gọi to: “Lâm Uyên?”

Cô gái quay đầu lại, làm hần giật bắn, hần không nhận nhầm người, nhưng trong mắt cô lại ngập nước, dường như có thể trào ra bất cứ lúc nào vậy. Hần liền nghĩ đến một cụm từ: Đẹp xiêu lòng người.

Lâm Uyên vừa thấy hần, chớp chớp giấu đi nước mắt, hơi bất ngờ nói: “Phương Chính, sao anh lại ở đây?”

Phương Chính cười thản nhiên như không: “Cậu này mà cũng hỏi, đây không phải nhà của ai cả, sao tôi lại không thể đến đây chứ.” Thấy Lâm Uyên giơ tay lau mắt, hần lại hỏi: “Chỗ này quần áo rất đắt à? Nếu có thể thì cũng không cần phải khóc, hay là tôi mua tặng cô nhé?” Rồi nhìn vào tủ kính, ra vẻ kinh ngạc: “Ái chà, thì ra là váy cưới, thế thì thôi vậy, cái này không thể tùy tiện mua được, coi chừng có người tới tìm tôi liêu mạng.”

Lâm Uyên bị bộ dạng thoáng sợ hãi của hần chọc cười, cô hơi xấu hổ giải thích: “Tôi chỉ là tiện đường đi qua xem thử.”

“Thế này đi, tuy không thể mua cho cô, nhưng tôi có thể mời cô ăn kem que.”

“Kem que?”

“Đúng thế, trước mặt không phải có cửa hàng Gen cái gì Dazs à?”

Lâm Uyên nhìn qua phía trước mặt, hải hùng đáp: “Häagen-Dazs có kem que sao?”

Phương Chính không thèm để ý, nháy mắt một cái, nói: “Đi xem thử là biết ngay có phải không. Đi thôi.” Dứt lời, hần bước nhanh đi tiên phong. Lâm Uyên im lặng, đành bước theo sau.

Vừa vào cửa hàng, Phương Chính liền hỏi ngay nhân viên phục vụ đi đến: “Chỗ này các cô có kem que không?” Cô gái mắt mở to, hết như vừa nghe thấy lời bậy bạ gì vậy, Phương Chính còn nghiêm trang giải thích: “Chính là cái loại mà cắn một miếng có tiếng ‘rắc rắc’, ăn vào cực kì mát ấy.”

Cô gái nhìn cách ăn mặc của hần, lại nhìn Lâm Uyên với vẻ mặt bất lực phía sau, lập tức hiểu hần đến khuếch khoác để chọc cho cô gái kia cười, liền vui vẻ phối hợp:

“Thưa anh, chỗ chúng tôi không có loại kem que mà anh nói, nhưng chỗ chúng tôi có đầy đủ các loại kem ly, anh và bạn anh nhất định sẽ thích.”

Phương Chính về mặt khó xử, quay đầu hỏi: “Có thể thử chút không?”

Lâm Uyển nhin cười gật đầu, sau khi ngồi xuống, sợ hấn tiếp tục dài dòng, cô vội gọi một phần Matcha MilkShake, Phương Chính thì tùy tiện gọi một ly kem và hai phần bánh ngọt.

Sau khi mang đồ lên, Lâm Uyển chân thành nói: “Cảm ơn anh, Phương Chính.”

“Ồi dào, không cần khách khí, ưu điểm lớn nhất của con người tôi chính là không thể để phải đẹp buồn rầu, chỉ cần thấy, nhất định sẽ nghĩ cách khiến người ta vui vẻ.” Phương Chính nói xong, khoét một thìa kem đưa lên miệng.

Lâm Uyển cười, hấn lập tức tát nước theo mưa, đong đưa thìa kem, nói: “Có điều, nếu cô nhất định phải cảm ơn tôi, vậy thì giới thiệu cho tôi một cô bạn gái đi, đàn em cũng được, tôi không chê nhỏ đâu.”

Còn nhớ đến việc này sao, Lâm Uyển cười nói: “Dựa vào điều kiện của anh, chắc không cần tôi giới thiệu nhỉ?”

“Áy, chẳng ai chê nhiều tiền, càng không ai chê có nhiều bạn gái, thói hư tật xấu của đàn ông mà.” Hấn nói đến đây, bỗng chuyển đề tài: “Nhưng nếu nói về mặt này, A Kinh qua là trường hợp đặc biệt.”

Vừa nghe đến tên người đó, Lâm Uyển lập tức theo phản xạ có điều kiện cau mày lại, Phương Chính tiếp tục: “Con người hấn tuy tính cách quái đản, lại cực kì xấu xa, nhưng lại có một ưu điểm đại đa số đàn ông đều không có, đó chính là không trăng hoa.”

Lâm Uyển suýt chút nữa thì cười khảy ra tiếng, đây gọi là “không trăng hoa”? Cô dám chắc rằng, hấn cho đến tận bây giờ từng có không dưới mười người đàn bà, đám người này tư duy cái kiểu quái gì vậy?

“Tôi biết cô nghĩ gì, nhưng yêu cầu của cô đối với đàn ông, nhất là loại đàn ông như chúng tôi, không thể quá hà khắc. Có đôi khi nhân tố bên ngoài rất quan trọng, đặc biệt là bây giờ cảm dỗ nhiều như thế, nhỉ? Cô là người hiểu biết, và lại, ở tuổi này tìm một cô gái nghiêm túc, yêu đương một cách nghiêm túc, cũng không phải chuyện dễ dàng...”

“Phương Chính, rốt cuộc anh muốn nói gì?” Lâm Uyển hơi mất kiên nhẫn, cô không muốn tiếp tục nói về người đó, hấn tốt hay không thì có liên quan gì đến cô? Cho dù hấn có một trăm điểm tốt, nhưng thứ phơi bày cho cô thấy, mãi mãi chỉ là mặt tối tệ nhất.

Phương Chính thôi cười, nghiêm túc nói: “Lâm Uyển, tôi không phải nói tốt thay cho A Kinh, chỉ là tôi cảm thấy hai người cũng không phải có thâm thù đại hận gì, ở cùng nhau một ngày thì sống tốt một ngày đi. Tính khí A Kinh cô chắc cũng biết rồi, cô hà tất phải chọc tức hấn, làm âm ỉ đến mức mọi người ai cũng không vui vẻ chứ?”

Lâm Uyển không lên tiếng, im lặng uống milkshake.

“Thật ra chung sống với hấn cũng không khó đến vậy, với tên này thì phải dùng chiêu ‘lạt mềm buộc chặt’, chỉ cần cô đừng chọc vào hấn là được. Một khi hấn đã phẫn cao thấp, nhất định phải tranh giành đến mức mất một còn, từ nhỏ đã vậy rồi, không đánh đũa khác quỹ xuống đất cầu xin hấn quyết không chịu thôi. Nhớ năm đó hấn cũng là bá chủ trong khu, trên bàn tiệc sinh nhật Trần Tây lần trước, ngoài Trần Tây ra, còn lại đều từng nhận qua đám của hấn, ngay đến tôi và em họ Phương Mi cũng không thể thoát khỏi.”

Lâm Uyển mắt tròn trũng, tên này thật là tồi tệ.

“Hấn từ nhỏ đã biến thái như thế rồi?”

“Hả? Ừ, có hơi biến thái, ha ha, nhưng điều này cũng khó trách, con cái nhà họ Trần đều thực hiện ‘nuôi thả’. Cha hấn bận rộn, mẹ hấn không quản nổi, bên ông ngoại hấn ư? Ông cụ xuất thân là quân nhân, nói một là một, động một tí là đánh đòn. Hấn cứ buông thả một lúc rồi nghiêm chỉnh một lúc như vậy, không biến thái cũng buộc phải biến thái thôi. Thêm nữa, còn nhỏ như thế mà đã trải qua chuyện đó...”

“Chuyện gì?”

“À, cũng không có gì, làm gì có trẻ con nhà nào lúc bé chưa từng xung đột chứ.” Phương Chính tự cảm thấy mình nói hơi nhiều, vội kết thúc: “Được rồi, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô như một người bạn, tiện thể lạc vào chút chuyện cũ của Trần Kinh, cô đừng có quay về mách lẻo nhá.”

“Không đâu, cảm ơn anh.”

“Đừng đùa với cái miệng, cứ nên thực tế một chút, giới thiệu sư muội cho tôi nhé, được không?”

Lâm Uyên vỗ trán, đáp: “Nghe anh kể vậy, tôi thấy phạm vi xung quanh các anh chính là hồ lửa, tôi thật không thể làm chuyện thiếu đạo đức đó được.”

“Thì ra tôi bận rộn nửa ngày trời lại thành gậy ông đập lưng ông sao?” Phương Chính vờ tức giận: “Lâm Uyên, cô quá thiếu thành ý rồi, tôi muốn tuyệt giao với cô.”

“Được thôi.”

“...”

Lâm Uyên mấy ngày nay cũng được coi là “thoải mái”, vì người nào đó đi công tác, hơn nữa trước lúc đi còn tiện thể nói với cô một câu về lộ trình cơ bản, vì thế cô quyết định về nhà ở. Bạn đi bạn đi, hần càng bận rộn cô càng thoải mái. Nếu hần lao lực mà chết, cô biết tin nhất định sẽ đi mua pháo dây về chúc mừng.

Vừa mới uống chút rượu, đã hơi ngà ngà say, cô nằm trên sofa nghỉ ngơi. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô nhắm mắt với lấy di động, vừa nghe thấy giọng đối phương liền tỉnh táo ngay lập tức.

“Mấy giờ rồi còn ở ngoài hả?”

Lâm Uyên liếc nhìn đồng hồ treo tường, mới hơn bảy giờ tối, vẫn ổn chứ, tên này lại lên cơn động kinh à? Ồ, sao hần biết mình không ở căn hộ, lẽ nào hần trở về sớm?

Bỏ điện thoại xuống, cô lại quỳnh quáng tắm rửa, đánh răng, ăn kem, rồi xuống nhà đợi tài xế.

Về đến căn hộ, vừa vào cửa đã thấy Trần Kinh sầm mặt ngồi trong phòng khách, hành lí để trước cửa, chắc cũng mới về, lại thấy bọt nước còn vương trên tóc, quần áo chỉnh tề, rõ ràng vừa tắm xong. Quý đời mạng, Lâm Uyên rủa thầm trong bụng.

“Sao lại qua bên đó?” Giọng nói người nào đó hết như trộn lẫn thuốc.

“Ồ, về lấy ít đồ.” Lâm Uyên giơ chiếc túi nhét bừa vài bộ quần áo trước lúc đi đang xách trong tay lên.

“Qua đây.” Giọng điệu của Trần Kinh hơi tốt lên đôi chút, vẫy vẫy tay gọi cô.

Lâm Uyên đặt túi đồ xuống rồi đi đến, vừa mới lại gần liền bị hần kéo vào lòng, tiếp đó là một hồi gặm ria lung tung như muốn ăn sống nuốt tươi người khác. Cuối cùng gặm đủ rồi, hần mới há lỏng há dạ chạm vào môi cô, mang theo ý cười, nói: “Vị dâu tây.”

Lâm Uyên chỉ mãi hít thở, cũng không phản ứng lại, đây là lần đầu tiên cô ngồi trên đùi hần, nhưng không thể nào thích ứng nổi, giãy giụa không ngừng, bị Trần Kinh chặn ngang đề lại: “Đừng cọ lung tung, dạo này không động vào thức ăn mặn, không chịu đựng nổi sự khiêu khích của em đâu.”

Người Lâm Uyên lập tức cứng đờ như khúc gỗ, lén lút đảo mắt xem thường, cái gì mà “dạo này”, đến giờ hần mới rời đi được có vài ngày, chẳng nhẽ đơn vị thời gian của nhà hần không giống với người khác?

Ánh mắt Trần Kinh khá tốt, thoảng cái đã tóm được ánh mắt xem thường của cô, hần định nghĩa ánh mắt đó thành hờn dỗi. Có lẽ là vì đồ hiếm thì mới quý, hần thật sự yêu chết đi được biểu cảm đáng yêu này của cô. Hần cọ cọ trán mình vào trán cô, giọng đầy khí thế, hỏi: “Nói, tôi đối với em không tốt sao?”

Lâm Uyên cảm thấy khó hiểu với sự thân mật xảy ra bất ngờ này, càng cảm thấy hoảng sợ, ngựa cỏ về phía sau tránh hần.

“Thích cái gì thì nói, không phải cho em thề rồi sao?” Nói đến đây Trần Kinh cười một cái, bổ sung thêm: “Chỉ cần đừng mua tủ lạnh, tivi cái gì gì đó là được.”

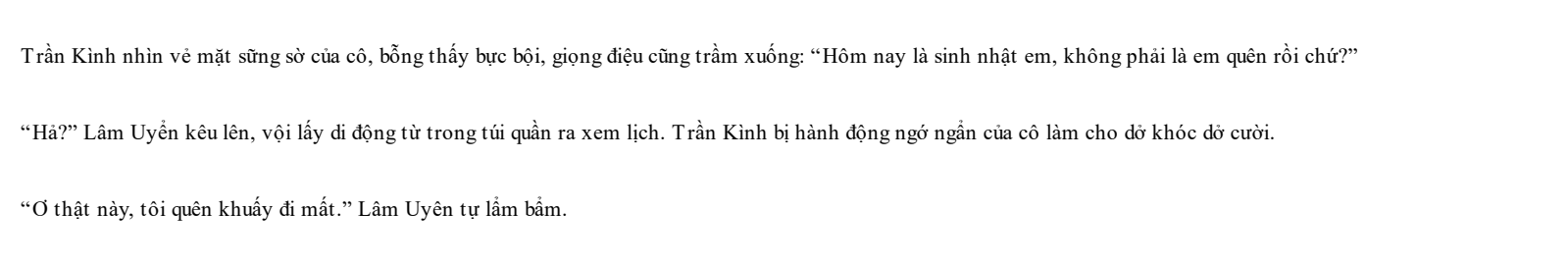
Nhắc lại hành động thất bại lần đó, Lâm Uyên không nén được giận, đành hừ một tiếng.

Trần Kinh bị sự cáu kỉnh đáng yêu của cô chọc cười, véo nhẹ vành tai cô, trêu đùa: “Em xem em ngốc chưa, không biết rằng thứ càng nhỏ thì càng đáng giá à? Người ta mua kim cương, mua vàng bạc, em cũng được đấy, một đồng đồ như thế cuối cùng để công ty tôi đi làm từ thiện.”

Lâm Uyên buồn bực không thôi, con người này đi xa một chuyến thôi mà não cũng bị thay luôn. Chỉ từng nghe nói đến thay tim, thay gan, thay thận, chưa từng nghe rằng còn có cả thay não đấy. Bị hần quấy nhiễu đến bực bội, cô bèn vùng ra đứng dậy, giọng điệu thân nhiên nói: “Tôi hơi mệt, đi nghỉ trước.”

“Đợi đã.” Trần Kinh giữ cô lại, giơ cổ tay lên xem đồng hồ: “Còn ba tiếng rưỡi nữa, em muốn làm gì? Tôi sẽ chiều theo em.”

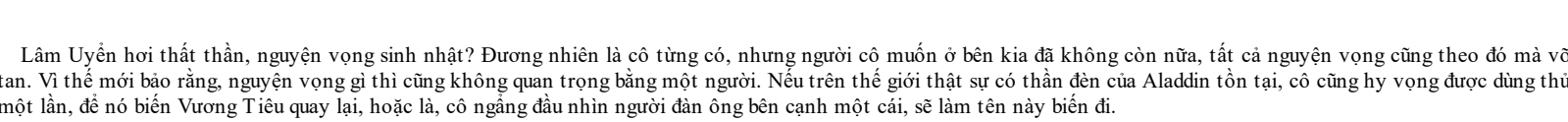
Bây giờ Lâm Uyên có thể chắc chắn một điều, đó chính là Trần Kinh thật sự đã bị thay nảo.

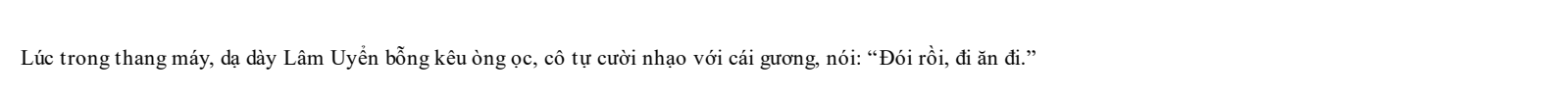
Trần Kinh nhìn về mặt sững sờ của cô, bỗng thấy bức bội, giọng điệu cũng trầm xuống: “Hôm nay là sinh nhật em, không phải là em quên rồi chứ?”

“Hà?” Lâm Uyên kêu lên, vội lấy di động từ trong túi quần ra xem lịch. Trần Kinh bị hành động ngớ ngẩn của cô làm cho dở khóc dở cười.

“Ơ thật này, tôi quên khuấy đi mất.” Lâm Uyên tự lẩm bẩm.

Trần Kinh kéo cô đứng dậy, không mấy thiện cảm nói: “Không sao, di chứng sau khi chấn động não, xem ra hôm nào đó phải đưa em đi kiểm tra mới được.” Rồi hần lại nhìn cô: “Nghĩ xong muốn làm gì chưa? Hay là nói xem em có nguyện vọng gì? Nhưng nếu là cái loại xuất cảnh mấy ngày đi du lịch thì thôi nhá, không kịp đâu, ra ngoài dạo một vòng thì cũng gần giống thế.”

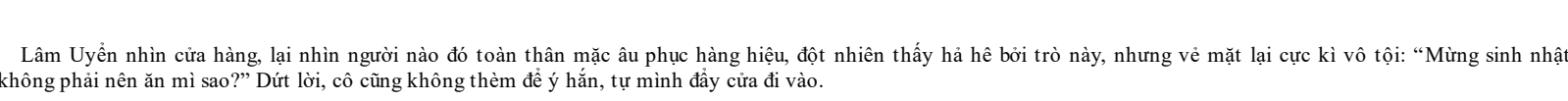

Lâm Uyên hơi thất thần, nguyện vọng sinh nhật? Đương nhiên là cô từng có, nhưng người cô muốn ở bên kia đã không còn nữa, tất cả nguyện vọng cũng theo đó mà vỡ tan. Vì thế mới bảo rằng, nguyện vọng gì thì cũng không quan trọng bằng một người. Nếu trên thế giới thật sự có thần đèn của Aladdin tồn tại, cô cũng hy vọng được dùng thử một lần, để nó biến Vương Tiểu quay lại, hoặc là, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, sẽ làm tên này biến đi.

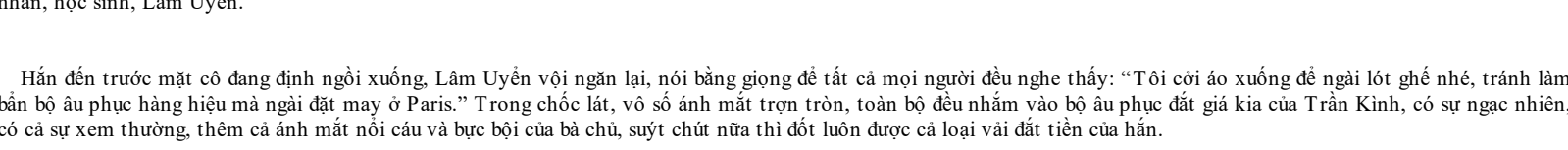

Trần Kinh là người chú trọng hiệu suất, hần nhìn không quen bộ dạng lè mề của người khác, dứt khoát kéo Lâm Uyên ra ngoài, để cô quyết định trên đường.

Lúc trong thang máy, dạ dày Lâm Uyên bỗng kêu òng ọc, cô tự cười nhạo với cái gương, nói: “Đói rồi, đi ăn đi.”

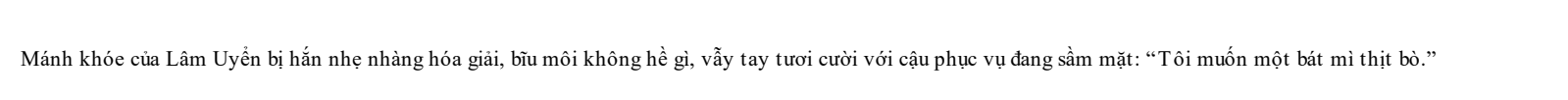

Trần Kinh thấy gương mặt tươi cười của cô, có hơi thất thần, rồi nói: “Không vấn đề, muốn ăn gì? Món ăn Tứ Xuyên thì thế nào?” Hần chú ý thấy Lâm Uyên rất thích ăn cay, mỗi lần đều ăn đến mức môi đỏ lựng, hại hần lúc hôn cô miệng cũng tê tê.

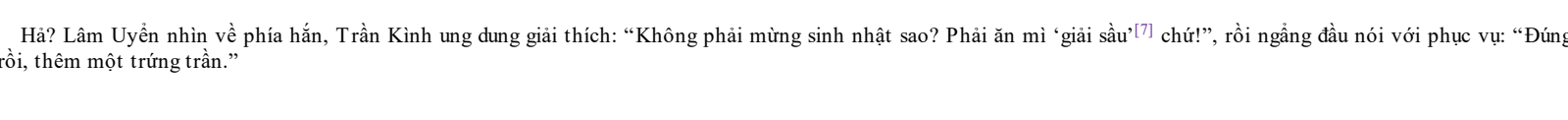

Lâm Uyên do dự một lát, hỏi: “Ăn mì kéo được không?”

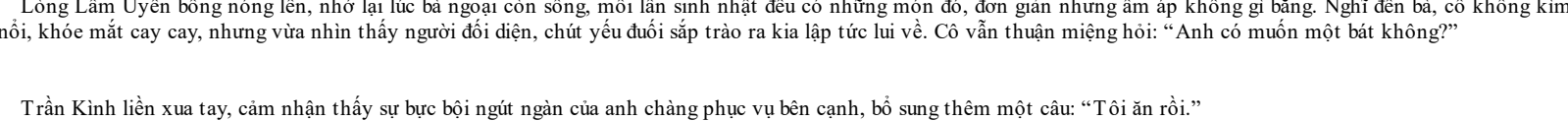
Đến nơi, xuống xe, nhìn mặt tiền cửa hàng chật hẹp trước mắt, bảng hiệu thô sơ, Trần Kinh lập tức cau mày, nhắc cầm Lâm Uyên lên, bật cười: “Có phải em đùa tôi không, hử?”

Lâm Uyên nhìn cửa hàng, lại nhìn người nào đó toàn thân mặc âu phục hàng hiệu, đột nhiên thấy hà hê bởi trò này, nhưng về mặt lại cực kì vô tội: “Mừng sinh nhật không phải nên ăn mì sao?” Dứt lời, cô cũng không thêm đề ý hần, tự mình đẩy cửa đi vào.

Nửa phút sau, người nào đó dân nét mặt, đẩy cửa vào theo. Nhà hàng tuy nhỏ nhưng khách rất đông, xem ra cũng khá sạch sẽ, Trần Kinh đảo mắt một vòng, ừm, công nhân, học sinh, Lâm Uyên.

Hần đến trước mặt cô đang định ngồi xuống, Lâm Uyên vội ngăn lại, nói bằng giọng đề tất cả mọi người đều nghe thấy: “Tôi cởi áo xuống để ngài lót ghế nhé, tránh làm bẩn bộ âu phục hàng hiệu mà ngài đặt may ở Paris.” Trong chốc lát, vô số ánh mắt tròn tròn, toàn bộ đều nhắm vào bộ âu phục đắt giá kia của Trần Kinh, có sự ngạc nhiên, có cả sự xem thường, thêm cả ánh mắt nổi cáu và bức bội của bà chủ, suýt chút nữa thì đốt luôn được cả loại vải đắt tiền của hần.

Trần Kinh tức giận vô cùng, nhưng cuối cùng lại cười, gơ tay ngăn Lâm Uyên còn ở kia dùng hành động chậm rãi một cách khoa trương cởi áo khoác. Hần cũng đáp lại bằng giọng không hề nhỏ như cô: “Không sao, cùm lắm thì vút đi không dùng nữa, dù sao chúng ta cũng quá nhiều quần áo, mặc sao hết.” Nói xong bình tĩnh ngồi xuống.

Mảnh khoe của Lâm Uyên bị hần nhẹ nhàng hóa giải, bĩu môi không hề gì, vẫy tay tươi cười với cậu phục vụ đang sầm mặt: “Tôi muốn một bát mì thịt bò.”

“Sợ to nhé.” Trần Kinh bổ sung.

Hà? Lâm Uyên nhìn về phía hần, Trần Kinh ung dung giải thích: “Không phải mừng sinh nhật sao? Phải ăn mì ‘giải sầu’^[7] chứ!”, rồi ngẩng đầu nói với phục vụ: “Đúng rồi, thêm một trứng trần.”

^[7] Trong tiếng Trung, từ "giải" trong "giải sầu" trùng với chữ "to" trong "sợ to".

Lòng Lâm Uyên bỗng nóng lên, nhớ lại lúc bà ngoại còn sống, mỗi lần sinh nhật đều có những món đó, đơn giản nhưng ấm áp không gì bằng. Nghĩ đến bà, cô không kim nổi, khóe mắt cay cay, nhưng vừa nhìn thấy người đối diện, chút yếu đuối sắp trào ra kia lập tức lui về. Cô vẫn thuận miệng hỏi: “Anh có muốn một bát không?”

Trần Kinh liền xua tay, cảm nhận thấy sự bức bội ngút ngàn của anh chàng phục vụ bên cạnh, bổ sung thêm một câu: “Tôi ăn rồi.”

Lâm Uyên lại muốn một đĩa gà rán và một đĩa dưa chuột với nấm kim châm, bắt gặp thái độ khinh bỉ rõ ràng của Trần Kinh, nhưng hần nhìn trái nhìn phải, thì ra trong cửa tiệm cũng chỉ có mấy món này. Lúc đợi mì, Lâm Uyên đeo găng tay ni-lon, cầm một miếng gà bắt đầu gặm. Cái này rất ngon, cô dứt khoát ngay đến việc giả mù sa mưa với hần một chút cũng gián lược luôn, không phải hần bảo mình đã ăn rồi sao, vậy cứ coi như hần ăn rồi đi, tuy rằng cô khá hoài nghi điều đó.

Trần Kinh thật sự không để ý, vì cái thứ này hắn thà chịu đói cũng tuyệt đói không ăn. Hồi đại học, lúc hắn với bạn cùng phòng ra ngoài uống rượu có ăn mấy lần, từ đó về sau chưa từng đụng đến, ngấy tận óc, nửa ngày cũng chẳng ăn nổi bao nhiêu thịt, thêm cái gì chứ?

Lâm Uyên quá là bậc cao thủ, một lúc đã giải quyết xong nửa đĩa, xương chất một đống bên cạnh, may mà đáng ăn của cô tương đối nhã nhặn, nếu như mút chùn chụt giống mấy vị bàn bên cạnh, hắn lập tức đã quăng cô đi rồi. Trong chớp mắt, hắn bỗng nghĩ, không được, có lẽ nên lập tức lôi cô đi, sau này không cho phép động đến gà rán nữa...

Cho đến khi bát mì thịt bò siêu lớn được bung lên, Lâm Uyên đã cơ bản giải quyết xong xuôi đĩa thịt gà, rau xà lách cũng ăn hết non nửa, thấy mì sợi nóng hổi, không ngờ cô lại thể hiện một biểu cảm sinh động khác thường: Tham ăn.

Trần Kinh lúc đầu còn nhàm chán mở điện thoại chơi giết thời gian, kết quả lại bị đáng về của cô hấp dẫn. Nhìn lướt qua cái bát nghe nói chứa thứ gì đó như mì thịt bò kia, hắn thật muốn nói với phục vụ: “Tôi bỏ thêm năm mươi đồng, có thể thêm vài miếng thịt không?” Nhưng xét thấy bản thân ở cửa tiệm nhỏ như cái mắt muối này đã hứng chịu đủ những ánh nhìn dị nghị, hắn đành nhẫn nại, hỏi người nào đó như đang cấm mồm vào bát: “Có ngon đến thế không?”

Lâm Uyên ngẩng đầu, qua làn hơi nóng trắng xóa, cô hít hà: “Tôi thì thấy rất ngon, nhưng đương nhiên, đối với người lấy vảy cá mập súc miệng như ngài mà nói thì chưa chắc.”

Cô thật sự không bỏ qua bất kì một cơ hội nhỏ nào để xô xiên hắn, Trần Kinh lại tiếp tục lướt web, nhưng trong bụng tức anh ách. Vì muốn tổ chức sinh nhật cho cô mà hắn vội về sớm trước kế hoạch, dạ dày còn đang trống không, giờ thì hay rồi, lòng tốt lại bị người ta coi là lòng lang dạ thú. Hắn vốn cũng không phải rất đói, nhưng mùi tanh nồng khắp phòng cứ chui vào mũi, lại nhìn người xung quanh ai ai cũng mang bộ dạng của quỷ đói đầu thai giống Lâm Uyên, dường như thứ đang cầm trong tay là mỹ vị trên trời có trần gian không vậy, hắn không nhịn được, ngồi cũng chẳng yên. Nhưng liếc nhìn Lâm Uyên, lại cảm thấy hứng thú. Cô gái này tại sao ăn mì mà nước mũi cũng có thể tèm lem thế kia, ăn một miếng sứt sứt một cái, mới một lúc mà trên bàn đã chất đống năm sáu cục giấy ăn. Vì lẽ đó, hắn lập tức quyết định, đợi đi ăn đại tiệc, đến lúc đó sẽ khiến Lâm Uyên no căng này chỉ có thể trừng mắt mà nhìn.

Chẳng bao lâu sau, chiếc bát siêu lớn trước mặt Lâm Uyên đã vơi đi phân nửa, cô cũng đã tương đối no nê, nhưng con người cô có một thói quen, chính là không nỡ lãng phí, cho nên...

Cũng may Trần Kinh là kẻ tinh tường, nhìn thấy người đối diện đã không còn đáng về vui sướng lúc nãy, tia sáng tham lam trong mắt cũng sớm lụi tàn, nhưng vẫn còn ở đó đầu tranh khều sợi mì. Hắn nghĩ thầm, đợi bát mì này xuống đến bụng, Lâm Uyên còn không phải no căng đến mức mắt trợn trắng sao? Hắn cực kì không muốn lát nữa lại ôm một cái bụng to như bụng ếch mà thân mật. Thế là hắn vươn tay ấn bàn tay đang cầm đũa của cô xuống, nói: “Được rồi, đừng ăn nữa.”

Lâm Uyên ngẩng đầu, vẻ mặt không cam chịu: “Tôi còn chưa ăn xong mà.”

Trần Kinh nghĩ bụng, cô mà ăn xong nó thì đời cô cũng xong luôn, nhưng lời nói ra lại biến thành: “Cho tôi ném vài miếng.”

Dứt lời, cả hai đều sững sờ, vẫn là Lâm Uyên phản ứng nhanh một bước, nói: “Gọi thêm bát nữa đi.”

“Thôi bỏ đi, còn phải đợi bây giờ mới làm, quá chậm.” Nói xong Trần Kinh ngoắc ngón tay, di chuyển bát lớn về phía mình, rồi rút từ trong hộp đũa ra đôi đũa dùng một lần.

“Đợi một chút.” Lâm Uyên giật lấy đôi đũa dùng một lần trong tay hắn, đan xen hai chiếc đũa rồi ma sát vào nhau, sau đó đưa lại cho hắn. Thấy vẻ mặt khó hiểu của hắn, cô lập tức bừng tỉnh, thật là thói quen hại chết người, miệng lại thản nhiên như không giải thích: “Loại đũa này thô ráp, không chà như vậy dăm dăm vào miệng đấy.”

“Vừa rồi sao tôi không thấy em chà như vậy?” Trần Kinh dứt lời, gấp một đũa mì bắt đầu ăn.

Lâm Uyên thờ ơ, nói nhỏ: “Tôi không sợ.”

Cô tưởng Trần Kinh chẳng nghe thấy, nhưng hắn lại mỉm cười ngẩng đầu, nháy mắt nói: “Ai bảo thế? Miệng em tuy cứng, nhưng môi lại rất mềm.”

Lâm Uyên bỗng nóng bừng mặt, lập tức quay đi.

Vì vừa nãy Lâm Uyên ăn quá nhanh, đến bây giờ mặt vẫn nóng bừng, hơn nữa nhìn còn như bị sưng lên. Trần Kinh vừa ăn vừa nghĩ, cô gái này cũng không sợ bóng, chẳng biết ăn thứ quá nóng có dễ mắc phải ung thư thực quản không? Có thời gian phải giáo dục lại mới được.

Mà cũng phải nói, mì sợi này tuy nhìn chẳng ra sao nhưng vị rất được, không kém hơn bao nhiêu so với bát mì mấy chục hay mấy trăm đồng, chẳng trách nhiều người ăn như vậy. Mặt thì nóng, ăn vào dạ dày cũng là thứ nóng, ngay đến trong lòng cũng trở nên ấm áp. Chỉ có điều, cái quạt điện rách rưới trong cửa tiệm bé tí này quá yếu, Trần Kinh ăn vài miếng trán đã đỏ mồ hôi, hắn liền cởi áo vest vắt qua một bên.

Trong tiệm có một chiếc tivi kiểu cũ, bắc trên cao phía cửa ra vào, Lâm Uyên sau khi ăn xong cứ chống cằm ngửa mặt lên xem bộ phim thần tượng đang nổi, tuy nội dung có hơi nhàm chán nhưng rất vui vẻ, có điều xem chẳng được mấy phút đã chen ngang quảng cáo vào rồi.

Cô buồn bực ngồi im, bỗng phát hiện bà nữ sinh bên cạnh luôn nhìn trộm về phía họ, ánh mắt mà ai từng trải qua thời kì đó sẽ biết ngay. Lâm Uyên khó hiểu nhìn về phía đối diện, không khỏi cười trên nỗi đau của người khác. Nhìn đi, người ở trong phòng điều hòa, xe điều hòa thoải mái quen rồi thì xấu tính thể đấy, nóng nực, mồ hôi đầm đìa, chắc thiếu mỗi nước chưa thè lưỡi ra.

Nhưng mà tên này mặc áo sơ mi trắng, xắn tay áo lên để lộ ra một đoạn cánh tay, khách quan mà nói, trông rất đàn ông. Ở khoảng cách gần mới phát hiện ra, đây là một chiếc áo sơ mi hoa văn chỉ bạc, hừ, rối rắm, Lâm Uyên bĩu môi xem thường. Cô là người học mỹ thuật, tương đối nhạy cảm với hình dáng đường nét gì đó. Trước giờ cô chỉ quan tâm đến việc ghét bỏ hắn, căm thù hắn chứ chưa hề để ý tướng mạo hay vóc dáng hắn ra sao, chỉ nói riêng cánh tay, làn da khỏe mạnh, đường nét mạnh mẽ... mạnh mẽ, phải rồi, hết như cốt thép khung sắt, dù cô có vùng vẫy như thế nào đi chăng nữa, từ đầu đến cuối cũng không thoát khỏi đôi tay vây hãm như ngục tù này.

“Sao thế?” Trần Kinh bỏ đũa xuống, cầm giấy ăn trên bàn lau miệng, ngẩng đầu phát hiện cô gái kia đang ngẩn mặt ra nhìn cánh tay mình, trông vừa ngốc nghếch lại rất đáng yêu.

Lâm Uyên lấy lại tâm trạng, cup mí mắt xuống nói: “Không có gì.”

“Đi thôi, tôi ăn xong rồi.” Trần Kinh cầm lấy áo vest, lấy ví ra tính tiền, Lâm Uyên lại ra ngoài trước hắn một bước. Cô rất cần gió lạnh thổi cho tỉnh táo, mùi vị béo ngậy trong cửa tiệm xông vào làm đầu cô đau vô cùng.

“Không đi xe sao?” Lâm Uyên tò mò hỏi.

“Đi bộ đi.” Trần Kinh kéo tay cô nắm chặt lấy, áo khoác cũng không mặc, cầm bằng tay còn lại.

Mặt tiền cửa tiệm nằm trên một con phố không mấy phồn hoa, lúc này họ đang đi sâu vào trong khu phố lặng lẽ, cách nơi đỗ xe ngày càng xa. Cảm giác tay nắm tay đi dạo này khiến Lâm Uyên rất không thoải mái. Cô đang định nói chuyện, vừa ngẩng đầu liền thấy mái tóc Trần Kinh lấp lánh dưới ánh đèn đường. Trái tim cô bỗng như ngừng đập, nhớ lại ngày trước mỗi lần Vương Tiêu chơi bóng xong đều có dáng vẻ thế này, mồ hôi còn nhiều hơn của hắn, mái tóc ngắn ẩm ướt thành từng cụm, trông hết như con nhím, nhưng rất đẹp trai, rất rạng rỡ.

Yết hầu cô bỗng nghẹn lại, nhẩn nhẩn mãi rồi mới nói: “Tôi không đi nổi nữa rồi, về thôi.”

Trần Kinh không thèm để ý: “Vừa nãy em ăn nhiều như thế, coi như là tiêu hóa bớt đi.”

“Tôi thật sự không đi nổi nữa.” Giọng nói của Lâm Uyên bắt đầu nghẹn ngào, cô dùng sức vung tay hắn ra.

Trần Kinh nắm chặt lấy cô không chịu buông, tức cười nói: “Tôi thấy em no căng rồi, bình thường ăn cơm như mèo, một lúc ăn quá nhiều dạ dày chắc chắn sẽ không chịu nổi.” Rồi hắn lại nhìn mặt cô, giật nảy mình, nói: “Ái chà, còn nổi cả mụn nữa, được rồi được rồi, không trêu em nữa, đi lấy xe thôi, hay là chúng ta vào hiệu thuốc trước, mua ít thuốc kích thích tiêu hóa?”

Sau khi về đến căn hộ, Lâm Uyên hoàn tất việc tắm rửa, ngồi trước bàn trang điểm, đầu óc lơ đãng thoa kem dưỡng lên mặt. Trần Kinh mặc áo choàng tắm đi tới, một tay cầm khăn mặt lau tóc, rồi không biết từ đâu lấy ra một chiếc hộp màu đỏ, đưa đến trước mặt cô, nói: “Trần Tây giúp tôi chọn, em xem thử có thích không? Con nhóc đó tự nhận khiếu thẩm mỹ của mình cũng không tệ.”

Lâm Uyên nhận lấy, nhìn lướt qua hàng chữ cái trên nắp hộp: Cartier, lòng thầm nghĩ, nếu đổi lại là cô gái khác, lúc này đáng ra hai mắt phải sáng rực, lớn tiếng la hét, tiếp đến là một cái ôm hoặc hôn thắm thiết nhỉ? Nhưng diễn xuất của cô còn quá kém. Thấy hắn vẫn đứng đó như có điều chờ mong, cô miễn cưỡng mở quà, thì ra là chiếc dây chuyền mặt kim cương, thiết kế đơn giản, kim cương rất to, rất lộng lẫy. Cô nhặt nhèo nói: “Rất đẹp, anh thay tôi cảm ơn Trần Tây.”

“Để tôi giúp em đeo thử.” Trần Kinh nói xong quăng khăn mặt, đi về phía sau lưng giúp cô giải dây chuyền, động tác không phải rất thành thạo, đến nỗi còn kẹp cả vào tóc con sau gáy. Sau khi đeo xong, hắn liếc nhìn trong gương, làn da trắng mịn như sứ, xương quai xanh rất sâu và thẳng, kim cương ngự trị ở đây trông đẹp hơn rất nhiều so với khi nằm trơ trọi trong hộp. Hắn cười nói: “Cũng không tồi, có điều không cần cảm ơn con nhóc đó, giúp anh trai mình mua đồ còn đòi phí sai vật, đúng là cái đứa tàn nhẫn.”

Lâm Uyên thấy hắn thật sự rất thương yêu cô em gái này, lúc nói mấy chữ “đứa tàn nhẫn” kia giọng điệu thể hiện sự cưng chiều hết mực, cảm giác rất lạ lẫm. Cô nghĩ thầm, có một người anh trai như hắn nhất định rất hạnh phúc, vung tiền như rác mà mắt chẳng chớp lấy một giây, gây ra đại họa tày trời hắn cũng có thể đem trời vá lại, có khi còn lợi hại hơn cả Nữ Oa.

Trần Kinh thực không biết những điều cô nghĩ trong lòng, bây giờ trần ngập đầu óc hắn là một ý nghĩ khác. Tay hắn vừa vươn ra đã ôm lấy Lâm Uyên, đặt lên bàn trang điểm, động tác vô cùng trời chảy. Sau đó hắn cúi đầu, ngậm lấy tai cô, phả ra luồng hơi nóng, nói: “Tôi có lòng quay về trước kế hoạch cùng em đón sinh nhật, có phải em cũng nên cảm ơn tôi một chút không? Uyên Uyên.”

Lâm Uyên sợ nhất hắn gọi cô như thế, hai chữ đơn giản này trở thành từ chuyên dụng khi hắn muốn cô gần gũi. Cô nhẩn nhẩn mãi, cuối cùng không hề phản kháng. Trần Kinh vừa hôn cô, vừa mơ hồ oán trách: “Thứ đồ chơi này thật vương vãi, sớm biết đã không đeo rồi.” Nói xong hắn tiến thêm một bước, lách vào giữa hai chân cô, một tay nâng gáy cô, một tay tùy tiện vuốt ve khuôn ngực đầy đặn qua lớp váy ngủ.

Lâm Uyên bị hắn khiêu khích đến mức khó chịu, tư thế này khiến cô lúng túng, hai chân không biết để đâu, đành chống xuống mặt bàn tự đỡ mình. Đột nhiên cô thấy sau

lưng chợt lạnh, cơ thể bị ép lên tấm gương, vảy ngu đã bị đẩy lên tận ngực, cô có dự cảm chẳng lành, rõ ràng biết là vô dụng, nhưng vẫn cầu xin: “Đừng ở đây.”

“Uyển Uyển, em sẽ thích thôi.” Trần Kinh trong lúc miệt mài vẫn để ý trả lời cô.

Cô thích mới là lạ, tư thế này, vị trí này làm cho Lâm Uyển không có lấy một chút quyền tự chủ, giống hệt con búp bê tùy hấn điều khiển. Cô còn đang nghĩ, sau này há chẳng phải mỗi lần soi gương trang điểm, cô đều phải nhớ lại cảnh này sao? Trần Kinh đã đi vào, hấn khẽ tiến về phía trước, rồi đổ dành bên tai cô: “Uyển Uyển, thả lỏng chút, muốn bê gầy tôi sao?”

Lâm Uyển nghe thấy hai má nóng bừng, cơ thể lại càng cứng đờ, nghe thấy hấn “hừ” một tiếng trêu ghẹo: “Bảo em thả lỏng, sao em lại càng chặt chẽ? Chắc không phải muốn dùng cách này giết tôi chứ?” Cô càng lúng túng, trái lại hấn nói càng hăng say: “Như này có thể biến tôi thành thái giám, đến khi đó thì biến thái thật rồi, em sẽ càng xui xẻo.”

Trần Kinh dứt lời, nâng eo cô để tiến vào càng sâu, nghe thấy Lâm Uyển rên lên một tiếng, hấn vội hỏi: “Đau?” Thấy cô không trả lời, có chút tức giận nói: “Lúc nào cũng như vậy, hệt như một con ngốc, em không biết chuyện này cũng này cần phải giao lưu à? Như thế mới có thể khiến cả hai cũng thoải mái được.” Sau đó lại thờ dài oán trách: “Chẳng hiểu cái gì cả, cứ phải dạy lại từ đầu, thật mệt muốn chết.”

Lâm Uyển cực kì ghét đối thoại kiểu này, không bằng trước kia hấn cứ việc mình mình lo, còn cô có thể tiếp tục thôi miên bản thân là bị chó cắn, chó sẽ không nói chuyện với người. Nhưng bây giờ, hấn nói liên tục như đang nhắc nhở cô một cách tàn nhẫn, rằng họ đang làm gì, rằng hấn chính là người đang ở bên trong cơ thể cô.

Tiếp đó, cô căn bản không rảnh rỗi để nghĩ nhiều, vì động tác của Trần Kinh càng lúc càng mãnh liệt, cơ thể cô hoàn toàn không chịu sự khống chế của bản thân, va chạm từng hồi lên tấm gương phía sau, làn da ẩm áp và mặt gương lạnh lẽo khẽ tiếp hợp, mạnh mẽ kích thích giác quan. Mấy thứ chai lọ trên bàn bị tác động kêu loạn xạ, ồn ào khủng khiếp, cô muốn quét chúng xuống đất, nhưng bàn tay vừa chạm vào đã lập tức ngừng lại, động tác này có khi nào lại kích thích đến hấn chẳng?

Phân kháng, hấn hưng phấn, cắn xé cào cào, hấn cũng hưng phấn, dường như chỉ có thuận theo hấn mới được. Nhưng khiến Lâm Uyển không thể nhúc nhích mà chịu đựng thế này, chắc chắn lại là kiểu giày vò khác. Trước kia, cô mượn những hành động đó để phân tán tinh lực, lơ là cảm giác của bản thân, hoặc lúc đó ngoài đau đớn ra căn bản cô chẳng có cảm nhận khác. Nhưng hôm nay không giống, cô có thể cảm thấy rõ ràng từng cử động nhỏ bé của hấn. Hấn đắm chìm trong cơ thể cô, mang theo hơi ấm khiến cô sợ hãi. Cô không có chỗ thoái lui, cũng không thể làm gì, chỉ có thể siết chặt lại, bị động tiếp nhận.

Hành động thân mật như thế trong lúc cô chưa chuẩn bị tốt, lại dùng tư thế xấu xí kỳ quặc này cưỡng ép cô tham gia, nếu nói ban đầu cảm giác mang đến vừa đáng hận vừa đáng ghét, thì bây giờ cảm giác đó lại là đáng sợ, rất đáng sợ. Bỗng cô thấy mất cả chân trái ngứa ngáy, cúi đầu nhìn, thì ra là quần lót cời ra mắc vào. Cô đột ngột vung chân một cái quăng nó xuống, trong lòng vô cùng đau xót. Cô nhắm mắt, không ngăn nổi nước mắt tuôn trào mãnh liệt, phút chốc đã chảy đầy mặt.

“Uyển Uyển, sao lại khóc rồi?”

Trần Kinh thấy gương mặt đầm nước mắt của cô, bỗng giạt mình. Tuy những giọt nước mắt ấy từng là món hàng cao cấp trợ hứng cho hấn, cũng là ngòi nổ châm đốt dục vọng của hấn lúc ban đầu, nhưng chứng kiến càng nhiều biểu cảm của cô, hấn càng cảm thấy Lâm Uyển như vậy cũng không tệ, giống như trò đùa dai xảo quyết tối nay, còn có cả sự dịu dàng để lộ ra trong lúc vô ý. Những điều ấy làm cô càng thêm sinh động, cũng khiến hấn cảm thấy thỏa mãn một cách khó hiểu. Vì lẽ đó nên khi nhìn thấy những giọt nước mắt của cô, lòng hấn lại sinh ra chút hoang mang.

“Đừng khóc nữa, nha?”

Hấn gơ tay lau nước mắt trên mặt cô, nhưng quá nhiều, hơn nữa mãi tuôn rơi không ngừng, như nước tự chảy từ chiếc vòi hồng vậy. Lúc này mới nhớ ra câu “Phụ nữ lắm từ nước”, mẹ kiếp, người nói câu này ra thật quá sáng suốt. Bàn tay hấn đột nhiên ngừng lại, còn có cả... nước mũi, chẳng trách nguồn nước dồi dào như vậy. Hấn dứt khoát gỡ áo choàng tắm trên người xuống, cầm nó nhẹ nhàng lau mặt cho Lâm Uyển, vài cotton nên hiệu quả hấp thu nước rất tốt.

Trần Kinh vứt chiếc áo choàng tắm bản xuống đất, sau đó gơ tay vuốt lại mấy sợi tóc rối loạn của Lâm Uyển ra sau đầu, vuốt ve chiếc gáy tinh tế, trán hấn áp vào trán cô, khẽ nói: “Uyển Uyển, sinh nhật hai mươi tư tuổi vui vẻ.”

Lâm Uyển vừa nghe xong câu này, khóc càng dữ hơn, “sinh nhật vui vẻ”, một câu chúc cực kì bình thường, lúc này nghe sao mĩa mai đến vậy. Bây giờ cô thấy mình giống một thứ đồ tế, đặt trên bàn tế lạnh như băng tùy ý ma quỷ làm nhục, từng xẻo, sống không bằng chết. Nhưng lời chúc của ma quỷ lại lần nữa nhắc nhở cô, hai mươi tư tuổi, cô thật sự phải trưởng thành rồi...

Chẳng chờ cô tiếp tục miên man suy nghĩ, Trần Kinh giống như có ý ngăn cản sự thay đổi này, đột nhiên ôm lấy cô, chặt chẽ đến mức không còn chút khe hở. Khuôn ngực cô không hề che đậy, kề sát phần ngực bụng trần trụi của hấn, cảm nhận thấy kết cấu da hoàn toàn không giống mình, nhip tim đôi bên quần bên lại một nơi, làn da nóng hằm hạp của hấn gần như làm cô bóng rát, cô không chịu nổi gơ tay đẩy hấn ra.

Ngay sau đó, tay phải cô bị tóm lấy, Trần Kinh khẽ nói: “Thật lạnh.” Rồi nắm lấy tay cô đưa đến bên miệng, bắt đầu từ ngón trỏ, tiếp tục hôn lên từng ngón, từng ngón. Hiểu biết của Lâm Uyển về giới tính rất ít, nhưng cô cảm thấy hành động này rất kêu gọi, nói dễ nghe một chút thì gọi là “mê hoặc lòng người”. Lúc hấn làm những điều này, như có như không nhìn cô, giống như xoáy sâu vào tận đáy lòng. Vị trí của hai người hơi khuất sáng, nhưng đôi mắt kia của hấn trong bóng tối phát ra thứ ánh sáng lạ thường, phối hợp cùng đầu lưỡi khiêu khích, làm cho Lâm Uyển bỗng thấy hồi hộp. Thì ra đàn ông cũng có thể cảm dỗ người khác như vậy.

Còn cô, với tư cách một tuyến thủ sơ cấp ngây thơ, cuối cùng bị “cắm đống” thành công. Lúc Trần Kinh bắt đầu mút ngón giữa tay trái của cô, cô cảm thấy cơ thể biến đổi rõ rệt. Cô lập tức bướng bỉnh an ủi bản thân, điều này chỉ có thể nói rõ, cô là một phụ nữ bình thường, còn nữa, sau này sẽ không đau như thế nữa.

Trần Kinh, với tư cách một tay lão luyện trải qua hàng trăm trận chiến, cảm nhận được ngay sự biến đổi của cô, trong mắt bỗng tràn ngập ý cười, sau đó động tác hút càn chậm lại, đầu lưỡi lượn vòng quanh ngón tay cô, thỉnh thoảng lại khẽ cắn một cái trêu ghẹo. Đến tận sau khi buông ngón út đáng thương của cô ra, hắn mới thì thầm nói một câu: “Cuối cùng đã giải được mật mã của em rồi.”

Một câu nói mập mờ khiến Lâm Uyển lập tức hai má hồng ửng, còn Trần Kinh thì hài lòng đắc ý cười ra tiếng. Cơ thể hai người vẫn gắn liền với nhau, hắn lại bắt đầu cử động, trong tình hình đối phương trở nên “phối hợp” thế này, hành động càng thêm trôi chảy. Nhưng hắn lại không muốn va chạm dữ dội như trước kia, mà muốn kéo dài thời gian, hình như mỗi lần đều chẳng có kết thúc, lần sau cũng không có bắt đầu...

Có người nói, đàn ông thông qua việc chinh phục thế giới để chinh phục đàn bà. Trần Kinh nhận thấy đó hoàn toàn là vớ vẩn, đàn bà và thế giới làm sao có thể đánh đồng với nhau được? Ở trong lòng hắn, xếp vị trí đầu tiên là bản thân, tiếp đó là gia đình, anh em, sự nghiệp... Đàn bà ư, làm thứ phụ thuộc của đàn ông, phải xem xét tình hình cụ thể để kịp thời dừng lại.

Nhưng lúc này, tại sao hắn lại có cảm giác thắng trận? Hơn nữa còn lấy nhiệt huyết sung mãn nhất, ý chí chiến đấu sôi sục nhất, chờ đợi thắng lợi của cả chiến dịch? Tuy hắn thích kích động, thích gây chiến, nhưng trước nay chưa hề lấn tăn hai chữ “đàn bà”, chỉ có thể nói, chuyện gì cũng có ngoại lệ. Hắn cúi đầu nhìn cơ thể ẩm áp mềm mại trong lòng, thầm nghĩ, trường hợp ngoại lệ này quả thật rất đáng.

Lâm Uyển không biết đã ngừng khóc thút thít từ bao giờ, nước mắt mát lạnh thấm ướt ngực hắn. Hơi thở gấp gấp mà nặng nề của cô phả lên da hắn, làm hắn thấy ngứa ngứa, giống như một con mèo nhỏ xuyên qua lớp da thịt cào nhẹ lên trái tim hắn, có chút khó chịu, lại có chút ngứa ngáy. Cả thể xác và tinh thần đều là những cảm nhận mới mẻ khiến hắn rung động, phấn khích. Từ trước đến nay hắn không biết rằng, cách thức không ăn nhập gì như vậy cũng có thể nảy sinh khoái cảm lớn đến thế. Để tránh việc quá kích động mà phá vỡ sự êm dịu hiếm có này, Trần Kinh cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên tóc cô.

Đôi môi đúng lúc chạm lên xoáy tóc ở đỉnh đầu Lâm Uyển, hắn bỗng nhớ đến câu nói xưa: “Một xoáy ngang ngực, hai xoáy lỗ mông, ba xoáy đánh nhau liều mạng.” Hắn không khỏi tò mò, cô ngốc Lâm Uyển vừa ngang ngực, vừa lỗ mông lại vừa liều mạng này, rốt cuộc có mấy xoáy đây? Hắn bèn giơ tay, nhẹ nhàng gạt tóc cô, cẩn thận kiểm tra, cuối cùng chỉ tìm thấy hai cái, thì ra cô nàng Lâm Uyển này là Lăng Đầu Thanh^[8].

[8] Dừng để chỉ người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không chịu động não, không chịu phân tích nội dung tinh chất công việc, dẫn đến hỏng việc hoặc gây hậu quả nghiêm trọng.

Nhớ lại từ lúc hai người quen biết tới nay, chuyện lớn chuyện nhỏ Lâm Uyển đều hành động theo cảm tính, Trần Kinh không nhịn nổi cong khóe môi, quả nhiên là cô gái nhỏ chưa trải đời. Hắn bỗng muốn ngắm gương mặt cô, bèn nới lỏng vòng tay một chút, chỉ thấy đôi mắt nhắm chặt của cô, trên cánh mi còn vương lệ, hai phiến má ửng hồng như táo chín, đôi môi anh đào ướt át tươi ngon khiến người ta chỉ muốn nuốt chửng, rất mê người, rất bình yên, rất đẹp. Dáng vẻ của cô tựa như công chúa ngủ trong rừng, làm cho người khác không chịu nổi phải đánh thức. Nhưng hắn lại nảy sinh một trò đùa quái đản, hoặc chỉ là vì muốn chia sẻ với cô một chút. Ngay sau đó, hắn liền ôm người trong lòng khẽ quay ngang, để đối diện với gương, hết sức dịu dàng nói: “Uyển Uyển, nhìn em bây giờ thật quyền rũ.”

Lâm Uyển đang tiến vào thế giới của mình, dường như có một lãnh địa mới được dựng lên trong tâm trí. Đó là một thế giới khác, ở đó bình yên vui vẻ, điều quan trọng là ở đó không có Trần Kinh. Cô bị một câu nói thầm của người đàn ông này đánh thức, cô mở mắt, sau khi nhìn thấy hình ảnh trong gương liền hoảng sợ hét lên, kì lạ như thế, truy lạc như thế... Cơ thể trong chớp mắt thu lại, người đàn ông cùng lúc cũng đạt đến đỉnh điểm hạnh phúc.

Sáng sớm, Trần Kinh vừa cử động, Lâm Uyển đã tỉnh vì giấc ngủ không yên, cô cứ nhắm mắt nghe những âm thanh hỗn độn truyền vào. Tiếng cửa phòng vệ sinh mở ra, đóng vào, lại mở ra, tiếng bước chân đi nhẹ tiến đến gần.

“Hôm nay đừng đi làm, tôi bảo người giúp em xin nghỉ.” Giọng nói của người nào đó truyền tới từ phía đỉnh đầu.

Lâm Uyển mở mắt, rèm cửa kéo ra một nửa, ánh nắng sớm mai xuyên vào phòng. Cô nhìn không rõ mặt hắn, nhưng nhìn hắn trong tư thế này, trông lại càng cao lớn, chỉ biết hắn đứng đó vừa thất cả vạt vừa ra lệnh: “Ăn cơm trước đã rồi ngủ tiếp.”

Người đàn ông dứt lời liền bước đi rất nhanh, không hề dãi dòng. Đây mới là con người vốn dĩ của hắn, Lâm Uyển nghĩ vẫn vợ, nhưng hình như có gì đó không giống.

Mười phút sau, cô chống cơ thể mỏi nhừ ngồi dậy, cầm lấy đi động ở đầu giường, mở máy, ấn gọi, giọng nói khàn khàn mang theo sự tuyệt vọng: “...Là tôi, tôi muốn gặp anh.”

Chương 10: Tỉnh kể

“Đi bệnh viện.”

“Không đi.”

Trần Kinh vừa nghe thấy liền nổi cáu, chưa từng thấy cô gái nào vừa ngốc vừa bướng như vậy, tặng xe cũng không cần, hàng ngày cứ đi xe buýt, trời mưa cũng không biết đường gọi taxi, một con ngốc nào ngẩn, bị ngấm mưa rồi cảm, chỉ hai chữ thôi: Đáng đời.

Nhưng nhìn lại cô nàng kia sốt đến đáng thương, hết như củ khoai lang nướng, bực tức trong hần lại tiêu tan một nửa. Phải nói rằng chuyện này hần ít nhiều cũng có chút trách nhiệm. Tối qua giầy vò cô cả đêm, sau đó phát hiện cơ thể cô nóng bừng, rất đẹp, làm hần tưởng cô hưng phấn. Cho đến tận buổi sáng, bị cơ thể nóng như than bên cạnh làm tỉnh giấc, hần mới ý thức được rằng Lâm Uyên bị sốt. Haiz, đây chính là “tình trùng lên não” mà người ta vẫn nói đó ư, chỉ số thông minh đều bị triệt tiêu hết cả rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Kinh nói bậy bạ một hồi, rồi ôm lấy cô, gầm lên: “Nghe lời, đã sốt 40 độ rồi, em thật sự muốn biến thành đồ ngốc thật à?”

Nhưng Lâm Uyên lại nắm chặt tay vịn đầu giường, nói gì cũng không chịu đi bệnh viện. Trần Kinh tốn sức cạy tay cô ra, phương thức uy lực bất khả chiến bại bấy giờ dường như cũng mất tác dụng, cạy tháo đến nửa ngày mà mười ngón tay vẫn nắm chắc tay vịn chẳng thiếu ngón nào. Trần Kinh thất bại thờ hồn hèn, tự nhủ, tự chủ nào, nếu không phải tôi sợ làm gãy đầu ngón tay em thì...

Lâm Uyên vừa đấu tranh, vừa lẩm bẩm: “Tôi ghét bệnh viện, toàn mùi người chết.”

Trần Kinh ngừng tay, nhớ lại lần đầu tiên thấy cô chính là ở bệnh viện, hơn nữa còn gặp phải chuyện như vậy. Lúc đó cô khóc đến xé gan xé ruột, trái tim hần yếu mềm trở lại, dịu dàng nói: “Không đi thì không đi nữa, tôi tìm người qua truyền nước cho em.”

Sau đó hần ra hành lang gọi điện thoại: “Alô, chú Hà, cháu là Trần Kinh, có người sốt cao... Không ạ, không cần đâu, chú cứ một bác sĩ có kinh nghiệm đến là được rồi... Nhiệt độ ạ, 39 độ rưỡi... Vâng, cảm ơn chú.”

Nửa tiếng sau, một nữ bác sĩ trung niên đến, còn mang theo một y tá và một hộp thuốc rất lớn, kiểm tra cẩn thận, kê đơn, truyền dịch, sau đó để lại y tá trông coi, có gì lập tức báo cáo.

Lâm Uyên mê man, ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ, lần cuối cùng là bị y tá đánh thức, nhắc nhở cô phải ăn một chút. Lâm Uyên nhìn đồng hồ, hơn ba giờ chiều, đã ngủ được quá nửa ngày, sau khi truyền hai bình nước, cảm thấy cơ thể thoải mái hơn rất nhiều, đầu cũng không còn đau nữa. Nhưng cô ra rất nhiều mồ hôi, dinh dính khó chịu, nhưng y tá không cho tắm rửa, bảo là bệnh tình sẽ càng nặng thêm.

Cô liền bỏ vào miếng dưa chua nhỏ rồi húp một bát cháo, thấy mình đã không việc gì, muốn đẩy cô y tá phiền phức này đi chỗ khác. Y tá không chịu, bảo cấp trên giao cho mình nhất định phải trông coi đến hết ngày, Lâm Uyên vừa nghe đã chết nghẹn, lúc nghiêm trọng hơn thế này cũng chưa thấy tên đó để tâm như vậy, thật quái đản. Thực ra cô y tá vốn cũng thấy không có việc gì lớn, người có tiền đúng là mỏng manh. Cuối cùng, dưới sự xúi giục và đảm bảo của Lâm Uyên, hai người bí mật đạt đến thỏa thuận chung, cô y tá bưng việc, Lâm Uyên bao che.

Y tá vừa ra khỏi cửa, Lâm Uyên liền vào phòng vệ sinh, tắm nước nóng thoải mái, sau khi bước ra miệng khô lưỡi khô, cô liền tới phòng ăn rót nước uống. Khi đi ngang qua thư phòng lại nghe thấy tiếng nói chuyện, cô tưởng tên đó sớm đã đi rồi chứ. Lúc nghe được nội dung câu chuyện, bước chân không kìm được phải ngừng lại, rồi gương mặt không chút biểu cảm rời đi.

Trần Kinh bỏ điện thoại xuống, im lặng một lúc, sau đó đứng dậy đến phòng ngủ, nhưng hần vừa vào phòng đã tức giận, lớn tiếng la mắng: “Tại sao lại tắm hả? Có muốn khôe lại không?”

Lâm Uyên đang ngồi trên giường xem tạp chí, nhếch mi mắt không thèm để ý nói: “Khoe lâu rồi, không cần chuyện bé xé ra to.”

Trần Kinh nghe thấy bỗng sững người, “chuyện bé xé ra to” ư, hình như cũng đúng thật. Nhìn lại mái tóc ẩm ướt của cô, hần vẫn không chịu được, trách mắng: “Tóc ướt để cảm lạnh, sao lại sơ ý như thế?” Nói rồi hần vào phòng vệ sinh tìm máy sấy tóc vút lên giường, thúc giục: “Mau sấy khô đi, nếu không sốt nữa thì lại mệt tôi.”

Thấy Lâm Uyên ngơ nghe nhìn chiếc máy sấy, hần cười hỏi: “Đợi tôi sấy cho em hả?”

Lâm Uyên chớp lấy máy sấy tóc, vội vàng trả lời: “Không cần.”

Trần Kinh cười sao cũng được, nói: “Mau lên, đừng quấy rầy, tôi có việc bận.” Dứt lời hần quay người rời khỏi.

Trần Kinh cả ngày không ra ngoài, nhưng giữa buổi có thư ký đến một lần để đưa tài liệu. Buổi tối mười giờ hơn mới thấy hần tắm rửa rồi lên giường, đương nhiên sớm như vậy chắc chắn là ngủ không ngon rồi, hưởng hồ còn có yếu điệu thực nữ đang nằm cạnh. Xét thấy Lâm Uyên đang ốm, hần lần đầu tiên phát huy tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, chỉ hôn hôn sờ sờ chứ không hành động thêm bước nữa.

Nhưng Lâm Uyên vẫn cảm thấy sự biến đổi rõ rệt trên cơ thể, nói thật lòng, bị một người đàn ông mà “tên đã trên cung” ôm lấy như vậy, cũng là một kiểu giày vò. Người ta bảo, đau dài chẳng bằng đau ngắn, sớm chết sớm siêu sinh, Lâm Uyên nghiêng rằng, giờ tay chạm vào phần ngực nóng hằm hập của hần, lấp bắp nói: “Hay là...”

Người đàn ông đang thờ hần hần hôn lấy bờ vai cô lập tức ngừng lại, hào quang trong mắt bắn ra tứ phía, định từ chối nhưng cuối cùng lại thay đổi: “Dùng tay giúp tôi.”

Gương mặt Lâm Uyên bỗng biến thành trái cà chua chín mọng, hần không thể nuốt lại câu nói ban nãy. Nhưng người đàn ông cơ bản không cho cô cơ hội cự tuyệt, trực tiếp kéo tay cô di chuyển xuống dưới, còn không biết xấu hổ nói: “Tôi dạy em.”

Cả quá trình khó xử đến mức không thể khó xử hơn, cô còn tiện thể hiểu thêm được chút kiến thức sinh lí, mặc dù chẳng có chút tinh thần ham học hỏi. Dục vọng của người nào đó tăng vọt trong tay, cô cảm thấy mình đang cầm một củ khoai lang khó giải quyết, không, là trái bom, cô quần bách muốn buông tay, nhưng bị một bàn tay to nắm chặt lấy, cô đành bị động di chuyển theo tiết tấu của hần. Cuối cùng, người nào đó vẫn chưa thỏa mãn với sự giao lưu cấp độ thấp như vậy, xoay người một cái ép cô xuống dưới cơ thể mình, hoàn toàn quên mất những bản khoán trước đó.

“Uyên Uyên, Uyên Uyên.” Trần Kinh không ngừng thăm thi, hài lòng thỏa dạ hưởng thụ mùi vị tốt đẹp của giai nhân. Lại tiếp một hiệp nữa, tuy ham muốn vẫn còn nhưng lí trí cuối cùng cũng quay lại, hần xoa xoa trán Lâm Uyên, giọng khàn khàn nói: “Không sao chứ? Khó chịu không?”

Không đợi Lâm Uyên lên tiếng, hần đã tự nói: “Chưa nóng bằng hôm qua, chẳng trách người ta đều bảo lúc phụ nữ sốt là lúc thích hợp nhất để tiến vào.” Nói đến cuối câu hần thờ dài một tiếng, cũng không biết là vui vẻ hay nuôi tiếc.

Lâm Uyên mất mấy giây mới hiểu ra những gì hần đang nói, vừa thẹn vừa giận, một tay đẩy người đàn ông đang i trên cơ thể mình, bò dậy, cầm cốc nước trên tủ đầu giường uống mấy ngụm.

“Để lại cho tôi một ít.” Trần Kinh nói rồi đón lấy chiếc cốc, uống một hơi cạn sạch phần nước còn thừa, rồi lại cưỡng ép cô, ôm cô vào lòng nằm xuống. Trải qua một

hồi vận động, cơ thể hai người đầy mồ hôi, dính lại với nhau càng thêm khó chịu, còn có một sự ám muội khó tả.

Trần Kinh không thoải mái lắm khê động dậy, ngáp một cái nói với người trong lòng: “Không tắm nữa, tránh việc em lại bị sốt.” Lâm Uyển miễn cưỡng ừ một tiếng, trong hơi thở tràn ngập mùi đàn ông mạnh mẽ khiến cô cực kì không thích ứng, nhưng cũng không vùng vẫy nữa.

Lâm Uyển nhắm mắt nằm một lúc, sau khi nghe thấy Trần Kinh phát ra tiếng ngáy khê, cô nhẹ nhàng chạm vào hán, thấy đối phương không có phản ứng mới ngồi dậy xuống giường. Phần eo rất mới, động tác khi nãy của người nào đó quá mạnh mẽ. Cô cười mĩa mai, làm ra vẻ quan tâm cô, dục vọng phát tác thì chẳng cần biết gì nữa. Trong mắt hán, cô chính là thứ đồ chơi, lúc cao hứng thì trêu đùa, lúc vô vị thì chọc tức, lúc buồn phiền thì trào phúng vài câu, lúc có nhu cầu thì giẫy vò một cách tàn nhẫn.

Cô đi thẳng đến thư phòng, lúc bàn tay đặt lên nắm cửa, cô khê ngừng lại, hít một hơi thật sâu, sau đó mở cửa bước vào trong. Căn phòng này cô từng vào mấy lần, vốn mang tâm lí biết người biết ta mà “tham quan” vương quốc của hán. Nhưng bây giờ đứng đây, mặt sàn dưới chân dường như hóa thành bụi gai, mỗi bước đi đều trở nên khó khăn vô cùng, nhưng cô không hề lùi bước. Rất nhanh cô đã tìm thấy một phong thư bên trong chồng văn kiện trên mặt bàn, mở ra, là một tệp ảnh, còn có một bức thư, tất cả đều đầy đủ...

Lúc Lâm Uyển quay về giường, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi. Có lẽ trước đó bị giẫy vò toát mồ hôi, bây giờ mới cảm thấy lạnh sống lưng, hay là do sự căng thẳng ban nãy dẫn đến. Nhưng điều khiến cô không hiểu được là, rõ ràng việc mà trước kia cô cảm thấy rất thoải mái, nhưng làm xong giờ chỉ có cảm giác mệt mỏi. Người đó vẫn đang ngủ say, cô điều chỉnh hơi thở rồi xoay đèn đầu giường, lặng lẽ quan sát gương mặt đang ngủ của hán.

Lần đầu tiên cô nghiêm túc nhìn người này, phát hiện ra ngoại hình của hán khá đẹp, cơ thể với những đường nét khỏe mạnh, hết như con người hán, cường thế bá đạo. Lông mày rất cao, vừa đen vừa đậm, đôi mắt không to lắm, nhưng lúc trùng mắt lại sắc bén, đáng sợ vô cùng. Lông mi rất dài, sống mũi rất thẳng, điều khiến cô bất ngờ là, môi của hán lại không phải loại mỏng mỏng kia, trong sách đều nói môi mỏng bạc tình, xem ra cũng không hán vậy.

Không đúng, hán rất trọng tình cảm, nhưng đó chỉ là với người thân của hán mà thôi. Tất cả nhiệt tình của hán đều dành cho người mà hán quan tâm, vì vậy mà với kẻ khác, hán chỉ còn lại sự cay nghiệt.

Ngay bây giờ, người đàn ông này xem ra không khác so với người bình thường, hoàn toàn không có sự kiêu ngạo ngang ngược như mọi khi, thậm chí có thể nói là vô cùng yếu đuối, vì hán vừa uống phải nước pha lẫn thuốc ngủ, liều lượng đó đối với cô mà nói thì chẳng hề có tác dụng, nhưng với hán...

Sau đó cô ý thức được một vấn đề, nếu vừa nãy tăng thêm liều lượng thuốc, liệu rằng có phải đầu xuôi đuôi lọt rồi không, nghĩ đến đây, cô không khỏi dựng tóc gáy. Cô lại liên tưởng đến buổi đêm đáng sợ kia, khi đó cô còn thật sự có dũng khí, hoặc như hán thường nói là “không biết sống chết”, không giống như bây giờ, chỉ lặng im nhìn hán đã thấy nhịp tim tăng nhanh, cô quả thật đã trở nên hèn nhát rồi.

Lâm Uyển bỗng cảm thấy mắt cay cay, lau lau mắt lại hơi ẩm ướt, cô đành khê cười gượng một chút. Cô không biết tại sao mình đột nhiên muốn ngắm hán, có lẽ là vừa nãy làm chuyện đại sự, thần kinh hơi kích động, không ngủ được, muốn tìm chút việc để làm. Cũng có lẽ chỉ là muốn nhìn thử xem người bỗng dưng xuất hiện xé tan cuộc đời cô, rốt cuộc có về ngoài ra sao.

Tất đèn, Lâm Uyển lại bị mất ngủ, vừa rồi đón sinh nhật tuổi hai mươi tư, bất kì ai cũng sẽ nói cô còn trẻ. Nhưng cô lại có cảm giác mình đã trải qua quá nhiều biến cố thăng trầm, đã dùng cạn nhiệt tình để yêu một người, cũng dùng cạn tất cả sức lực để hận một người. Sau này, nếu còn có sau này, chẳng còn nhiệt tình, chẳng còn sức lực, liệu có phải thứ cô còn lại, chỉ là sự tê dại hay không?

Cuối tuần, mười rưỡi sáng, Lý Căn vừa tiếp một bệnh nhân mắc chứng tâm thần phân liệt, hai tiếng đồng hồ tổn của cô không ít tâm sức. Cô day hai bên thái dương, vươn vai, đứng dậy pha cho mình một ấm Bích Loa Xuân, sau đó đi tới trước cửa sổ, mở cửa chớp ra, để ánh mặt trời rực rỡ tràn vào phòng. Sau khi nhắm mắt cảm nhận một chút ánh nắng chiếu rọi, cô đi đến trước bàn làm việc, ấn loa ngoài: “Chiều nay còn cuộc hẹn trước nào không?”

“Không còn ạ, nhưng vừa rồi có một vị tiểu thư họ Lâm đến, cô ấy bảo rằng chị quen cô ấy.” Trợ lí đáp lại ở đầu dây bên kia.

“Ừa? Cô ấy tên gì?”

Bên kia tạm ngừng một lúc, tiếp tục nói: “Là tiểu thư Lâm Uyển.”

“Mời cô ấy vào.”

Cửa mở, cô gái có duyên vài lần gặp mặt kia tiến vào, chiếc áo len màu xanh nước biển, váy dài hoa văn retro^[1] màu lam sẫm, gương mặt xinh đẹp kia trên nền váy áo xanh đậm lại càng thêm trắng, trắng đến mức không còn sắc máu. Cô âm thầm thờ dài, thật là cô gái khiến người khác phải đau lòng.

[1] Retro: Hoa văn kiểu hoài cổ, phục cổ.

“Thật ngại quá, vừa đúng lúc tiện đường đi qua, không làm phiền chị chứ?” Lâm Uyển mở lời mang theo sự áy náy.

“Đâu có, mời ngồi, cô muốn uống trà xanh không? Tôi vừa pha xong, những người thường xuyên làm việc với máy tính như các cô cần nhất là thứ này đó.” Lý Căn nhiệt tình mời cô ngồi xuống, lấy từ trong tủ ra một bộ cốc sứ màu trắng tinh xảo.

“Cám ơn.”

“Lâm Uyên, thật ra tôi có dự cảm cô nhất định sẽ tới.”

“Tôi cũng vậy.”

Hương trà thoang thoảng từ trong ấm Tử Sa^[2] chậm rãi bay lên, tản ra ngoài, hòa lẫn trong không khí. hương trà càng ngày càng nồng, rất nhanh đã tràn đầy căn phòng. Lâm Uyên ra sức hít lấy mấy cái, thần kinh căng thẳng cũng từ từ thả lỏng.

[2] Một trong bộ tứ quốc bảo của Trung Hoa: Lụa Tô Châu, ấm Tử Sa, kinh kịch và tranh thủy mặc.

Lý Căn để ý sự thay đổi của cô, cảm ấm trà lên rót đầy hai chiếc cốc sứ, làm như ngẫu nhiên nói: “Chúng ta tùy tiện tán gẫu trước nhé, cô thích chủ đề gì đều có thể nói.”

“Vâng.”

Cuối cùng đã đến lúc tan ca, Lâm Uyên dụi dụi đôi mắt khô khan, tắt máy tính, thu dọn đồ đạc, thẩn thờ rời khỏi chỗ làm. Mấy ngày nay cô hơi mệt, thường xuyên mất ngủ. Cô biết mình đang chờ đợi, chờ đợi một thành quả, hoặc là một phán quyết. Nhưng những thứ đó lại chậm chạp không chịu tới, mỗi ngày đều trở nên dài đằng đẵng, dường như từ 24 tiếng bỗng thành 48 thậm chí 72 tiếng đồng hồ.

Cô càng nôn nóng, người đó lại càng bình tĩnh, mọi thứ xung quanh cũng đều trong trạng thái trời yên biển lặng, im hơi ắng tiếng như là bối cảnh của sân khấu kịch vậy. Còn cô nghiễm nhiên trở thành diễn viên có đất diễn nhiều nhất, nhưng cô diễn không giỏi, thậm chí còn không thuộc lời thoại. Cô bất lực đứng đó, đối mặt với khán giả tím tèm tùm bầy phía dưới, căng thẳng đến mức muốn khóc, muốn chạy vào hậu đài, nhưng cô bước không nổi, cúi đầu nhìn mới phát hiện chân mình đã bị đóng đinh xuống mặt đất, tiếp sau đó, cô phát hiện hóa ra mình là một con rối...

Thật ra đây là một giấc mơ, Lâm Uyên mờ mờ hồ hồ tỉnh lại, cảm thấy quá áp lực. Từ xưa tới nay cô đều một mình chịu đựng tất cả, chưa từng muốn, cũng dường như không tìm ra người thích hợp để chia sẻ. Bây giờ cô bỗng khát khao được chia sẻ vô cùng, có lẽ nói ra sẽ tốt hơn một chút, vì vậy cô đi tìm Lý Căn.

Nguyên nhân khiến cô nôn nóng còn có một lý do, đó chính là “người bạn tốt” hàng tháng vẫn tới thăm, tháng này lại chậm chạp chưa chịu đến. Cô rất cẩn thận trong phương diện này, không muốn tăng thêm một mối ràng buộc trong mối quan hệ vốn đã cực kì hỗn loạn của họ. Con người kia cũng không muốn thêm phiền phức, thậm chí trí nhớ của hắn còn tốt hơn cô rất nhiều, còn biến thái tính ra giai đoạn an toàn của cô, nhưng trầm kín khó tránh một hờ, cô rất lo lắng.

Trở về căn hộ của hắn, vừa vào cửa đã cảm thấy một bầu không khí không bình thường, hơi giống với cảm giác mây đen bao trùm trước khi giông tố.

“Cuối cùng cũng chịu quay về rồi hả?” Người nào đó ngồi trên sofa đọc báo, đầu cũng không ngẩng lên, nói một cách quái gở.

Lâm Uyên trong lòng chất đầy tâm sự, tự động loại bỏ triệu chứng động kinh có tính giai đoạn của hắn, hờ hững đáp lại một tiếng rồi đi thẳng vào phòng ngủ.

“Tôi báo cô.” Ngữ khí của hắn lạnh như một khối băng.

“Chuyện gì?” Lâm Uyên bỗng run rẩy trong lòng, nhưng về mặt vẫn tự nhiên quay người bước qua, vừa đến trước mặt liền nghe “rầm” một tiếng, tờ báo bị đập xuống bàn, hoặc nói là, đập xuống ngay trước mặt cô. Ăn đường cô giật giật, nhưng lại thần nhiên hỏi: “Ý gì đây?”

Trần Kinh đứng dậy, nhìn nụ cười nhạt của cô: “Không muốn xem thử thành quả của cô sao?” Thấy Lâm Uyên vẫn không phản ứng, hắn u ám nói: “Đừng giả vờ, cô làm những chuyện tốt gì thì tự mình hiểu.”

Lâm Uyên cúi đầu không đáp, cô đã nhìn thấy tiêu đề lớn nằm ở trên cùng trang nhất “Thắng tay lột trần vụ án giết người, bộ mặt thật của doanh nghiệp sáng giá”, bên dưới còn có bức ảnh gia đình ba người là nạn nhân nằm trong đồng gạch ngói vụn, máu thịt bê bết, nhìn thấy mà đau xót. Điều này với cô mà nói không có gì lạ lắm, vì đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng cảnh tượng thảm thương đó vẫn làm cô có cảm giác dạ dày quay cuồng.

“Không sai, là tôi làm.” Cô ngẩng đầu nhìn thẳng người đàn ông đang tức giận, về mặt không chút sợ sệt.

Trần Kinh “hừ” lạnh lùng: “Cô cho rằng mình đang làm cái gì? Giơ cao ngọn cờ chính nghĩa?”

“Trừ hại cho dân.” Lâm Uyên nói ra bốn chữ một cách rõ ràng.

Tay phải Trần Kinh giương lên cao, ngừng lại một giây giữa không trung, thay đổi quỹ đạo, nắm chặt lấy cổ áo cô, nghiêng răng hỏi: “Cô thử nói lại xem?”

Lâm Uyên nhìn vào mặt hần, bình tĩnh nói: “Tôi làm việc mình muốn, hơn nữa đó là việc nên làm.”

Sức từ bàn tay Trần Kinh tăng thêm mấy phần, sắc mặt u ám, hỏi: “Bỏ nội dung qua một bên, cô biết điều này có nghĩa là gì không?”

Lâm Uyên vẫn nhìn thẳng vào hần không lên tiếng. Hần nhìn chằm chằm vào mặt cô, cực kì phần nộ nói ra hai chữ: “Phản bội.”

Lâm Uyên giấu cột: “Phản bội cái gì chứ? Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ thuộc về anh.”

Trần Kinh neho mắt một cách nguy hiểm, dữ tợn chất vấn: “Làm sao lại không thuộc về tôi? Tất cả con người cô đều là của tôi!”

Lâm Uyên lộ ra nụ cười khinh bạc, nói hết sức rõ ràng: “Thứ anh nói là cơ thể này? Nó không thể đại diện cho tôi, chẳng qua anh cũng là tạm chiếm lấy nó, nhưng chưa bao giờ, và vĩnh viễn sẽ không bao giờ có được nó.”

Câu nói vừa phát ra, biểu cảm trên gương mặt Trần Kinh lập tức đình trệ, chẳng nói một lời, chỉ nghe thấy tiếng thở dồn dập. Lâm Uyên trừng mắt nhìn, trong đôi mắt đen như mực của hần đang ngưng tụ giông bão, mạch máu trên trán hần lên. Cô cảm thấy được sức từ bàn tay hần tăng thêm chút nữa, cứ như muốn nghiền nát cổ áo cô vậy. Mà làn da trên cổ cô cũng liên lụy theo, bị hần nắm chặt đau rất vô cùng, vậy mà cô lại thấy chút khoái cảm vui thích kỳ lạ. Có lẽ cô thích ứng với sự thô bạo qua quýt, còn hơn là sự dịu dàng cẩn trọng không sao hiểu nổi của hần.

Cô tưởng thứ chờ đợi mình là một cái tát như cơn gió tràn đầy sức mạnh uy vũ. Chẳng ngờ rằng Trần Kinh bỗng buông cô ra, mỉm cười, đương nhiên là nụ cười kinh sợ, hần nói: “Lâm Uyên, cô được lắm, vừa liên kết với người ngoài cho người đàn ông của mình một vố, bây giờ lại ở đây trở tài miệng lưỡi lợi hại. Tôi thật muốn, thật muốn nhô từng cái răng trong cái miệng lạnh lợi của cô.”

Sau đó hần lại dùng giọng điệu thương lượng hỏi: “Cô nói xem, lần này tôi nên trừng phạt cô thế nào cho tốt đây?”

Lâm Uyên quay đầu đi, về mặt xem thường, đáp: “Anh còn có thể làm gì? Chẳng qua là đánh người, hoặc là cưỡng...”

Trần Kinh lại mỉm cười, cười thoải mái, hết như nghe thấy câu chuyện buồn cười nhất, rồi ngửa mặt cô lên, mĩa mai: “Cưỡng? Cô thấy bây giờ tôi còn cần phải dùng đến ‘cưỡng’ à?”

Mặt Lâm Uyên bỗng trắng nhợt, trong đầu lóe lên cảnh tượng tối sinh nhật hôm đó, hình ảnh kinh khủng kia trong gương, còn cả lần sau đó, cô dùng tay...

Trần Kinh quan sát vẻ mặt bị tổn thương của cô, bỗng thấy cực kì vui vẻ, sự tức giận ban nãy do thẹn thùng vì bị cô mĩa mai đã lắng xuống quá nửa, nhưng lời nói vẫn cứ tàn nhẫn: “Chà chà, còn tưởng cô có gì đặc biệt, có điều lại giống như những người đàn bà khác, đều...” Hần lập tức cúi đầu nói ra một chữ rõ ràng bên tai cô: “Đề tiện.”

Lâm Uyên bắt đầu run rẩy, trước tiên là môi, sau đó là hai tay, cuối cùng toàn thân đều run lên, như lá cây bị cuồng phong vùi dập, mắt cô đỏ hoe, mấy giọt lệ ngân ngấn trong mắt cuối cùng đã tuôn rơi. Trần Kinh không để lỡ chút biểu cảm nào của cô, khoái cảm trong lồng ngực nhanh chóng lan ra, theo dây thần kinh len lỏi đến tận góc ngách trong cơ thể.

Lúc này, hần như một quân vương chiếm được thành trì của đối phương, đứng trên cung điện cao nhất, mãn nguyện nhìn những kẻ chống lại mình đang vô cùng thảm hại bò dưới chân. Dầu sao hần cũng đã hưởng thụ đủ khoái cảm của thành công, cô nàng ngu ngốc kia còn đang đứng đó run rẩy, rơi lệ, lung lay chực ngã. Hần dứt khoát đẩy cô một cái, nhìn cô bất lực ngã xuống sofa, rồi mới vừa lòng mãn nguyện sải bước về thư phòng.

Trở về thư phòng, Trần Kinh liền rút ra một điều thuốc, châm lửa, hút liền mấy hơi, cảm giác thắng lợi vừa qua, sự tức giận chất chứa đã lâu kia lại xuất hiện. Hần gần như tức phát điên, cô nàng kia lại dám phản bội hần, còn kết bè kết đảng với tên mà hần khinh thường nhất. Mẹ kiếp! Trong nháy mắt khi hần phát hiện ra điều đó, hần thật sự muốn xé vụn cô ra, mà không, trước khi làm điều đó thì hần sẽ để cô lên giường mà cưỡng bức một trăm lần, dùng tất cả mọi cách thức khiến cô xấu hổ nhục nhã. Cô ta có gì hơn người cơ chứ, chẳng phải chỉ có một cơ thể khiến hần ham mê hay sao? Rồi được hần cưng chiều nên kiêu căng tự đại, được dâng chân lân đẳng đầu...

Nghĩ đến đây, Trần Kinh bực bội vung tay, toàn bộ văn kiện trên bàn rơi xuống đất, hần còn chưa hả giận, dùng chân vừa đá vừa giẫm, khiến mặt đất bừa bộn ngổn ngang. Hần hút hết điều này đến điều khác, cả thư phòng đầy đặc khói thuốc. Cuối cùng, thấy bao thuốc đã hết nhãn, lục lọi ngăn kéo cũng không tìm thấy bao thứ hai, mẹ kiếp, hết thuốc rồi, hần gíơ chân đá ghế, bước nhanh ra khỏi thư phòng.

Trong phòng khách, cô nàng kia vẫn nằm sấp trên sofa, bờ vai nức nở từng hồi. Trần Kinh hờ hững nhìn lướt qua, trong lòng xem thường, mẹ kiếp, còn có mặt mũi mà khóc lóc, tôi nói sai chắc? Đúng là không biết xấu hổ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, chẳng phải đề tiện thì là gì? Hần phớt lờ cô, cứ việc thay giày rồi ra ngoài.

Trước tiên hần tới cửa hàng tiện lợi ở gần đó mua thuốc lá, sau đó vừa phun sương nhả khói vừa lái xe phóng đi không mục đích. Đang đi thì Phương Chính gọi điện thoại tới, nói: “Anh em lại phát hiện được một nơi giải sầu rồi, mau đến vui vẻ nào!” Hần chẳng cần nghĩ ngợi, liền đồng ý.

Trần Kinh đến nơi, vừa nhìn, vẫn là quy tắc cũ, rượu ngon và người đẹp, chẳng qua là thay đổi một chút mà thôi. Những nơi kiểu này, bất luận trang trí xa hoa đến đâu, thiết kế độc đáo đến đâu, chức năng sau cùng vẫn giống hệt nhau, chính là làm cho người ta tiêu tiền đến chết, hưởng thụ đến chết, cuối cùng chết rồi cũng chẳng biết mình chết như thế nào. Trước kia hần rất coi thường những điều này, tuy cuộc sống của hần luôn luôn không thể thiếu chúng, nhưng từ tận đáy lòng, thật sự hần chẳng hề cảm

thấy tốt đẹp gì, còn không thỏa mãn bằng phút giây hần nghe tin xin thành công bản quyền sáng chế mới.

Nhưng bây giờ ư? Trần Kinh nhìn cô em mềm mại không xương, nũng nịu dễ thương dính vào lòng, hần thăm nghĩ, cô em dịu dàng khôn khéo này tốt biết bao, muốn sao cũng được, chẳng cần tốn sức, đâu có giống cô nàng khấp người đầy gai nhọn ở nhà, động một cái là nhe nanh ra ngoạm vài miếng. Vừa nghĩ đến cô đã thấy bức bối, hần liền cúi đầu hỏi: “Tên gì?”

Cô gái vừa mừng vừa lo, ngẩng đầu lên, mở đôi mắt to long lanh, ngọt ngào trả lời: “Loan Loan^[3] ạ.”

^[3] “Loan Loan” và “Uyển Uyển” phiên âm tiếng Trung gần giống nhau, đều là “wan wan”.

Mí mắt Trần Kinh khẽ giật, nhìn Phương Chính ở đối diện bằng ánh mắt dị thường, mẹ nó, nhất định là cố ý đây. Khi này hần vừa đến, Phương Chính đã gian tà sáp lại gần, nói: “Không tệ chứ? Toàn là sinh viên đại học, cho cậu một em ngon lành, vẫn còn non lắm, lát nữa mang về cho cậu xúi quẩy luôn, nhìn xem mặt cậu xám xịt ra sao.”

Khi đó hần cau mày nhìn ánh cười nham hiểm trong mắt Phương Chính, lần đầu phát hiện ra tên này thật dung tục. Tuy rằng trước kia hần cũng không phải chưa từng làm việc này, nhưng bây giờ vừa nghe đã thấy khó chịu.

Trần Kinh nhướn mày, cười mà như không, hỏi: “Chưa nghe rõ, nói lại xem nào?”

Cô gái chớp chớp mắt, nói: “Loan Loan, ‘Loan Loan’ trong ‘mặt trăng cong cong’^[4] đó.”

^[4] Loan trong tiếng Trung cũng có nghĩa là “cong”.

Trần Kinh nghe xong câu trả lời của cô thì thờ phào nhẹ nhõm một cách khó hiểu, buột miệng nói: “May quá.”

Cô gái tranh thủ thời cơ, cười dịu dàng rót một ly rượu đưa đến trước mặt Trần Kinh, ngọt ngào nói: “Em mời anh một ly.”

Trần Kinh không nói năng gì, nâng cốc rượu lên uống cạn, trong lòng lại nghĩ thầm, bao giờ cái miệng xinh xắn kia của Lâm Uyển cũng có thể gọi hần một tiếng “anh” ngọt ngào như vậy đây. Nếu thế thật, có lẽ hần phải sung sướng mấy ngày mất. Nhưng ngay lập tức lại nhớ đến những lời lẽ ban nãy phát ra từ cái miệng xinh xắn đó, cái gì mà “chiếm lấy” với chả “có được”, đúng là lý luận vô dụng. Mẹ kiếp, chơi chữ với hần cơ đấy, suýt chút nữa bị cô ta làm cho hoang mang rồi. Có gì khác biệt chứ, nếu cô không có thân thể ấy tôi cũng chẳng thích thú đi “chiếm lấy” cô nhé.

Trần Kinh nghĩ ngợi miên man, chưa đến một lúc đã bị chuốc cho năm sáu ly rượu, tuy độ cồn không cao, nhưng vì cảm xúc không ổn định nên hần cũng hơi chóng mặt. Trong lúc rảnh rỗi trêu ghẹo cô em kia, vô tình nhìn lướt qua phía đối diện, bỗng hần giật mình. Bên đó tên họ Phương kia đang ôm lấy cô nàng nào đó, hôn nồng nàn mãnh liệt, điều quan trọng là, cô nàng có mái tóc ngắn, trông cực kì quen.

Trần Kinh day day thái dương, hần đương nhiên biết đó không thể là Lâm Uyển, ban nãy bước vào cũng đã thấy mặt, xét về diện mạo chắc còn xinh đẹp hơn Lâm Uyển nhiều. Nhưng bây giờ nhìn hai người đó trình diễn quên mình như vậy, hần thấy không thoải mái, như mắc xương cá trong cổ họng vậy.

Sau đó, hần lại nhớ tới lúc chiều, hình dáng Lâm Uyển đứng đó mặt trắng bệch, run rẩy như chiếc lá trong giông bão. Bỗng hần hơi lo lắng, hần biết cô là kiểu người dẻo dai từ trong xương cốt, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc. Nhưng hần vẫn không yên tâm, hần còn nhớ lần đó, chỉ vì hần nhất thời sợ ý, để cô bị gãy xương rồi lại sốt cao trông thảm hại vô cùng. Sau này mỗi khi nhớ lại, hần đều thấy sợ hãi, hơn nữa còn hơi đau lòng.

Nghĩ thế, hần lập tức đẩy cô em trong lòng ra, nói với mọi người có chuyện phải về trước, ruột gan như thiêu như đốt rời khỏi, để lại một đồng người ở đó tròn mắt nhìn nhau. Cô em kia bị va phải bàn vừa đau vừa buồn, nước mắt rơi lã chã.

Trần Kinh như đã quên mất mình vừa uống rượu, xe phóng như bay vượt liền mấy lần đèn đỏ, vội vàng về nhà. Trên đường không ngừng nhớ lại cảnh tượng lúc chiều, hần cũng cảm thấy câu đó mình có hơi nặng lời. Nhiều năm nay, hần hiểu chiến tranh đấu ở bên ngoài, đã quen nói lời độc ác, làm chuyện tàn nhẫn, đã quen một cú hạ gục người khác, không để lại một con đường sống. Nhưng Lâm Uyển không phải kẻ địch của hần, tuy lúc âm ỉ lên thật khiến người ta tức chết, nhưng người đàn ông trưởng thành như hần há gì phải chấp nhặt với cô cơ chứ.

Lúc về nhà đã hơn mười hai giờ, vào trong rồi đến giày cũng không thay, phòng khách chẳng có người, phòng ngủ chẳng có, thư phòng cũng không, mí mắt hần bỗng khẽ giật. Hần đề nên sự lo lắng mãnh liệt xuống, nét mặt đông cứng đi về phía phòng vệ sinh, bên trong lặng yên không một tiếng động. Hần hít sâu một hơi, mở cửa, trước tiên là ngẩn ra, ngay sau đó lại thẹn quá hóa giận, như bị người ta đùa giỡn.

Trần Kinh quay lại mở tủ quần áo trong phòng ngủ, một dãy quần áo ngắn nấp gọn gàng không chút khe hở. Vừa xoay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy một vết nứt dài trên tấm gương lớn ở bàn trang điểm, lập tức lòng hần xuất hiện một nỗi sợ hãi. Đến lúc hần nhìn thấy sợi dây chuyền kim cương kia nằm trên mặt đất, thì lại trở nên phần nộ vô cùng. Thử mà hần tặng lại phải chịu sự dỗi đái như thế này sao? Cô gái này quả thật chán sống rồi. Hần hung dữ đập mạnh mấy cái lên sợi dây đáng thương đó, kim cương ma sát với mặt sàn phát ra âm thanh ken két cực kì chói tai. Hần lấy điện thoại ra gọi, lại dám tắt máy, cô ta...

Hần phần nộ để lại tin nhắn thoại: “Lâm Uyển, mẹ kiếp nhà cô, mau cút về đây. Cho cô ba mươi phút, chuyện của chúng ta còn chưa xong, nếu cô dám bỏ trốn, tôi sẽ lập tức báo xe cảnh sát đem ông già họ Vương đi. Tôi nói được là làm được, đừng có thách thức giới hạn của tôi!” Nói xong hần ném “bộp” một cái vào tường, điện thoại rớt

xuống thành ba mảnh.

Sau khi ném đi động, Trần Kinh đi đi lại lại trong phòng ngủ, nóng nẩy như một con thú bị vẫy hãm, rượu mạnh bốc lên, đầu óc căng ra hết như bánh mìn thẩu lên men. Hấn đi mãi đi mãi, bỗng nghĩ đến một vấn đề, Lâm Uyển đã tắt máy rồi thì làm sao có thể chạy về trong vòng ba mươi phút đây. Hấn nhìn chiếc điện thoại đã bỏ mạng, cảm thấy mình sắp biến thành một quả cầu lửa muốn thiêu đốt tất cả.

Lại nói về Lâm Uyển, Trần Kinh ra khỏi nhà không lâu, cô liền đứng dậy, sờ lên gương mặt rõ ràng chẳng có bao nhiêu nước mắt. Lúc mới đầu, cô thật sự thấy lòng tự trọng bị tổn thương, sau đó thì trở thành việc bộc lộ tình cảm một cách đơn thuần, vì cuộc sống hỗn loạn không thể nói rõ ràng này, cũng vì cô càng ngày càng không giống chính mình nữa. Nhưng việc đã đến đây, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, cho dù cuộc đời này có vụn nát tan tành, cũng không thể dễ dàng vứt bỏ.

Nghĩ vậy, cô liền lau mặt trở về phòng ngủ, nghĩ lại thì cũng không có gì phải thu dọn, chỉ có vài quyển sách mang về, còn có mấy bộ quần áo của mình, một cái túi là xếp đủ. Lúc thu dọn đồ đạc, nhìn thấy sợi dây chuyền cô chỉ đeo một lúc kia, đứng trước bàn trang điểm, bỗng cô nhớ lại cái đêm nhục nhã đó, trong gương dường như cũng hiện ra cảnh tượng hoang đăm vô độ ấy. Cô dờ dẩn vươn tay ra, dường như chạm vào cô gái khóa thân kia, biểu cảm trụy lạc kia, rồi nhìn mình và hình ảnh trong gương từng chút một trùng lặp một.

“Không”, Lâm Uyển hoảng sợ kêu lên, thoát ra từ trong ảo giác, nhìn lại cô gái vẽ mặt kinh hoàng trong gương, cô lại lần nữa xót xa ý thức được rằng, mình thật sự không thể quay về trước kia nữa rồi. Nghĩ đến đây, cô vô cùng bị phẫn, cảm sợi dây chuyền đó ném mạnh vào gương, nghe thấy tiếng vang lạnh lạnh, cô rời đi chẳng hề quay đầu lại.

Rạng sáng một giờ rưỡi, Lâm Uyển sắp ngủ lại nghe thấy hồi chuông dữ lúc nửa đêm, không phải chuông điện thoại, mà là chuông cửa. Cô bước qua xem thử, thì ra là lão Lý tài xế, gương mặt không chút biểu cảm.

Vừa mở cửa, lão Lý thành khẩn nói: “Trần tiên sinh bảo tôi đến đón cô về.”

Lâm Uyển ngáp ngủ, nói: “Nếu tôi không về thì sao?”

“Vậy thì tôi sẽ đến khu phố Hạnh Phúc...”

Lâm Uyển nghe thấy bốn chữ kia lập tức tinh táo, nhà của Vương Tiêu ở khu đó, lẽ nào? Cô hơi kích động, hỏi: “Đến đó làm gì?”

“Đề nhắc nhở họ, sáng sớm ngày mai chuẩn bị tiếp người của viện Kiểm sát và bộ Công an.” Lão Lý nói như học thuộc lòng, quan sát cô gái sắc mặt tái xanh, thăm nghĩ, chiều này của Trần tiên sinh thật nham hiểm, nhưng cũng thật hiệu nghiệm.

“Bây giờ tôi về, ông chờ tôi một chút.” Lâm Uyển iu xịu hết như khinh khí cầu bị châm xì hơi, uể oải nói.

Mười phút sau, Lâm Uyển mệt mỏi lên xe cùng lão Lý, cô bắt lực nhắm chặt mắt, hình như nghe thấy tiếng chuyển động của bánh xe số phận. Việc bỏ trốn của bản thân vừa rồi là một câu chuyện cười, người đàn ông thao túng vận mệnh của cô, lúc này đang ở nhà chế giễu cô chẳng? Cô hạ thấp cửa xe, cảm thấy làn gió đêm thốc vào mặt, bỗng trong lòng thấy ngưỡng mộ. Gió cứ tự do tự tại như vậy, chúng bay lượn tùy ý giữa đất trời, đến bao giờ cô mới có thể tự do như gió đây?

Vừa vào cửa lớn căn hộ, đã thấy người đó mặc áo ngủ màu đen khoanh tay ngồi trên sofa, ánh mắt như ngọn đuốc nhìn chăm chăm về phía cửa, cứ như đế vương trong triều đình chờ đợi vạ người phục tùng vậy. Lâm Uyển bỗng nghĩ ngoài lề, liệu mình có nên quỳ xuống hô “vạn tuế” ba lần, rồi thút thít nói, Hoàng thượng khai ân, nô tì không dám nữa.

Vừa nghĩ vậy cô liền bắt giác cười thành tiếng, cũng chẳng quan tâm xem liệu có kích động đến người đó hay không. Bây giờ cô như lợn chết không sợ bóng nước sôi, bèn ung dung thay giày, vô ý hỏi: “Anh đang đợi tôi à?”

Trần Kinh từ đầu đến cuối đã đợi gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng nhìn thấy cô nàng chết tiệt đáng bị ngàn dao đâm này xuất hiện, hấn rõ ràng chẳng còn tâm trạng nào mà cười, hấn cũng nghĩ ngờ cô có phải là đứa ngốc không. Nghe thấy câu hỏi của cô, hấn sững người. Đợi cô? Cô thì có tư cách gì mà bắt hấn đợi? Nhưng mi mắt hấn cứ đánh nhau, để hấn ngồi đây toan tính cái gì vậy, hơn nữa nhìn thấy cô nguyên vẹn đứng trước mặt, bản thân hấn quả thực thờ phào nhẹ nhõm.

Hấn bỗng ngừng lại, hắng giọng nói: “Ừ, xem cô còn sống hay không.”

Lâm Uyển không chịu thua, phản kích: “Như ngài vẫn sống sờ sờ đó thôi, tôi đương nhiên cũng không dám chết sớm.”

Trần Kinh lại hắng giọng: “Điều đó cũng chưa hấn, ‘thời hạn chết’ của cô sắp tới rồi.” Dứt lời, hấn đứng lên bước dài mấy bước, vượt lên trước cô, đi vào phòng ngủ.

Lâm Uyển bị hấn đẩy một cái lao đao, cô nghiêng rãng, tức giận nghĩ, sao ở đây không có phòng cho khách cơ chứ?

Lâm Uyển lại trải qua hai ngày lo canh cánh trong lòng, Trần Kinh hiển nhiên định tính sổ với cô sau khi thời cơ chín muồi. Sau tối hôm đó, cơ bản hai người sống yên ổn với nhau, giữa họ ngoài việc trao đổi về mặt thể xác ra thì vốn chẳng có lời nào để nói. Bây giờ Trần Kinh cũng không động vào cô, thế là hai người chỉ nghe tiếng thờ của

nhau mỗi tối, cùng giường mà không qua lại.

Sáng ngày thứ ba, “người bạn tốt” Lâm Uyển chờ mong đã lâu cuối cùng cũng tới, thấp thỏm lo lắng đã giảm đi một nửa. Vừa về đến chỗ ngồi, Tiểu Tạ đã hét ầm lên: “Mau đến mà xem, sự kiện liên quan đến mạng người của Chí Thành lại có tiến triển mới...” Đỉnh kèm theo là một website liên kết.

Tiểu Tạ vì lập kế hoạch kết hôn mà gần đây cả ngày bận lên mạng xem tin tức nhà cửa, ngay cả tin thời sự ngành nghề bên lề cũng không chịu bỏ qua, hai hôm nay luôn tích cực quan tâm đến sự việc kia của Chí Thành, còn đoán già đoán non, không biết vụ án mạng này có thể kéo giả bất động sản của Chí Thành xuống hay không, nếu như vậy thì tốt rồi. Lâm Uyển mừng cô không có nhân tính, cô vô tội nói, sự việc đã như vậy, người chết không thể sống lại, còn chẳng bằng mang đến chút lợi ích cho người đang sống.

Lâm Uyển không lập tức nhấp chuột vào website liên kết, mà nhắm mắt day day thái dương, trong đầu hồi tưởng lại điều mắt thấy tai nghe mấy ngày nay. Việc của Chí Thành rất ầm ĩ, các cơ quan chính phủ có liên quan đã bắt tay vào điều tra. Trên mạng, những bài báo đăng trên diện rộng ừn ừn kéo đến, dường như cứ nhắc đến hai chữ “Chí Thành”, phía sau sẽ kèm theo cụm từ “vụ án đâm máu”, người trên mạng đã kích, mắng chửi giới bất động sản vô lương tâm, coi mạng người như cỏ rác. Thậm chí có người mang đích danh Trần Kinh, nói hắn lòng dạ độc ác, thấy lợi tối mắt, sớm muộn cũng bị trời phạt, về phía Chí Thành thì chỉ đưa ra câu trả lời sơ bộ, việc này vẫn đang trong quá trình điều tra, nhất định sẽ có câu trả lời đến tất cả mọi người.

Cô không biết việc này với Trần Kinh mà nói có lực sát thương nhiều ra sao. Hắn có cơ sở vững, có bản lĩnh lớn, bất luận xảy ra tai vạ đến thế nào cũng đều có người bao che giúp hắn. Điều duy nhất cô có thể xác định là mình sẽ không có hoa quả ngon mà ăn. Nhìn đáng về hân ngày hôm đó, có lẽ bấm vào cô thành trăm mảnh cũng không đủ để hả giận. Nhưng cô không hối hận, một chút cũng không. Nếu cho cô chọn lựa lại lần nữa, cô vẫn sẽ làm như vậy.

Lâm Uyển mở website xem thử, bỗng ngây người, “Hôm nay Chí Thành mở cuộc họp báo tuyên bố tin tức mới, sự việc lần này là do có người rắp tâm bịa đặt ác ý...” Trong bài báo đưa ra chứng cứ vô cùng xác thực, chứng minh rõ người cường chế phá dỡ kia không hề có chút quan hệ với Chí Thành, mà là một đám ô hợp bị kẻ khác giật dây.

Điều bất ngờ nhất là, phía dưới còn cung cấp một bức ảnh gia đình ba người nhập viện vốn đã “chết thảm” kia, nhờ bệnh viện dày công cứu chữa, nay đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, đứa bé quần băng gạc trên đầu còn gơ hai ngón tay với ông kính làm hình chữ V. Nghe đâu khi đó cả gia đình bị đánh đến trọng thương, bị giấu tại một nhà xưởng bỏ hoang vùng ngoại ô, mặc cho tự sinh tự diệt. Sau này có người tìm thấy họ, đưa đến bệnh viện tốt nhất, tìm bác sĩ tốt nhất, cung cấp sự điều trị tốt nhất, và người làm tất cả những điều này chính là Chí Thành.

Trần Kinh nói trong cuộc phỏng vấn, chữa trị cho gia đình đây là trách nhiệm của Chí Thành, vì những người đó đã đến với Chí Thành, họ là người vô tội bị hại bởi sự việc ác ý này. Vậy nên, Chí Thành không những phải bảo đảm chắc chắn họ được khỏe mạnh, mà còn phải tìm ra thủ phạm đứng đằng sau đòi lại công bằng cho họ, mặt khác còn đồng ý tặng họ một căn hộ hạng sang để đền bù tổn thất về mặt tinh thần. Nhất thời, bình luận của mọi người trên mạng quay ngược chiều hướng, hình tượng Chí Thành trong nháy mắt biến thành kim quang long lánh, gian thương bất lương mấy tiếng trước ai ai cũng khinh bỉ bỗng hóa thành người lương thiện, người dân ông trung niên bị thương kia không ngừng nói với nhà báo, tổng giám đốc Trần là người vô cùng tốt, đứa bé còn nói sau này cũng muốn làm một người thành công như chú Trần...

Mặt khác, đối với “người rắp tâm bịa đặt” đó, Chí Thành lại không tốn quá nhiều bút mực, chỉ cung cấp họ tên nghi phạm và thông tin cơ bản. Nhưng trên mạng rất nhanh đã đăng lên kết quả lùng tìm người thật, tên ô hợp cầm đầu đó là cậu em vợ của lãnh đạo cấp trung nào đó của bất động sản Triều Huy, mà Triều Huy chính là công ty của Đàm Hy Triết. Ngay sau đó lại khơi ra một vòng thảo luận mới, ngành bất động sản xâu xé lẫn nhau, người dân gặp họa. Với vấn đề này, Trần Kinh rất nhanh liền đưa ra câu trả lời, hân và tổng giám đốc Đàm là bạn tốt nhiều năm, hân tin vào nhân phẩm của tổng giám đốc Đàm, có lẽ là do người dưới không làm tròn bổn phận được giao, hy vọng anh ta điều tra rõ chân tướng, giải thích rõ ràng với người bị thương và công chúng.

Lâm Uyển đóng website, nhất thời không biết nên vui hay nên buồn. Trước sinh nhật một ngày, Đàm Hy Triết gọi điện thoại đến, nói rằng tìm được một cơ hội đã kích Trần Kinh, khi đó cô vừa nghe thấy hai chữ “Chí Thành” liền lập tức cự tuyệt. Cô hận Trần Kinh, cũng muốn báo thù hân, nhưng không muốn liên lụy đến người khác. Sau hôm sinh nhật, cô chủ động liên hệ với Đàm Hy Triết, được biết có người gửi thư báo cáo với cơ quan điều tra, tố giác Chí Thành cường chế phá dỡ dẫn đến án mạng, nhưng bị người quen của Trần Kinh áp chế. Còn hôm cô bị ốm đó, lại nghe thấy Trần Kinh dặn dò trong điện thoại phải đối đáp với chuyện này như thế nào, dưới sự thúc giục muốn báo thù trong lòng cộng thêm cái gọi là tinh thần trọng nghĩa, cô quyết định hợp tác với Đàm Hy Triết.

Bây giờ tất cả chân tướng đã nổi lên mặt nước, nhưng cô vẫn rất hoài nghi, việc này có lẽ cũng liên quan đến Triều Huy, nhưng không thể do Đàm Hy Triết bày mưu tính kế được, nếu không anh ta chẳng cần cho cô biết tin, cứ gửi thêm một bản báo cáo nữa là được rồi. Hơn nữa, người nào đó thời gian qua có bản lĩnh đổi trắng thay đen, ở bức ảnh trước, trên mặt gia đình kia vết máu lẫn lộn, cơ bản không nhìn ra tướng mạo, ai biết ba người trong bệnh viện liệu có phải do họ tìm đến giả mạo hay không. Lờ khai của nghi phạm? Lờ khai cũng có thể làm giả được. Càng nghĩ thì điểm đáng ngờ lại càng nhiều, thậm chí cô còn nghi ngờ việc xảy ra “vụ án đâm máu” này chính là do Trần Kinh một tay đạo diễn, toàn là kỹ xảo, nhân tiện vu oan cho đối thủ. Sau đó cô bật cười thành tiếng, “đòi lại công bằng”? Bây giờ người này lại có thể luôn miệng nói “công bằng”, quả thật vô cùng tức cười.

Lúc tan làm, Lâm Uyển đã bình ổn lại những cảm xúc rối loạn suốt một ngày, cô không liên lạc lại với Đàm Hy Triết, anh ta bây giờ chắc đang bận dàn xếp những mối quan hệ xã hội. Tuy họ từng là đồng minh, nhưng cô lại chẳng quan tâm anh ta liệu có thể đỡ được đòn gậy ông đập lưng ông này không, vì anh ta và Trần Kinh đều là cùng một loại người, có bệ đỡ vững chắc không thể tưởng tượng được. Cô chỉ hơi tò mò, lúc anh ta bị trả đũa, bị cắn ngược lại một cái như vậy liệu có tâm trạng gì.

Lâm Uyển xách túi ra khỏi chỗ làm, liếc mắt đã trông thấy lão Lý toàn thân đồ đen đang đứng thẳng tắp, luôn xuất hiện cùng ông ta là chiếc xe Bentley màu đen đồng bộ kia. Đưa mắt nhìn bốn phía, từng tòa nhà chọc trời cao ngất, hết như những hàng rào lớn, vây thành một nhà tù, bức tường kính của những khu cao ốc phản chiếu ánh chiều tà, chói đến mức khiến mắt cô cay cay. Từ đây lòng cô sinh ra một cảm giác bất lực không nơi tháo chạy, cô thờ dài, rồi cam chịu số phận bước về phía chiếc xe.

Mở cửa xe mới phát hiện ra Trần Kinh cũng ở đó, hân chỉ mặc một chiếc sơ mi kẻ màu lam đậm, tay áo xắn lên một nửa, khoanh tay nhìn cô, dịu dàng nói: “Tôi đích thân đến đón cô tan làm, cảm động chứ?”

Lâm Uyển bỗng có cảm giác thời gian và không gian xáo trộn, cô và hân từ bao giờ lại hài hòa như vậy? Đáp án chỉ có một, đó chính là... giả tạo. Cô khẽ cử động môi,

phát hiện mình ngay đến một câu chào hỏi khuôn mẫu cũng không cách nào thốt ra, đành im lặng ngồi vào xe. Trần Kinh bị người ta coi khinh nhưng không nổi giận, thối cười, tựa vào lưng ghế, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Lâm Uyển lén liếc nhìn người nào đó thành thói ở bên cạnh, nghĩ thầm, trông thì rất vô hại, thực tế lại cực kì nguy hiểm.

Xe chạy đều đều, đến khi Lâm Uyển trở lại bình thường từ trong suy nghĩ xa xôi, phát hiện họ đã ra khỏi thành phố. Cô bỗng cảm thấy bất an, còn người bên cạnh kia cũng chẳng biết bao giờ mới tỉnh lại. Cô mở to mắt không chút biểu cảm nhìn về phía trước, quan sát gương mặt từ một bên, trông hần vô cùng lạnh lùng. Trong đầu cô lập tức hiện lên hàng chữ “rừng núi hoang vu, giết người hủy xác”, cô không nhận được, hỏi: “Đây là đâu?”

Trần Kinh quay đầu nhìn cô, lại mỉm cười, trông thì ấm áp, thật ra rất bí hiểm, đáp: “Đến rồi sẽ biết.”

Lâm Uyển đành im lặng, chỉ mong lát nữa có sức mà vùng vẫy. Vừa nghĩ đến họ là hai người đàn ông cao to, còn cô chỉ là đàn bà yếu đuối, thôi xong rồi, mong rằng quá trình không quá đau khổ

Nhưng chẳng hề xuất hiện cô hoang mọc thành cụm và quạ kêu từng cơn như trong dự tính, lúc chiếc xe bắt đầu giảm tốc độ, thu vào trong tầm mắt là khu biệt thự nguy nga tráng lệ. Từng tòa nhà theo phong cách Châu Âu đan xen làm nổi bật lẫn nhau giữa nền cây xanh, nóc đỏ tường trắng, phối thêm cây xanh trời xanh, màu sắc linh hoạt mà vui mắt. Đáng tiếc rằng, lúc này trong Lâm Uyển bộc phát nghi ngờ, phong cảnh có đẹp nữa thì trong mắt cô cũng mất đi màu sắc, không có gì thú vị, hết như tranh đen trắng phác qua vài nét.

Chiếc xe đi qua hai cánh cửa sắt tự động mở ra. Dọc theo đường xe chạy ngang qua một thảm cỏ được cắt sửa chỉnh tề, cuối cùng đứng trước cửa một tòa biệt thự ba tầng xa hoa bề thế.

Ở cửa có một đôi nam nữ trung niên cung kính đứng chờ, còn chưa đợi họ xuống xe đã chạy qua nghênh đón, gương mặt tươi cười khom lưng cúi đầu: “Trần thiếu gia, Lâm tiểu thư đã về...”

Lâm Uyển không khỏi kinh ngạc liếc nhìn người nào đó bên cạnh, nhưng đối phương chỉ vô cảm tiến thẳng vào trong, còn cô vì cảm giác hoảng hốt bỗng nảy sinh mà ngập ngừng không tiến bước. Đôi nam nữ kia lại mời mấy lần, cô vẫn không tài nào di chuyển bước chân, cứ như trong tòa nhà ba tầng kia có đã thủ ấn thịt người khiến người ta trốn tránh không kịp vậy.

Trần Kinh đi đến giữa đại sảnh thì quay người lại, tức cười nhìn cô, khiêu khích hỏi: “Sao rồi? Không dám vào?”

Lâm Uyển lúc này mới hít sâu một hơi, nhắc chân tiến bước, còn có thể ra sao, cô từng có đường lui bao giờ vậy?

Vi diện tích phòng khách quá lớn mà không gian trở nên trống trải, giống như ở nơi công cộng vậy. Chùm đèn pha lê được treo từ trên trần nhà tầng hai kéo xuống, ánh sáng còn chói mắt hơn cả ban ngày, khiến cô vừa từ bên ngoài bước vào không thể thích ứng kịp. Sàn nhà lát đá cẩm thạch tỏa ra ánh sáng nhạt âm u lạnh lẽo. Tóm lại, tất cả những gì thuộc về nơi này đều cho người ta cảm giác chẳng hề thân thiện.

Trần Kinh sớm chẳng để ý đến ai, một mình lên tầng. Lâm Uyển đứng giữa phòng khách, nhất thời có chút ngỡ ngàng. Người phụ nữ kia cười ha ha bước tới nói: “Lâm tiểu thư, phòng ngủ ở tầng hai, cô lên trước tắm rửa nghỉ ngơi một chút, nửa tiếng nữa mời cô dùng bữa tối ở phòng ăn tầng một.” Nói xong, người phụ nữ còn giơ tay chỉ về phía phòng ăn.

Lâm Uyển thờ dãi, cảm thấy tức cười vì bản thân cứ nơm nớp lo sợ, tâm lý bối rối. Nhân tiện, cô cười với người phụ nữ kia một cái, người phụ nữ còn bổ sung thêm: “Người vừa này là chồng tôi, ông ấy họ Châu, là quản gia ở đây, cô gọi anh ấy là lão Châu, gọi tôi thím Châu là được.”

Lâm Uyển lại mỉm cười, lần này là thật lòng biểu thị sự cảm ơn với người phụ nữ không quen nhưng rất ôn hòa này, cô nói: “Cám ơn thím Châu.” Nói xong, cô đi lên cầu thang.

Cũng may phòng ở đây bố trí không hề phức tạp, vừa lên đến tầng hai đã nhìn thấy một phòng ngủ rất lớn, cửa đang rộng mở, ánh đèn sáng sủa, liếc nhìn đã thấy người nào đó đang tháo cả vạt. Lâm Uyển bước nhanh vào trong, hỏi điều nghi ngờ trong lòng: “Tại sao đưa tôi tới đây?”

Trần Kinh thờ ơ cời cúc áo sơ mi, nhìn cô cười mà như không, hỏi một đàng trả lời một nẻo: “Ồ đây không tồi chứ? Thiên nhiên tươi đẹp, không khí sạch sẽ...”

Lâm Uyển giật mình, ngắt lời hắn: “Là ý gì?”

“Nơi này thích hợp để ở, càng thích hợp để sảm hối, chỉ là có thể sẽ hơi cô đơn.”

Lâm Uyển lòng trĩu xuống, khó mà tin được, nhưng hình như đã có đáp án, nói: “Anh muốn giam lỏng tôi?”

Trần Kinh tùy tiện vứt áo sơ mi trong tay xuống thảm trải sàn, đáp: “Đừng nói khó nghe như thế, chẳng phải bảo rồi sao, là sảm hối.”

“Cái gì gọi là sảm hối? Rõ ràng là giam lỏng, anh dựa vào cái gì?” Lâm Uyển kích động tiến lên vài bước, giọng cũng to lên khá nhiều.

Trần Kinh thôi cười, trong chớp mắt khôi phục sự uy nghiêm của bản thân chứ không hề nổi giận như bình thường. Hắn nhìn vào mắt Lâm Uyển, lạnh lùng nói: “Dựa vào cái gì à? Chính là dựa vào việc em vừa phản bội tôi, đừng nói em không phải cái gì gì đó của tôi, chỉ cần em theo tôi một ngày, thì em chính là người của tôi.”

Lâm Uyển tức đến mức răng lợi cũng run lên, nhưng người này trong đầu toàn những học thuyết xằng bậy, căn bản không có cách nào tranh cãi với hắn. Cô thờ dài hỏi: “Anh muốn giam tôi bao lâu?”

“Điều đó còn phải xem bao giờ em thông suốt.”

“Thông suốt”? Lâm Uyển vội lục soát trong đầu một lần tất cả những lời cắt nghĩa cho từ này, cũng không tìm nổi một định nghĩa thích hợp để dùng ở đây, bèn thành thật nói: “Tôi không hiểu.”

Trần Kinh nhìn vào mắt cô, cứ như cô là một đứa trẻ không thể dạy dỗ. Hắn khoanh tay chậm rãi nói: “Chính là nghĩ xem em vào bằng cách nào, và làm thế nào mới có thể ra ngoài, không phải em khát vọng tự do sao? Nhưng em phải biết rằng, tự do của em là tôi cho, nằm trong phạm vi cho phép của tôi, em làm ăm ĩ thế nào cũng được. Một khi đã quá giới hạn, sẽ phải tiếp nhận sự trừng phạt.”

Lâm Uyển phản ứng một lúc, phát hiện mình hỏi cũng như không, vẫn là lô-gíc cường đạo của hắn, nhìn hắn quay người định đi, cô gọi hắn: “Đợi đã.”

Trần Kinh lúc này đã thay áo choàng tắm, quay người lại, dây lưng buộc lỏng, để lộ ra một khoảng ngực. Lâm Uyển sững người, hỏi: “Những điều các anh nói trong buổi họp báo hôm nay đều là thật sao?”

“Nếu tôi nói là thật, em có tin không?” Biểu cảm hiếm có của Trần Kinh không phải là ngang ngược, cũng không phải là cợt nhả, mà mang theo một chút uy nghiêm.

Lâm Uyển im lặng không nói, hần mỉm cười bước tới đứng trước mặt cô, hỏi: “Lâm Uyển, có phải trong lòng em, tôi chính là kẻ táng tận lương tâm, không từ điều xấu xa nào?”

Thấy Lâm Uyển vẫn im lặng, hắn thờ dài một tiếng, giơ tay vuốt ve mặt cô, nói: “Xem ra cái thứ gọi là niềm tin này thật sự không tồn tại giữa hai chúng ta, nhưng, không tin tưởng có lúc lại rất đau khổ.”

Bữa cơm tối trôi qua coi như yên bình, bởi vì phòng ăn lớn như vậy mà chỉ có tiếng bát đũa chạm nhau thỉnh thoảng vang lên, có vẻ hơi vắng lặng. Lâm Uyển nghĩ, xem ra người sống ở biệt thự cũng chưa chắc đã hạnh phúc.

Với chính sách ăn không nói ngũ không nói, buổi tối đi ngủ cũng được coi là bình yên, trừ một sự việc nho nhỏ chen vào. Lâm Uyển trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, cũng không quên cách xa một chút với người nào đó, lại xa thêm chút nữa, kết quả là tránh quả nên từ trên giường ngã xuống đất. Cô mơ màng bò dậy từ mặt đất, liếc mắt nhìn thấy người nào đó đang ngồi dựa vào đầu giường. Nhờ vào ánh sáng của đèn ngoài sân, cô có thể nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của hắn chiếu thẳng về phía mình. Cô nghĩ, nhất định là vừa nãy gây ra tiếng động khiến hắn tỉnh giấc, nhưng tại sao trông hắn hơi kỳ lạ, thậm chí hoảng loạn như thế?

“Em sợ tôi vậy sao?” Người đó đột nhiên lên tiếng, có lẽ do bóng tối nên giọng nói của hắn có phần mơ hồ bất định. Nhưng Lâm Uyển không biết trả lời thế nào, cô sợ hần sao? Không, cô chỉ hận hắn, nhưng... cô thật sự không sợ ư?

Người đó không đợi nổi câu trả lời của cô, im lặng một lúc liền nằm trở lại. Một lát sau, tiếng hô hấp đều đặn truyền tới, Lâm Uyển vẫn ở đó ngơ ngác, từ khi nào hắn trở nên dễ đánh lừa như vậy. Nếu như thường ngày chẳng phải hắn sẽ túm lấy cô, nổi giận đùng đùng truy hỏi, không có kết quả thì quyết không buông xuôi sao, lẽ nào hắn chỉ đang mộng du?

Nhận thức này khiến cô sinh lòng sợ hãi. Bao lực, biến thái, còn thêm cả mộng du, lũy thừa nguy hiểm của người đàn ông này lại liên tiếp tăng lên. Lâm Uyển cảm thấy mình sau này có thể sẽ mất ngũ hoàn toàn, nào còn dám ngủ nữa, ai biết được gã này liệu nửa đêm nửa hôm có bóp chết mình hay không?

Thế nhưng, sau khi Lâm Uyển khổ sở suốt nửa tiếng đồng hồ, cô vẫn ngủ ngon lành. Sáng ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, bên cạnh đã trống không, chỉ còn lại dấu vết trũng xuống trên chiếc gối và tấm chăn bữa bọn họ nằm bên. Nhớ lại sự việc đêm hôm qua, cô không kim được, vô cùng sợ hãi, vừa may ánh nắng ấm áp chiếu vào phòng, rọi lên gương mặt và cơ thể, hết như một liệu pháp mát-xa thần kì, xoa dịu cảm giác căng thẳng của cô. Song, tất cả những điều tiếp theo khiến cô ý thức được cái gì gọi là không có điều tệ nhất, chỉ có càng tệ hơn.

Trần Kinh có lẽ muốn bắt cô phát điên, hay nói cách khác chính là bắt cô đi vào khuôn phép. Hắn làm đến tận cùng, cắt đứt mọi liên lạc của cô với bên ngoài, không có máy tính, di động bị tịch thu, ngay đến điện thoại cố định trong phòng cũng bị ngắt. Thứ duy nhất có thể tiếp nhận được tin tức từ bên ngoài chính là chiếc ti vi chỉ còn lại kênh văn nghệ tổng hợp và điện ảnh. Có một lần cô đi tìm lão Châu đúng lúc ông đang xem mục thể thao trên báo, nhìn thấy cô bất ngờ đi đến, ông ta liền gấp tờ báo lại nhét vào sau lưng, làm cô dờ khóc dờ cười. Thật ra cô chỉ muốn nói bình nước nóng tầng hai bị hỏng mà thôi.

Có lúc Lâm Uyển cảm thấy tình cảnh bây giờ thật kì lạ, rõ ràng cô là phạm nhân bị giam lỏng, bị theo dõi, nhưng hai người đó với cô lại khách khí một cách thái quá, chăm sóc tận tụy như thể cô là công chúa. Hàng ngày trước khi nấu cơm, thím Châu đều phải xác định cô muốn ăn hay không muốn ăn cái gì, rắc rối làm cô bức bối vô cùng. Nghe thím ta cứ mở miệng là “Lâm tiểu thư”, Lâm Uyển nghĩ thâm, dứt khoát phải xóa bỏ chữ “Lâm” đi, gọi tôi “tiểu thư” là được, nói trắng ra thì tôi làm gì còn chút tự do nào nữa. Cô nói với thím Châu, gọi tên cô là được rồi, thím Châu gật đầu nhận lời, kết quả là lần sau vẫn cứ “Lâm tiểu thư” này “Lâm tiểu thư” nọ, cô đành bỏ cuộc, mặc kệ cho thím ta gọi.

Ba ngày này, mỗi ngày của Lâm Uyên dài tựa một năm. Trần Kinh bảo đã xin nghỉ dài hạn cho cô. Cô không lo lắng vì điều đó mà mất việc, nhưng cô rất khó chịu, bởi vì công việc cho đến nay là chỗ dựa tinh thần duy nhất của cô, đặc biệt là quãng thời gian này. Chỉ có lúc chuyển tâm về cô mới có thể tạm thời quên đi những mệt mỏi trong cuộc sống hàng ngày, quên đi hoàn cảnh tồi tệ của mình. Đó là lúc cô cảm thấy mình được tự do, có thể thỏa sức phát huy trí tưởng tượng như ngựa thần lướt gió cười mây. Nhưng bây giờ ngày đến chút tự do cuối cùng này cũng bị cướp đoạt, tàn nhẫn biết bao.

Lâm Uyên nghĩ, hẳn muốn gì cứ mặc kệ đi, dù sao cứ đấu tranh mãi thế này cô cũng mệt lắm rồi. Mềm dẻo cũng là một cách chiến đấu, giống như cái cây đứng sừng sững, dù gao mạn nhưng gió vẫn bẻ gãy, thả biến thành cánh bèo mềm mại, nước chảy bèo trôi, âu cũng là một cách tự bảo vệ mình.

Khó khăn lắm cô mới làm tốt việc ổn định tâm lý, nhưng Trần Kinh lại không lộ diện. Hắn luôn như vậy, ung dung ngồi bên dưới, đặc ý quan sát cô chạy nhảy lằng xằng trên sân khấu. Bây giờ cô cũng không lo lắng mù quáng nữa, đúng như lời hắn, ở đây không khí trong lành, phong cảnh nên thơ, coi như cô đường lão trước vậy.

Chiều ngày hôm nay, Lâm Uyên vô cùng buồn chán ngồi bên bể bơi, nước xanh biếc, sạch đến mức khiến người ta muốn lập tức nhảy vào đắm mình trong đó. Cô vươn tay khẽ chạm, độ ẩm vừa phải, mặt trời trên đỉnh đầu nóng rực, lúc này cô mới chợt nhận ra, mùa hè sắp đến rồi. Nửa năm nay, cảm giác về thời gian của cô ngày càng trì trệ, dường như thụ động để cuộc sống cuốn đi. Cô cởi giày ngâm chân vào trong nước, thờ ơ đưa đẩy, hai tay chống xuống cạnh hồ đẩy đỡ lấy cơ thể, nhắm mắt ngửa đầu đón nhận sự monoton của những tia nắng nhạt.

Dù sao, thứ tâm lý yếu ớt cô tự dựng lên để thuyết phục chính mình cũng đủ làm cô yên tâm hưởng thụ hoàn cảnh hiện tại. Thứ tốt chưa hẳn đã thích hợp, thứ không thích hợp thì coi như tốt nữa cũng vẫn vô dụng. Nơi này cửa lớn đóng chặt, tường cao vây kín, cô cảm thấy mình như con chim hoàng yến, cô đơn canh gác chiếc lồng vàng son, chờ đợi một người đàn ông tham lam lại bạc tình thỉnh thoảng quan tâm đến mình.

Thời gian rảnh khá nhiều, khó tránh việc nghĩ ngợi lung tung. Một ngày nay cô hay nghĩ, nếu không có vụ tai nạn xe đó, bây giờ cô đã là một cô dâu trẻ, có lẽ đang mang thai một sinh mệnh nhỏ bé. Hoặc nếu không có sự xuất hiện của Trần Kinh sau đó, bây giờ chắc cô đang tự mình liếm láp vết thương lòng, chậm chậm bước ra khỏi nỗi đau.

Đôi khi cũng có những suy nghĩ mê tín, không biết có phải mình kiếp trước đã mắc nợ nhà họ Trần, hay giết cả nhà họ nên kiếp này anh em nhà họ Trần mới đuổi theo mình đòi nợ, cướp đoạt đi từng thứ, từng thứ quan trọng nhất của mình...

Lâm Uyên cứ suy nghĩ miên man như thế, không biết đã nằm xuống từ bao giờ, nền đá phía dưới được mặt trời sưởi ấm, kè sát vào lưng để chịu vô cùng, cô nghĩ ngợi miên man rồi ngủ quên đi mất. Không biết đã ngủ bao lâu, bị người ta đánh thức, mở mắt nhìn thấy lão Châu đang đứng một bên, nét mặt quái dị, ông ngáp ngừng nói: “Lâm tiểu thư, ngủ thế này không tốt cho cơ thể.”

“Ừm.” Lâm Uyên thờ ơ ngồi dậy, mang đôi chân ngâm trong nước lâu đến tái mét nhăn nhúm, cứ ướt sũng như thế mà xỏ vào giày, liếc nhìn cây kéo lớn trong tay lão Châu, thuận miệng hỏi: “Lão Châu đi cắt hoa à?”

“Phải, Lâm tiểu thư thích hoa gì?”

Lâm Uyên biết bên cạnh biệt thự có một nhà kính trồng hoa, cô còn chưa đến thăm, bèn nói: “Tôi tự mình đi xem nhé?” Ý cô vốn là, đi xem là được rồi, cắt bông hoa đẹp để xuống cắm vào bình thật quá đáng tiếc, dù sao đó cũng là một sinh mạng. Ai ngờ lão Châu lại hiểu sai ý, gật đầu nói được, còn đưa kéo và cái thùng nhỏ trong tay cho cô. Lâm Uyên sững người nhận lấy, lại nghe thấy ông dặn dò: “Trên tường nhà hoa có găng tay, tiểu thư đeo vào để tránh bị gai đâm.”

Lâm Uyên nhìn chiếc kéo trong tay, không biết phải làm sao. Lão Châu phui phui tay đi, không hề lo lắng Lâm Uyên sẽ phá nát nhà hoa đó, vì Trần thiếu gia đã nói rõ, chỉ cần cô không đốt nhà thì muốn quậy phá thế nào cũng được. Hơn nữa Lâm Uyên hết như động vật nhỏ bị nuôi nhốt ở đây, ngăn cách với thế giới bên ngoài, họ đều rất thông cảm với cô, khó khăn lắm cô mới đưa ra yêu cầu nhỏ nhỏ, đương nhiên phải thỏa mãn.

Nhà hoa rất lớn, hướng về phía mặt trời là kết cấu bằng kính, ánh sáng rất tốt, ở giữa có một cái ao nhỏ, mặt nước bồng bênh lá hoa súng tròn tròn, có vài chú cá nhỏ màu sắc sặc sỡ bơi lại một cách sinh động. Dựa vào tường là một dãy giá treo, bên trên bày đầy các loại chậu hoa, sát cửa sổ có xếp hai cây mây, ở giữa là một cái bàn tròn bằng gỗ.

Thật là biết hưởng thụ, Lâm Uyên bĩu môi, tùy ý đánh giá, lúc này mới phát hiện đúng là mình kiến thức nông cạn, bởi vì hầu hết hoa ở đây cô đều không biết tên. Bỗng thấy một mùi hương quen thuộc, sau đó ánh mắt cô bị thu hút bởi một chậu hoa trắng lớn, hoa này thì cô biết, là hoa nhài, nở thật vừa vặn, bông hoa bé xinh trắng đến thánh khiết khiến người ta yêu mến. Cô không kim nổi lòng đưa tay, dùng hai ngón nâng một đóa lên, cúi đầu khẽ ngửi.

“Cái này...” Giọng nói của lão Châu từ sau lưng truyền đến, Lâm Uyên quay đầu, thấy ông có phần căng thẳng đứng ở cửa, sau khi hơi do dự, ông nói: “Lâm tiểu thư, cô chọn được loại nào rồi? Hay là tôi giúp cô cắt nhé!”

“Không cần đâu, cứ để tôi ngắm thế này là được.”

“Ừm.” Lão Châu bây giờ mới thờ phào nhẹ nhõm. Lúc này đi rất xa ông mới nhớ ra, trong nhà kính này có một chậu hoa không được động vào. Phải nói biệt thự này như thứ đồ trang trí, Trần thiếu gia một năm cũng không về được mấy lần, còn nhà hoa này càng là đồ trang trí trong đồ trang trí. Nhưng có một hôm, Trần tiên sinh bỗng nhiên gọi điện thoại tới hỏi một cách khó hiểu, nhà kính của chúng ta có hoa nhài không, sau đó dặn ông đi mua một chậu về, rồi cũng chẳng nói gì thêm.

Mà lão Châu nghĩ, nếu ông chủ đã khâm điểm, có lẽ cứ cẩn thận hầu hạ là ổn nhất. Còn vị Lâm tiểu thư này, cũng phải chăm sóc cho tốt, ngộ nhờ bị gai hoa đâm vào tay

thì sao?

Mấy ngày nay, Trần Kinh ngoài công việc và mời khách ra thì chỉ cùng với Hướng Dương và Phương Chính một đám người ở cùng nhau, qua lại những nơi trụ lạc, thỉnh thoảng gặp dịp thì chơi, nhưng đến thời khắc then chốt thì hẳn đột nhiên ngừng lại. Lâu ngày người khác cũng cảm thấy kì lạ, có anh em trêu đùa hỏi có cần giới thiệu cho hẳn bác sĩ khám thử không.

Hướng Dương ngồi một bên liếc nhìn Trần Kinh về không vui, trầm nghĩ, trong đám người bọn họ, nếu nói có tâm bệnh thì A Kinh cũng phải xếp cuối cùng, cá ngựa giống Phương Chính luôn vui vẻ hồn nhiên gây đau khổ cho chị em phụ nữ kia nữa, dù thế nào cũng không tới lượt hẳn được. Cuối cùng, có một hôm lúc đi nhờ xe với Trần Kinh, Hướng Dương mới phát hiện chút manh mối.

Trong xe ngập tràn bài hát “Bị quỷ ám” si tình sâu sắc với chất giọng đặc biệt của Lý Tông Thịnh. Hướng Dương là người đầu óc nhanh nhạy, đương nhiên cũng rất lăm chuyện, cậu ta suy ngẫm một lúc ca từ và bối cảnh của bài hát này, cười giả là hỏi: “Lâu lắm rồi chưa thấy cậu đất ‘Lâm muội muội’ ra ngoài, không làm ‘Bảo ca ca’^[5] nữa à?”

^[5] “Lâm muội muội” là chỉ Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, trùng hợp là Lâm Uyên cùng họ Lâm. “Bảo ca ca” là cách Lâm Đại Ngọc dùng để gọi Giả Bảo Ngọc, Hướng Dương gọi thế ý gán ghép, trêu đùa.

Không có tiếng trả lời, Hướng Dương nghĩ ngợi rồi thôi không cười nữa, nói: “Quả ớt nhỏ tuy không nguy hiểm, nhưng ăn nhiều cũng sẽ bị sặc, từ xưa đến nay, ớt đều là gia vị, không thể thành món chính.”

Trần Kinh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, lúc này mở to mắt, thờ ơ hỏi: “Sao tự dưng lại nhắc đến ăn uống rồi, không phải vừa rời khỏi bàn rượu sao?”

Nói đùa à? Hướng Dương thấy thế ngăn người, nói một cách cảm thán: “Bài hát này hay quá, thật si tình.”

Trần Kinh dường như cũng nghiêm túc nghe vài câu, mới phát biểu ý kiến: “Ừ, không tồi.”

Thế là Hướng Dương lại phản chấn, trêu chọc: “Em bảo này anh trai, gần đây anh có chút bất thường, không gần phụ nữ, lại còn nghe loại nhạc này, hay là muốn đổi nghề làm Thánh Tinh rồi?”

Trần Kinh chế nhạo: “Thế thì tôi nên nghe cái gì?”

“Ủm...” Hướng Dương cân nhắc một lúc, đảo mắt nói: “Bài ‘Truyền thuyết sói đôi’?”

Trần Kinh cười ha ha, hướng về phía trước nói: “Lão Lý, nghe thấy chưa, có người bảo ông phải làm Thánh Tinh đấy?”

Hướng Dương nghe thấy đàn mặt ra, tổn nửa ngày mà hóa ra đây không phải bài Trần Kinh chọn à, nhưng nhìn bộ dạng hẳn thật giống thanh niên thất tình, lẽ nào nhìn nhầm?

Trần Kinh không lên tiếng nữa, im lặng thưởng thức một câu trong bài hát, “Có người hỏi anh rốt cuộc em có gì tốt, mà nhiều năm như vậy anh vẫn không thể quên em?” Hẳn hồi tưởng lại những năm tháng trước kia, chợt nhận ra rằng, thật sự không tìm ra nổi một người con gái nào mà nhiều năm không thể quên trong kí ức của mình. Những người đó giống như mây khói văng lai, bây giờ nghĩ lại, ngay đến tên cũng chẳng nhớ được mấy cái. Gương mặt của họ hoặc là ngây thơ hoặc là kêu gọi, tính cách thì hoặc là dịu dàng hoặc là chua ngoa, tất cả đều biến thành từng hình cắt mờ nhạt, cuối cùng đều trở thành một danh từ: Đàn bà, người đàn bà mà hẳn từng sở hữu.

Hắn lại nhớ tới việc đánh cược với Lâm Uyên. Lúc đó hẳn cười cho qua chuyện, nhưng trước nay chưa từng quên, mặc dù đến tận hôm nay hẳn vẫn không cho rằng sẽ có một người như thế tồn tại. Rồi hẳn không thể nào tránh việc nhớ đến Lâm Uyên, hẳn không thể giữ cô cả đời, biết đâu qua một giai đoạn thân mật rồi thôi, vậy thì nhiều năm sau, liệu hẳn có nhớ rằng trong số những người đàn bà kia của mình, có một người tên Lâm Uyên hay không?

Hắn nghĩ nhất định là có. Cho dù quên đi cơ thể của cô, quên đi những cảm giác khi gần gũi cô, cũng sẽ không bao giờ quên cô từng thử mưu sát mình, còn từng bắt tay với kẻ khác tính sổ mình. Chỉ dựa vào hai điểm này, cô cũng đã trở thành độc nhất vô nhị. Lúc nghĩ như vậy, đột nhiên hẳn có chút thương cảm, Trần Kinh lắc lắc đầu, nhưng lại không kim được nghĩ, sau bao nhiêu năm trôi qua, Lâm Uyên liệu có nhớ tới mình hay không?

Cô chắc cũng có, bởi vì hẳn là người đàn ông đầu tiên của cô, hẳn còn từng hại cô gãy xương... Nghĩ đến đây, hẳn hình như có phần vui vẻ, rồi thờ dài, đàn ông ấy à, quả nhiên toàn thói hư tật xấu, còn hẳn, lại là một kẻ tồi tệ nhất trong đó.

Tâm trạng của lão Lý dạo này có thể dùng một bài hát để hình dung, đó chính là “Thấp thóm”. Gần đây cảm xúc của ông chủ giống như rơm củi đã phơi khô, không cần thận một chút là có thể bùng cháy, ông cũng đã nhiều lần vì chút việc nhỏ nhặt không đáng kể mà bị ăn mắng.

Có một lần vì ông chủ vội hợp hành mà ông vượt đèn đỏ, kết quả bị khiển trách: “Ông không muốn sống còn kéo tôi chịu cùng đúng không?” Ông sợ đến mức xin thề từ nay về sau nhất định làm một công dân tuân thủ pháp luật. Ngày hôm sau lúc đợi đèn đỏ, không quá nhiều xe, nhưng ông do dự một lúc rồi vẫn quyết định đợi, kết quả lại một lần nữa chịu sự khiển trách: “Cộng cả hai bên lại cũng chẳng đến mười xe, không biết tôi vội ra sân bay à?”

Phải nói trước kia hình như ông chủ không nghe nhạc trong xe, vì nếu không phải bận nghe điện thoại, xem tài liệu thì là vì nhăm mắt nghỉ ngơi.
Mấy bài hát đó đều là bản thân ông lúc rảnh rồi dùng để giết thời gian. Nhưng gần đây ông chủ lúc nào cũng chất chứa tâm sự, chắc cũng chẳng có tâm trí nào ôm đồm công việc, lại thường bảo ông mở ít nhạc điều hòa tinh thần.

Làm tài xế nhiều năm, lão Lý ít nhiều cũng học được chút bản lĩnh quan sát sắc mặt, thăm dò ý tứ. Hôm qua ông để ý thấy ông chủ cau mày, nên sáng ngày hôm sau, trong xe cũng không thấy tung tích bài “Bị quý âm” nữa, đương nhiên cũng không thể đổi thành cái gì mà “Truyền thuyết sói đói” được. Kết quả là, để tránh việc vì mấy bài hát tôi mà bị ăn mắng, lão Lý tỏ rõ sự thông minh, quyết định đổi sang mấy bản nhạc không lời.

Chuyện kể rằng, ông gần đây mê đánh Đốt kích, yêu thích nhất là bài “Chinh phục thiên đường” trong đó. Ông nghĩ, người có dã tâm giống như ông chủ đây chắc chắn sẽ thích. Nhưng khi giai điệu mạnh mẽ hùng hồn kia vang lên, ông chủ ngồi ghế sau vẫn nhủu mày theo thói quen, chẳng qua ngữ khí không tệ như trước, bình tĩnh yêu cầu: “Đổi bài nào nhẹ nhàng đi.”

Được rồi, lão Lý vội đổi bản nhạc “For Elise” vừa dịu dàng vừa lãng mạn lại trữ tình, cuối cùng nhìn thấy ông chủ nhắm mắt dựa vào lưng ghế, hình như để lộ ra chút biểu cảm của sự hưởng thụ. Ông cũng tranh thủ thời gian vỗ vỗ trái tim, thăm nghĩ, làm cấp dưới mà dễ sao, đúng là gần vua như gần cọp.

Nhưng lúc bản nhạc phát đến một nửa, Trần Kinh bỗng mở mắt, gương mặt không chút biểu cảm, nói: “Bảo ông đổi bài nhẹ nhàng, chứ có bảo ông tìm bài éo lá đâu? Đổi đôi đôi!”

Lão Lý hết cách, ông run tay tìm kiếm, nhạc mạnh không được, nhạc nhẹ cũng chẳng chịu, đây không phải vạch lá tìm sâu thì là gì? Đắn đo mãi, cuối cùng ông chọn bài “Street where wind resides”^[6], nghĩ bụng còn không được nữa thì ngại cứ sa thải tôi luôn cho rồi, không cần hành hạ người khác như vậy. Cũng may, lần này cuối cùng cũng không than phiền, bởi người phía sau... ngủ mất rồi. Nhưng lão Lý vui vẻ chẳng được lâu vì đã đến nơi.

^[6] Street where wind resides: Con phố nơi gió dừng chân.

Trần Kinh mở đôi mắt lim dim nhắm ngái ngủ, nhìn phong cảnh bên ngoài, nhẹ nhàng nói ra ba chữ: “Đến biệt thự.”

Kết quả là, chiếc xe như tên bay lạc hướng lướt trên đường cao tốc, hồng tâm chính là tòa biệt thự nào đó vùng ngoại ô. Còn lão Lý thì dưới nhạc đệm là dương cầm và nhị hồ cầm, trong lòng hét to điệu “êm ế êm ế ào”, lúc này mới biết phiên dịch ra thì là “kiềm chế kiềm chế nào”, thật là hợp với tình hình.

Hắn đi thẳng lên tầng hai, tìm một vòng không thấy đâu, cuối cùng nhìn thấy bóng dáng Lâm Uyển trong phòng nghe nhìn ở tầng ba. Trong loa phát là một đoạn nhạc đệm dương cầm trầm thấp. Lưng cô quay lại với cửa, nửa ngồi nửa nằm tựa vào sofa trên thảm trải sàn màu gạo trắng. Dưới ánh chiều tà, toàn thân toát lên vẻ dịu dàng, Lâm Uyển như thế này là cực kì hiếm gặp, vì vậy lại càng thêm quý giá.

Hắn bỗng rất nhớ gương mặt cô, tính ra đã đến mười mấy hôm chưa thấy. Nhưng hắn không lập tức đi qua, vì hắn nghe thấy một nữ ca sĩ bắt đầu hát “Khi tôi còn nhỏ, lúc tự do tranh cãi om sòm, bà ngoại sẽ luôn ca hát trên đũa tôi. Buổi chiều mùa hè, bài hát của bà an ủi tôi, bài hát đó hình như hát thế này...”

Đây có lẽ là một bài hát ngẫu hứng, nhưng trực giác mách bảo hắn, bài hát này đối với Lâm Uyển mà nói lại có ý nghĩa lạ thường. Ồ, đúng rồi, hắn từng điều tra cô, cô có một quãng thời gian rất dài sống cùng với bà ngoại, nên chắc giờ nhớ bà lắm.

Giọng hát vẫn tiếp tục, nhưng Trần Kinh ngửi thấy một chút mùi vị không bình thường trong không khí, khứu giác vốn nhanh nhạy hôm nay lại trở nên chậm chạp, hắn cau mày đi tới, to tiếng hét: “Lâm Uyển...”

Lâm Uyển chìm đắm vào trong thế giới của mình, nghe thấy giọng nói liên bưng tỉnh, chậm chậm quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông biến mất bao nhiêu ngày nay đang đứng sau lưng, về mặt phần nộ nhìn mình chằm chằm, không, là nhìn bên cạnh cô: Chiếc ly để cao chỉ còn lại vài giọt chất lỏng màu đỏ.

“Em lại uống rượu rồi?” Người đàn ông dùng ngữ khí tồi tệ nhất chất vấn.

Lâm Uyển cầm ly lên định đổ giọt cuối cùng vào cổ họng, nhưng còn chưa đến miệng đã bị một sức mạnh rất lớn cướp mất, liền sau đó cô nghe thấy một tiếng giòn giã vang lên, khỏi nhìn cũng biết đã bị hắn đập vỡ, có lẽ là đập vào tường.

Rượu này tác dụng chậm mà không nhỏ, cô hơi chóng mặt, động tác đứng dậy rất chậm, lại có chút loạn choạng. Trần Kinh chỉ lạnh lùng quan sát, cũng không ra đỡ cô, trầm giọng hỏi: “Không phải tôi từng nói, đừng để tôi nhìn thấy cảnh tượng này sao?”

Lâm Uyển cố gắng nhớ lại, lời cảnh cáo này hình như hơi quen tai, nhưng cô không thể nhớ nổi là chuyện từ khi nào. Cô mơ hồ không rõ, nói: “Sao anh lại quay...” Nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của đối phương, cô không kìm được nhìn gương mặt hắn, kết quả bị vẻ mặt của hắn dọa cho giật mình, quên mất lời định nói.

“Uống bao nhiêu rồi?”

“Há? Ừ.” Lâm Uyển cào cào tóc, rồi cúi đầu nhìn xung quanh, cứ như đang tìm gì.

Trần Kinh bị dáng vẻ mụ mị này của cô làm cho điên tiết, thâm nghĩ, cô nàng này sao trí nhớ ngắn hạn thế, tư lượng kém như vậy còn dám uống. Lần trước say đến mức lảo đảo bị người khác quăng lên giường rồi, tuy cuối cùng bị hấn vô tình bắt gặp, giải quyết triệt để, nhưng chi cần vừa nhớ lại đáng vẻ dễ thương say khướt của cô bị gả đàn ông nào khác nhìn thấy, con thịnh nộ của hấn liền bộc phát.

“Đâu ấy nhỉ?”

Chỉ thấy Lâm Uyển bỗng quỳ xuống đất, từ trong khe hở sofa lấy ra một chai rượu vang đỏ, hành động xong mới ý thức được, trả lời: “Một chai.”

Thấy Trần Kinh không lên tiếng, cô nghĩ ngại rồi lại ngớ ngẩn nói: “Lấy từ đây.”

Trần Kinh nhìn đáng vẻ ngốc nghếch đó của cô, chỗ nào cũng khiến hấn nổi giận. Bình thường hấn thấy cơ thể Lâm Uyển rất nhiều gai, hận không thể nhổ sạch đi để cô trở nên ngoan ngoãn. Nhưng nhìn cô nàng trước mặt mất đi sự sắc bén trước kia, chỉ biết tỏ ra ngốc nghếch này, hấn đột nhiên thấy đáng ghét, đây là ai thế? Căn bản không phải Lâm Uyển kia của hấn.

Vừa nghĩ vừa tức, Trần Kinh vung tay hất rơi chai rượu trong tay Lâm Uyển. Cô không biết trúng phải tà gì, lại cúi lưng đi nhặt, Trần Kinh càng tức giận, túm lấy cô kéo ra bên ngoài, cổ tay Lâm Uyển bị hấn nắm chặt đến đau nhức, miệng kêu la, cơ thể ra sức ngã về phía sau.

Trần Kinh bỗng quay đầu, sầm mặt hỏi: “Tôi là ai?”

Lâm Uyển sớm đã bị bộ dạng đáng sợ này của hấn làm cho hồ đồ, không biết hấn lại đang chơi trò gì. Nhìn vào ánh mắt hấn, cô có chút ngỡ ngàng, Trần Kinh và cô đối mặt hai giây, cô hòng giống như bị người ta nhét thứ gì vào, hô hấp trở nên khó khăn, nhịp tim cũng bắt đầu rối loạn. Sang giây tiếp theo, hấn bỗng thu cánh tay lại, nhắc lên trên, rồi kẹp cô bên hông như kẹp gói hành lý, đôi chân dài bước vun vút xuống tầng, Lâm Uyển hai chân không chạm đất, sợ đến mức hét to “á á”.

Tới tầng một, tiếp tục đi đến trước tủ rượu của phòng khách nhỏ, Trần Kinh thả cô gái đang bị kẹp kia ra, chỉ vào tủ rượu hỏi cô: “Lấy từ đây hả?”

Đầu óc Lâm Uyển càng choáng váng, khó khăn lắm mới vịn vào hấn để giữ thăng bằng, không biết gì nên gật đầu. Chỉ thấy hấn mở tủ rượu, cầm ra một chai, chẳng thèm nhìn, giơ tay lên cao, rồi “choang” một cái rơi xuống mặt đất, chai rượu liền vỡ vụn, rượu tràn lan, dọa cô hét lên một tiếng, lùi ngay về phía sau, nhưng bị Trần Kinh túm lấy kéo lại.

Ngay sau đó, hấn mặt không chút biểu cảm lấy ra chai thứ hai, chai thứ ba, giơ lên cao rồi thả xuống, Lâm Uyển kinh sợ hét lên liên tục. Bây giờ cô đã hơi tỉnh táo, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, chỉ cảm thấy người trước mắt hết như bị điện, muốn dọa chết người khác, cứ như ngay giây tiếp theo, hấn sẽ đập cái thứ trong tay kia vào cô vậy. Cô định tránh nhưng bị hấn nắm chặt tay trái không buông, đành dùng tay phải che mặt lại theo bản năng, tránh bị mảnh vỡ làm tổn thương.

Phía này tiếng động lớn như vậy, sớm đã kinh động đến vợ chồng thím Châu, hai người họ chạy vào định hỏi thì bị vẻ mặt tàn ác của Trần Kinh và câu nói vô cùng uy nghiêm kia dọa cho sợ hãi: “Đứng lại hết cả cho tôi!” Họ cũng là lần đầu tiên bắt gặp cảnh tượng này, nhất thời không biết làm sao mới ổn. Nhìn ngó xem cô gái kia bị hấn nắm chặt, sợ đến mức run rẩy, họ muốn can ngăn, nhưng lại sợ chọc tức Trần Kinh, đành nhìn chằm chú phòng chuyện bất trắc.

Lúc Trần Kinh cầm chai thứ sáu lên, vừa quay đầu đã thấy vẻ mặt hoảng sợ của Lâm Uyển, giật thót tim, thờ nặng nề hai cái rồi vứt chai rượu trở về tủ, sau đó kéo Lâm Uyển lên phía trước, hỏi: “Còn muốn uống nữa không?”

Lâm Uyển sợ hết hồn, lắc đầu lia lịa.

“Nói, cầm à?” Ngờ ngác của Trần Kinh càng thêm tội tệ.

“Không uống nữa.” Lâm Uyển run rẩy lên tiếng.

Trần Kinh lúc này mới buông cô ra, giờ chân đá mảnh chai vỡ phía trước, giờ tay chỉ vào đầu cô: “Nhớ lấy lời hôm nay nói!” Rồi kéo vạt áo sơ mi vừa nãy dùng sức quá lớn nên xộc xệch, bước nhanh ra ngoài. Lúc đi qua đôi vợ chồng bị làm cho sợ hãi đến đờ đẫn kia, dặn dò bằng giọng điệu bất mãn: “Thu dọn chỗ này đi, cất kĩ mấy chai còn lại.” Sau đó hấn chẳng thèm quay đầu, ra khỏi cửa.

Thím Châu bước vội qua, lo lắng hỏi: “Lâm tiểu thư, cô vẫn ổn chứ? Cái này, cái này, cái này phải làm thế nào...” Lão Châu vội chạy đi tìm cây chổi lau nhà, thu dọn tàn cuộc.

Lâm Uyển còn đang đứng đờ đẫn, bỏ ngoài tai câu hỏi của thím Châu, bên tai còn vang lên tiếng rơi vỡ loảng xoảng. Cô mơ màng gục đầu xuống, đầu đầu cũng là mảnh vỡ thủy tinh, thậm chí trắng như tuyết cũng bị nhuộm đỏ, chất lỏng màu đỏ trên sàn nhà vẫn đang lan ra xung quanh, hết như một vũng máu lớn. Vạt váy của cô cũng bị bắn ướt thành từng vết màu hồng, nhìn có chút quen mắt...

“Mau đưa Lâm tiểu thư lên tầng, mà không, trước tiên đưa đến phòng khách lớn, xem xem có bị thủy tinh đâm vào không...” Lão Châu căn dặn vợ, sau đó cầm chổi lau nhà quét sạch thủy tinh dưới chân họ.

Nhưng thím Châu vừa khoác tay lên người Lâm Uyên, cô bắt chợt hét lên: “Đừng chạm vào tôi!”

Thím Châu sợ hãi vội rút tay lại, lão Châu quét nhà ở bên cạnh cũng giắt nảy mình. Hai người nhìn nhau, phát hiện đôi mắt Lâm Uyên đỏ ngầu, sắc mặt tái mét, đáng vẻ giống như bị sợ đến thâm hại. Ngay giây sau đó, cô bỗng che lấy miệng, rồi bật mạng chạy đi, giẫm phải thủy tinh vỡ dưới chân, kêu lên rống rặc. Thím Châu đuổi theo, lão Châu cũng vút chối đuổi theo.

Lâm Uyên vừa chui vào phòng vệ sinh liền đưa tay ra sau khóa cửa lại, thím Châu bị ngăn cách bên ngoài cửa vừa gõ vừa đập, vừa dỗ dành lại vừa cầu xin, sau đó nghe thấy bên trong truyền đến một hồi tiếng nôn mửa. Lúc lão Châu tìm được chìa khóa dự phòng đến mở cửa, Lâm Uyên đã giống như một bãi bùn dựa vào bồn cầu. Nhìn thấy họ, cô chỉ uể oải nói: “Đừng qua đây...”

“Được, tôi không qua, cô lau mặt trước đi.” Thím Châu vươn cánh tay đưa khăn mặt cho cô, liếc nhìn một chiếc dép lê để mềm bị chọc rách dưới bồn rửa tay, trên đế dép màu trắng thắm ra một mảng máu.

Trần Kinh vừa ra khỏi cửa mới nhớ rằng vừa nãy đã bảo lão Lý đi rồi, vốn định tối nay qua đêm ở đây. Hắn sai bước đi thẳng vào ga-ra, lái chiếc xe Hummer ra ngoài, vừa hút thuốc vừa đạp mạnh chân ga, bỏ lại khu biệt thự xa xa phía sau. Điện thoại reo, liếc nhìn là lão Châu gọi đến, hắn không muốn nhấc máy. Bây giờ tất cả con người, tất cả đồ vật nơi đó đều khiến hắn thấy bức bối. Điện thoại vang lên không chịu khuất phục, vừa nhấc máy liền nghe thấy lão Châu lắp bắp: “Trần tiên sinh, Lâm tiểu thư, cô ấy...”

Trần Kinh không thể nhẫn nại, ngắt lời: “Chết rồi à?”

Đầu dây bên kia sợ đến ngẩn người, mãi sau mới nói: “Không không, chỉ là...”

“Thế ông gọi làm cái quái gì?” Dứt lời, hắn cúp máy.

Lão Châu cứ dờ người nhìn điện thoại, lẽ nào chết mới được gọi? Ông tiếp tục gọi, đồng thời cũng đã sắp xếp ngôn từ rõ ràng trong đầu, sau mấy lần vang mới có người nhấc máy, ông vội vàng báo cáo như viên thuốc nổ: “Tình trạng của Lâm tiểu thư không ổn, giẫm phải kính bị thương ở chân, còn nôn nữa, hình như bị sợ hãi quá...”

Lần này đầu dây bên kia không lập tức ngắt máy, chỉ có tiếng gió thổi vù vù, một lúc sau mới có tiếng trả lời: “Các người trước hết trông coi đừng để cô ấy lộn xộn, giờ tôi sẽ tìm người qua.” Trần Kinh nói xong cúp điện thoại, rồi quay đầu xe, lại gọi điện đến bệnh viện: “Chú Hà ạ, lần này chú phải cử thêm mấy người... Chân bị kính đâm vào, rất nguy hiểm... Vâng, cháu báo người đi đón chú.”

Vừa vào cửa, mùi rượu tràn ngập xộc vào mũi, khiến người ta có ảo giác đi vào hầm chứa rượu. Còn chưa đến tầng hai đã nghe thấy tiếng khóc của Lâm Uyên, trái tim Trần Kinh bỗng vô cùng xót xa, vội vàng bước lên cầu thang, đến cửa phòng ngủ, nghe thấy tiếng cô hét lên: “Đừng có nhỏ, đừng có nhỏ gai của tôi... Vương Tiểu cứu em!” Vợ chồng Lão Châu vây bên cạnh ấn chặt chân cô xuống, miệng dỗ dành khuyên nhủ. Nghe thấy câu cuối cùng, bước chân hắn bỗng khựng lại, nghiêng răng rồi mới tiến đến, sầm mặt lớn tiếng khiển trách: “Ai bảo các người động tay vào, không phải tôi nói đợi một chút bác sĩ sẽ đến sao?”

Lão Châu cuống quýt toát mồ hôi, vừa thấy Trần Kinh quay lại, vội giải thích: “Chúng tôi nào dám, chỉ vì không thể để Lâm tiểu thư lộn xộn, sợ cô ấy bị thương đến gân chân.”

Vừa nghe thấy hai chữ “gân chân”, lòng Trần Kinh bỗng căng thẳng, nhìn lại lòng bàn chân máu chảy đầm đìa của Lâm Uyên, hắn thấy chóng mặt, nhắm rồi lại mở mắt, sau đó đi đến bên giường, khẽ gọi: “Uyên Uyên...”

Nhưng Lâm Uyên vừa nhìn thấy hắn liền hét lên, sắc mặt sợ hãi, giọng run rẩy van xin: “Đừng qua đây, cứu tôi với, tha cho tôi...”

Cổ họng Trần Kinh đắng ngắt, cô thật sự đã bị hắn dọa cho sợ chết khiếp. Hắn thờ dài, xoa tay bảo hai người kia đi xuống. Lâm Uyên vẫn đang tiếp tục trốn hắn, lòng bàn chân để lại trên ga trải giường hai vệt máu dài. Hắn bỗng cảm thấy bức bối vô cùng, bức bối đến mức nghẹt thở. Hít sâu một cái, hắn giơ tay ra làm động tác ngăn lại, dịu dàng nói: “Uyên Uyên, em đừng sợ, tôi sẽ không đối xử với em như thế nữa.”

Thấy sự nghi ngờ ngập tràn trong mắt cô, hắn vội bổ sung thêm: “Thật đấy, tôi đảm bảo.”

Đợi sau khi mọi chuyện lắng xuống đã là hơn mười giờ tối, đồng rác dưới tầng cũng đã thu dọn xong, mặt đất sạch sẽ như ban đầu, đồi thảm trải tràn mới tinh, như thể nơi này chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, nhưng trong không khí vẫn còn sót lại hương thơm độc đáo của rượu ngon.

Trần Kinh ngồi trên ghế sofa cạnh giường, nhìn chằm chằm người trên giường tĩnh lặng sau khi được tiêm thuốc an thần. Vừa nãy chú Hà đích thân mang người đến, lúc đi qua tầng dưới thoáng thấy cảnh tượng bữa bãi kia, nhìn người bị thương trên giường rồi lại nhìn hắn, lập tức đoán ra đại khái sự tình, vội báo người xử lý vết thương, bị đâm hơi sâu, may mà chưa tổn thương đến gân.

Cuối cùng chú Hà vỗ vỗ vai hắn, nói một cách thấu hiểu: “A Kinh này, tính khí này của cháu quả thực phải kiềm chế lại, cháu xem, cô gái ấy bị cháu dọa cho sợ chết khiếp rồi. Tục ngữ nói, đàn ông tốt không đấu với phụ nữ, việc ghê gớm đến mức nào mà không thể bình tĩnh nói chuyện, nhất định phải động thủ sao?”

Trần Kinh gật đầu lia lịa, bỗng nhớ ra một chuyện quan trọng khác, vội hỏi: “Không phải cô ấy sợ đến sinh bệnh rồi chứ? Vừa nãy trông cô ấy không được tỉnh táo lắm.”

“Ừm, cái này chắc do sợ hãi quá mức, còn nữa, trước kia cô ấy có phải từng chịu kích động gì không?”

Nét mặt hần bỗng cứng đờ, ngập ngừng một chút rồi nói: “Vị hôn phu của cô ấy qua đời vì tai nạn xe.”

Thấy trong mắt chú Hà hiện lên một tia quái dị, hần lại bổ sung: “Một năm trước.”

“Chẳng trách.” Chú Hà gật đầu, “Như vậy đi, hôm khác cháu đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra kĩ lại. Đây là cô gái tốt, trọng tình nghĩa, cháu phải đối xử với người ta cho tử tế.”

Hần gật đầu dạ vâng, trong lòng lại cảm thấy chua xót.

Dáng ngủ của Lâm Uyên rất điềm tĩnh, cô đã thay đồ ngủ sạch sẽ, đắp tấm chăn mỏng, hai chân quấn băng gạc lộ ra ngoài, băng bó tầng tầng lớp lớp giống hệt hai cái bánh chưng, nhìn mà khiến người ta đau lòng. Trần Kinh cởi áo khoác, kéo chăn ra lên giường, vươn cánh tay ôm lấy cô. Mười mười mấy ngày trôi qua mà người trong lòng hần đã lại gầy đi rất nhiều, ôm mà thấy khó chịu vô cùng.

Thật ra lúc hần vừa ra cửa đã thấy hối hận, hần tức giận suốt quãng đường, tức Lâm Uyên, tức rượu, nhiều nhất vẫn là tức bản thân mình. Tại sao không cách nào không chế được, tính khí tồi tệ này thật đáng chết. Nhưng nói ngược lại khi đó, lúc Lâm Uyên ngỡ ngàng không nhận ra hần là ai, hần khó chịu như bị ăn một gậy, nói không ra lời, sau đó chỉ nghĩ đến việc làm sao mới có thể khiến cô tỉnh táo, cho cô một bài học khắc cốt ghi tâm, để cô cả đời này cũng không dám động đến rượu.

Hần không dùng một bạt tai để ép cô tỉnh lại, mà dùng cách đập đồ đạc để cảnh tỉnh cô. Bàn tay từ dưới áo ngủ lùa vào bên trong vuốt ve làn da mượt mà, cũng may ở đây còn chưa gầy lắm. Hần mãi mê vuốt ve cơ thể cô mà không hề có dục vọng, chỉ là muốn tự tay kiểm chứng một chút rằng cô vẫn vẹn toàn, rằng cô vẫn là của hần. Trước khi ngủ, trong đầu Trần Kinh tràn ngập một ý nghĩ, còn có thể ôm cô như thế này, thật tốt.

Trần Kinh bắt đầu trở về biệt thự qua đêm, hơn nữa đều là trước khi trời tối đã về. Thấy Lâm Uyên cử động bất tiện, tội nghiệp co người trên sofa xem phim đen trắng lồi thòi, nội dung hoài cổ của kênh phim truyện, hần không khỏi thương xót, hỏi cô có muốn thử gì không, cô chớp chớp mắt hỏi: “Có thể trả đi động cho tôi không?”

Hần không hề do dự, cự tuyệt: “Đây là quy tắc.”

Lâm Uyên quay đầu đi, không thèm để ý đến hần.

Trần Kinh lại sáp đến gần, nói với cô: “Ngày mai tôi đưa em đến bệnh viện kiểm tra một chút, hôm đó em dọa tôi hết hồn, ăn nói lung tung, hay là sợ đến mức sinh bệnh rồi...”

Cơ thể Lâm Uyên bỗng run rẩy, cảnh giác hỏi: “Tôi nói gì rồi?”

Trần Kinh ngậm ngùi, buồn bực nói: “Cũng không có gì, chỉ là biểu cảm không bình thường, ánh mắt nhìn tôi cứ như tôi định ăn thịt em vậy.”

Lâm Uyên liếc nhìn hần, lạnh lùng “ừ” một tiếng. Trên mặt hần lướt qua chút khó chịu, cứng rắn nói: “Hôm đó tôi hơi quá đáng, chẳng phải vì bị em làm cho tức điên sao. Không phải tôi từng nói với em cấm kỵ chuyện uống rượu sao? Là do bản thân em trí nhớ ngắn hạn, một người phụ nữ mà cả ngày để mình say bí tỉ thì còn ra thể thống gì nữa?”

Lâm Uyên lẩm bẩm đáp: “Tôi không sao, không cần đi bệnh viện.”

Trần Kinh vẫn cứ kiên trì, nhưng so về sự cố chấp, Lâm Uyên cũng không hề tỏ ra thua kém, hoặc là do Trần Kinh không phát huy đến cùng thái độ cương quyết giống như trước kia. Hần biết Lâm Uyên thời gian qua rất ghét bệnh viện, có lẽ hôm đó cô chỉ vì bị dọa hết hồn, nhất thời khác thường chứ không có trở ngại gì lớn, vậy nên dưới sự phản đối mạnh mẽ của Lâm Uyên, chuyện đi bệnh viện cũng bị bỏ mặc làm lơ.

Sáng ngày hôm sau, có người đưa đến một hòm đồ lớn, Lâm Uyên mở ra xem, ồ, bên trong thật phong phú. Một máy PSP mới nhất, một đồng đĩa phim thần tượng, còn có nguyên bộ CD của Tôn Yến Tư, thêm vào đó là bao nhiêu tạp chí màu sắc sắc sỡ, nhưng không có di động và máy tính của cô. Cô buồn bã vút ào ào đồng đĩa vào trong hòm, một lúc sau lại mở ra kiểm tra từng cái một, mấy ngày sau còn phải dựa vào chúng mà chịu đựng qua ngày nữa. Sau cùng, cô vuốt ve bìa ngoài “Hạnh phúc mà tôi cần”, thờ dãi, rồi rút chiếc đĩa tên “Con diều” kia đặt vào dàn loa. Nghe hết bài này đến bài khác, lặp đi lặp lại, cứ như vậy trải qua cả một ngày.

Buổi tối Trần Kinh vẫn ôm Lâm Uyên, hôn môi âu yếm. Cô ngứa ngáy khó chịu, nhưng vừa cựa quậy Trần Kinh đã gào lên với cô, còn dám lộn xộn thì hần sẽ xử cô, cô sợ hãi vội hóa thân thành xác chết, rồi người đó lại không vừa ý bảo cô quá căng thẳng rồi, thả lỏng chút, sờ vào như khúc gỗ. Sau đó cô nghĩ, nếu mình thật sự biến thành một khúc gỗ thì tốt rồi, anh sẽ không có hứng thú với khúc gỗ đâu.

Chiều ngày hôm nay, Lâm Uyên đang vô cùng buồn chán xem phim Đài Loan, thím Châu nói có khách muốn gặp cô. Trong lòng cô bỗng kinh ngạc, chắc không phải là Mễ Lan tìm đến đây chứ? Dù sao cô đã mất tích nửa tháng rồi, cũng chẳng biết có được người ta phát hiện mà đi báo cảnh sát không. Cô nhắc chân men theo tay vịn xuống tầng, sau đó nhìn thấy hai người áo quần bảnh bao đang ngồi trên sofa phòng khách, một người là Phương Chính, người còn lại là Đàm Hy Triết, cô không khỏi lo lắng bất an, đây là cái tổ hợp gì thế?

Phương Chính há hốc miệng nhìn cô đi xuống, trông hệt như diễn viên múa ba lê, ngạc nhiên hỏi: “Lâm Uyển, đây là cô luyện võ công gì thế?”

Lâm Uyển cười với hai người coi như chào hỏi, giải thích: “Bị thủy tinh đâm vào.”

Đàm Hy Triết rõ ràng không tin, nhướng mày hỏi: “Hai chân đều bị đâm? Không phải là do Trần Kinh cầm thủy tinh đâm vào đấy chứ?”

“Thôi, cả người tôi nổi da gà lên rồi, đừng nói anh trai tôi cứ như là ác quan thích dùng hình nơi công đường thế.” Phương Chính có ý kiển.

Đàm Hy Triết cười khẩy: “Hắn mà không phải ác quan, thì Lâm Uyển sao lại ở đây chứ?”

“Xi, vợ chồng son bọn họ thích làm gì thì làm, liên quan quái gì đến anh?”

Càng nói càng chẳng ra sao, Lâm Uyển ho một tiếng, tò mò hỏi: “Hai anh sao lại cùng đến thế?”

“Ừ, là như vậy.” Đàm Hy Triết giơ tay bá vai Phương Chính, làm vẻ thân thiết, cười híp mắt nói: “Giới thiệu một chút, đây là em họ tôi.” Ánh mắt Lâm Uyển đảo mấy vòng qua lại trên gương mặt họ, hình như đúng là hơi giống thật, đều rất trắng.

Phương Chính gạt tay anh ta xuống, kèm theo sự ghét bỏ, nói: “Đừng nhìn nữa, hai chúng tôi không giống nhau, không phải cùng một loài, tôi là người, anh ta là yêu quái, yêu - người khác biệt.”

“Được rồi được rồi, cậu có thể qua bên kia nghỉ ngơi.” Đàm Hy Triết không vui, đuổi Phương Chính như đuổi ruồi.

“Ấy ấy, Lâm Uyển cô xem, giới yêu tinh chúng chính là làm việc như thế này, điển hình là qua cầu rút ván, nếu không có em thì anh có thể tiến vào đây nửa bước không? Bỏ đi, em không so đo với anh, phải cách xa anh một chút, tránh bị dính yêu khí.” Phương Chính lâm nhâm nói xong liền đi ra.

Lâm Uyển nhìn bóng Phương Chính biến mất từ cửa, lại nhìn về phía Đàm Hy Triết, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Đàm Hy Triết cười buông tay nói: “Hành động thất bại, sợ cô bị xử lí, nhất định hắn đã làm khó cô rồi?”

“Chính là mất đi tự do cá nhân.” Lâm Uyển nhún vai.

“Bàn chân kia, thật sự không phải do hắn làm chứ?” Đàm Hy Triết vẫn canh cánh trong lòng với vết thương ở chân cô.

Lâm Uyển nghĩ bụng, việc này đúng là có liên quan đến anh ta, nhưng suy cho cùng vẫn là tự mình giẫm lên thủy tinh, cô liền dựa theo tình hình thực tế mà trả lời: “Là do tôi không cẩn thận giẫm phải.”

“Hắn nổi nóng đập đồ à?”

Lâm Uyển gật đầu, bỗng thấy Phương Chính gào thét chạy về, kích động hỏi: “Sao lại không có nữa?”

Lâm Uyển không hiểu, hỏi lại: “Không có cái gì?”

“Rượu vang đó, tôi còn muốn lấy hai chai kia?” Con người của hắn láo liên, “Tôi biết rồi, chắc chắn là A Kinh đổi chỗ cất đúng không? Cái tên này thật tinh ranh, Lâm Uyển, tình bạn của chúng ta không tệ nhỉ?”

Lâm Uyển cúi đầu nhìn chân, nói: “Đập rồi.”

“Cái gì?” Phương Chính chưa nghe rõ, hỏi lại lần nữa.

Nhưng Đàm Hy Triết ở bên cạnh đã nghe thấy, cũng hoài nghi nhìn xuống chân Lâm Uyển.

“Này tôi bảo, hai người cứ nhìn cái chân làm gì thế, tôi hỏi rượu cơ mà, mau lên mau lên, cơ hội hôm nay hiếm có, tên đó cực kì keo kiệt, kiếm được chút lời từ hắn không phải dễ.”

“Không còn nữa, đều bị anh ta đập rồi.” Lâm Uyển bắt đầu giải thích, hôm đó cô bị sợ hết hồn, cũng chẳng chú ý rốt cuộc đã đập mấy chai, dù sao thì sau đó cũng hoàn toàn không thấy, chắc chắn là đập hết rồi.

“Cái gì?” Phương Chính trợn mắt to đến mức chìm sẽ cũng bay vào được, “Không phải chứ, đập cả chai rượu đó của tôi rồi?”

“Của anh?” Hai người đồng thời nhìn về phía anh ta, về mặt hoài nghi.

“Phải đó, tôi có người bà con xa nhờ A Kinh giúp đỡ, tặng hẳn một chai rượu ngon, có được trong buổi bán đấu giá, mấy chục, gần trăm vạn đồng ấy chứ...”

“Thế sao lại thành của cậu rồi?” Đàm Hy Triết khinh thường hỏi.

“Sao lại không phải của em, chính tay em tặng mà, lúc đó còn nghĩ đồ dành hẳn vui về, hôm khác sẽ trộm về. Sớm biết thế này thì thà đổi cho hẳn chai nước lã, xem ra làm người quả nhiên không nên quá từ tế.”

Lâm Uyển nghe thấy buồn cười lại không nói gì, đây toàn là nhân tài gì thế này, nói năng chẳng cần đạo lý, mà từng điều đều rất chính đáng.

Phương Chính lâm nhâm xong còn chưa hết hi vọng, hỏi: “Cô với hẳn làm gì thế? Ném rồi, nghe thấy tiếng vỡ rồi?”

“Ừ.” Lâm Uyển gật đầu, miễn cưỡng coi như đã nghe thấy đi, tuy chẳng êm tai chút nào.

“Thật hay giả thế?” Phương Chính trợn mắt nhìn Lâm Uyển mãi một lúc mới nói: “Tôi biết rồi, tôi biết rồi, gã này chắc chắn học theo Chu U Vương, ông ta xé gấm vóc, các người thì hay rồi, ném rượu vang đỏ để chơi.”

Lâm Uyển cảm thấy tội danh này quả thực quá oan ức, còn cả kiến thức thông thường của người này cũng quá kém, cô bèn tốt bụng phổ cập cho anh ta: “Người nghe xé lụa đỏ không phải Bao Tự, mà là Muội Hỷ^[7].”

^[7] Bao Tự là phi tần của Chu U Vương, Muội Hỷ là phi tần của vua Kiệt nhà Hạ. Muội Hỷ tuy rất đẹp nhưng từ sáng đến tối không hề có một nụ cười, chỉ khi nghe tiếng xé lụa mới lộ vẻ tươi cười nên vua Kiệt đã hạ lệnh mỗi ngày chuyển một số lớn lụa đến để xé cho nàng nghe. Ở đây Phương Chính nhầm giữa Bao Tự và Muội Hỷ, Chu U Vương và vua Kiệt.

Phương Chính chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, hỏi: “Cái gì mà vô vọng? Tôi thấy cô hôm nay mới là vô vọng ấy, mắt công đến mà chả được tích sự gì.”

Lâm Uyển tức cười giải thích: “Muội Hỷ là sủng phi của Hạ Kiệt, Hạ Kiệt chắc anh biết nhỉ? Nàng thích nghe tiếng xé lụa, thế là Hạ Kiệt liền sai người ngày ngày xé lụa cho nàng nghe. Cho nên, chuyện này chẳng có liên quan gì đến Chu U Vương, anh đừng có tăng thêm tội ác cho người ta, một tội đốt lửa hiệu triệu chư hầu đã đủ chết rồi.”

“Ừ.” Phương Chính nghe mà như bước trong mây mù, rất nhanh đã gạt mây ra nhìn trắng sáng: “Có điều, việc ném rượu vang đỏ này quả thực có liên quan đến chuyện của hai người, đúng vậy chứ?”

Lâm Uyển không nói gì, lại mơ hồ trở lại, lẽ nào phải nói là vì mình trộm mấy ngum rượu của hẳn, kết quả tên đó liền tức giận đập hết rượu trong tù à? Điều này thật là tiêu biểu, thà đập đồ chứ không để kẻ khác chiếm hữu, quả là hết sức xấu xa.

“Đáng tiếc quá, chai rượu ngon kia của tôi, một ngum cũng chưa được uống, sớm biết thế này thì...” Phương Chính vẫn không chịu chấp nhận hiện thực, lái nhai không ngừng như thím Tường Lâm^[8].

^[8] Thím Tường Lâm: Là một nhân vật trong truyện ngắn “Lẽ cầu phúc” của Lỗ Tấn.

“Hay là anh xem trong căn phòng này có cái gì thuận mắt thì lấy cái đó đi?” Lâm Uyển nhìn bộ dạng đó của anh ta, có chút không cam tâm.

“Thật không? Cô chịu trách nhiệm nhé?” Phương Chính vừa nghe thấy hai mắt đã lóe sáng.

Lâm Uyển lắc đầu, nói: “Lời chịu trách nhiệm thì tặng cho anh.”

“Thôi, Lâm Uyển, cô học cái xấu rồi.”

Đàm Hy Triết rõ ràng không tin lý do thoái thác kiểu này, nhưng cũng trêu đùa nói: “Thật đúng là vung tiền như rác, không ngờ Trần Kinh còn có tư chất làm hôn quân.”

“Đúng!” Phương Chính vỗ đùi hết sức tán thành, “Hồ đồ, cực kì hồ đồ.”

Đàm Hy Triết cười: “Vậy cậu còn quyết một lòng với hẳn, đến cả anh ruột cũng không nhận à?”

“Áy, cái này không giống nhau, với lại anh cũng không phải anh ruột của em, anh xem A Kinh làm anh trai ruột kia kìa, tất cả lớn nhỏ, chỉ cần là chuyện của A Túy, nhỏ thì chọc hang chuột, lớn thì gây tai nạn chết người, anh ruột người ta nghe một cái đều lập tức đi khắc phục hậu quả mà chẳng phản nản gì, anh làm được không hả? Đến lúc đó lại không biết đi đâu tìm anh, chẳng biết ngủ say như chết trên giường của nàng mình tỉnh nào nữa.”

Đàm Hy Triết không thêm đề ý đến sự coi thường của Phương Chính mà lo lắng nhìn về hướng Lâm Uyển, chỉ thấy sắc mặt cô sớm đã sa sầm lại, cặp mắt nhìn chăm chăm thẳm trái sán. Anh ho một tiếng, vỗ vai Phương Chính nói: “Được rồi, tôi không phải anh ruột cậu, tôi với cậu là người cùng nước lẫn được chưa? Cậu mau mau cút đi.”

“Không phải anh muốn một mình tán gẫu với mỹ nữ của người ta đấy chứ? Được thôi, em không ở đây làm chứng mắt anh.” Đi được hai bước, Phương Chính lại quay đầu hét: “Lâm Uyển, tôi bảo, hai người lần sau lúc lại đập rượu vang chơi thì phải thông báo trước cho tôi một tiếng nhé, tôi đến ngửi mùi thôi cũng được.”

Cái tên lấm mồm cuối cùng cùng đi, lỗ tai được thanh tịnh, Đàm Hy Triết nhìn Lâm Uyển sắc mặt đang không vui, hỏi: “Cô vẫn ổn chứ?”

Lâm Uyển ngẩng đầu, cười nói: “Tôi không sao.”

“Hắn chẳng biết cái gì cả, cô đừng để bụng.”

“Bây giờ tôi tin hai người là anh em rồi.”

Đàm Hy Triết bật cười, đưa tay lên dụi mũi, hơi thẹn thùng nói: “Việc lần này, là tôi suy nghĩ chưa thấu đáo, liên lụy tới cô rồi.”

“Việc này vốn có thể thành công hoặc thất bại, tôi đã có tâm lý chuẩn bị.”

“Thật ra là chúng tôi rơi vào bẫy của Trần Kinh.”

“Là sao?” Lâm Uyển kinh ngạc hỏi.

“Cơ bản chẳng có thư báo cáo nào, chỉ có một bức thư tổng tiền.” Đàm Hy Triết ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Tên ô hợp cầm đầu kia có chút ân oán cá nhân với một giám đốc điều hành của Chí Thành, đúng lúc đánh bạc thua, liền nảy sinh ý định xấu, đánh người chụp ảnh làm chứng cứ giả, từ đó mà vợ vét tiền bạc, bởi vì việc phá dỡ khu nhà cũ đó là do vị giám đốc kia phụ trách. Hắn tưởng giấu ba người nhà họ đi thì người chết rồi không thể đối chứng, còn thứ hắn muốn cũng không nhiều, hình như chỉ có mấy vạn, tưởng rằng đối phương sẽ dần xếp ỏn thỏa, trả tiền cho yên chuyện. Không ngờ vị giám đốc kia không mắc lừa mà còn trực tiếp báo cáo việc này với Trần Kinh, mà Trần Kinh lúc đó còn đang ở nước ngoài, không thể không khâm phục năng suất làm việc của hắn, người còn chưa trở về đã điều khiển từ xa làm rõ chuyện này rồi. Hắn vừa báo người trị bệnh cho gia đình ba người kia, vừa gài bẫy tôi, nói bóng gió có thư báo cáo gì đó, hiểu rõ tôi nóng lòng háo thắng, ngay lập tức chọc vào.”

Lâm Uyển nghe được thì hờ hững, lại hơi khó có thể tin được, nhưng điểm đáng ngờ trước đó cũng có thể được giải thích thông suốt, hơn nữa cũng phù hợp với tác phong hành sự của Trần Kinh. Làm sao cô có thể quên được ban đầu chính hắn dùng thủ đoạn như thế nào để đối phó với cô, nhanh chóng đến mức khiến người ta không kịp phản ứng, tàn nhẫn đến mức khiến người ta không thể xoay chuyển. Bây giờ cuối cùng cô đã hiểu, tại sao hắn chậm trễ không chịu vạch trần chân tướng, bởi hắn đang đợi ba người nhà kia khỏe mạnh trở lại, tạo thanh danh tốt cho mình, hoặc là đợi tạo dựng thanh thế đủ lớn rồi đẩy Triều Huy đến nơi đầu sóng ngọn gió, hoặc là để dẫn vật thần kinh cô.

Cô càng nghĩ càng khó chịu, chán nản, thất vọng, cảm xúc không thể nói rõ cứ từng đợt từng đợt công kích trái tim vốn đã đầy thương tích. Cảm giác bất lực sâu sắc kia giống như sóng biển khi nước triều dâng, càng dâng càng cao, cho đến lúc nuốt chửng lấy cô.

Nghĩ đến còn có người đang nhìn mình, Lâm Uyển ép bản thân bình tĩnh lại, hỏi: “Tình trạng vết thương của người nhà kia rồi cuộc nghiêm trọng đến đâu?”

“Họ chỉ vì tạo chứng cứ giả, chỉnh sửa hình ảnh, tạo hiệu quả thị giác chứ không đánh thật đến chết, nghe nói có vết máu nhân lúc hôn mê mà bôi thêm vào. Để đề phòng sự việc bại lộ, chúng đã nhốt người lại, nếu thật sự bỏ mặc họ thì chắc họ đã chết đói từ sớm rồi.”

“Công ty các anh không sao chứ?”

“Tôi vẫn chưa yếu đuối đến vậy, cái gì Chí Thành có, Triều Huy cũng có, điều khác biệt duy nhất chính là tôi không kiềm chế được bằng hắn ta.” Sau đó bỗng nhiên anh ta nghiêm túc nói: “Lâm Uyển, cô rời khỏi hắn đi, cô cũng thấy rồi đấy, cô độ sức với loại người này thì chẳng có phần thắng, nếu cô sợ hắn quấy rầy cô, tôi có thể giúp.”

Lâm Uyển bất lực hỏi: “Giúp thế nào?”

“Ừm.” Anh ta giờ ngón trỏ lên gõ gõ cằm, suy nghĩ nói: “Đưa cô ra nước ngoài, để hắn không tìm được.”

Lâm Uyển bật cười.

“Tôi nói thật đó, nếu cô không yên tâm về cha mẹ của vị hôn phu, tôi có thể giúp cô chăm sóc họ, cho dù là kinh tế hay phương diện khác, chúng tôi có yếu kém nữa thì vẫn có khả năng chăm sóc hai người già.”

Lâm Uyển cười, ngắt lời anh ta: “Cảm ơn đề nghị của anh, dưới con mắt của anh có lẽ tôi không chịu nổi một đám, nhưng dù tôi có yếu thế nào, trách nhiệm của bản thân tôi cũng không thể đẩy cho người khác. Hơn nữa chạy trốn không phải cách hay, vút lại một cục diện hỗn loạn ở đây, tôi có đi đâu cũng sẽ không yên tâm.”

Đàm Hy Triết sững người, chân thành nói: “Lâm Uyển, cô làm tôi vô cùng nể phục.” Anh ta im lặng một lát rồi tiếp tục: “Nhưng nghiêm khắc mà nói, họ cũng không phải trách nhiệm của cô.”

“Có lẽ, cứ cho là xuất phát từ tình yêu đi.” Lâm Uyển bàng hoàng nói.

“Chính vì tình cảm của cô và vị hôn phu? Hai người hình như mới quen nhau ba năm?”

“Không hoàn toàn là vì anh ấy, anh có lẽ cũng biết hoàn cảnh gia đình tôi, ban đầu bác trai bác gái không đồng ý lắm chuyện của hai chúng tôi, rất nhiều bậc cha mẹ đều khá nhạy cảm với việc đó. Sau này tiếp xúc nhiều, họ không những tiếp nhận tôi, mà còn đối với tôi rất tốt, giúp tôi tìm lại được cảm giác đã từng thiếu hụt kia. Vì vậy, tình cảm chính là tình cảm, là thứ không thể dùng thời gian hay bất cứ điều gì khác đo đếm được.”

Đàm Hy Triết nhìn cô gái có phần tiêu tụy nhưng lại kiên định lạ thường trước mặt này, cứ như anh ta quen biết cô lại một lần từ đầu, ngẫm nghĩ lời của cô, nói: “Tuy tôi không thể hoàn toàn hiểu được, nhưng tôi rất cảm động.”

“Cảm ơn sự cảm động của anh.”

Nhất thời hai người đều rơi vào im lặng, ánh mắt đáp xuống phía bên ngoài bị ngăn cách bởi cửa sổ. Nơi không xa đó, Phương Chính đang đứng bên cạnh bể bơi ra dấu gì đó với thím Châu. Một lát sau Đàm Hy Triết lên tiếng: “Cô biết Trần Kinh sợ nhất cái gì không?”

Lâm Uyển còn đắm chìm trong mạch suy nghĩ của bản thân, nghe thấy điều này bỗng ngẩn người, cười giễu cợt đáp: “Người như hắn thì có gì mà phải sợ hãi, chắc là chỉ sợ không được trường thọ nhỉ?”

Đàm Hy Triết cũng cười, nói: “Thật ra thứ mà hắn sợ kia rất đơn giản.” Rồi hắn chỉ ra bên ngoài, Lâm Uyển nhìn theo, lẽ nào là Phương Chính?

“Là nước. Hồi nhỏ hắn từng rơi xuống hồ chứa nước suốt chút nữa bị chết chìm, sau này hắn luôn bị sợ nước.”

Cái này? Lâm Uyển rất khó tưởng tượng Trần Kinh không gì là không thể lại sợ nước. Rất nhiều người từng suýt chết đuối, cũng có một số người từ đó không dám chạm vào nước, nhưng loại người như hắn, nhìn thế nào cũng không giống như kiểu người sẽ có trở ngại tâm lý.

Lúc này Phương Chính đã vút qua, với hai ngón tay ra làm động tác tay đi bộ, Đàm Hy Triết cười bất đắc dĩ, rồi quay đầu nghiêm túc nói với Lâm Uyển: “Cô cần gì có thể tìm tôi, đừng khách sáo, tốt xấu gì chúng ta cũng từng chung một con thuyền.”

Lâm Uyển nhìn hai người Đàm Hy Triết và Phương Chính trêu đùa nhau trên đường đi xa dần, cảm xúc đã đè nén rất lâu dâng trào, hết như nước nóng được xả ra làm bỏng cả lồng ngực cô. Chẳng có ai sinh ra đã kiên cường, chẳng có ai không sợ bị thương, có lúc cái gọi là kiên cường lại chỉ là một lớp ngụy trang.

Tối hôm đó Trần Kinh không về biệt thự, lần thứ hai xuất hiện là sau ba ngày. Hôm nay Lâm Uyển ngủ một giấc trưa dài, tỉnh lại đã là hơn ba giờ. Có lẽ do ngủ quá nhiều nên cô cảm thấy đầu phình to, định ra ngoài đi dạo. Lúc xuống tầng, nhìn thấy thím Châu bung một đĩa nho lớn đi qua, mặt mày rạng rỡ nói: “Tôi đang định đến đưa hoa quả cho cô, vậy thì ăn ở phòng khách nhé, vừa khéo Trần thiếu gia cũng về rồi.”

Lâm Uyển khó hiểu tại sao thím Châu lại vui như vậy, về thì cứ về thôi, sau đó nghĩ, đối với người trả lương cho mình có lẽ đều là phản ứng này. Cô vừa quay người liền nhìn thấy Trần Kinh ngoài cửa sổ, cả người ướt sườn sụt từ bể bơi lên, làn da màu lúa mạch dưới ánh nắng tỏa ra vẻ rực rỡ khỏe mạnh, chỉ thấy hắn mặt không chút biểu cảm cầm một chiếc khăn lên lau tóc qua loa, sau đó khoác khăn choàng tắm ngồi trên ghế dựa.

Cô bỗng nhiên nhớ lại lời nói ngày hôm đó của Đàm Hy Triết. Sợ nước? Đúng là chuyện cười. Chẳng trách anh ta thua thảm như vậy, không biết có câu gọi là “biết người biết ta trăm trận trăm thắng” sao?

Từ góc độ này của cô chỉ nhìn thấy người đó duỗi một bên chân dài, cơ thể cân đối, đường cong thanh thoát, cảm giác có một sức mạnh ngang ngược ngông cuồng. Buộc phải thừa nhận, người đàn ông này là người có năng lực, vút bỏ địa vị thân phận của hắn, chỉ cần bề ngoài và khí chất này cũng có thể khiến hắn trở thành một người xuất chúng nhất trong đám người. Nhưng ông trời trao cho hắn tất cả những thứ tưởng như hoàn mỹ, mà lại cho hắn một trái tim lạnh nhạt vô tình, đây có tính là một khiếm khuyết không? Lẽ nào đây chính là cái gọi là công bằng?

Trần Kinh ngồi bên ngoài một lúc rồi đi vào, cũng không biết là ai lại trêu chọc khiến hắn khó chịu. Hắn đi thẳng đến chỗ sofa ngồi mạnh xuống, vật lấy hai quả nho từ đĩa trên bàn rồi bỏ vào miệng, cứ như không nhìn thấy người sống sờ sờ đang ngồi đối diện hắn.

Lâm Uyển lại chẳng có cảm giác gì, cô sớm đã luyện thành thói quen với tính nét thay đổi thất thường của hắn. Cô cũng không cảm thấy vinh hạnh gì khi hắn đem gương mặt tươi cười nghênh đón, hắn làm như không thấy cô thì cô cũng chẳng hề cảm thấy lòng tự ái bị tổn thương. Nếu như là lúc bình thường thì cô sớm đã trốn qua một bên để lần tránh, nhưng hôm nay cô có lời muốn nói.

“Trần Kinh, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Trần Kinh nhếch mí mắt, “hừ” một tiếng, cực kì ngạo mạn. Lâm Uyển thờ dãi một tiếng từ tận đáy lòng, có chút chuyện thật ra không cần phải hỏi lại, nhưng cô vẫn không nhịn nói: “Có phải anh sớm đã biết tôi và Đàm Hy Triết từng gặp mặt?”

Trần Kinh “ừ” một tiếng, chẳng thèm ngẩng đầu, tiếp tục ăn nho, ăn một cách vô cùng tập trung, Lâm Uyển trong lòng chán nản mấy phần, lại hỏi: “Vậy anh bày ra cái bày này là nhằm vào tôi hay anh ta?”

“Em không biết có cái gọi là một mũi tên trúng hai con chim à?” Cuối cùng hắn nói thêm một câu, nhưng ngữ khí lại rất tệ, “Hai kẻ các người cùng nhau bày mưu tính sổ tôi, tôi cũng đáp trả lại, ăn miếng trả miếng.”

“Cuộc điện thoại đó là anh cố ý để tôi nghe thấy?” Đối phương không đáp, Lâm Uyển lại tiếp tục hỏi: “Cái hôm anh từ nước ngoài trở về đã bắt đầu đóng kịch?”

Trần Kinh ném nho trong tay vào đĩa, đứng bật dậy, mắt kiên nhẫn, trả lời: “Lâm Uyên, mẹ kiếp, em coi tôi như diễn viên chuyên nghiệp có phải không? Tôi thật không thừa thời gian mà chơi cùng em.” Sau đó hần “hừ” một tiếng, “Nói đến diễn kịch, tôi quả thực cảm thấy không bằng, đầu giống em ngay đến phản ứng sinh lí cũng có thể diễn được.”

Hần nói với vẻ mặt khinh thường, dứt lời, quay người đi về phía cầu thang. Lúc Lâm Uyên nghe thấy bốn chữ kia, cô giống như bị giội một chậu nước lạnh khiến cả người lạnh toát. Người này luôn có thể dùng những chiếc gai sắc bén nhất đâm vào nơi mềm mại nhất của cô. Trần Kinh đi được mấy bước lại quay người, nhìn cô gái sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng hỏi: “Buồn à? Em buồn là bởi vì tôi đã lợi dụng em, hay là vì em cảm thấy mình làm liên lụy đến người khác?”

Hần quay lại, đứng trước mặt Lâm Uyên, từ trên cao nhìn xuống cô, nói: “Nếu là về trước, chỉ có thể nói là do em tự tìm lấy, ai lại khi không đem súng chĩa vào mình. Nếu là về sau, vậy thì thu lại sự lương thiện giả tạo của mình đi. Lúc em định mưu sát tôi sao chẳng hàm hồ như thế, hay là em cảm thấy tôi đáng chết, Đàm Hy Triết hẳn bị tôi tính sổ thì đáng đồng tình?”

Trần Kinh càng nói càng bức, nói đến cuối câu bắt đầu thờ mạnh, hần nắm lấy vạt áo Lâm Uyên xách cô lên, hung dữ hỏi: “Sao không nói gì, hả? Bị tôi nói trúng rồi đúng không? Tôi ghét nhất là loại người như em, luôn coi mình là sứ giả của Thượng Đế, hóa thân của chính nghĩa, động một tí là nhảy ra ngang ngược trách mắng người khác, cứ như bản thân các người chưa từng làm những việc thẹn với lòng, cứ như người khác phạm sai lầm thì cả cuộc đời khổ nạn chẳng thể nào thay đổi vậy, có phải không?”

Lâm Uyên bị bộ dạng kích động của hần làm cho sợ hãi, lại còn bị từng câu nói mang theo gai nhọn khiến trong lòng khó chịu, mất từ từ dâng lên một tầng hơi nước. Trần Kinh cười khẩy một tiếng, gương mặt càng thêm dữ tợn, nói: “Không sai, tôi xấu xa, hoàn toàn xấu xa, em cũng đừng ôm ảo tưởng với tôi.” Dứt lời, hần mạnh mẽ áp đầu xuống, lập tức hôn vào môi Lâm Uyên.

Hần mang theo sự phẫn nộ cực đại, dường như còn có chút gì đó khác, nhưng Lâm Uyên không phân biệt nổi, chỉ cảm thấy sức lực của hần lớn đến mức nguy hiểm. Một bàn tay ra sức ấn sau đầu cô giống như muốn nhét cô vào trong miệng mình vậy. Cánh tay còn lại của hần ôm chặt lấy eo cô, sức lực lớn đến mức như muốn bẻ gãy cả sống lưng. Mà thứ đáng sợ nhất là miệng hần, môi hần rất lạnh, hàm răng cứng như thép, lưỡi hần mang theo sự mát lạnh và ngọt ngào đặc biệt của nho, xảo diệu mà hung mãnh xông đến, ngang ngược tàn phá khoang miệng cô.

Cô bỗng nhớ đến đêm mưa một năm trước đó, hần cũng đã cưỡng hôn mình như thế này. Lúc đó cô chỉ thấy hần mang theo dục vọng, bây giờ lại giống như đã có thêm cảm xúc khác, cô không biết đó là gì, cô cũng không có sức đề nghị, bởi vì đường khí mà cô dùng để sinh tồn đều đã bị hần hút sạch.

Ngay sau đó, dưới chân cô nhẹ bẫng, lập tức hoa mắt chóng mặt, thì ra bị Trần Kinh tiếp tục mãnh liệt hôn cô, cắn cô, để lại trên làn da trắng ngần của cô một vết đỏ, hệt như đánh dấu lãnh thổ trên cơ thể này vậy. Hôn mãi hôn mãi, bỗng cảm thấy đôi môi lạnh ngắt, ngược mắt nhìn thấy cô lệ rơi ướt đầm gương mặt, hần tức giận nói: “Đừng có giả vờ yếu đuối với tôi, tôi sẽ không nhân nhượng đâu.”

Lâm Uyên đau khổ nghĩ, hần quả thực đã đánh giá cao cô rồi. Cô thật sự sợ hãi, hôm nay hần có chút kì quái, so với mọi khi lại càng mạnh mẽ mà nguy hiểm. Trần Kinh thò tay vào trong áo cô, thường ngày đều là hần nóng cô lạnh, hình thành sự tương phản cực đại, hôm nay bàn tay hần lại lạnh toát làm cô giật mình. Sau đó cô đau đến mức kêu thành tiếng, bởi vì vùng ngực đang bị hần vuốt ve một cách thô bạo. Cô chợt nghĩ, nếu ngực mình là sản phẩm phẫu thuật thẩm mỹ thì e rằng túi silicone sẽ bị hần bóp nát mất. Trần Kinh bỏ qua tiếng kêu đau của Lâm Uyên, một tay tiếp tục giày vò khuôn ngực căng tròn, tay kia trượt xuống phía dưới cởi quần của cô, đôi môi lại sắp đến cô cướp đoạt đường khí.

Thế tiến công của hần giống như một cơn bão mạnh mẽ, không cho người ta chút khoảng trống để lấy hơi. Đến lúc Lâm Uyên một lần nữa được tự do hít thở, bắt đầu há miệng hôn hần, Trần Kinh đã chìm vào trong cơ thể cô, bắt đầu mạnh mẽ chuyển động nhịp nhàng. Ánh mắt Lâm Uyên lách qua vai hần, bỗng nhiên ngừng lại, nếu không phải cơ thể bị hần chế ngự thì có lẽ cô sẽ sợ đến mức nhảy lên. Cửa phòng đang mở rộng, họ vào đã lâu như vậy rồi, những tiếng động vừa nảy không phải đều bị người khác nghe thấy hết sao? Mặt Lâm Uyên lập tức nóng bừng, hàm hấp giống như bệnh nhân sốt cao, cô mở miệng thỉnh cầu: “Đóng cửa vào.”

Trần Kinh không nghĩ ngợi, trả lời: “Không đóng.” Lâm Uyên lại nói một câu, hần liền không nhẫn nại được, đáp: “Muốn đóng cô đi mà đóng.”

Lâm Uyên sốt ruột đến mức muốn khóc, đợi lát nữa thím Châu lên gọi họ ăn cơm, chắc chắn sẽ nhìn thấy, mà không chừng đã nhìn thấy rồi... Cô ghen ngào nói: “Trần Kinh, xin anh đấy, đóng cửa lại đi.”

Trần Kinh lúc này mới chịu nhúc nhích, kéo chân cô vòng lên lưng mình, nói: “Quấn chặt vào.” Sau đó hần đỡ hông cô, đứng dậy, xuống giường, lưng Lâm Uyên vừa rời khỏi giường, cô theo bản năng lập tức bám lấy người hần. Nhưng đến khi hần ôm cô đi hai bước, cô mới ý thức được hần định làm gì, một tiếng “ầm” vang lên trong đầu, như ngọn lửa đốt phải thùng xăng liền nổ tung. Cho một tia sét giáng xuống đánh chết họ đi là xong, cô không muốn sống nữa, cô phải cùng đến chỗ chết với hần.

Trần Kinh cứ lếch thếch ôm Lâm Uyên đi đến cửa ra vào rồi đá cửa đóng lại, nhưng sau đó không theo đường cũ trở lại, mà lập tức dè cô lên tường. Lâm Uyên vì hoảng sợ nhiều lần nên bây giờ đã gần như tê liệt, hoặc là do cô mãnh liệt ám thị bản thân phải tê liệt để chống đỡ, như vậy mới có thể không chú ý cảm giác lạnh buốt sau lưng, cùng với cảm giác chân động và run rẩy đến từ hành động mãnh liệt của người đàn ông trước mặt. Đôi môi ẩm áp của Trần Kinh dán vào mặt Lâm Uyên rồi trượt sang tai cô, hần mờ ám hỏi: “Uyên Uyên, thích không?”

Lâm Uyên nhắm mắt nói: “Anh giết tôi đi.”

Hần mơ hồ nói một tiếng: “Được.”

Lúc lại lần nữa được đặt lên chiếc giường mềm mại, hai cơ thể đã ướt đầm mồ hôi. Lâm Uyên nắm chặt lấy ga trải giường, đôi mắt trống rỗng nhìn trần nhà, trong lòng khẩn cầu cuộc giãy vò này sớm kết thúc. Bỗng trên cổ cô bị siết lại, cảm giác âm ẩm, cô lập tức ý thức được là bàn tay Trần Kinh. Sức lực của hần cô sớm đã biết, hơn nữa cũng vừa mới được hồi tưởng ôn lại một lần. Cô ngạc nhiên nhìn hần, nhưng lại phát hiện trong mắt hần có chút mơ hồ, như thể bị lạc mất tâm trí. Nghĩ đến câu “Được” mà

hắn nói ban này, cô bỗng thấy sợ hãi, định lên tiếng ngăn cản nhưng bàn tay hắn lại từ từ siết chặt. Cô với tay tách ngón tay hắn ra, tay còn lại đẩy ngực hắn, nhưng chỉ sờ được một bàn tay ẩm ướt.

Đúng lúc Lâm Uyên tưởng mình sắp phải xuống suối vàng, hô hấp bỗng khôi phục lại, bàn tay Trần Kinh nói lỏng. Lúc cô há miệng hít thở, nghe thấy hắn hỏi: “Có cảm giác gì không?” Cô không rảnh để ý tới, hắn tiếp tục: “Nghe đầu ngạt thở sẽ sản sinh khoái cảm.”

Lâm Uyên không lên tiếng, nghĩ bụng, mẹ kiếp tên dờ hơi này, lại nghe thấy Trần Kinh tự lảm bảm: “Tôi cũng không cảm thấy.” Sau đó hắn giơ tay vỗ má cô, nói: “Uyên Uyên, từ trước đến nay, làm tổn thương em không phải ý định ban đầu của tôi.”

“Mấy năm nay, lần đầu tiên tôi hy vọng kế hoạch của mình không thành công... Em không tin tôi cũng là điều bình thường, tôi cũng không tin em... Nhưng tôi không muốn dùng những thủ đoạn lừa dối kia để đối phó với em.”

Trần Kinh nói năng lộn xộn, giọng nói càng ngày càng trầm, đến cuối câu giống như lời mê sảng vậy. Lâm Uyên ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ trên tường, sáu giờ mười phút, họ đã giằng vò nhau hai tiếng đồng hồ, xem ra hắn mệt rồi, cô cũng đã bị hắn làm cạn khô rồi. Hơn nữa cô đang bị hắn đè, hắn còn ở bên trong cơ thể cô không chịu ra, cô mệt mỏi lên tiếng: “Ra đi.”

“Đừng động đấy, tôi buồn ngủ rồi.” Trần Kinh lảm bảm, bực mình giống như bị người ta làm phiền giấc ngủ ngon, đầu hắn chà nhẹ vào vai Lâm Uyên.

Hai má Lâm Uyên khó chịu vì bị hắn chọc vào, cô giơ tay đẩy đẩy đầu hắn, bị cảm giác trên tay mình dọa cho giật nảy. Tóc hắn vừa ngắn vừa cứng, rất xa lạ, nhưng lại khiến cô tìm lại từ trong kí ức một cảm giác quen thuộc.

Lúc cô học tiểu học có một bạn nam ngồi cùng bàn, là học sinh kém nhất lớp, cô giáo xếp cho họ ngồi cùng để cô giúp cậu ta học tập. Nhưng cô rất ghét cậu ta, vì cứ lên lớp là ngủ, lại còn chiếm nửa bàn bên cạnh của cô, cô vẽ đường ranh giới nhưng cậu ta làm như không thấy, cô lén lút dùng com-pa đâm vào tay cậu ta, cậu ta da dầy chẳng có cảm giác, cô lại không dám đâm mạnh hơn. Có một hôm cô tức giận, với tay đẩy đầu cậu ta, cậu ta để đầu dính, sợi tóc cứng lạ thường, giống như từng chiếc kim thép nhỏ đâm vào làm tay cô đau, sau đó cô lại khó hiểu ghi nhớ cảm giác đó.

Sau này, cô đã quên mất là năm lớp mấy, cậu bạn đó chuyển trường, trước khi đi còn kẹp vào sách ngữ văn của cô một bức thư, nét chữ cực kì nắn nót. Cậu bé gọi cô là Uyên Uyên, còn nói là thích cô, bởi cô là người xếp số một trong lớp nên cậu đánh chọn xếp số một từ dưới đi lên để được ngồi cùng bàn với cô, mỗi lần thi đều có ý nộp giấy trắng nên đã bị đánh không ít. Cậu ta còn nói sau này sẽ trở về tìm cô, bảo cô đợi cậu ta.

Sau đó thì cũng không thấy cậu ta quay về, cô cũng dần dần quên mất chuyện này, chỉ thỉnh thoảng nhớ lại, cảm thấy cậu học sinh đó thật ngốc, nhưng lại có chút cảm động khó hiểu.

Lúc này, Lâm Uyên nhớ lại chút chuyện cũ kia, bỗng nhiên cô hơi thương cảm, thật ra cậu học trò đó cũng không đáng ghét đến thế, còn thường để đồ ăn vặt trong bàn học của cô, cô chấp hành nội quy quyết không chịu ăn, cậu liền tức giận vứt vào thùng rác.

Lâm Uyên ngần ngại đưa tay lại sờ tóc Trần Kinh một chút, tuy cứng nhưng không hề đâm vào tay, thì ra cảm giác trong kí ức thật sự là kết quả đã bị cô thái quá. Cô ổn định tâm trạng, nhỏ tiếng nói: “Trần Kinh, thả tôi ra đi.”

Không có tiếng đáp, chỉ có hơi thở nhẹ nhàng phả vào cô, rõ ràng chủ nhân của hơi thở đó đã ngủ mất rồi. Lâm Uyên mệt mỏi than thở, rốt cuộc đến bao giờ mới dừng lại đây? Còn nữa, cô sẽ không bị đè chết chứ?

Lâm Uyên không bị đè chết, ngược lại, còn là trong cái họa có cái “phúc”. Sau khi Trần Kinh quấy rối một trận, có lẽ lương tâm trời đất, cũng không cần biết cô đã thông suốt hay chưa liền đưa cô trở lại thành phố. Thật ra nguyên nhân chính xác là, theo lời báo cáo nhỏ của thám tử Châu, Lâm Uyên gần đây hơi mê ngủ, ban ngày ngủ nhiều nên buổi tối tinh thần hết như mèo đêm, thường xuyên một hai giờ vẫn còn sáng đèn xem phim truyền hình.

Trần Kinh chợt nghĩ, tách rời quỹ đạo bình thường có lẽ không tốt lắm, công việc không những là bất công sinh tồn mà còn là trọng tâm của cuộc sống, là sự ràng buộc con người với thế giới bên ngoài. Tnước nay hắn cũng chưa từng có ý nghĩ coi Lâm Uyên như con chim nhỏ nuôi trong lồng, hắn chỉ là dùng dây thừng buộc lấy cô, để cô tự do bay, nhưng không thể vượt qua phạm vi cho phép của hắn.

Hôm nay, lúc Lâm Uyên đang mơ màng ngủ, lơ mơ nghe thấy một đoạn nhạc dường như đã từng gặp qua, còn chưa kịp phân rõ là mơ hay thực, cô đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “A lô, có cô ấy, đợi chút...” Rồi cô bị gọi dậy, Trần Kinh nhét di động vào tay cô, nói: “Tìm em đây!”

Cô mơ màng nhận lấy, đầu dây bên kia đã âm ỉ lên, một giọng nói quen thuộc kinh ngạc hỏi: “Uyên Uyên, người đàn ông đó là ai thế? Cậu không phải cùng người ta 419^[9] đấy chứ?”

[9] 419: Tiếng Anh là four - one - nine, đồng âm với “for one night” - Tình một đêm.

Lâm Uyên lập tức tỉnh táo, nhìn màn hình di động đang sáng, lại nhìn người đàn ông phía sau, vừa tức giận vừa hối hận, đêm qua sao lại quên tắt điện thoại, vừa nãy hắn lại nghe điện thoại của cô? Có ý thức tối thiểu hay không thế?

Giọng nói của Mễ Lan vẫn tiếp tục: “Hôm qua không phải chúng ta hẹn xong rồi sao? Bạn trai của Tư Tư mời đi ăn cơm, cậu quên rồi à? Bây giờ chỉ đợi mình cậu này...”

Lâm Uyển buồn bực bỏ điện thoại xuống, quay đầu lại vừa vặn đối mặt với Trần Kinh. Lúc này hắn cũng không buồn ngủ, cánh tay chống lên gối đỡ đầu, cười trên nỗi đau của người khác, nói: “Lỡ hẹn rồi nhì? Nhìn em sớm chiều đảo ngược, ban ngày thì nghỉ ngơi, ban đêm mới hoạt động, nếu tôi không đưa em về, em thế nào cũng bị hỏng đồng hồ sinh học.”

Lâm Uyển không thèm để ý lời mia mai của hắn, nhặt bộ đồ ngủ tối qua bị hắn vứt dưới giường lên mặc vào, tức giận nói: “Sau này đừng có nghe điện thoại của tôi.”

Trần Kinh bên này cũng trở dậy chậm như rùa, không đồng ý, phản bác lại: “Ai bảo em ngủ say như chết, điện thoại reo mấy lần rồi, ầm ĩ làm tôi đau đầu.” Hắn nói rồi vươn vai, liếc nhìn đồng hồ treo tường, bỗng giật mình, “Chết, đã mười một giờ rồi, đúng là “Đêm xuân ngắn ngủi có ngắn, buổi mai từ ấy thánh quân bỏ châu^[10]”

[10] Nguyên văn: “Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tông thủ quân vương bất tảo triều” - Trích “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị, bản dịch của Ngô Linh Ngọc.

Lâm Uyển xuống giường đi thẳng vào phòng vệ sinh, nghe được câu cuối cùng mà cảm hận nghiêng răng đến đau nhức. Nếu không phải tối qua hắn cứ quấy rầy cô thì cô cũng chưa đến nỗi không rời được khỏi giường, bây giờ lại còn trả đũa. Cô vừa súc miệng vừa thầm gửi lời hỏi thăm đến tổ tông ba đời nhà họ Trần, động tác trên tay càng thêm nhanh nhẹn, đánh răng, rửa mặt, chải đầu, không đến năm phút đã làm xong toàn bộ. Kết quả là vừa đi ra, nhìn thấy Trần Kinh cũng đã chuẩn bị xong xuôi, hắn ăn mặc chỉnh tề đứng trước cửa, cầm chìa khóa xe lên lắc lắc, nói: “Tôi đưa em đi.”

Lâm Uyển vừa nhìn bộ quần áo trên người vừa trả lời: “Không cần, tôi tự gọi xe.”

“Đi thôi, không phải các em hẹn nhau ở Xuyên Vương Phủ sao, vừa hay tôi cũng thuận đường.”

“Sao anh biết?”

“Cô bạn đó của em nói chuyện như cái loa, không nghe thấy thì bị điếc rồi.”

Mười phút sau, Lâm Uyển ngồi tại bàn ăn bốn người ở tầng một Xuyên Vương Phủ. Bên cạnh là Mễ Lan, đối diện là Đinh Tư Tư, chéch phía đối diện chính là đối tượng để họ khảo sát ngày hôm nay, đàn anh khóa trên trước kia của Tư Tư, nay là bạn trai: Tiêu Trinh, ở giữa là nổi lầu lớn đang sôi sùng sục, sủi bọt cuộn lớp sóng đỏ.

Tiêu Trinh là tiến sĩ ngành kỹ thuật, hiện đang làm việc tại cơ sở nghiên cứu nào đó, không nói nhiều, hỏi một câu đáp một câu, lúc không nói chuyện thì liếc mắt đưa tình nhìn bạn gái mình, thỉnh thoảng góp thêm vài tiếng cười ngốc. Mễ Lan mở mồm là “em rề”, nhiệt tình hỏi han, rót rượu không chút kiêng nể. Bữa Hồng Môn Yến ngày hôm nay cũng là mưu đồ của Mễ Lan, bảo rằng, cô gái gốc lần đầu tiên yêu đương, thân làm chị em tốt thì cô cũng phải giúp Tư Tư kiểm định, còn nói nhìn nhân phẩm từ từu phẩm, nghe nói người ta không ăn được cay liền nhất định đòi đến nhà hàng Tứ Xuyên.

Tiến sĩ Trinh khó mà cầm cự nổi, nhưng vẫn kiên cường ga lăng. Cũng may ăn đến nửa bữa thì anh ta bị cuộc điện thoại khẩn cấp từ chỗ làm gọi đi, trước khi đi tuy vô cùng áy náy nhưng trong mắt vẫn ẩn chứa nụ cười.

Người vừa đi, Tư Tư liền ngượng ngùng hỏi hai người bọn cô xem sao, hai người gật đầu lia lịa tỏ ý không tội, toàn bộ số phiếu đều thông qua. Tư Tư đỏ mặt nói: “Nhất định là về ngoài hơi khó coi, so với hai người kia của các cậu quá là kém xa.”

Mễ Lan thẳng thắn: “Hôm nay chị sẽ nói với em một chân tướng, đàn ông về ngoài ưà nhìn, ngoài nguy cơ lạc lối nhiều hơn người khác mấy phần thì chẳng có tác dụng gì, đàn ông họ không phải đều nói ‘Cứ tắt đèn đi ai ai cũng là Lâm Thanh Hà^[11]’ à? Phụ nữ chúng ta cũng vậy, nhắm mắt vào thì ai ai cũng là Châu Nhuận Phát^[12]. Vì thế mới nói, bề ngoài xấu đẹp không quan trọng, chỉ cần bản lĩnh khá là được.”

[11] Lâm Thanh Hà: Là một trong những nữ diễn viên hàng đầu của Hồng Kông những năm 1980.

[12] Châu Nhuận Phát: Là một trong những nam viễn viên hàng đầu của Hồng Kông những năm 1980, 1990.

“Bản lĩnh? Bản lĩnh gì?” Gương mặt Tư Tư lộ vẻ nghi hoặc.

Lâm Uyển sắc mặt ngưng, vội rót Sprite cho đỡ sợ, Mễ Lan trợn trừng mắt hỏi Tư Tư: “Không lẽ cậu vẫn chưa dùng thử ư?” Thấy biểu cảm của Tư Tư càng thêm mịt mờ, cô liền đập xuống bàn, hào hùng nói: “Như vậy đi, đợi lúc nào các chị tặng em một món quà nhỏ, buổi tối về thử xem, không được lập tức trả hàng.”

Giọng nói của Mễ Lan hơi to, chọc cười nhân viên phục vụ đi qua.

Lâm Uyển vội kéo tay áo cô, nói: “Nhỏ tiếng chút, chú ý hình tượng.”

Mễ Lan nghe lời, hạ thấp giọng, tiếp tục làm công tác giáo dục: “Phụ nữ phải học cách hưởng thụ cuộc sống, tình dục cũng là một phần của cuộc sống.”

Lâm Uyển lại sặc, Mễ Lan nháy mắt với Tư Tư, nói: “Bây giờ ngay cả Lâm Uyển cũng thông suốt rồi, Tư Tư cậu cũng đừng cố hù nữa.”

“Uyển Uyển cậu sao rồi?”

Mễ Lan cười hi hã, nhìn Lâm Uyển nói: “Sao nào? Kể cho mọi người nghe Mr. Morning của cậu đi chứ?”

Hóa ra đang quay lại chất vấn cô ư, Lâm Uyển ngẫm thờ dài trong lòng, thân nhiên nói: “Thì là chuyện như vậy, có gì đáng nói đâu?”

“Vây cũng không được, 419 chính là chuyện như vậy, sống chung cũng là chuyện như vậy, cậu không nói rõ thì ai biết cậu dính chuyện nào?” Mễ Lan cười đều bức cung.

Tư Tư ở bên đó không vui: “Cậu nói lung tung gì thế? Uyển Uyển sẽ không tùy tiện như vậy, cậu ấy nghiêm túc nhất với chuyện tình cảm, đúng không Uyển Uyển?”

Lâm Uyển cười cười, nói: “Tình cảm nghiêm túc quá vất vả lắm, tùy tiện thế này cũng chẳng có gì không tốt.”

Hai người còn lại liền sững sờ, Mễ Lan thè lưỡi nói: “Uyển Uyển, mình nói đùa với cậu...”

“Những gì mình nói là thật, bây giờ mình đang sống chung với một người đàn ông, các cậu không phải cũng nói nên hưởng thụ cuộc sống sao?” Cô uống ngụm nước ngọt, khẽ nhếch khóe miệng, nói: “Bản lĩnh của anh ta cũng rất khá.”

“Thật hay giả vậy?” Sắc mặt Mễ Lan trở nên khó coi, lo lắng hỏi: “Uyển Uyển, chắc cậu sẽ không vì Vương Tiêu qua đời mà đau lòng, tự chà đạp mình chứ?”

“Phải đó, Uyển Uyển, không phải cậu đã đồng ý với mình cần ‘move on’ sao?” Tư Tư cũng lo lắng hỏi.

Lâm Uyển tươi cười làm yên lòng họ, giả bộ thoải mái hỏi: “Nhìn mình gốc như vậy à?”

“Cậu không gốc, nhưng cậu quá ngây thơ.” Mễ Lan than thờ nói.

“Đúng, ngây thơ hết như mình.” Tư Tư bổ sung.

“Người ngây thơ dễ sa vào cực đoan.” Mễ Lan hạ kết luận.

Lâm Uyển dựa vào ghế rồi tìm một tư thế tự tin, nói: “Bắt đầu lại lần nữa một giai đoạn tình cảm lẽ nào không phải ‘move on’ sao?”

Tư Tư và Mễ Lan nhìn nhau, cảm thấy cũng đúng, nhưng họ vẫn không tin lắm. Theo tính cách của Lâm Uyển, cho dù là bắt đầu một giai đoạn yêu đương cũng sẽ không nhanh chóng sống chung với người ta như vậy.

Lâm Uyển cũng im lặng, đây có lẽ là một câu nói trái lòng nhất mà kiếp này cô nói ra.

Cũng may sau đó họ không truy hỏi cô nữa, suy cho cùng đây cũng là chuyện tốt, chỉ là xuất phát từ sự quan tâm hay thăm dò một chút cái gọi là tình hình cơ bản của nhân vật mới. Mễ Lan còn nói hôm nào bảo cô dẫn ra đây, giúp cô đánh giá một chút. Lâm Uyển tùy tiện kể vài câu rồi lảng đi. Tư Tư rất vui, cười híp mắt nói: “Uyển Uyển, đến lúc mình kết hôn, cậu làm phở đầu nhé?”

“Được thôi.”

Nhưng trước khi chia tay, Mễ Lan nhẹ nhàng sắp lại gần bên tai Lâm Uyển, nói một câu: “Mr. Morning kia của cậu bản lĩnh không phải là khá quá mức đấy chứ, trông cậu bây giờ gầy gò quá, hưởng thụ cuộc sống cũng phải có chừng có mực chút.”

Lâm Uyển mặt nóng bừng, lườm Mễ Lan một cái, Mễ Lan tùy tiện ôm lấy vai cô, an ủi: “Cho dù thế nào đi chăng nữa, cậu có thể nghĩ thoáng ra mình rất vui. Cậu xem, đời người ngắn ngủi mấy chục năm, chẳng thể nắm giữ khoảng thời gian đã qua, đành cứ phải nhìn về phía trước. Như mình nhé, Tiền Gia Vỹ làm những việc điên rồ đó vốn không nên tha thứ, nhưng nếu hần đã thật lòng hối cải, mình cũng không thể cố chấp nắm lấy gót chân Asin của hần không buông. Thật ra, không nghĩ thoáng rồi cũng chính là như vậy, lại tìm một người mình còn chẳng hứng thú như với hần à? Bây giờ mình coi như đã hiểu được một điều, cho dù là hôn nhân xuất phát từ tình yêu cũng chẳng hề hoàn hảo, ít nhiều đều sẽ có chút tì vết, quan trọng là xem cậu chọn lựa ra sao.”

Cuối cùng, Mễ lan vẽ mặt đầy nghiêm túc, nói: “Uyển Uyển, nghe mình khuyên một câu, yêu lần nữa đừng yêu quá sâu sắc. Như vậy cho dù đàn ông phụ cậu, cậu cũng sẽ không bị tổn thương đến mức mãi chẳng thể vượt qua, tuổi thanh xuân của phụ nữ chúng ta có hạn, không trải qua nỗi mấy bận giày vò đâu.”

Lâm Uyển nhìn người đi đường qua lại như thoi đưa, trầm nghĩ, tình yêu tiếp theo, có lẽ phải chờ đến kiếp sau rồi. Cô không phải tổn thương, mà là hoàn toàn bị nghiền

nát thành tro tàn, dùng nói là yêu lẫn nữa, cô bây giờ ngay đến sức lực để hận cũng đã dần dần khô cạn rồi. Cô chỉ hi vọng cuộc sống bất thường này có thể sớm kết thúc, sau đó cô sẽ giống như mọi người trên con phố này, cứ nhàn hạ hay bận rộn mà trải qua quãng đời còn lại.

Trần Kinh buổi đêm đi vào phòng vệ sinh, lúc quay về liền giặt mình. Lâm Uyên lại không ở trên giường, sờ vào chăn thấy lạnh vô cùng, rõ ràng cô rời đi rất lâu rồi. Hắn do dự đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, nhìn thấy trên sofa phòng khách có ánh sáng xanh nhạt đang nhấp nháy, còn có một cô gái u rũ cuộn lại ở đó.

Hắn ngáp ngủ đi qua, cau mày hỏi: “Nửa đêm không ngủ em còn làm gì thế?”

Lâm Uyên đeo tai nghe nên không nghe thấy, Trần Kinh tiến gần lại nhìn, thì ra là xem phim. Hắn ngồi xuống cạnh cô, lấy tai nghe trên đầu cô xuống, cố ý trêu: “Chắc em sẽ không lén lút xem AV đấy chứ? Có cần tôi giảng giải cho em không?”

Lâm Uyên theo bản năng với tay cướp lấy tai nghe, nhưng Trần Kinh giấu sang trái rồi giấu sang phải giống như trêu trẻ con không chịu trả. Cô buột miệng phản bác: “AV nhà anh mặc quần áo chắc?”

“Ôi, xem ra là đã từng xem rồi, còn biết AV không mặc quần áo cơ đấy, thế em chưa từng thấy quần áo gợi cảm sao, trước tiên mặc vào sau đó lại cởi...”

“Vô vị.” Lâm Uyên mắng xong, dứt khoát không tranh cướp với hắn nữa, ấn thẳng loa ngoài. Trần Kinh lại sán đến, nhìn màn hình nói: “Trang phục này cũng không tệ, váy lưới, ô, tư thế này cũng không tồi.”

Lâm Uyên tức giận không nói gì, chẳng thêm đề ý hắn ở đó nói năng lung tung, chính to âm lượng, mình xem việc mình. Trần Kinh ôm cô vào lòng, nhìn chăm chú, nói: “Cô này tôi biết, Natalie Portman, nghe nói là sinh viên loại ưu của Harvard, thời trẻ sống chết không chịu diễn cảnh nude, sau này lại chịu cởi rồi, thật chẳng hiểu lúc đầu cô ấy khẳng khái giữ thái độ đó làm cái gì nữa.”

Lâm Uyên vừa định nói hắn thật uyên bác, đến cái này cũng biết, nhưng vừa nghe câu sau cô liền cau mày, đúng là “ba câu không rời nghề chính”, quanh đi quẩn lại vẫn là nói việc “cởi”. Cô giãy giụa để mình ngồi thoải mái, khinh thường phản bác lại: “Lúc cô ấy từ chối diễn cảnh nude là mười sáu tuổi, lúc diễn cảnh nude là sau khi trưởng thành, cái này có sự khác biệt.”

“Em cũng thật hiểu biết, không sai, cho nên tôi rất yêu thích cô ấy, nghe nói cô ấy còn luôn giữ mình trong sạch, không hút thuốc, không uống rượu, lại càng không dùng chất gây nghiện, đúng là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Phim của cô ấy tôi hình như đều đã từng xem, thích nhất là bộ phim ‘The Professional’.” Hắn nói rồi nhắc Lâm Uyên lên, hỏi: “Em xem chưa?”

“Phim nổi tiếng như vậy đương nhiên là xem rồi, anh có thể đừng quấy rầy tôi không?” Lâm Uyên bực bội, người này không ngủ chạy ra đây gây phiền phức, bầu không khí tốt đẹp đã bị hắn phá hỏng hoàn toàn.

Trần Kinh phản đối, lại ôm cô vào lòng, nói: “Không phải tôi ở đây xem phim cùng em sao? Đây là phim mới nhì? Tên gì?”

Thấy Lâm Uyên không thêm đề ý mình, hắn làm ra vẻ ấn phím phát lại, nói: “Vậy chúng ta xem từ đầu là được rồi, vừa hay phần đầu tôi chưa xem.” Lâm Uyên chặn ngang tay hắn, không chịu nổi, thốt ra ba chữ: “Thiên nga đen.”

“Ồ há, hóa ra đây chính là ‘Thiên nga đen’ à, toàn không có thời gian xem.”

Trần Kinh nói rồi bế cô lên đùi mình, phả hơi nóng bên tai cô, nói: “Bộ phim này quá u ám, một người xem không ổn.”

Lâm Uyên vùng vẫy, bị hắn nắm lấy ấn chặt xuống.

“Suyt, sắp đến cao trào rồi.”

Hai chữ đó làm mặt Lâm Uyên nóng bừng, còn may Trần Kinh không truy cứu nữa, vì hắn cũng đang nhập tâm vào bộ phim. Như lời hắn nói, bộ phim đã đến hồi cao trào.

Giai điệu kinh điển “Hồ thiên nga” chậm chậm vang lên, trên sân khấu, nữ chính mặc váy trắng bắt đầu nhảy múa nhịp nhàng, điệu múa đẹp mắt, nhấc tay giơ chân cũng thể hiện rõ sự hồn nhiên thuần khiết mà chỉ những thiếu nữ mới có. Sau đó khung cảnh biến ảo, nữ chính mặc váy đen toàn thân trang điểm đậm xuất hiện, lần này cô ấy xinh đẹp một cách lạnh lùng, ma mị, đung mãnh, trở thành hóa thân của dục vọng...

Cuối cùng, nữ chính mặc váy trắng ngã xuống, cười thanh thản, nói: “Tôi cảm nhận được nó, hoàn hảo.”

Trần Kinh khinh thường nói một tiếng: “Dở hơi.” Rồi giơ tay tắt nguồn, bế ngang người Lâm Uyên trở về phòng ngủ. Lúc Lâm Uyên bị hắn đề lên giường, vẫn đang nhập tâm vào bộ phim, lâm bầm nói: “Tôi xem vẫn chưa hiểu lắm.”

Trần Kinh cười giễu cợt: “Chỉ số thông minh của em thế này, xem hiểu mới lạ.”

“Cô ấy chết rồi à?”

“Ừm, hiến thân vì nghệ thuật rồi, người làm nghệ thuật toàn là kẻ điên.” Trần Kinh hôn cô một lúc, tắt đèn, lật người nằm lại, ôm cô nói: “Ngủ đi, coi chừng ngày mai lại không dậy được.”

Lâm Uyên chớp chớp mắt trong bóng tối, bên tai dường như vẫn có thể nghe thấy giai điệu “Hồ thiên nga”. Thật ra cô cũng xem hiểu một chút, ví dụ như, nữ chính kia tinh thần có vấn đề.

Chương 11: Thay đổi

Trần Kinh tưởng rằng nhịp sinh học của Lâm Uyên rất nhanh sẽ được hồi phục lại bình thường, nhưng nửa tháng trôi qua, cô chẳng những chưa hồi phục mà trái lại còn trở nên nghiêm trọng hơn, thường xuyên nửa đêm chạy mất. Tục ngữ có câu: Quá tam ba bận. Lần thứ tư Trần Kinh phát hiện mình bị bỏ rơi trên giường, cuối cùng thực sự tức giận.

Hắn thở hồng hộc đi ra khỏi phòng ngủ, liếc nhìn phòng khách lại là một mảng đen kịt, hắn không khỏi thót tim, chắc cô sẽ không thăng cấp mà chạy ra bên ngoài rồi chứ. Hắn quay người nhìn thấy khe hở cửa thư phòng để lộ một tia sáng, hắn “hừ” một tiếng, bước nhanh qua, đẩy cửa ra một chút.

Đèn trên bàn vẫn đang bật, Lâm Uyên bị tiếng hắn mở cửa làm giật mình, ngẩng đầu có chút sợ hãi. Trần Kinh sầm mặt hỏi: “Lâm Uyên, em đã xong chưa vậy? Có phải làm tôi suy nhược thần kinh thì em mới vừa lòng?”

Lâm Uyên thu lấy thứ trông như là sách ở trên bàn vào lòng, đứng dậy khẽ nói: “Tôi không ngủ được.”

“Em là thần tiên à? Còn không cần ngủ nữa?” Trần Kinh thờ phì phì đi tới, với tay, nói: “Đưa tôi.”

Lâm Uyên lùi sau trốn tránh, hắn liền giận tái mặt: “Đừng bắt tôi ra tay, mau lên.”

Lâm Uyên chần chờ một lúc rồi đưa quyển vở trong tay cho hắn, Trần Kinh tùy ý lật xem thử, toàn là các bé con hình dáng khác nhau nhe răng tròn mắt, chẳng biết nói gì, hắn cau mày: “Nửa đêm không ngủ là vì thứ đồ vớ vẩn này?” Nghĩ một lát lại hỏi: “Có phải lãnh đạo của bọn em giao cho em quá nhiều việc không? Hay là ngày mai tôi nói với ông ta một tiếng?”

Lâm Uyên vừa nghe thấy lập tức lắc đầu: “Đừng, là tự tôi muốn vẽ.”

“Vậy cũng không cần hi sinh thời gian ngủ chứ, em không biết cái gì gọi là làm việc kết hợp nghỉ ngơi sao?” Trần Kinh ngữ khí ác liệt giáo huấn cô, sau đó lại uy hiếp: “Nếu em còn dám như vậy, tôi nhất định sẽ xé mấy thứ đồ đồ của em.” Thấy trong mắt cô thoáng một tia sợ hãi, hắn vừa ý vút quyển vở lên bàn, kéo tay cô nói: “Đi, về ngủ.”

Lâm Uyên cuối cùng không chạy đi lúc nửa đêm nữa, nhưng một buổi sáng mấy ngày sau, Trần Kinh tỉnh dậy lại phát hiện một hiện tượng kì quái, trong tai cô nhét một cặp tai nghe, kéo ra xem thử thì đó là MP3, còn trong trạng thái đang phát. Trần Kinh do dự đeo tai nghe lên, thì ra là một bản nhạc tiếng Anh tiết tấu chậm, chậm đến mức khiến người ta muốn ngáp ngủ. Hắn liếc nhìn tên bài hát, “Why should I care”, chuyển bài tiếp theo, vẫn là cùng một phong cách, “The look of love”.

Lâm Uyên còn đang ngủ, giữ nguyên tư thế lúc tối qua bị hắn cưỡng ép thi hành, mái tóc bị ép xuống hơi biến dạng, miệng hơi mở ra, tư thế ngủ giống hệt trẻ con, rất đáng yêu. Nhưng ánh nắng của bình minh mùa hạ quá rực rỡ, nên Trần Kinh có thể nhìn thấy thứ mà bình thường hắn không nhìn thấy. Môi cô hơi khô, không mềm mại như trước kia, phía dưới mắt cô hơi bầm tím, lông mi rất dài và cong, nhưng thỉnh thoảng giật nhẹ, còn đôi lông mày thanh tú nheo lại thành hai hõm nhỏ ở giữa.

Trần Kinh đưa ngón tay lên chạm nhẹ vào ấn đường Lâm Uyên, cô lập tức mở mắt, ánh mắt mang theo sự mơ màng lúc mới tỉnh dậy, đến khi nhìn rõ chiếc tai nghe mà Trần Kinh cầm trong tay, cô lại có chút bối rối.

“Uyên Uyên, em mất ngủ bao lâu rồi?”

Ánh mắt Lâm Uyên trốn tránh, nói nhỏ: “Một khoảng thời gian rồi.”

“Đó là bao lâu?”

“Nửa năm.”

Trần Kinh rất ngạc nhiên, là hấn quá sợ ý hay là biểu hiện của Lâm Uyển không rõ ràng? Hấn còn cho rằng hoạt động gần đây của cô lại là chiến thuật mới. Hấn vuốt mấy sợi tóc vênh lên gần tai cô, trách mắng: “Tại sao không nói sớm?” Rồi hình như đã hiểu tại sao cô không nói, hấn thờ dãi ôm cô vào lòng, khẽ nói: “Đồ ngốc, con ngổn đần đủ bị sắc nước sông mà chết cũng không lên bờ chính là nói người như em đấy.”

Mẹ của Trần Kinh cũng có lúc bị mất ngủ, sau đó uống mấy thang thuốc ở chỗ một thầy lang thì khỏi. Hôm đó Trần Kinh liền hỏi mẹ địa chỉ rồi đưa Lâm Uyển đi. Thầy lang mái tóc hoa râm bắt mạch cho Lâm Uyển, bảo là do bệnh tâm lý, khí huyết suy giảm, sau đó ông kê đơn thuốc.

Thuốc là dạng đã nghiền thành bột, về lấy nồi nhỏ sắc đơn giản là dùng được. Ngay sau đó, Trần Kinh mỗi tối trở về, câu đầu tiên sẽ là: “Hôm nay uống thuốc chưa?”

Có một lần, đúng lúc bắt gặp Lâm Uyển bê bát uống thuốc, hấn tò mò ném một ngum, kết quả là suýt thì nôn ra ngoài, chửi một câu: “Mẹ kiếp, khó uống thế.” Trước ánh mắt khinh bỉ của Lâm Uyển, hấn đổi giọng: “Quả nhiên là thuốc đắng dã tật, hay là tôi mua ít kẹo cho em nhé? Cố gắng uống như vậy cũng thật là quá sức.” Lâm Uyển hờ hững nói không cần, hấn cười bảo: “Gan dạ đấy, có khí phách, cho em sống những năm chiến tranh thì em phải là Lưu Hồ Lan, chị Giang...” Lâm Uyển bỏ bát xuống, không chút biểu cảm, nói: “Nếu tôi mà là Lưu Hồ Lan, thì anh chính là cái máy chém kia^[1].”

[1] Lưu Hồ Lan, chị Giang đều là anh hùng cách mạng của Trung Quốc, Lưu Hồ Lan đã hi sinh vì Đảng dưới máy chém.

Thuốc đắng quá là dã tật, hai tuần sau, chứng mất ngủ của Lâm Uyển đã khỏi, ngủ ngon hết như lợn con. Trần Kinh rất vừa lòng, vì Lâm Uyển càng ngày càng phát triển theo hướng kì vọng của hấn. Cô không còn ngang ngược với hấn, không còn làm bất cứ chuyện gì thách thức giới hạn của hấn khiến hấn phải tức giận, cô giống như một con nhím thu lại gai, để lộ ra bốn chân trắng nõn đáng yêu, muốn làm gì cũng được.

Ban ngày họ đều bận việc riêng của mình, buổi tối hoặc là ôm chặt lấy nhau, hoặc là vận động một phen, mồ hôi nhễ nhại. Lâm Uyển chưa từng đáp lại, nhưng cô cũng không kháng cự nữa, có lúc hấn muốn thử các cảm giác khác nhau, cô cũng chỉ cau mày tùy ý hấn, bị hấn làm đau cô còn biết khóc lóc tỏ ra yếu thế mà xin tha, đáng vẻ như hoa lê đọng mưa, yếu ớt đáng thương khiến hấn sinh lòng thương yêu, lại dường như cảm dỗ hấn giẫy vò cô thêm nữa.

Trần Kinh có lúc vô vị nghĩ ngợi, hạnh phúc hay không chẳng dễ nói, nhưng dù sao hấn bây giờ đang rất “hạnh phúc”.

Song, cuộc sống đôi khi giống như một đường parabol, cả quãng đi lên, đến một cực hạn nào đó lại ngày càng xuống thấp. Trần Kinh hưởng thụ xong niềm vui thắng lợi, bỗng phát hiện có gì đó không đúng, Lâm Uyển hình như vâng lời quá mức. Mà tất cả những điều này kể từ sau cái đêm không về nào đó của cô lại ngày càng trở nên rõ ràng.

Tối hôm đó hấn vốn đi định gọi điện thoại tìm Lâm Uyển, nhưng lúc nhìn thấy ngày tháng trên di động, một tia chớp quét qua ý nghĩ. Hấn bỗng nhớ lại, ngày này một năm trước, chính là lần đầu tiên gặp mặt giữa hấn và Lâm Uyển, hấn đi giải quyết một chuyện phiền phức, còn cô, đang trải qua một cuộc đau thương.

Trần Kinh thu lại điện thoại, bắt đầu cảm thấy bức bối, còn có cả chút bất an, giống như một đứa trẻ có được một món đồ chơi, đang vô cùng vui sướng với món đồ chơi thì phát hiện phía sau nó lại khắc tên người khác, bức bối, hơn nữa còn lo lắng bị người ta lấy đi. Lúc này, hấn mới giật mình phát hiện, thì ra thời gian Lâm Uyển đến bên hấn còn chưa đầy nửa năm, nhưng tại sao hấn lại có ảo giác rằng mình và cô đã ở cùng nhau rất lâu, rất lâu rồi?

Hấn nghĩ, có thể là vì nguyên nhân từ trước đến nay hấn chưa từng sống cùng một người con gái lâu như vậy. Con người hấn luôn cảnh giác rất cao, không quen với việc người khác xâm phạm khu vực của mình, cho dù là người phụ nữ của mình cũng không được. Cuộc hẹn với những người phụ nữ trước kia đều được tiến hành ở phòng riêng trong khách sạn, sau khi đạt được những thứ mình cần thì ai về nhà người đấy.

Hấn chưa từng nghĩ tại sao hôm đó lại mang thẳng Lâm Uyển về căn hộ của mình, có lẽ trong tiềm thức cảm thấy cô không giống với những người phụ nữ khác, hoặc là thoát đầu hấn cũng chưa nghĩ sẽ làm gì với cô, mà chỉ đơn thuần là đưa cô đi. Nhưng dường như cũng không thể giải thích nổi, rõ ràng hấn biết địa chỉ nhà cô, tại sao không thể hành động giống như một quân tử, đưa cô đang say rượu về nhà?

Đúng, hấn không phải quân tử, đến nguy quân tử cũng không phải, hấn là tên tiểu nhân, tiểu nhân mới có thể thừa nước đục thả câu, mới có thể không từ thủ đoạn. Hấn ham muốn cô lâu như vậy, kiềm chế lâu như vậy, đúng lúc hấn tưởng rằng mình đã buông tay, cô lại đột nhiên xuất hiện, vẫn là phong thái mê người kia. Phút giây đó dường như có người thăm thì bên tai hấn: “Thì ra trước nay mày chưa từng quên cô ta.”

Thiên thời địa lợi nhân hòa, hấn là một thương nhân, biết thời cơ giành được món đồ loại này khan hiếm bao nhiêu, một khi mất đi có lẽ cuộc đời còn lại cũng không thể một lần nào có được. Thế là hấn nắm bắt thời cơ, cho dù sau này có ra sao, hấn trước tiên phải tóm được cô trong tay. Lúc cô khóa thân nằm trong bồn tắm của hấn, lại có một giọng nói vang lên, đó là giọng nói của bản thân hấn, giống như câu nói mà mấy tháng trước hấn từng buột miệng nói ra trong mưa, hấn muốn có cô, không phải là cảm mến, không phải là ái mộ, mà là một thứ khao khát nguyên thủy nhất của đàn ông với đàn bà, chỉ liên quan đến thể xác.

Thói hư tật xấu của con người luôn được kiềm chế, nhiều nhất cũng chỉ là suy nghĩ tà ác, nhưng một khi bỏ mặc, nó sẽ sinh sôi như cỏ dại. Pháp luật, đạo đức, lương tâm, những khái niệm đó giống như ô vuông dùng phấn mà vẽ lên bảng, chỉ biết hạn chế người tuân thủ quy tắc, nhưng lại không thể ngăn được bước tiến của kẻ muốn đoạt tranh.

Đối với Lâm Uyển, hấn muốn ngừng mà không thể, rất giống với trị thủy không thể dựa vào ngăn chặn mà phải khơi thông. Khi một thứ dục vọng quá đổi mãnh liệt, dứt khoát phải buông tha nó, để lâu sẽ bị mất hứng, đây là logic của hấn. Lúc hấn phát hiện ra cô có ý đồ mưu sát mình, ban đầu là nổi giận, nhưng sau đó lại biến thành vui mừng, tốt quá, như vậy hấn sẽ có cơ khiến cô ở bên cạnh. Lâm Uyển rất nguy hiểm, hấn biết, nhưng hấn đột nhiên vô cùng hứng thú với trò chơi dã man này, bởi vì hấn biết, mình không thể thua...

Trần Kinh ngồi trên sofa một lúc, lại đứng lên đi mấy vòng, cầm đi động nhìn, ba giờ sáng, hân vẫn không nhin được ấn số gọi Lâm Uyên, rất nhanh đã kết nối, cô nói nhỏ: “Hôm nay tôi không về... phải ở cùng bác trai bác gái... ngày mai sẽ về.”

Hân nắm chặt di động không nói lời nào, vì không biết nói gì cho thích hợp. Chung quy hân vẫn là con người, vẫn còn chút lương tri chưa biến mất. Nhưng bình thường hân uy nghiêm đã quen, ngay đến tiếng thở cũng mang theo vài phần nạt nộ, khiến Lâm Uyên ở đầu dây bên kia hết sức cẩn thận. Cuối cùng hân chỉ nói một câu: “Vay em tự chăm sóc bản thân.”

Cúp máy, Trần Kinh có chút thất vọng. Theo lí mà nói, sau khi con mồi chạy ra khỏi lồng lại ngoan ngoãn đồng ý sẽ mau chóng trở về, hân phải vô cùng yên tâm. Nhưng hân vẫn không ngủ được, “thói quen” là thứ rất đáng sợ, bình thường hai người ngủ quen rồi, bây giờ ngủ một mình lại cảm thấy giường quá lớn, quá trống trải, đêm tối quá vô vị, trần trọc mãi đến tận lúc mặt trời dần sáng hân mới mệt mỏi thiếp đi.

Lâm Uyên về thì cũng về rồi, nhưng cô ngày càng trở nên sa sút, nói ít đi, ánh sáng trong mắt trở nên âm đạm, không có chút sức sống, cả người thoát nhìn giống một bông hoa mất nước. Trần Kinh xưa nay không hề mê tín, nhưng hân vẫn không nhin được mà suy đoán, cô có phải bị người đó mang đi mấy phần hồn rồi không? Hân biết so đo với người đã chết chẳng có ý nghĩa gì, chắc Lâm Uyên trải qua lần này sẽ ôn hòa, trước đó không phải vẫn tốt đẹp sao. Nhìn vào những niềm vui mà cô mang đến cho mình, hân nhin một chút.

Nhưng Trần Kinh suy cho cùng không phải loại người lương thiện gì, nhằn nhin gần nửa tháng thì không chịu nổi nữa rồi. Lâm Uyên càng ngày càng chẳng ra sao, ban ngày như quỷ hút máu, buổi tối như ma thất cô, ôm vào thì như cương thi, lúc gần gũi thì như hiếp dâm xác chết. Rõ ràng là mùa hè ngồi ngồi, ánh dương rực rỡ, chim ca hoa nở, nhưng xung quanh cơ thể cô lại thấy từng trận gió lạnh, còn dùng âm khí người chết của cô biến căn hộ hơn trăm mét vuông này của hân thành một cỗ mộ. Hân cảm thấy mình hằng ngày đều như nằm trong cỗ quan tài vậy. Hân tức giận, hân phẫn nộ, hân nhớ cơ thể mềm mại trước kia của cô, nhớ lúc cô ghen ngào thì thâm, nhớ cả khi cô như hoa lê ướt mưa nói “tôi đau, anh nhẹ chút”.

Trần Kinh mang toàn bộ những oán giận này thể hiện qua hành động. Tối nay, hân chọn “tư thế” nhấc eo lên cao, nghe nói tư thế này phụ nữ sẽ không thoải mái, hân nghĩ chỉ cần cô mở miệng là hân sẽ dừng tay, bởi vì hân cũng chẳng có khoái cảm. Lâm Uyên cuối cùng cũng mở miệng, nhưng không phải để van xin, mà là đầu bồng nghiêng qua, rồi nôn.

Trần Kinh suốt nửa thì chết sững, cũng may chưa tức phát điên, ngày trước Lâm Uyên lúc mệt mỏi nhất cũng chưa từng làm chuyện này. Hân nhìn đống ô ւế trên giường, suốt nửa cũng nôn theo, muốn hít sâu để trấn tĩnh một chút, nhưng tình hình lúc này làm hân không dám hít thở. Nếu là trước đây, theo tính cách của hân thì nhất định chẳng nói năng gì mà đá Lâm Uyên xuống giường, nhưng bây giờ hân chỉ muốn rời đi, càng xa càng tốt. Hân liền buông nửa người Lâm Uyên ra, quay người đi.

Trần Kinh choàng áo ngủ, ngồi trong thư phòng châm một điếu thuốc. Máy tính mở lên, nhưng hân nhìn bảng báo cáo sặc sỡ mà việc nghĩ trong đầu lại là, nghe nói người say rượu nôn mửa không cần thận sẽ ngạt thở mà chết. Lâm Uyên tuy không say, nhưng bộ dạng chẳng biết gì xung quanh này cũng không khác sâu rượu là bao. Hân bèn vứt thuốc rồi quay về phòng ngủ, chỉ thấy Lâm Uyên vẫn đang nằm nguyên tại đó không động đậy, phần eo vắt trên mép giường, hai chân buông thõng xuống đất, nhìn mà cũng cảm thấy khó chịu thay cô.

Hân đi tới, bế cô vào phòng vệ sinh, vỗ lưng cô để cô nôn đã đời vào bồn cầu. Nhìn cô đau khổ nôn mửa ở đó, cứ như muốn nôn hết cả lực phủ ngũ tạng ra, Trần Kinh nhớ lại rất lâu trước kia, cô từng nói một câu: “Như vậy có ý nghĩa không? Oán hận lẫn nhau, giày vò lẫn nhau...” Lúc đó hân không cho là đúng, vì người oán hận là cô, người bị giày vò cũng chỉ có cô, nhưng bây giờ dường như hân đã cảm nhận thấy một cảm giác bị giày vò. Nghĩ đến đây, hân thở dài, cầm một chiếc khăn mặt qua vô ướt, lau mặt cho cô rồi tiếp nước súc miệng, cuối cùng bế cô lên ghế sofa ở phòng khách, lúc này mới ý thức đến việc chỉ có một phòng ngủ quả thật bất tiện.

Sắc mặt Lâm Uyên rất khó coi, yếu ớt mệt mỏi co lại dựa vào lòng hân, như một con tôm nhỏ bất lực. Trần Kinh hôn nhẹ lên vầng trán đầm mồ hôi, khẽ vỗ vào tấm lưng cong lên của cô. Thời tiết nóng như vậy, điều hòa cũng chưa mở, hân giày vò một hồi nên sau lưng cũng ướt đầm, nhưng cơ thể Lâm Uyên lại vẫn lạnh như trước. Hân nhét tay cô vào lòng mình, muốn truyền cho cô một chút hơi ấm.

Sáng thứ Sáu, Trần Kinh vừa mới họp xong báo cáo một dự án, lúc từ phòng họp quay về đi qua thư ký, thư ký hành chính chào rồi nhắc nhở: “Tổng giám đốc Trần, chín rưỡi anh còn có một nghị thức cắt băng cần tham gia.”

Trần Kinh sững người, cau mày hỏi: “Tôi đồng ý bao giờ?”

“Một tháng trước, khách sạn này là một người thân thích của anh Lý Vĩ, bạn của tổng giám đốc...”

Trần Kinh liếc nhìn đồng hồ đeo tay, còn mười lăm phút nữa. Tuy công việc kiểu này nhân vật chính không đến đúng giờ thì có thể kéo dài thời gian, nhưng hân không thích lãng phí thời gian của người khác, dù sao cắt băng khánh thành, khách quý cả một đoàn, thiếu mình hân cũng không việc gì. Hân mất kiên nhẫn vẫy tay: “Không đi nữa.”

Thư ký lại nói: “Vay bữa tiệc buổi trưa...”

“Bảo phó tổng giám đốc Hướng đi đi, ai thảo luận cũng như nhau.”

“Vay chương trình nói chuyện trên ti vi buổi tối...”

“Chương trình gì? Tôi đồng ý bao giờ?” Trần Kinh hơi bực, sao việc lộn xộn gì cũng dồn dập đến thế này, hân lại chẳng phải ngôi sao cả ngày muốn xuất đầu lộ diện để quảng bá hình ảnh.

“O, con đường lập nghiệp...”

Trần Kinh vừa nghe bốn chữ kia liền cười nhạt thành tiếng, mĩa mai hỏi: “Đi làm gì? Kể chuyện tôi lập nghiệp như thế nào, nói với người trẻ tuổi rằng, các bạn chỉ dựa vào mỗi sự nỗ lực của bản thân là không đủ, còn phải có người cha tài cán với những mối quan hệ đủ vững chắc làm đá lát đường để trào lên cao? Cô còn có não không, thân phận này của tôi thích hợp tham gia chương trình kiểu ấy à, việc này mà cũng cho tôi ôm vào người, nghỉ ngơi tôi chết không đủ nhanh phải không?”

“Ngày Mười Bốn tháng trước, tổ đạo diễn chương trình trực tiếp liên hệ với anh, sau đó tôi cũng xác nhận với anh rồi.” Thư ký bị hấn mắng, cũng rất bức mình, tháng trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người trước nay không nói hai lời như sếp đột nhiên trở thành người nay thế này mai thế khác, ngay cả trí nhớ cũng chẳng ra sao.

Trần Kinh nghe xong, trí nhớ bắt đầu trở lại, tháng trước, tháng trước hẳn chỉ toàn lo việc của Lâm Uyên. À đúng rồi, chính là ngày Mười Bốn, hôm đó cô nôn ra giường hẳn, mẹ kiếp, nhìn thời kì xui xẻo này chắc sẽ không có việc tốt gì. Hẳn nhớ lại lúc thu dọn giường là lúc có hai cuộc điện thoại, khi đó hẳn buồn nôn tới mức một chữ cũng không muốn nói, ậm ừ vài tiếng rồi cúp máy, ngay đến đối phương nói gì cũng chẳng nghe.

Trần Kinh đuổi thư ký không hiểu tình hình ra ngoài, quay trở về phòng làm việc. Hẳn vừa nhìn mấy biểu đồ thống kê nguồn nghèo kia trên màn hình máy tính, liền cảm thấy chẳng chút hứng thú, ngày ngày nhìn mấy thứ này, thật phiền. Hẳn xoay ghế một vòng, quay ra ngắm trời xanh mây trắng bên ngoài. Hẳn chợt nghĩ, nếu sau khi tốt nghiệp không đi theo con đường kinh doanh này, liệu mình sẽ ra sao? Giống như mọi người, từ nhỏ đến lớn hẳn cũng có rất nhiều ước mơ, nhưng từ trước tới nay việc kinh doanh đều không được liệt vào, trước khi vào đại học, thậm chí hẳn còn từng muốn làm một kỹ sư.

Nhưng sau này tại sao hẳn lại thay đổi chứ, bởi vì bỗng nhiên hẳn trở nên ham thích quyền lực và tiền bạc, muốn làm cho tất cả mọi người đều không dám khinh thường mình. Vì vậy mà hẳn đã vứt bỏ ước nguyện ban đầu, dấn thân vào thương trường khốc liệt, mưa máu gió tanh. Đời người giống như một tờ giấy trắng, xảy ra vài sự việc mang tính cột mốc, để lại trên tờ giấy vài điểm, sau đó lại nối thành đường là xác định quỹ đạo cả đời, một khi đã xác định phương hướng, chẳng có lựa chọn nào ngoài việc đi tiếp.

Giống như những tấm gương đạo đức kia, thường xuyên được tuyên truyền trên ti vi, họ chỉ có thể vĩnh viễn làm người tốt, ngay đến cả đi lậu vé xe bus cũng không được, bởi vì như vậy là không đạo đức, không phù hợp với nhân hiệu trên người họ. Người như hẳn đây lòng dạ u ám, luôn nghĩ những người đó liệu có chán nản, có hối hận hay không, vì làm người tốt quả thật rất vất vả, cái giá phải trả cũng quá lớn. Giống như lời nói của Lưu Đức Hoa trong phim “Thiên hạ vô tặc”, người tốt không hề dễ làm như vậy, bóc ba lớp da của anh còn đơn giản hơn.

Làm người xấu tốt biết bao, không cần bóc da của mình, còn có thể đi bóc da người khác, rồi lại dán lên người mình, thế là lớp da càng ngày càng dày, cho dù là đao thương còn bông hay là lời bịa đặt nhảm nhí đều không thể tác động gì. Đương nhiên, người xấu cũng cần tiếp tục làm việc xấu, vì nếu người xấu làm việc tốt thì sẽ không quen.

Trần Kinh cười nhạo một tiếng, gần đây cũng không hiểu làm sao, thường xuyên xuất hiện sự va chạm giữa tốt và xấu, thiện và ác này. Ngoài cửa sổ, một chú chim sẽ bay qua, thu hút ánh mắt hẳn, hẳn liền nhớ đến con chim nhỏ kia trong nhà mình. Như hẳn dự đoán, Lâm Uyên đã có chuyển biến tốt, không còn ao tù nước đọng như vậy, nhưng vẫn có chút dờ dẫm, không thích nói chuyện, đứng nói đến chuyện tươi cười. Bây giờ hẳn cảm thấy nếu cô có thể cãi nhau với hẳn mấy câu quả là việc đáng mừng, nếu có thể động thù thì đúng là vui như tết. Cuối cùng hẳn ngộ ra một chân lí, người ấy à, mẹ kiếp, đều thích mất tự trọng. Nói cách khác, hẳn càng hưởng thụ hơn việc động khẩu động thù lẫn nhau với cô, nếu đối thù ngừng công kích, hẳn sẽ cô đơn.

Nghe ra quả là mất tự trọng.

Hàng ngày nhìn Lâm Uyên thế này thế nọ, hẳn luôn có cảm giác xem phim, tên phim sẽ là “Một người phụ nữ và cái gọi là tình yêu của cô”. Hẳn thậm chí tò mò tên Vương Tiêu đó rốt cuộc là người như thế nào, sao lại có thể khiến Lâm Uyên kiên quyết đi theo như thế. Hẳn từng thấy ảnh của Vương Tiêu, ngoại hình không tệ, nếu theo logic của việc nhìn bề ngoài mà đánh giá, nhân phẩm chắc cũng rất tốt. Nhưng có tốt thế nào đi chăng nữa, chẳng qua cũng là tên oắt non nớt chưa trải qua rèn giũa, chỉ có thể hấp dẫn mấy thiếu nữ ngây thơ tầm mắt hạn hẹp. Nhưng phạm là cô gái có chút từng trải, có chút đầu óc, đều sẽ hiểu người đàn ông như hẳn đây mới là mỏ vàng thật sự.

Thế mới nói, Lâm Uyên đúng là một cô ngọc, gần ngay mỏ vàng mà có mắt không trông, nhất định phải khóc lóc rên rì vì một đồng sắt vụn năm xưa. Nhưng cho dù là một cô ngọc, một con rồi, một con ngỗng đàn, hẳn cũng không bằng lòng buông tha.

Hồi nhỏ hẳn có thói quen, thích một món đồ chơi là mỗi ngày đều chơi, còn phải tháo ra xem bên trong cấu tạo như thế nào, cách chơi ra sao, sau đó lắp lại. Cứ một lần như vậy là cảm giác mới lạ và thần bí sẽ chẳng còn, cũng sẽ mất đi hứng thú, thế là hẳn vứt đi rồi lại tìm kiếm thứ khác.

Lâm Uyên thì sao, có lúc hẳn coi cô như bông hoa, có lúc lại coi cô như đồ chơi, hẳn muốn moi con chip nhỏ trong đầu cô ra, viết lại chương trình cho nó, để cô quần lầy hẳn, dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn hẳn. Hẳn không muốn chỉ làm người xem, xưa nay hẳn đều hoặc là đạo diễn, hoặc là nam chính, chỉ có hẳn không muốn nhận phim, chứ chưa có chuyện hẳn không được chọn vai diễn.

Nghĩ đến đây, Trần Kinh xoay trở lại đối mặt lần nữa với máy tính, tắt mấy biểu đồ số liệu kia đi, mở trang web baidu ra, nhìn khung tìm kiếm bỏ không, ngón tay bò lên bàn phím như thể có sinh mạng của riêng nó vậy. Hẳn nhẹ nhàng gõ hai chữ, nhìn lại thông tin phía dưới, Baidu Baike viết, “‘Uyên Uyên’: Đáng vẻ dịu hiền.”

Trần Kinh bật cười, vì thế mới nói, cô gái này đã định trước phải quy thuận hẳn.

Sáng sớm thứ Bảy, Lâm Uyên còn đang mơ ngủ thì bị Trần Kinh lôi từ trong chăn ra. Cô mắt nhắm mắt mở ngáp ngủ nghe hẳn ra lệnh: “Mau thu dọn nhanh lên, một lát nữa đi Tây Sơn.”

“Không đi.” Cô gào lên định nằm trở lại.

Trần Kinh vừa thấy liền nổi giận, cô gái này gần đây lại mắc thêm một tật: Thèm ngủ. Hắn không thèm để ý kéo thẳng cô dậy. Mà cô đúng là ngủ không tỉnh, ban ngày hay ban đêm, chỉ cần có cơ hội là sẽ dính lấy cái giường. Hắn buồn bực nghĩ, nhất định do cô uống thuốc Đông y, khi đó hắn một lòng muốn trị tận gốc chứng mất ngủ của cô, bèn bắt cô uống nhiều hơn mấy thang, không ngờ lại bổ quá mức cần thiết. Điều làm hắn buồn bực nhất là, có một lần đang thân mật thì cô lại ngủ quên mất, hại hắn dờ khóc dờ cười, suốt thì khó chịu đến chết. Nếu lại tiếp tục như vậy khéo hắn phải đi bệnh viện mất, không những phải điều trị ở khoa nam, mà còn phải đến cả khoa tâm lý, thật là quá tổn thương tự ái.

“Dậy dậy, đừng lằng nhằng, mấy người bọn tôi đi câu cá, em cũng đi theo mà hít thở không khí trong lành...” Trần Kinh nói rồi dựng cô dậy.

“Sao lại bảo tôi đi? Tôi cũng không phải con giun...” Lâm Uyển bắt mẫn lẩm bầm.

Trần Kinh phản ứng một chút mới hiểu ra là ý gì, không khỏi tức giận đến buồn cười, thật là ấu trĩ, rồi lại nghĩ, hiểm có đây, hôm nay lại biết cãi lại rồi, hiện tượng tốt. Hắn bèn trêu đùa: “Bọn tôi bây giờ đều dùng cá để câu cá, chưa từng nghe câu ‘cá lớn ăn cá bé, cá bé ăn tôm tép’ à?”

Nói xong, hắn nửa kéo nửa ôm Lâm Uyển bắt xuống giường, thả xuống trước bồn rửa mặt, cầm bàn chải và kem đánh răng nhét vào tay cô, hét lên ra lệnh: “Cầm lấy, đánh răng!” Sau đó ra ngoài thay quần áo của mình.

Lâm Uyển như một thanh gỗ cắm tại đó, vừa đánh răng một cách máy móc, vừa chửi thầm, người này có phải coi bản thân như cảnh sát Thái Bình Dương không thể, sao lảm chuyện vậy? Không cho cô uống rượu thì thôi vậy, nhưng cô thích ngủ thì có liên quan gì đến hắn? Trước kia hàng ngày đều có rất nhiều việc phải làm, học tập, làm việc, yêu đương, nên có thể tích cực dậy khỏi giường, vì cô biết có việc đang đợi mình ở đó. Sau đó Vương Tiêu qua đời, tuy cô từng buồn đến muốn chết, nhưng còn phải lo chống lại người đó, cũng coi như là có việc để làm.

Nhưng việc lần trước báo thù không thành, trái lại còn bị lợi dụng khiến cô ý thức được sự bé nhỏ của bản thân, cô liền chùn bước. Còn trong ngày giỗ Vương Tiêu hôm đó, cô càng ý thức được rằng tất cả tranh đấu của mình ở thế giới này đều là vô nghĩa, Thiên đường không có người đưa thư, chẳng ai đưa tin chiến thắng của cô cho anh. Cô bỗng mất đi tất cả mục tiêu, có cảm giác không còn lưu luyến gì với cuộc đời. Sống ư, chỉ là để làm tròn lời hứa với bà ngoại.

Lâm Uyển rửa mặt xong xuôi, ngồi trước bàn trang điểm, chậm rãi bôi bôi quét quét lên mặt, tiện thể nhìn qua gương, người nào đó đang đứng trước tủ quần áo gạt loạn lên một hồi. Hắn đã tự mình thay xong một bộ trang phục thường ngày, áo dệt kim cổ chữ V màu tím nhạt, kết hợp với quần âu màu kem, ăn mặc theo tông màu rất ít gặp, rất ra vẻ mình là người nho nhã, còn ở đó lục lọi cái gì nữa? Không lẽ còn muốn phối thêm chiếc khăn quàng? Nghĩ tới đây, cô không kim được thè lưỡi trước gương, rồi cô bỗng sững người, biểu cảm này, rất lâu rồi cô chưa từng làm.

Đến lúc Lâm Uyển hoàn thành “kungfu trang điểm”, mới phát hiện trên giường đang đặt một bộ trang phục thể thao giản dị màu hồng, màu sắc rất tươi, cô không nhớ có bộ quần áo như thế này từ bao giờ. Trên thực tế, cô trước nay đều không quan tâm trong tủ quần áo lớn này có những gì, quá nửa đều còn đang gấp mắc, đều là thư ký cuộc sống gì gì đó mua cho, phong cách thì đúng là phong cách của cô, nhưng bình thường cô quen mặc quần áo của mình, cảm giác gần nhân dân tề lên người kia thấy không thoải mái.

Người nào đó gương mặt đầy cảm giác thành công, đứng một bên, nói lớn: “Mặc cái này nhé, xem em vinh hạnh chưa, tôi vì em mà phá lệ nhiều lần thế này, từ bao giờ tôi lại còn hầu hạ phụ nữ mặc quần áo thế?”

“Thì đó, ngày trước nay chỉ hầu phụ nữ cời quần áo.”

Lâm Uyển “hừ” một tiếng, cầm quần áo lên lẩm bầm, chui vào phòng vệ sinh, để lại người nào đó ở kia đang phùng mang trợn mắt, này, nhìn xem, đây chính là được dâng chân lân đẳng đầu, cô nàng này, cô nàng này thật là... lúc một câu không nói thì khiến người ta đau lòng, vừa mở miệng là khiến người ta đau đầu. Lại nhớ ánh mắt như đề phòng yêu râu xanh kia của cô, hắn càng bực mình, đã lâu như vậy rồi mà hắn chưa nhìn được gì hết, mà mỗi lần cô thay quần áo đều phải tránh hắn, thật là khó hiểu, dờ hơi rồi. Hắn gơ cổ tay lên, liếc nhìn, tức giận nghĩ, nếu không vì tranh thủ thời gian, nhất định sẽ qua đó mở cửa ra, lão gia ta hôm nay phải nhìn xem, không chỉ nhìn mà ta còn phải làm một chút gì đấy, hừ, đúng là nuông chiều cô thành hư rồi...

Bên này Lâm Uyển thay quần áo, nhân tiện soi gương thử, giật cả mình, toàn thân đều rục rờ, cảm giác rất lạ lùng, nhưng không thể không nói, màu sắc này rất hợp với cô. Trang phục thể thao kiểu đơn giản, vừa khéo tôn lên dáng người mảnh mai nhưng không làm mất đi những đường cong mềm mại, hóa ra cô vẫn còn trẻ như vậy à?

Nhớ lại câu chuyện tán gẫu trong phòng ngủ hồi đại học, con người sống vì cái gì? Phụ nữ sống vì cái gì? Có người nói, con người sống để ăn, phụ nữ sống để mặc quần áo đẹp. Khi đó cô ấy bị mọi người trách mang là quá tầm thường, quá nông cạn lại rất không có giá trị. Mà cái gì là “giá trị” chứ. Nhân Dân Tệ có giá trị, nhưng nó rất tầm thường. Có điều, không có nó thì cũng không sống nổi, ai cũng muốn sống có giá trị, mà thứ thể hiện giá trị thường là tiền, nhưng tiền lại rất nông cạn... Vì thế mới nói, đời người chính là một nghịch lý.

Lâm Uyển gơ tay véo mặt mình mỗi bên một cái, lập tức nổi lên sắc ửng đỏ cực kì hợp tông với bộ quần áo trên người này, cô nghĩ, vì ăn và mặc quần áo mà sống, thật đơn giản, không hẳn không phải là một cách sống tốt.

Tây Sơn là một thị trấn nhỏ xung quanh thành phố B, ba mặt bao bọc bởi núi, ở giữa có hồ được tạo thành từ năm khoảnh nước lớn nhỏ liền với nhau. Tuy có sông có núi nhưng lại không mạnh tay phát triển ngành du lịch mà bảo tồn tất cả những gì gọi là cảnh quan sinh thái tự nhiên, chỉ xây một khu nghỉ dưỡng mở cửa đón một bộ phận nhỏ du khách.

Thị trấn Tây Sơn cách trung tâm thành phố B chừng hai tiếng đi xe, Trần Kinh đích thân lái xe, Lâm Uyên ngồi ở ghế phụ buồn ngủ mơ màng, không ngừng gật đầu giống hệt gà con mổ thóc. Cái thứ “ngủ gật” này có lẽ sẽ lây lan, Trần Kinh vừa nhìn đáng vẻ đỏ của cô đã muốn ngáp, đành tập trung tầm mắt về phía trước, trong lòng cũng thấy tức cười, Lâm Uyên dạo này chỉ biết ăn với ngủ, càng ngày càng giống trẻ con rồi.

Cả chặng đường không nói gì, đến khu nghỉ dưỡng tụ họp với mọi người, Lâm Uyên liếc nhìn, thì ra mỗi người đàn ông đều mang theo bạn gái, lại nhìn người đàn ông bên cạnh đang chào hỏi người khác, cô mắng thầm, còn nói cái gì mà “hít thở không khí trong lành” chứ, chẳng qua là để làm bình hoa cho hân. Nhưng mấy cô gái kia, ai cũng trang điểm ăn mặc đẹp đẽ, cô thì trái lại, ăn mặc trang điểm kiểu chạy bộ buổi sáng, thật không xứng với chức danh “bình hoa” chút nào.

Trong đám phụ nữ, ngoài Lâm Uyên khác loài, còn một người nữa, đó chính là Trần Tây. Sau sự việc nháy nhót lần đó, Trần Tây trước tiên gọi điện thoại đến thân trọng dò la, thấy cô không tức giận thì lập tức khôi phục thái độ tự nhiên, nói gì mà thấy cô ấy trùng tiếng sét ái tình với cô, muốn làm bạn bè. Sau đó nhiều lần hẹn cô cùng đi chơi, Lâm Uyên tuy không ghét Trần Tây, nhưng cũng không muốn liên quan nhiều đến người nhà họ Trần, bèn tìm đủ mọi lí do để từ chối. Trần Tây cũng là người biết điều, lâu dần thì không hẹn cô nữa, nhưng thỉnh thoảng sẽ gửi cho cô mấy tin nhắn hài hước gì đó.

Trần Tây mặc một bộ trang phục thể thao màu trắng, giống hệt một chú thỏ con nhảy qua nói với cô: “Một lát nữa họ sẽ hóa thân thành những ông già yếu đuối, vạn năm bất động đó, thật không hiểu tới đó ngồi để nắng chiếu gió thổi có gì thú vị, đáng tiếc cho phong cảnh ở đây.”

Lâm Uyên nhìn xung quanh, quả nhiên là cảnh đẹp, non xanh nước biếc, trời trong mây nhẹ. Trên triền núi, ngoài hương từng bách ngào ngạt, còn có từng mang quả rừng, vào dịp đầu thu, các loại hoa quả treo đầy trên cành, xa xa nhìn lại liền khiến người ta trong lòng nảy sinh một cảm giác chờ đợi. Không khí rất trong lành khiến người ta hít thở không biết chán, cô không kim nổi lòng bên vượn vai một cái thật thoải mái, nghĩ bụng, nếu có thể ngồi xuống tô vẽ vài nét bút thì tốt.

“Uyên Uyên, cái này cho em cầm...”

Lâm Uyên kinh ngạc quay lại, nhìn thấy người nào đó mang theo mũ ngư dân, trên vai khoác túi dụng cụ câu cá đứng sau lưng cô. Ăn mặc kiểu này trông rất lạ, hơn nữa vẻ mặt của hân cũng rất lạ, vô hại, hiền hòa như mây trên trời vậy. Cô nhất thời có chút dờ dẩn, hoàn toàn không để ý đến chiếc ba lô to hân đang giơ lên trong tay. Trần Tây ở bên cạnh phản ứng nhanh liền nhận lấy, sau đó không khách khí mở ra, miệng hét ầm lên: “Ồ! Máy ảnh, đúng lúc em vội ra ngoài quên mang theo. Oa! Còn có đồ ăn nữa, anh Ba, anh rất hiểu em đó, ơ, sao còn có cả mũ?”

Trần Kinh lấy chiếc mũ lưỡi trai màu hồng kia trong tay Trần Tây, chụp lên đầu Lâm Uyên, nói: “Nắng gắt cuối thu rất nguy hiểm, coi chừng bị cháy nắng đó.”

“Anh Ba, em cũng muốn.” Trần Tây lục lọi trong túi một hồi, nửa mảnh vải cũng chẳng tìm thấy, vẻ mặt khát khao.

“Dù sao thì em cũng cháy đen rồi, đội hay không đội cũng vô dụng.” Trần Kinh nói phũ phàng, Trần Tây giận dữ mắt trợn trắng, bừ môi nói: “Chẳng thấy ai như anh, em rõ ràng là em gái thân thiết của anh mà.”

Lúc này, từ xa truyền tới tiếng hò hét của bọn Hướng Dương: “A Kinh, mau lên, phong thủy bảo địa của cậu đều bị lũ cháu trai này cướp mất rồi.”

Trần Kinh cười vui vẻ, lớn tiếng đáp lời bên đó: “Qua bây giờ đây!” Rồi nói với họ: “Hai người vừa phải thôi, đừng chạy đi lung tung, coi chừng bị rấn cấn.” Nói xong, hân sải bước rời đi.

Lâm Uyên nhìn theo bóng hân, vẫn đang ngây ra. Người này hôm nay thật kì lạ, cứ như đột nhiên thay đổi cả con người vậy, nhất định là giả tạo, đúng, là giả. Cô nhìn chiếc túi dụng cụ câu cá dài dài mà Trần Kinh đang vác, cảm thấy trong đó chắc còn có cả một khẩu súng săn, như vậy mới là hân thật sự.

“Áy, đội mũ lệch, xò trái giày, thật giống Tiểu Thái Muội^[2].” Trần Tây nói rồi giúp Lâm Uyên chỉnh lại mũ, sau đó giơ máy ảnh lên, nói: “Lâm Uyên, chúng ta chụp ảnh đi, em thích nhất là chụp ảnh đó, em còn là phó hội trưởng của câu lạc bộ chụp ảnh trường chúng em đấy.”

^[2] Tiểu Thái Muội: Ám chỉ cô gái hồ đồ.

Lâm Uyên nhìn cô gái ngây thơ riu ra riu rít trước mặt, hình như từ trên gương mặt cô ấy nhìn ra một ít nét rất giống với người kia. Bỗng cô có chút bất an, sao đột nhiên người tốt nhiều thế này?

Trong thời gian tiếp đó, đám đàn ông thả câu bên hồ, chị em phụ nữ sợ bị tia cực tím làm tổn thương đến làn da dày công gìn giữ, trốn hết dưới ô che nắng tùm nãm tùm ba tán gẫu. Lâm Uyên hai người họ vô tình nghe được mấy câu, đại loại toàn kiểu như cái túi này của tôi là phiên bản giới hạn, chiếc nhẫn kia của cô bao nhiêu ca-ra vậy, ai ngày kia lại đi Hồng Kông shopping. Trần Tây bừ môi khinh thường bảo, một đám đàn bà háms tiền.

Sau đó hai người họ một mình hành động, Trần Tây đeo túi một lúc bắt đầu than phiền: “Có phải anh Ba xếp gạch bên trong không, tại sao nặng thế này? Lâm Uyên, chúng ta ăn mấy món ăn vặt này nhè, nặng quá rồi.”

“Để chị đeo cho.” Lâm Uyên hơi ngại, tuy cô không muốn mang ơn Trần Kinh, nhưng Trần Tây nhỏ hơn cô vài tuổi, bộ dạng này có chút giống với bắt nạt trẻ con.

“Ồi dào, ai đeo mà chà mệ, ăn thôi ăn thôi, bổ sung ít năng lượng.”

Thế là còn chưa bắt đầu chơi, hai người đã ngồi xuống đất ăn cơm đã ngoại. Lâm Uyển không muốn ăn, liền lấy quyển phác thảo ra vẽ vờ, Trần Tây nhai miếng khoai, ở bên cạnh xem vui vẻ, thỉnh thoảng lại nói chen vào mấy câu, “Thì ra chị là tài nữ à, chẳng trách anh Ba nhà em lại thích chị như vậy.”

“Em không biết vẽ, nhưng em biết chơi dương cầm, đúng rồi, anh Ba nhà em hát rất hay, anh ấy từng hát cho chị nghe chưa?”

Ngồi bút của Lâm Uyển bỗng ngừng lại, vẽ hòng mất rồi, Trần Tây phản ứng nhanh liền đưa tay qua: “Này, gồm tẩy.”

“...”

Trần Tây ăn đã đủ, liền gây ồn đòi chụp ảnh, Lâm Uyển bất đắc dĩ thu lại bức tranh đã vẽ được một nửa. Cuối cùng cô biết mục đích Trần Kinh đưa cô đến, hơn nữa còn bảo cô đi giày thể thao là gì, rõ ràng là để cô làm người thấp tùng cho em gái hần mà. Lâm Uyển còn tưởng máy ảnh đó là dùng để chụp phong cảnh, ai biết được phó hội trưởng câu lạc bộ chụp ảnh là Trần Tây này, chỉ có hứng thú với người, mà còn ham thích chụp cho nhau. Thế là cả buổi sáng, Lâm Uyển chân mỏi rồi, vai đau rồi, cơ mặt cũng xơ cứng rồi.

Đến buổi chiều, đám đàn ông cuối cùng cũng chịu nhúc nhích, các nữ gia quyến lập tức vây lấy thêu hoa dệt gấm, Trần Tây thì kéo thẳng Lâm Uyển đi, chính là về thẳng khách sạn. Nhưng lúc sắp đến khách sạn, vừa khéo đụng phải Trần Kinh từ bên hồ trở về, hần chấp tay sau lưng bước đi thong thả, cười hỏi: “Buổi sáng chơi vui không?”

“Vui!” Trần Tây lập tức trả lời.

“Không hỏi em, em lúc nào chả vui.”

Hần nói rồi đi đến gần Lâm Uyển, giơ tay xoa đầu cô, dọa cô sợ liền tránh về phía sau, nhưng hần chỉ lấy từ trên tóc cô ra một cọng cỏ, tức cười hỏi: “Các em làm gì vậy, lăn lộn trên đất à?”

Lâm Uyển hơi ngượng ngùng, không lên tiếng, trái lại Trần Tây nghe xong vội gạt gạt tóc mình.

Trần Kinh cũng không truy cứu, khẽ hỏi cô: “Có vẽ không?”

Lâm Uyển không ngẩng đầu, “ừ” một tiếng.

Trần Tây ở một bên tiếp lời: “Bọn em còn chụp rất nhiều ảnh nữa, Lâm Uyển nhà anh quá là ăn ảnh.”

Trần Kinh ôm lấy vai Lâm Uyển, về mặt đắc ý nói: “Điều đó là đương nhiên, anh Ba của em rất có mắt nhìn mà.”

Hai anh em kẻ xướng người họa, nói đến mức làm Lâm Uyển không được tự nhiên. Cô đang định thoát khỏi tay hần thì Trần Kinh lại như làm ảo thuật, từ sau lưng lấy ra một nắm hoa dại nhỏ, vẫn dịu dàng nói: “Cái này cho em.” Sau đó lại sáp đến bên tai cô, rất nhanh, hần nói một câu: “Tôi tự tay ngắt đó.”

Lâm Uyển trước tiên là kinh ngạc, tiếp theo cảm thấy mặt mình nóng bừng. Người đàn ông này, một chuỗi hành động, lời nói liên tiếp này, còn có cả hơi nóng hần vừa phả bên tai cô, đều rất mờ ám, rõ ràng là việc làm chỉ giữa hai người yêu nhau mới có.

Nhưng lúc này, một tiếng kêu gào của Trần Tây “Anh Ba, anh cũng quá lãng mạn rồi nhé!” lập tức thu hút lấy vài ánh mắt chỗ cửa khách sạn. Trần Kinh thì da mặt dày, vẫn rất hưởng thụ đối với cảm giác bị muôn người để ý, nhưng Lâm Uyển lại cảm thấy cực kì không tự nhiên, mặt càng ngày càng nóng.

Trần Kinh kéo tay phải của cô lên, nhét bó hoa vào, lẩm bầm: “Mau cầm lấy, đàn ông như tôi cầm cái này thì ra thể thống gì.” Sau đó vung tay trái ôm cô đi về phía trước, nói: “Ăn cơm thôi, chạy cả buổi sáng chắc em cũng đói rồi nhỉ?”

Lâm Uyển nhìn bó hoa dại nhỏ trong tay, hơi thất thần, nghe thấy câu hỏi, vội đáp: “Vẫn ổn.”

Hần lại hỏi: “Biết hoa này tên gì không?”

Lâm Uyển cắn môi không lên tiếng, Trần Kinh cười nói: “Rất giống với tên em, nó gọi là Tử Uyển^[3].”

^[3] Tử Uyển còn có tên gọi khác là thủy cúc hoặc cúc tây.

Lâm Uyển nhận ra loài hoa này, hồi nhỏ bà ngoại đưa cô về quê ngoại ở nông thôn thăm bà con thân thích, nơi đó đâu đâu cũng nở loại hoa nhỏ xoàng xĩnh này. Cánh hoa nhỏ bé màu tím nhạt, nhụy hoa màu vàng, hơi giống với hoa cúc dại, nhưng so với cúc dại thì còn yếu ớt, kém cỏi hơn nhiều.

Sau khi ăn cơm, mọi người trở về phòng đã được đặt trước đó để nghỉ ngơi, Trần Kinh tắm rửa rồi ôm Lâm Uyên ngủ trưa, cho tới lúc Trần Tây đến gõ cửa, Lâm Uyên mới tỉnh, phát hiện người bên cạnh sớm đã ra ngoài. Buổi chiều, cô và Trần Tây lại đi loanh quanh khắp nơi, cuối cùng cũng đạt được ý nguyện, vẽ xong hai bức tranh phong cảnh, Trần Tây đòi một bức nói là để sưu tầm, Lâm Uyên cười tươi như hoa kí tên vào đó.

Sau bữa cơm tối, đám đàn ông tụ tập uống trà tán gẫu, chị em phụ nữ có vài người tập hợp thành một bàn chơi bài, còn có người đến bể bơi trong nhà để bơi lội. Trần Tây phải theo dõi bộ phim thần tượng nào đó, kết quả là đã chờ đợi trong phòng từ sớm. Lâm Uyên đi cả ngày cũng thấy mệt nên không ra ngoài nữa.

Trong phòng có một dàn loa không tồi, cô tùy ý chọn một album Âu Mỹ rồi đặt vào, sau đó rót cốc sữa nóng, ra ghế sofa phía ban công ngồi xuống, ôm đầu gối, bắt đầu ngẩn người.

Có một bài hát rất đặc biệt, trong cả bài đều có tiếng nước chảy róc rách, thỉnh thoảng vang lên tiếng sấm đột ngột, giọng nữ nhẹ nhàng mang chút u buồn đang ngấm ngấm từng lần “forever at your feet”. Cô lập tức thích nó, chạy lại xem tên bài, thì ra tên chính là “Forever at your feet”, ca sĩ là Oh Susanna, cái tên rất đáng yêu. Cô điều chỉnh nó về chế độ đơn khúc, rồi ngồi lại ghế chuyên tâm nghe.

Dịch ra tiếng trung là “mãi mãi theo anh” ư? Cô nhắm mắt tưởng tượng, trong đêm mưa, một người phụ nữ đứng trước cửa sổ, nhớ nhung, đợi chờ người yêu về muộn...

Tiếng sấm, tiếng mưa, tiếng nhạc vang lên lặp đi lặp lại, khiến người ta không thể phân rõ là đến từ bên ngoài hay bên trong. Không biết bao lâu đã trôi qua, cảm thấy có người đến gần, hơi thở quen thuộc, còn mang chút mùi vị của thuốc lá và rượu. Có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu cô, lòng bàn tay ấm áp, Lâm Uyên bỗng nhớ lại bàn tay của bà ngoại, nhưng bàn tay này lớn hơn rất nhiều so với tay của bà, hơn nữa càng có sức mạnh. Đây là một đôi tay có thể lật lọng tráo trở mọi điều.

Hắn vớ tay ôm lấy cơ thể cô, cô thuận theo dựa đầu vào người hắn. Trong nháy mắt, quanh quẩn trong mũi toàn là hơi thở của hắn, cô không tìm được khịt khịt mũi.

“Mưa rồi.” Trần Kinh nhìn màn mưa bên ngoài, bình tĩnh nói.

“Ừ.” Lâm Uyên đáp lại, gần như không lên tiếng.

“Sao lại đi chân đất? Không lạnh à?” Hắn mới chú ý đến đôi chân trần của cô đang đặt trên sofa, không khỏi cau mày, trong giọng nói mang chút trách mắng.

Lâm Uyên chỉ khẽ lắc đầu, đầu cọ vào vạt áo hắn, phát ra tiếng sột soạt nho nhỏ.

Trần Kinh đưa tay vuốt ve gương mặt cô, may mà khô ráo, cô không có khóc. Hắn biết ngày hôm nay của cô trôi qua cũng không tệ, nhưng hắn luôn có chút không yên tâm. Khi nãy lúc tán gẫu cùng anh em, cứ luôn nghĩ đến cô, không cảm nổi lòng mà suy đoán cô đang làm gì. Ngủ? Xem ti vi? Hay là vẽ... Hắn thậm chí còn nghĩ, cô liệu có đang nghĩ đến mình chẳng? Sau đó Phương Chính nói: “Được rồi, có người thân tại Tào doanh tâm tại Hắn rồi, chúng ta cũng mau đi nghỉ đi, đàn ông đợi phụ nữ là đạo lý hiển nhiên, nhưng đàn ông để phụ nữ đợi chính là tội lỗi.” Dứt lời, mọi người cười ha ha liền tản đi hết.

Hắn quay về phòng, chỉ nghe thấy tiếng nhạc du dương ai oán, nhưng không thấy người, hắn liền tức giận. Nhưng khi ánh mắt liếc đến một nắm màu tím nhạt trong bình hoa, chút tức giận kia liền tan thành mây khói. Sau đó hắn nhìn thấy hình dáng quen thuộc kia gần ban công, trong lòng bỗng ấm áp, lập tức bước nhanh qua đó.

Bây giờ nhìn thấy cô gái này ý lại dựa vào mình, trong lòng Trần Kinh đầy áp cảm giác thỏa mãn, nhưng vẫn có chút bất an không biết tại sao, như một thứ trực giác. Hắn nâng mặt Lâm Uyên lên, để cô đối diện với mình, nghiêm túc hỏi: “Uyên Uyên, em đang nghĩ gì thế?”

“...”

“Em muốn gì đều có thể nói với anh, trừ việc rời đi, những cái khác đều có thể.” Ngữ khí hắn nghiêm túc hiếm thấy.

Lâm Uyên lại chỉ khẽ lắc đầu.

Trần Kinh liền cảm thấy hơi thất bại, hắn tự nhận có sở trường nắm bắt tâm lí người khác, thành công của rất nhiều việc trong làm ăn và đời tư mấy năm nay đều phải dựa vào sự thấu thị của hắn. Nhưng hắn lại không thể hiểu nổi cô gái này, dù rằng cô ngây thơ hết như một tờ giấy trắng, trong veo như một chai nước khoáng.

Im lặng một lúc, Lâm Uyên bỗng nghiêng đầu nhìn vào mắt hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Có thể bế em không?”

Trần Kinh đưa tay qua lưng cô, hơi dùng chút lực, nâng cả người cô lên hết như bế một đứa trẻ, đồng thời hắn còn xoay tròn cô một vòng. Cô phát ra tiếng cười nhỏ, hình như rất vui. Trần Kinh hôn lên trán cô, khẽ hỏi: “Thích như thế này?”

Cô nhắm mắt nhẹ nhàng gật đầu, thế là hắn lại bế cô xoay mấy vòng lớn, cơ thể cô bị vung lên cao, dọa cô sợ hét lên oa oa còn hai tay nắm chặt lấy hắn. Sau khi lấy lại thăng bằng, cô thở hồn hển, oán trách: “Sợ chết đi được, em sợ độ cao.”

Hắn sợ cô cảm lạnh, liền ôm cô lại lần nữa, để hai chân cô giẫm lên giày mình, sau đó véo mũi cô, cười nói: “Quen là ớn thôi.”

Hình như cô sợ thật, vẫn nhắm mắt, nói nhỏ: “Có một người cũng từng bế em như thế này.”

Trần Kinh nghe thấy câu nói đó, nụ cười trên gương mặt chợt tắt, cơ thể cũng theo đó mà trở nên cứng đờ, lại nghe thấy cô tiếp tục: “Cha em.”

Thân thể căng thẳng của hắn lập tức vì hai chữ này mà hoàn toàn thả lỏng. Hắn nhẹ nhàng xoa lưng cô, đắn đo hỏi: “Em nhớ cha?”

Lâm Uyên bỗng nhiên mở to mắt, vẻ mặt buồn bã nhìn hắn, nói: “Không nhắc đến ông ấy nữa, được không?”

“Được.” Trần Kinh nghĩ bụng, “Người đó có liên quan gì đến anh, anh không phải vì thấy em không vui muốn an ủi em sao?” Ánh mắt hắn liếc nhìn trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, rõ ràng là một cốc sữa chưa động đến một ngụm, hắn buột miệng hỏi: “Sao chưa uống?”

“Lạnh rồi.” Lâm Uyên cúi đầu trả lời mà đầu óc cứ để đâu đâu.

Trần Kinh bỗng cảm thấy cổ họng khát khô, bẻ cốc lên, uống một ngụm lớn, sau đó nâng mặt cô, ép cô mở miệng ra, một ngụm hôn thật dài. Lâm Uyên lập tức mở to mắt, khó tin nhìn hắn, nhưng không có cách nào ngăn cản động tác nuốt của mình. Rất lâu sau, hắn mới thả cô ra, lau đi bọt trắng trên môi cô, khẽ cười: “Như thế này sẽ không lạnh nữa.”

Lâm Uyên giơ tay lau khóe miệng, vẻ mặt khinh thường: “Thật buồn nôn.”

Trần Kinh vừa nghe thấy, hai mắt tròn lên, nổi giận nói: “Dám bảo tôi buồn nôn, không muốn sống chắc?” Nói rồi hắn làm ra vẻ lại bẻ cốc lên lần nữa, Lâm Uyên vội vùng ra khỏi lòng hắn định chạy trốn, hắn nắm lấy kéo cô lại, ôm chặt lấy cô, cúi đầu áp sát vào mặt cô, đe dọa hỏi: “Còn dám nói tôi buồn nôn không? Há?”

Lâm Uyên né tránh, thấp giọng lầm bầm: “Bắn chết đi được.”

Nét mặt Trần Kinh trở nên nghiêm túc, trịnh trọng nói: “Tôi biết rồi, em thật sự không muốn sống rồi.” Dứt lời, hắn cúi đầu hôn cô lần nữa, đã quen nên dễ dàng tách được miệng cô ra, lưỡi hắn thăm dò tiến vào, quấy rối, càn quét trong khoang miệng cô.

Ban đầu Lâm Uyên hơi bị động, sau đó bắt đầu đáp lại, vươn hai cánh tay ra ôm lấy cổ hắn. Trần Kinh được khích lệ, trái tim xúc động nhảy nhót, mỗi tế bào trong hắn đều như đang gào thét. Hai người hôn thật sâu, cứ như muốn hút cạn toàn bộ dưỡng khí trong phổi của đối phương. Cách thức mạnh mẽ mang theo chút tàn nhẫn như vậy là thứ Trần Kinh rất yêu thích. Hắn thậm chí có cảm giác, Lâm Uyên và hắn ở một khía cạnh nào đó, là người cực kỳ giống nhau.

Lâm Uyên không biết lấy hơi để thở đến lần thứ mấy, đã chuyển sang cắn mút đôi môi Trần Kinh. Cảm giác đó giống như bị một con chuột nhô hôn vậy, không buồn nôn cũng không đau, chỉ hơi tê tê. Cảm giác tê dại này như những tia lửa điện nhỏ lách tách nứt ra ở từng ngõ ngách trong cơ thể hắn, từ gan bàn chân men theo cẳng chân hướng lên trên, từ sau đầu men theo gáy xuống phía dưới... dường như muốn hợp lại tại một điểm nào đó, bùng cháy, thậm chí nổ tung. Cảm giác này rất kì lạ, rất mới mẻ, rất cảm động, rất tuyệt.

Nhưng bị trêu chọc thật không công bằng, hắn liền thò tay vào trong áo cô, lúc mạnh lúc nhẹ vuốt ve bộ ngực mềm mại. Rất nhiều lần ông đều quan trọng vấn đề trình tiết của phụ nữ, nhưng trước kia Trần Kinh lại không quá để tâm. Việc lên giường chỉ cần có khoái cảm là được, ví dụ như bạn mua chai nước là để giải khát, chứ không phải để vận nắp chai, mà nếu có đích thân vận nắp chai chỉ để đảm bảo vệ sinh, nói trắng ra quan hệ nam nữ cũng giống vậy. Nhưng lúc này, cảm nhận đầu ngực Lâm Uyên đang từ từ dựng thẳng dưới ngón tay hắn, cảm nhận cơ thể cô trở nên mềm dẻo trong lòng hắn, thể nghiệm này khiến hắn rung động, khiến hắn phấn khích, khiến hắn có cảm giác thành công, khó có thể miêu tả...

Lâm Uyên giống như đứa trẻ nghiện chơi đồ chơi, đến bản thân bị hắn chiếm cứ cũng không hề nhận ra, cô kéo đầu hắn xuống dần phía dưới, rồi cắn lấy cái mũi thẳng của hắn, cắn một hồi, dường như cảm thấy chiếc mũi cứng không thoải mái, cô liền chuyển sang hôn má hắn, hết như em bé quẹt nước bọt đầy mặt hắn. Hai tay cô cũng không rảnh rồi, mạnh mẽ giài vò mái tóc hắn, nắm lấy tai hắn, móc vào lỗ tai hắn.

Bị cô làm loạn một hồi, Trần Kinh cũng bắt đầu có phản ứng, nhưng thấy cô chơi rất vui, hắn liền cười ngơ ngáo du mà phối hợp. Nhưng đôi môi ướt át của Lâm Uyên men theo quai hàm hắn len xuống phía dưới, lại thè lưỡi ra liếm yết hầu hắn, việc này thật hư hỏng. Ngọn lửa trong cơ thể hắn vọt lên cao rồi bốc cháy, nướng tâm can tỳ phế của hắn kêu lách tách, thật muốn nổ tung. Trần Kinh hít sâu mấy cái, cơ thể mờ ám nhô lên phía trước, khàn giọng khẽ nói: “Uyên Uyên, vào bên trong, ở đây lạnh.”

“Uyên Uyên, Uyên Uyên...”

Lâm Uyên bỗng mở to mắt, nghiêng đầu nhìn gương mặt ngủ say bên cạnh, trong lòng khó hiểu, đó là giọng nói từ đâu tới?

“Uyên Uyên...”

Giọng nói đó vẫn đang tiếp tục, ẩn hiện như tiếng than thở, nhưng lại có sức quyến rũ khiến người khác không thể lơ là. Cô nhẹ nhàng dịch chuyển cánh tay của người đàn ông trên eo mình, ngồi dậy nhìn quanh. Cửa sổ chưa đóng chặt, rèm trắng lay động theo gió, chân trời hiện lên một đường màu trắng bạc, không khí trong lành sau cơn mưa thỉnh thoảng được làn gió nhẹ mang vào phòng. Cô day day thái dương, chẳng quan tâm đến vòng eo đau mỏi, trở mình xuống giường nhặt quần áo trên sofa mặc lên, nhẹ

nhàng đẩy cửa đi ra ngoài.

Còn quá sớm, cả tầng đều yên tĩnh không tiếng động. Lâm Uyên rón rén đi xuống. Đại sảnh tầng dưới trống trải không người, chỉ có một nhân viên phục vụ trực ban nằm bò ra ngủ chỗ quây lể tân, trong nhà hàng bên cạnh đó là một mảng u ám. Cô đi thẳng ra cửa, bên ngoài lại có một nhân viên bảo vệ đang dựa tường hút thuốc, nhìn thấy cô liền đi tới hỏi có cần gì không, cô lắc đầu.

Trận mưa tối qua không lớn không nhỏ, vừa đủ gột sạch bụi bặm trên mặt đất. Lá trên cây rục rờ hắt lên như được tắm rửa. Những bông hoa đa sắc màu như được trang điểm, xinh đẹp mê người.

Lâm Uyên không rảnh rỗi để thưởng thức cảnh sắc, cô đang cẩn thận phân biệt phương hướng của giọng nói kia. Cô lúc nhanh lúc chậm, men theo đường lớn đường nhỏ, rộng hẹp khác nhau, thỉnh thoảng rẽ ngoặt, thỉnh thoảng ngang qua thăm cô, cho đến khi cô dừng lại, trước mặt là một màn sương mù, dưới lớp sương mù ẩn hiện sắc nước.

Cô bỗng dừng bước, nghi ngờ nhìn ngang nhìn dọc, sao bản thân lại đến đây? Trước mặt rõ ràng là một cái hồ, hơn nữa so với chỗ Trần Kinh bọn họ câu cá còn lớn hơn nhiều. Cô nhớ hôm qua Trần Tây đã nói cái hồ lớn nhất ở đây từng có người chết đuối, hình như một đôi tình nhân bán xứ bị người nhà phản đối nên đã tự tử ở đây. Có lời đồn nói họ biến thành thủy quái, ăn thịt không ít súc vật và trẻ con, vậy nên nơi đó dần dần trở thành vùng cấm.

Lâm Uyên đương nhiên sẽ không tin những truyền thuyết đó, nhưng bây giờ nhớ lại cũng khó tránh khỏi cảm thấy sợ hãi. Cô quay người định đi, nhưng giọng nói đó lại xuất hiện, “Uyên Uyên...” Cô kinh ngạc quay đầu, chỉ có vài con chim nước phành phạch bay lên từ mặt hồ. Cô bắt giắc ngẩng nhìn bầu trời, giọng nói từ đó phát ra sao? Rồi nhip tim cô như ngừng lại, đó chẳng phải là giọng nói của Vương Tiều? Giọng nói đã từng rất quen thuộc, sao cô quên được chứ?

Cô xúc động đến mức thờ dòn dập, dùng tay ấn chặt trái tim sắp nhảy ra ngoài, khẽ lên tiếng: “Vương Tiều, là anh sao? Là anh đang gọi em à?” Không có tiếng đáp, cô nhìn trước sau trái phải, nhìn trời, nhìn đất, nhìn núi xa mặt mù nơi trời đất giao hòa, bất lực tha thiết gọi: “Vương Tiều, anh ở đâu? Anh ở đâu vậy?”

Xoay người quay đầu rất nhiều lần, một bông hoa rơi “bụp” xuống đất trước mặt cô, sau đó lại lần nữa nghe thấy giọng Vương Tiều, “Uyên Uyên, anh đang ở đây!”

Lâm Uyên dờ dẩn quay người lại, nhìn về hướng mặt nước, trong sương mù dày đặc có một hình dáng mờ nhạt. Là anh, là Vương Tiều. Cô liền nức nở khóc, liên tục lẩm nhẩm tên anh.

“Uyên Uyên, em mệt rồi sao?”

Lâm Uyên không ngừng gật đầu, mệt, cô mệt đến muốn chết.

“Em cô đơn không?”

Lâm Uyên tiếp tục gật đầu, nước mắt rơi lã chã xuống đất bùn.

“Đến đây, Uyên Uyên...” Cô ngẩng đầu, hình dáng đó đang mỉm cười mở rộng vòng tay với cô.

Cô lau nước mắt, quỳ gối lết về trước vài bước, lập tức ý thức có gì đó bất thường, vội đứng dậy, lao đảo chạy đến bên bờ, rồi bỗng dừng lại, cắn môi nói một cách khó khăn: “Vương Tiều, em đã bản rồi, anh còn cần em không?”

“Uyên Uyên ngốc, đó không phải lỗi của em, chỉ là em quá cô đơn, quá mệt mỏi thôi.”

Nước mắt Lâm Uyên càng rơi nhiều, đây là Vương Tiều của cô, Hoàng tử bé trong sáng lương thiện, người mãi mãi yêu thương cô, bao dung cô. Anh là chốn trở về của cô, đã từng và vĩnh viễn luôn là thế. Nghĩ vậy, cô liền nhấc đôi chân cứng đờ lên, từng bước đi về phía anh...

Lâm Uyên cảm giác cơ thể trở nên nhẹ bẫng, như muốn bay lên vậy. Cô duỗi cánh tay nhẹ nhàng vẫy, cứ như thật sự có thể bay. Đúng lúc cô mừng vui sung sướng vì sự biến hóa của mình, lại không thấy bóng dáng Vương Tiều đâu. Cô nghi hoặc nhìn xung quanh, sau đó thấy một phụ nữ xinh đẹp, điều kì lạ là trông hơi giống cô. Người phụ nữ đó ngờ vực lên tiếng: “Uyên Uyên, sao lại tới đây?”

Thấy cô không có phản ứng, người phụ nữ vè mặt đau khổ: “Con không nhận ra ta sao? Ta là mẹ của con...”

Lâm Uyên lắc đầu, lẩm bầm đáp: “Không, tôi không có mẹ.” Rồi cô xoay người định bay đi, lại nhìn thấy một gương mặt khác, mái tóc hoa râm, nếp nhăn đầy trên mặt. Cô kêu lên: “Bà ngoại?”

“Uyên Uyên, sao cháu lại tới đây?”

“Bà ngoại, cháu nhớ bà!”

“Đứa trẻ ngốc, không phải cháu đã đồng ý với bà sẽ sống cho tốt ư? Sao lại nuốt lời?”

Lời chất vấn của bà khiến Lâm Uyển có chút bối rối, lúc này cô nhìn thấy phía sau bà xuất hiện một người con trai trẻ tuổi, cô lập tức nở nụ cười, vui mừng hét: “Vương Tiêu!”

Người con trai cau mày hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Tại sao ai cũng hỏi như vậy, cô sai rồi sao? Chỉ là cô không muốn cô đơn một mình, cô khẽ nói: “Em muốn tới hành tinh B612 cùng anh...”

Người con trai cười gượng, đáp: “Ồ đâu có B612 chứ, đó là hư cấu.”

“Không đúng, có mà, trên đó còn có ba ngọn núi lửa, hai ngọn hoạt động, một ngọn đã tắt...”

“Uyên Uyên, đừng nói nữa, về đi!”

“Về đi...”

Bà ngoại, còn có người phụ nữ tự xưng là mẹ cô kia, đều đang nói hai chữ này. Sau đó có vô số thanh âm khác vang lên theo, ba bóng hình kia liền xoay người lại rồi đi trong thanh âm ấy.

“Đừng đi.” Lâm Uyên với tay bắt lấy bóng hình người con trai, nhưng thứ chạm được lại là một tấm gương, tấm gương đó ngay tức khắc vỡ tan ra, mảnh vỡ như mưa tên trút lên cô, cô tránh không kịp, chỉ có thể tuyệt vọng nhắm mắt chờ chết...

Đường như không có cảm giác đau đớn, Lâm Uyên mở mắt ra, bị giập mình bởi cảnh tượng trước mắt. Bây giờ cô đang dầm mình giữa hồ, xung quanh mênh mông trắng xóa toàn nước, còn tay chân cô đang tự động vẫy vùng, vậy nên mới có thể duy trì không chìm xuống. Cô chưa hết hi vọng, sờ lên mặt một lúc, mịn màng như lúc đầu, không có vết thương nào, cho nên tất cả những gì vừa nãy kia đều là ảo tưởng? Bệnh của cô đã nghiêm trọng đến mức độ này rồi sao?

Lâm Uyên chẳng kịp nghĩ nhiều, hít sâu một hơi. Cô không thể nhớ rõ phương hướng xuống nước, chỉ có thể dựa vào cảm giác để bơi vào phía bờ gần nhất. Nhưng do nước quá sâu, lại thêm một hồi tinh thần rồi rạc trước đó, thể lực đã tiêu hao quá nửa, tay chân cũng trở nên thiếu linh hoạt, mới bơi một lúc mà cô đã mệt đến mức thở hồng hộc, cơ thể càng ngày càng nặng nề. Bơi mãi bơi mãi, cô bỗng không thể tiến về phía trước, như có một bàn tay ở phía dưới giữ chặt lấy cô, lòng cô bỗng sợ hãi, lẽ nào thật sự có thủy quái? Sau đó phát hiện là do chân phải bị cò nước quấn vào, cô theo bản năng liền giãy giụa vài cái, nhưng lại bị quấn càng ngày càng chặt.

Trong lúc cấp bách, cô nghĩ ra nên lặn xuống nước để gỡ, nhưng ngay giây sau đó cô lại phát hiện một vấn đề, chân cô bị chuột rút, hơn nữa là hai chân cùng bị chuột rút. Lâm Uyên muốn cười, có phải cô bị thần xui xẻo bám vào người không, sao lại đen đủi như vậy? Cô còn muốn khóc, vì cô không muốn chết, nhưng phát ra miệng lại là tiếng kêu cứu theo bản năng, chỉ vì trước đó đã khóc nên giọng cô trở nên khàn khàn khó nghe.

Trời đã sáng lên nhiều, nhưng ngoài bầu khí quyển mật mờ ra thì không thể nhìn rõ thứ gì. Lâm Uyên đau khổ nghĩ, hóa ra là sương mù, thật thích hợp là ngày xảy ra bị kịch. Xung quanh vẫn yên tĩnh, ngay đến một tiếng chim kêu cũng chẳng có, im lặng như tờ, chỉ có tiếng cầu cứu bất lực của cô, nhưng yếu ớt không thể truyền đến bờ.

Cơ thể từ từ chìm xuống, nước không ngừng tràn vào tai, vào mũi, vào miệng. Hô hấp càng ngày càng khó khăn, lực phù nổi tụt đều khó chịu, tứ chi trở nên cứng đờ tê dại, nhưng vẫn bị bản năng ép buộc vùng vẫy. Bây giờ cuối cùng cô đã biết, gần chết có cảm giác gì, so với những thời khắc nguy cấp trước đó, đây mới là tuyệt vọng nhất, vì nó quá cô độc.

Cô biết tại sao mọi người trước lúc lâm chung luôn muốn gọi người nhà, bạn bè đến trước giường, một nửa là để nhắn nhủ di ngôn, nửa khác có lẽ không muốn mình ra đi một cách cô đơn lạc lõng. Con người đến với thế giới trong sự mong đợi của mọi người, rồi đi cũng nên có người chào lệ tiễn đưa, như vậy một đời mới được gọi là viên mãn.

Quá trình này vì cô đơn mà càng thêm dài đằng đẵng, cảm giác sợ hãi lan tràn rộng vô bờ bến. Lâm Uyên chợt nghĩ, có lẽ cuối cùng cô không phải bị chết chìm mà là bị sợ đến chết. Để chết ung dung một chút, cô bắt đầu ra sức nhớ lại chuyện cũ, lấy nó để thay đổi sự chú ý. Cô vốn dĩ muốn nhớ lại một chút về tình yêu và sự ấm áp với Vương Tiêu, nhưng bị kí ức cường ép kéo về rất nhiều năm trước...

Năm cô chín tuổi, có một hôm, trên đường tan học bị một bà lão gầy gò gọi lại, cô còn tưởng bà ta cần giúp đỡ liền vui vẻ chạy qua. Kết quả bà lão tiến lên nói một câu: “Cháu không có mẹ à?”

Năm chữ đó như năm chiếc kim đâm vào trái tim trẻ thơ của cô, nhưng cô vẫn nhìn trái phải theo bản năng để xác định không có bạn học đi qua. Cô đồng ý cùng bà ngoại về phương Bắc, chính vì đã chịu đựng đủ những ngày tháng bị người ta gọi là “đứa trẻ không có mẹ”. Trong nhà trẻ, bài hát đầu tiên mà cô học chính là “Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất”, nhưng cô chỉ nhớ một câu, “đứa trẻ không có mẹ giống như cô đại”. Cô không đòi hỏi được người ta nâng niu trong tay như báu vật, nhưng cũng không chịu nổi ánh mắt người khác nhìn mình như cây cỏ dại. Ở đây không có ai biết bí mật của cô, cô còn nói với bạn học rằng cha mẹ bạn công việc nên mới nhờ bà ngoại nuôi mình. Bây giờ cô sợ chết đi rồi, bí mật của cô sẽ bị vạch trần, cô chẳng những là đứa không có mẹ, còn là đứa nói dối. Đến lúc đó người khác nhất định sẽ bảo cô không có gia giáo, có người sinh không có người dưỡng.

Bà lão còn mang về mặt lầy làm tiếc mà rằng: “Đứa trẻ như cháu nhìn tướng không tòi, chi tiếc trời sinh phúc mỏng...” Nhưng cô không nghe thấy gì cả.

Khi đó, cô vừa khóc vừa chạy về nhà, bà ngoại gắng hỏi cô mới trả lời sự thật. Bà bảo cô, đó là kẻ điên nổi tiếng ở gần đây, cả ngày ăn nói lung tung, không cần quan tâm. Nhưng mấy hôm sau, bà ngoại nhân lúc cô ngủ, cắt một cọng tóc của cô, còn giấu cô bỏ người giấy lại đem đốt. Cô từng nghe nói, cái đó gọi là thể thân.

Lâm Uyên nhớ lại chút chuyện cũ, không kim được càng thêm xót xa. Xem ra thể thân kia cũng không thể ngăn cản vận rủi của cô, nếu số mệnh sớm đã an bài, thì cứ như vậy đi. Chỉ có chút luyến tiếc là lời vui thân dưới đáy hồ nơi đất khách quê người, không ai hay biết, không ai tới nhận xác, không ai chia buồn, lại càng không ai rơi lệ vì cô... Cứ nghĩ như vậy, cho đến lúc đầu óc cô trở thành một mảng trống rỗng.

Chương 12: Được cứu sống

Đường như lại nghe thấy có người hét: “Uyển Uyển!” Lâm Uyển mơ hồ nghĩ, lần này nhất định là Thượng Đế rồi. Có lẽ ông ta chê tốc độ của cô quá chậm, bèn thêm vào một luồng ngoại lực, tăng nhanh sự chìm xuống của cô. Nhưng, hướng chìm xuống này lại khiến cô lần nữa nhìn thấy ánh sáng, thậm chí cô còn nhìn thấy mặt trời, hào quang chói lóa chiếu rọi làm mắt cô đau nhức, đau đến mức muốn chảy nước mắt. Thì ra không phải hôm nay là ngày sương mù.

“Mẹ kiếp, em tỉnh lại cho tôi!” Một tiếng hét giận dữ khiến cô thức tỉnh từ trong hỗn loạn. Cô nhìn thấy một gương mặt vô cùng phẫn nộ, trước tiên là kinh ngạc, sau đó là muốn khóc, cảm giác đau rát từ hai má cuối cùng truyền đến đại não, hấn lại đánh mình rồi? Người đàn ông không nói năng gì, kéo cô bơi về phía trước, nhưng phát hiện tất cả nỗ lực đều vô ích, đột nhiên hấn lặn xuống mặt nước. Lâm Uyển sợ đến mức muốn hét ầm lên, nhưng không có cách nào lên tiếng, chỉ có thể trừng mắt nhìn hấn chìm xuống. Rất nhanh cô liền phát hiện cơ thể mình trở nên nhẹ bẫng, ngay sau đó người đàn ông nổi lên mặt nước, lại lần nữa ôm cô bơi về trước.

Lâm Uyển vừa thử thả lỏng tứ chi cứng đờ, vừa nhìn người đàn ông bên cạnh. Hấn cau mày, nhếch miệng làm hiện lên vẻ kiên nghị, ngũ quan không khác so với bình thường, nhưng lúc này xem ra lại khiến người ta yên tâm đến lạ. Hấn, tại sao lại xuất hiện? Hấn làm thế nào tìm được đến đây? Tại sao hấn phải cứu mình? Thậm chí cô hoài nghi cảnh tượng này cũng là ảo giác, cứ cho là ảo giác đi, có một người theo cùng cũng tốt, vừa này cô thật sự đã cô đơn đến sợ hãi.

Nhưng cảm giác đau nhức trên mặt và cái lạnh trong nước, còn cả cảm giác được hấn ôm, đều nhắc nhở cô đây là sự thực. Càng ngày càng gần bờ, cô nhìn thấy thảm cỏ xanh ngắt trước mặt, còn có bụi cây xanh đậm, cô đã nghe được tiếng chim hót từ không trung truyền tới, còn cả tiếng hô hấp nặng nề bên tai. Lâm Uyển quay đầu nhìn thử, sắc mặt Trần Kinh không tốt lắm, lông mày nheo lại như muốn thắt nút ở giữa, đồng thời cô cũng cảm thấy hấn bơi càng ngày càng chậm. Cũng phải, hấn gánh vác trọng lượng của hai người, sáng sớm chưa ăn cơm, đêm qua còn tiêu hao thể lực... Lâm Uyển cảm thấy xấu hổ vì trong tình cảnh này mà mình còn có thể nhớ lại những chuyện đó, nhận ra cẳng chân đã không bị chuột rút nữa, cô bắt đầu quẫy đạp nước để giảm bớt gánh nặng cho hấn.

Cuối cùng, khi tiếp xúc với đất bùn mềm ẩm trên bờ, Lâm Uyển không thể miêu tả được cảm giác trong lòng, vừa muốn cười lại vừa muốn khóc. Lúc này phát hiện trong bụng toàn là nước, dạ dày cũng sắp trương đến nổ tung, cô vội cúi đầu, vươn tay ra vỗ lưng để tự mình ộc nước. Một lúc sau, mũi và miệng đều phun nước ra, thấm hại vô cùng. Nước ộc ra khá nhiều mới cảm thấy khá hơn, cô mệt mỏi thở gấp yếu ớt, dùng mu bàn tay lau mặt, bỗng thấy khó hiểu, sao Trần Kinh lại yên lặng như vậy? Cô quay đầu nhìn hấn, nhưng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi sửng sốt.

Trần Kinh nằm sấp trên mặt đất, chỉ lộ ra nửa gương mặt, mắt nhắm chặt, sắc mặt tái xanh, đôi môi cũng trắng bệch, chóp mũi và cằm đều dính bùn, im hơi lặng tiếng như đã chết. Bàn tay duỗi ra của hấn ở ngay cạnh chân cô, vẫn giữ nguyên tư thế vừa này kéo cô lên. Lâm Uyển cẩn thận chạm vào liền lập tức rút tay lại, bàn tay hấn lạnh đến ghê người.

Trong lòng Lâm Uyển cũng chợt lạnh, tại sao lại như vậy? Cô gọi hấn một tiếng: “Trần Kinh!”

Không ai đáp lại.

Cô bò đến với tay dò xét trước mũi hấn, cảm thấy có hơi thở mới yên tâm. Hấn nhất định đã mệt rồi, muốn nghỉ ngơi chút, chắc chưa đầy một lát nữa sẽ nhảy dựng lên mắng cô, hoặc đánh cô. Đúng, hấn nhất định đang tích trữ sức lực chuẩn bị trừng phạt cô đây, có lẽ cô nên mau mau chạy trốn, tránh việc bị hấn hành hung một trận trong cơn thịnh nộ.

Nhưng lần xây dựng tâm lý này không thể thuyết phục bản thân, vì sắc mặt Trần Kinh bất thường rõ ràng, hơn nữa đường như hô hấp của hấn quá yếu ớt. Lâm Uyển lại thử sờ mặt hấn thăm dò, lạnh lẽo hết như tay hấn. Cô không nhịn nổi đánh hấn vài cái, muốn gọi hấn tỉnh dậy giống khi này hấn đánh cô, nhưng vẫn chẳng hề đáp lại. Sức từ tay cô không nhỏ, nhưng gương mặt hấn không hiện lên chút vết đỏ nào.

Lâm Uyển ngần ngại, rốt cuộc làm sao vậy? Hấn không phải người không biết bơi, lẽ nào là bệnh tật gì đó đột nhiên phát tác? Cô phát hiện mình quả thật không biết chút gì về hấn, bỗng một suy nghĩ như tia chớp đánh trúng đại não, hấn sợ nước...

Hơi thở cô bỗng gấp gáp, “sợ nước” rốt cuộc là khái niệm gì? Lúc đó sao cô không truy hỏi đến cùng chứ? Lâm Uyển không kịp nghĩ quá nhiều, vì tình trạng bây giờ của hấn rất tệ. Mặc dù cô không muốn thừa nhận, nhưng hấn thật sự giống như sắp chết đến nơi. Cô phải nghĩ cách, đúng, hô hấp nhân tạo, trên ti vi đều diễn như vậy. Cô hết sức cẩn thận giúp hấn lật người lại, kê hấn nằm ngửa, một tay nâng cằm hấn, một tay bóp chặt mũi hấn, hàm răng hấn vẫn khép chặt, cô lấy ngón tay dùng sức cạy ra, rồi hít một hơi sâu thổi vào miệng hấn.

Làm như vậy vài lần, Trần Kinh vẫn không hề có biểu hiện tỉnh lại, Lâm Uyển đành bó tay. Bộ dạng này của Trần Kinh khiến cô nhớ lại một từ hấn thường mắng cô: Xác chết. Cô ổn định lại tinh thần, không được, cô phải đi cầu cứu, nhưng sau khi cô đứng dậy, lại phát hiện hai chân mình đang run rẩy, không biết do vẫn chưa trở lại bình thường hay do bị bộ dạng này của Trần Kinh làm cho sợ hãi. Cô loạng choạng bước được vài bước đã quay về, nơi lỏng thắt lưng của hấn vãi nắc, phúi bùn và bụi bặm trên mặt hấn, sau đó mới lau mặt rồi đi.

Lúc đến đầu óc không được minh mẫn, giống như trong mơ hồ bị thứ gì đó dẫn dắt mới tới được đây, bây giờ Lâm Uyển xót xa phát hiện rằng, cô đã lạc đường. Xưa nay cảm giác về phương hướng của cô không tốt, lại không quen lắm với nơi này, cô như con ruồi không đầu, chạy như điên dọc theo con đường nhỏ cạnh hồ, nghĩ bụng, xong rồi, Trần Kinh sắp chết rồi, chết trong tay cô.

Cái nơi chết tiệt này sao lại nhiều đường như vậy, bây giờ trời đã sáng rồi, tại sao ngay đến một bóng người cũng chẳng có? Mỗi khi gặp phải chỗ rẽ, Lâm Uyên liền cảm thấy mình đang chơi một canh bạc, đánh cược sống chết của một người. Cô sợ hãi, cô không gánh nổi, nhưng cô chỉ có thể miễn cưỡng mà chọn lựa.

Lâm Uyên vừa chạy vừa khàn giọng hét: “Có ai không, cứu tôi với!” Cẳng chân bị chuột rút xong còn để lại di chứng, chạy một bước đều rất đau, nhưng cô không lo nghĩ nổi, vì cô đang chạy đua với thời gian, cô vừa chạy vừa nghĩ trong lòng, Trần Kinh, kiên trì nhé, Trần... Cô bỗng dừng bước, Trần Kinh? Đó không phải kẻ thù của cô sao? Bây giờ cô lại muốn cứu kẻ thù của mình? Không phải cô hận hắn đến mức mong hắn chết đi? Cô bị điên hay bị ngốc rồi?

Lâm Uyên khom lưng há miệng thở dốc, trong mắt lướt qua một tia hờ hững, có lẽ chỉ cần chậm một chút, cô sẽ có thể được giải thoát, được tự do, đó chẳng phải điều mà cô tha thiết mong ước sao... Nhưng cô lập tức lắc đầu đau khổ, hẳn vì cô mới thành ra nông nổi này, cô không thể ích kỉ như vậy. Khi đứng thẳng người dậy, đúng lúc nhìn thấy nóc nhà màu đỏ của khách sạn, có lẽ đây chính là vận mệnh an bài, cô không đi sai đường, hay là, trời cũng không tuyệt đường sống của hắn.

Lúc chạy về phía vệt màu đỏ kia, Lâm Uyên thầm nghĩ, rốt cuộc cái gì là “tự do” đây? Thứ cần tự do không chỉ có thể xác, mà còn có cả tinh thần. Nếu hôm nay cô thấy chết không cứu, cả đời sẽ luôn bị vây hãm trong khoảnh khắc này, đây không phải cao thượng, đây chỉ là mềm yếu, cô chỉ là một người bình thường mà thôi.

Lâm Uyên thờ hồn hển trong đại sảnh khách sạn, kê đơn giãn một lượt tình hình cho nhân viên bảo vệ. Họ lập tức gọi trung tâm cấp cứu địa phương, sau đó gọi điện thoại đánh thức bạn bè của Trần Kinh. Lâm Uyên liếc nhìn đồng hồ treo tường, vừa qua sáu giờ, chẳng trách đi trên đường không gặp lấy một người. Hơn nữa lúc đó lòng dạ cô rối bời, cũng không biết đã tốn mất bao nhiêu thời gian, không biết Trần Kinh bây giờ ra sao.

Một lúc sau, trong đại sảnh tiếng người huyền não, nhân viên làm việc của khách sạn chạy đôn chạy đáo, luống cuống như kiến bò chảo nóng. Ngoài cửa truyền tới tiếng khởi động xe rầm rầm, Hướng Dương đến nhanh nhất, cài khuy áo đi ra khỏi thang máy, nhìn thấy Lâm Uyên cả người nhếch nhác đứng đó, mặt hung dữ hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Lâm Uyên còn chưa hồi sức, vừa ho vừa nói: “Anh ấy từ trong hồ bơi lên bờ liền bất tỉnh...”

“Mẹ kiếp, tôi hỏi cô, sao cậu ta lại xuất hiện ở đó?” Hướng Dương nổi trận lôi đình, lớn tiếng chất vấn dọa Lâm Uyên sợ run cầm cập.

Lúc này lại có vài người xuống, Lý Vĩ gương mặt không chút biểu cảm, nói: “Trước tiên cứu người quan trọng hơn, việc khác để sau hẵng nói.”

Phương Chính là người ra sau cùng, lúc nhìn về phía cô, biểu cảm có chút phức tạp, đi được vài bước lại quay đầu nói: “Đi thôi, cô phải dẫn đường cho chúng tôi.”

Lâm Uyên lê hai chân cứng đờ đi ra, vài chiếc xe việt dã đang gài gờ đồ bên ngoài sẵn sàng lên đường, mấy người đàn ông sớm đã ngồi vào trong, Phương Chính mở cửa một chiếc xe trong số đó, nói với cô: “Ngồi xe này đi.”

Lâm Uyên dẫn họ đến nơi phát sinh sự cố, Trần Kinh vẫn giữ tư thế nằm ngửa bên bờ hồ lúc cô rời đi, từ xa nhìn lại, càng thêm thâm hại thê lương, không rõ là sống hay chết. Mọi người nhao nhao xuống xe, vây lấy phía trước xem xét, cô thấy Hướng Dương lại gần thăm dò hơi thở, ấn huyệt nhân trung rồi nói: “Có lẽ bị ngất theo phản xạ, nhưng lần này thời gian quá lâu, chỉ mong không xảy ra chuyện gì.”

Mọi người đều mang vẻ mặt nặng nề lo lắng, người đứng người ngồi, chỉ có hần sắc mặt trắng bệch nằm kia. Lâm Uyên hai chân run rẩy đứng đó nhìn. Lần đầu tiên có cảm giác từ trên cao nhìn xuống người đàn ông này, trông thật yếu đuối, không chịu nổi một đòn, chỉ cần đầm nhẹ vào ngực một cái đã có thể lấy mạng hắn.

Lâm Uyên lặng lẽ lùi bước về phía sau, cô sợ hãi, sợ mình sẽ không nhìn nổi mà tiến lên cho hắn một đám, đá hắn một cước, cô không phải chưa từng tưởng tượng đến cảnh này. Hắn luôn đứng mãnh như vậy, từ trong ra ngoài cứng rắn như đá hoa cương, cô đã bị hắn áp bức quá lâu, đến nỗi biến thành tâm lý bất thường, cô thật sự mong muốn một cơ hội có thể trả lại hắn gấp bội tất cả những điều cô đã phải chịu đựng. Nhưng bây giờ cô lại giương mắt nhìn, cô phát hiện thế giới này thật mâu thuẫn, con người thật mềm yếu và điên khùng, cô lại có thể thông cảm cho kẻ địch của mình.

Không lâu sau, xe cấp cứu đã tới, hai y tá ngồi xuống đất đo huyết áp và nhịp tim cho Trần Kinh, bác sĩ nghe số liệu báo cáo của họ rồi lật thử mi mắt hắn, cau mày nói: “Tim đập quá chậm, huyết áp quá thấp, có dấu hiệu giãn đồng tử, cần thở oxy.” Y tá vội lấy bình oxy xách tay trong xe ra, điều chỉnh lưu lượng thích hợp rồi nhét ống thở vào mũi Trần Kinh.

Bác sĩ hỏi: “Bệnh nhân có bệnh về não bộ hay tim mạch không?”

Hướng Dương đáp: “Không có bệnh gì, chỉ là sợ nước.”

Có người hỏi: “Không nguy hiểm đến tính mạng chứ?”

Bác sĩ thân nhiên nói: “Ngất xỉu có thể là chuyện lớn hoặc nhỏ, đa số mọi người đều có thể tự động hồi tỉnh, nhưng tình trạng này của anh ta tương đối đặc biệt, bản thân không chịu tình dục, đã rơi vào trạng thái hôn mê.”

Hướng Dương tiếp lời: “Bây giờ cậu ta đã coi mình như người chết rồi, sao tỉnh được, bác sĩ biết châm cứu không? Mỗi lần cậu ta đều phải dựa vào cách kích thích huyết vị mới có thể tỉnh lại.”

Bác sĩ nghĩ một lát, nói: “Xem ra chỉ có thể châm cứu, có lẽ còn phải thu xếp thuốc men, nằm ở đây không ổn, tìm nơi gần đây để điều trị đi.”

Mọi người liền nhắc Trần Kinh lên xe cấp cứu, trở về khách sạn.

Phòng bệnh tạm thời được đặt tại một căn phòng rộng, thoáng khí trong lành. Bác sĩ đang châm cứu mấy huyệt vị quan trọng trên người Trần Kinh, y tá bung khay đựng cụ đứng một bên chờ lệnh, Hướng Dương và Phương Chính bọn họ kẻ đứng người ngồi, lo lắng chờ đợi.

Lâm Uyên tựa vào ngưỡng cửa sổ, ngăn người nhìn chăm chăm đầu thuốc lá đã dập tắt trên thùng rác bên cạnh. Bây giờ cô hơi choáng váng, còn có chút mệt mỏi buồn ngủ. Cách đó không xa có hai người mang dáng dấp lãnh đạo, vẻ mặt lo lắng thảo luận gì đó. Thuốc lá trong tay một người đã tích thành một đoạn tro tàn. Cô cũng muốn hút một điếu nâng cao tinh thần, sẽ không sao, thói quen nào cũng cần có khởi điểm.

Lúc này, trên hành lang vang lên tiếng dép lê loẹt quẹt, thì ra là Trần Tây đang mặc đồ ngủ bước nhanh tới, cô gật đầu với Lâm Uyên rồi đẩy cửa vào trong, một lát sau lại ra ngoài, thờ dãi nói: “Lâm Uyên, chị cũng đừng đứng đây, mau đi thay quần áo kéo bị cảm. Chị đừng lo, đây là bệnh mãn tính của anh Ba, chỉ có điều lần này thời gian hôn mê hơi dài.”

“Bệnh mãn tính gì?”

“Haiz, chính là...” Trần Tây vừa định giải thích, cửa phía sau lưng liền bật mở. Hướng Dương vẻ mặt u ám bước ra nói với Lâm Uyên: “Cô qua đây với tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Lâm Uyên xuống tầng với anh ta, đi thẳng đến bên bồn hoa trong sân, Hướng Dương mới đứng lại, hỏi: “Cô biết A Kinh sợ nước?”

“Tôi từng nghe nói.”

“Lâm Uyên, tôi quả thực đã xem nhẹ cô rồi!”

“Anh có ý gì?”

Hướng Dương “hừ” một tiếng lạnh lùng: “Tôi không biết rốt cuộc giữa cô và A Kinh có vấn đề gì, nhưng cô làm vậy là quá rồi. Lần trước cô nhảy múa trước mặt bao nhiêu người như vậy, chẳng khác nào làm mất thể diện của cậu ta trước mọi người. Việc này coi như bỏ qua, nhưng cô còn liên hợp cùng kẻ khác chơi cậu ta một vố, đây gọi là gì? Đây là phản bội. Còn cả lần này, cô càn tận nhẫn hơn, trực tiếp lấy mạng cậu ta.”

Lâm Uyên im lặng nghe anh ta nói một mạch, thân nhiên đáp: “Vậy nên anh đang thay bạn bè anh dạy dỗ người phụ nữ của anh ta à?”

Hướng Dương sững người, lập tức cười nhạt nói: “Tôi không rảnh rồi đến vậy. A Kinh nhiều phụ nữ như thế, tôi dạy dỗ từng người chắc mệt chết mất. Mẹ kiếp, tôi lại chẳng phải tổng quản hậu cung của cậu ta. Chỉ có điều, nể tình đã quen biết nhau một thời gian, hôm nay tôi nhắc nhở cô, chơi dao sắc có ngày đứt tay...”

“Hướng Dương!” Lúc này, cách đó không xa, một giọng nói khác xen vào, hai người cùng quay đầu nhìn, lập tức thấy Phương Chính đang đứng ở cửa hành lang hét về phía này: “Qua đây có chuyện nói với cậu!”

Hướng Dương liếc nhìn Phương Chính, lại nhìn Lâm Uyên, sắc mặt càng khó coi, lạnh lùng nói: “Lâm Uyên, cô tự giải quyết ổn thỏa đi, biết điều thì hãy rời khỏi A Kinh, cũng tránh xa mọi người chúng tôi một chút!” Dứt lời, anh ta đi về phía Phương Chính.

“Chuyện gì? A Kinh tỉnh rồi?” Hướng Dương hỏi.

Phương Chính thu lại ánh mắt từ phía bồn hoa kia, nói: “Chưa đâu, tôi xuống hút điếu thuốc, vừa nãy cậu làm gì đó? Nói lung tung gì với cô ấy?”

Hướng Dương chẳng hề thiện cảm, đáp: “Cậu nghe thấy rồi? Bây giờ biết rồi chứ, đó chính là đóa hoa có độc, coi chừng hạ độc chết cậu.”

Phương Chính cười điềm nhiên như không: “Sao lại lôi tôi vào, chẳng phải tôi lo cậu làm người ta tức giận chạy mất, rồi đến khi A Kinh tìm cậu đòi người thì sao?”

“Cậu ta thật sự muốn tìm tôi đòi người cũng được, phụ nữ có nhan sắc loại này mà lòng dạ tốt hơn cô ta, tôi có thể tìm cho cậu ta một đồng.”

Phương Chính lấy bao thuốc ra, rút một điếu châm lửa hút, chậm rãi nói: “Từ bao giờ cậu còn làm cả việc mai mối vô tích sự này thế? Sao tôi không biết nhỉ?”

Hướng Dương tức tức trợn mắt, “Cậu không cần nói hộ cô ta, đừng tưởng tôi không nhìn ra ý nghĩ của cậu!”

“Tôi nghĩ gì chứ?”

“Cô em mà cậu mang theo bên cạnh mỗi ngày, dám nói không phải là tìm theo gương mặt của cô ta ư, cậu xem A Kinh là kẻ mù hả? Có thằng nào làm bạn bè mà như thế không?”

“Mẹ kiếp, tôi chẳng phải xem cậu ta như kẻ mù, tôi thấy cậu xem cậu ta như Phát Xít ấy, phụ nữ của tôi với phụ nữ của cậu ta giống nhau kiểu tóc là phạm pháp à?” Phương Chính nén lại, hút một hơi thuốc, thu lại ý cười, nói: “Hương Dương, chúng ta là anh em, nhưng có những việc là việc nhà đóng cửa bảo nhau của hai người họ, không can hệ đến tôi và cậu.”

Hương Dương lập tức hùng hồn phản bác: “Cậu tưởng tôi ăn no dùng mỡ, thích lo việc bao đồng? Nếu không phải họ làm ầm ĩ đến mức trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết là tôi đây, mẹ kiếp, tôi còn phải ở đây làm kẻ ác hả?”

Phương Chính nghi ngờ hỏi: “Ý gì thế?”

“Mẹ, cậu thật đúng là không biết hả, chuyện Chí Thành làm chết người đạo trước kia cậu biết chứ?”

“Biết, không phải là giả sao?”

“Đó là do cô ta với lão Đàm nhà cậu thổi phồng lên. May mà là giả, nếu là thật thì bây giờ bố đây đang phải chịu thẩm tra rồi, còn có thể đến đây câu cá? Tuy tôi luôn nói vì giúp anh em không tiếc mạng sống, nhưng bị phụ nữ của anh em và anh họ tốt của một anh em khác liên kết lại đâm một nhát sau lưng, chết kiểu này cũng quá uất ức chứ nhỉ?”

Phương Chính bật cười, “Trông bộ dạng uất ức của cậu, thì ra cậu cũng bắt măn với tôi trong lòng.” Anh ta im lặng một lát rồi nói: “Trong lòng A Kinh nhất định hiểu rõ, cậu cũng không cần lo chuyện bao đồng đâu.”

“Nếu cậu ta thật sự hiểu rõ, có thể tự hành bản thân thế này à? Tôi hiểu rồi, đây gọi là người thông minh vẫn có lúc sai sót, bây giờ cậu ta tuổi trẻ lắm đường, mắc kẹt trong rắc rối không thể tự thoát ra, tôi phải giải cứu cậu ta.” Hương Dương nói xong liền bắt đầu co tay xắn ống tay áo, cứ như định “chiến” một trận.

“Cậu thật quá nhạt nhẽo. Đúng là nghiện lo chuyện bao đồng rồi!”

“Nhạt nhẽo cũng còn tốt hơn cái đồ hai lòng hai dạ như cậu, tôi lên xem thế nào, lần này nếu lại không tinh chắc thật sự phải sốc điện rồi.” Hương Dương nói xong liền đi vào, đi được hai bước, quay đầu hỏi: “Cậu đi không?”

Phương Chính khua nửa điều thuốc trong tay với Hương Dương, nói: “Đợi hút xong điều này rồi lên!”

Lâm Uyển đứng một lúc, chân đã hơi nhũn ra. Sau khi Hương Dương đi khỏi, cô liền ngồi bên cạnh bồn hoa nghỉ ngơi, nghỉ bụng, Trần Kinh và bạn hấn đúng là tính tình giống hệt nhau, luôn tự cho mình là đúng, nói chuyện khó nghe. Nếu là cô của một năm trước, e rằng sẽ tức giận rơi nước mắt. Nhưng bây giờ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô cũng đã hơn xưa, không nói cái khác, chỉ da mặt thôi đã càng ngày càng dày rồi.

Độ nóng của mặt trời tăng lên, nắng gắt cuối thu quả nhiên uy lực phi phàm, bộ quần áo ướt trên người rất nhanh đã được hong khô gần hết, nhưng thỉnh thoảng có gió thổi qua vẫn sẽ thấy lạnh. Một lúc sau, có người ngồi xuống bên cạnh, cô xoay đầu liếc nhìn, là Phương Chính.

Phương Chính nói: “Tên Hương Dương đó không có ý gì khác, chỉ là ác khẩu, dù hấn nói gì cô cũng đừng để bụng.”

Lâm Uyển trầm nghĩ, so với những tổn thương lớn nhỏ mà Trần Kinh gây ra cho cô, mấy câu nói châm chọc có là gì. Nghĩ đến người đó, cô vẫn không nhịn nổi, hỏi: “Anh ấy tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa, bác sĩ đang chăm cứu cho cậu ta, bao giờ châm đến đau nhức thì có thể tỉnh.”

“Tôi đã nghe nói chuyện hồi nhỏ anh ấy rơi xuống nước, nhưng lúc tôi ở biệt thự từng thấy anh ấy bơi, còn tưởng đã sớm khắc phục rồi.”

Phương Chính cười nói: “Vậy cô nhất định chưa thấy được cậu ta bơi bao lâu nhỉ? Cậu ta xuống nước không thể vượt quá mười phút.” Thấy Lâm Uyển gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên, anh ta lại bổ sung: “Hơn nữa xưa nay ngoài bể bơi ra, cậu ta chưa từng bơi ở chỗ khác.”

Có lẽ ngồi trên bệ xi măng không thoải mái, Phương Chính hạ hai chân bắt chéo xuống, hỏi: “Lâm Uyển, tôi có thể hỏi cô một câu không? Với tư cách người anh em của Trần Kinh, cũng là bạn của cô, tôi muốn biết một chút, lúc sáng sớm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lâm Uyên giật mình, không biết nên giải thích thế nào. Đó xem như là quá trình xen lẫn giữa ảo tưởng và hiện thực, ngay đến bản thân cô cũng cảm thấy khó có thể tin được, huống hồ là người khác? Hơn nữa đây không đơn giản là một chuyện, muốn nói rõ thì phải nói hết tất cả.

Phương Chính đợi một lát không thấy cô trả lời, lại nói: “Cô không muốn nói thì thôi vậy, đây vốn là chuyện giữa hai người, tôi tin cô không có ác ý, nếu không cô cũng sẽ chẳng chạy về báo cho chúng tôi. Kể ra cũng là cô cứu cậu ta.”

Hai người im lặng một lúc, Phương Chính lại tiếp tục: “Nơi này hàng năm chúng tôi đều đến, mới đầu là để giúp A Kinh khắc phục trở ngại, dần dần trở thành một thói quen. Lần đầu tiên đến, khi đó mới vào cấp hai. Cậu ta bị chúng tôi lừa tới đây, tới rồi muốn trốn nhưng lại sĩ diện, đành miễn cưỡng chịu đựng, kết quả là cứ ngồi mãi, người liên tục xuống. Bác sĩ bảo đây là vì căng thẳng quá mức gây nên, ngắt xiếu theo phản xạ, là một dạng trở ngại tâm lý.”

“Kể ra cũng kì lạ, người như cậu ta từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, chẳng ngờ lại sống chết không qua được cửa ải này. Thật ra rất nhiều người thời thơ ấu đều từng trải qua những chuyện không hay, nhưng đa số sẽ dần dần quên lãng, còn cậu ta lại biến những chuyện đó thành một nút thắt trong lòng, thành trở ngại không thể vượt qua, đây có lẽ là một thiếu sót trong tính cách của cậu ta.” Phương Chính nói xong, không nhìn được lại vắt chéo chân, trầm ngâm một lát, nói: “Hoặc là do tình cảnh lúc đó quá thể thảm.”

Dứt lời, hần liếc nhìn Lâm Uyên, hỏi: “Tôi đoán chắc cô nghe được chuyện cậu ta rơi xuống nước từ chỗ anh họ tôi đúng không?”

Lâm Uyên gật đầu.

Phương Chính cười nói: “Điều đó cũng khó trách, vì anh ta cũng chẳng rõ mà. Người biết chuyện này không nhiều, cô biết A Kinh hỏi đó tại sao lại rơi xuống nước không?”

Lâm Uyên lắc đầu, nghĩ bụng, còn không phải là do trẻ nhỏ nghịch ngợm quá mức hoặc là trỏ tài khoe khoang hay sao? Về sau quả rất phù hợp với tính cách của Trần Kinh.

“Cậu ta bị người ta quăng xuống hồ chứa nước, mà còn là giữa mùa đông.”

Lâm Uyên kinh ngạc, Phương Chính tiếp tục nói: “Tôi nghĩ điều cậu ta thực sự sợ có lẽ không phải nước. Nước đối với cậu ta mà nói giống như một mặt gương ma quỷ, nhìn thấy nó cậu ta sẽ nghĩ đến những thứ liên quan, đó mới là cái thật sự khiến A Kinh sợ hãi.”

Lâm Uyên liền nhớ lại hôm đó ở biệt thự, biểu hiện khác thường của Trần Kinh sau khi bơi. Cô còn tưởng hần động kinh theo thói quen, bây giờ nghĩ lại, quả thật không bình thường. Hần nói chuyện rất kì lạ, cảm xúc cũng không ổn định, nhiệt độ cơ thể thấp, bàn tay luôn lạnh ngắt, hơn nữa thể lực cũng không bằng mọi khi, xong việc hần để cô mà ngủ mấy tiếng đồng hồ. Giữa lúc đó nếu không phải cô quá thực không chịu nổi đẩy hần ra một chút, chắc đã bị hần đè tắt thở rồi.

Sau đó cô lại nhớ tới câu nói lấp lửng mà Phương Chính từng đề cập tới, hỏi: “Chuyện lần trước anh nói chính là chuyện này à?”

Phương Chính ngẩng ra một chút, gật đầu: “Bây giờ nghĩ lại, tính cách méo mó của A Kinh có lẽ bắt đầu chính từ khi đó.” Rồi hần thờ dài, tiếp tục: “Tôi chỉ có thể kể đến thế. Đây là điều cấm kị của A Kinh. Và lại hôm nay tôi nhắc chuyện này với cô cũng không phải muốn cô hiểu cậu ta hay đồng tình với cậu ta. Việc nào ra việc ấy, khuyết điểm của A Kinh sờ sờ ra đó, chúng tôi hiểu và bao dung cậu ta vì chúng tôi là anh em, là bạn bè. Hơn nữa A Kinh thật sự chưa làm gì có lỗi với anh em, nhưng người khác không cần phải ghi nhớ cảnh ngộ thời thơ ấu của cậu ta. Tôi cũng nhìn ra được, vấn đề giữa cô và cậu ta không hề nhỏ. Tôi đoán cho dù tôi hỏi, chưa chắc cô đã nói, vậy nên tôi cũng không hỏi nữa. Trước khi vô đoán, có chỗ nào không phải, xin cô thứ lỗi.” Nói tới đây, hần nhìn về phía Lâm Uyên, về mặt chân thành.

Lâm Uyên vội đáp: “Không sao.”

Phương Chính thần nhiên mỉm cười: “Nếu tôi đoán không nhầm, bây giờ cậu ta đang nửa cưỡng ép cô ở cùng mình thì phải?” Lâm Uyên không trả lời, nhưng phản ứng của cô đã nói rõ tất cả, Phương Chính lắc đầu nói: “Thật không ngờ, bản lĩnh của A Kinh có một ngày lại dùng vào mặt này.”

Phương Chính ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ một lát rồi nói: “Như vậy đi, cô nghĩ lại cho kĩ, nếu thật sự cô không muốn miễn cưỡng, tôi và Hường Dương thử xem, nhất định sẽ thuyết phục A Kinh. Dẫu sao chúng tôi cũng không muốn nhìn thấy hai người chịu tổn thương, bất luận là cậu ta hay là cô.”

Lâm Uyên nghe vậy cảm kích vô cùng, đây coi như là người bạn tốt khó có được đến từ thế giới của bọn họ, bạn tốt khiến cô khó cảm lòng nổi, một lúc sau đã ngăn ngăn nước mắt. Phương Chính thấy vậy vội nói: “O kìa, đừng thế, chỉ nói như vậy thôi, còn không biết có thể thực hiện được không.”

“Cảm ơn anh, Phương Chính, cho dù thế nào, vẫn phải cảm ơn anh.” Lâm Uyên nói xong, nước mắt rơi xuống, càng nhiều hơn những điều nói không nên lời. Cô giống như một người đi đường lặn lội mấy ngày trong sa mạc, có người bảo cô phía trước là ốc đảo. Cho dù còn phải đi rất xa, thậm chí căn bản chẳng có ốc đảo, cô cũng sẽ cảm động chỉ vì sự an ủi trong phút chốc kia.

Phương Chính thấy vậy hơi sững sờ, ít nhiều cũng hiểu Trần Kinh không chịu buông tay. Anh ta theo bản năng muốn gờ tay lên lau nước mắt cho cô, bàn tay ngừng lại mấy giây giữa không trung rồi rút lại, lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay kẻ ca-rô màu lam nhạt, đưa cho Lâm Uyên, nói: “Lau đi này, để người khác nhìn thấy lại tưởng tôi bắt nạt cô đấy!”

Lâm Uyển nhận lấy lau khô nước mắt, nhìn chiếc khăn tay màu nhạt ướt đầm một mảng, nói: “Tôi giặt sạch rồi trả lại anh nhé!”

Phương Chính cười rồi giành lấy, thuận tay nhét vào trong túi, không thành vấn đề, nói: “Chuyện nhỏ, tự tôi không biết giặt sao?” Rồi đứng dậy hỏi: “Có muốn vào trong với tôi thăm cậu ta không, lúc này chắc phải tỉnh rồi.”

Lâm Uyển gật đầu, đứng dậy cùng anh ta rời khỏi bồn hoa nhỏ.

Hai người vừa đến tầng hai, liền nhìn thấy Hướng Dương đẩy cửa bước ra từ phòng bệnh tạm thời đó, biểu cảm trên mặt rõ ràng đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Phương Chính hỏi: “A Kinh tỉnh rồi?”

“Ừ.” Hướng Dương liếc nhìn Lâm Uyển phía sau, kéo dài giọng nói: “Điều thuốc này cậu hút khá lâu đấy.”

Phương Chính không thềm để ý sự kỳ quái của Hướng Dương, lúc đi ngang qua vỗ vai anh ta một cái rồi tiến về phía trước. Hướng Dương kéo lấy cánh tay Phương Chính, hạ giọng nói: “Vừa tỉnh, đuổi đám người này đi hết rồi, cậu vào đợi một lát.”

Phương Chính “ừ” một tiếng, đến trước cửa lại dừng bước, nói với Lâm Uyển bên cạnh: “Lúc này tính khí hần không tốt lắm, cô cẩn thận đừng chọc tức hần nhé.”

Lâm Uyển gật đầu, trong lòng khó tránh khỏi lo lắng.

Nhưng hai người vừa tiến vào, phát hiện Trần Kinh nằm đó hai mắt khép chặt, Lâm Uyển liếc nhìn Phương Chính, hỏi nhỏ: “Không phải tỉnh rồi sao?”

Phương Chính nhìn lướt về phía giường, khẽ nói: “Có thể là ngủ rồi, chúng ta đi ăn cơm trước vậy, đợi lát nữa lại tới.” Nói xong liền quay người đi ra ngoài, thấy Lâm Uyển vẫn ngây ra đó, hần liền vẫy vẫy tay.

Lâm Uyển lại liếc nhìn trên giường, thấy thần sắc của người đó hình như đã thật sự khá hơn, rồi cô đi ra cùng Phương Chính.

Cửa vừa đóng lại, người trên giường liền mở mắt, trong mắt là một khoảng thất thần. Bây giờ hần không muốn gặp cô, nói cách khác là vẫn chưa chuẩn bị xong để gặp cô. Lúc này trong đầu hần có chút rối loạn, phải sắp xếp lại ổn thỏa một chút.

Sáng sớm, lúc hần trở mình thì phát hiện chỗ khuỷu tay trống trơn, duỗi tay tìm kiếm mấy lượt vẫn không thấy cơ thể mềm mại kia, hần lập tức tỉnh giấc. Vừa nhìn sắc trời bên ngoài mới sáng lên, hần xuống giường đi đến nhà vệ sinh và ban công tìm một lượt, vẫn không có người. Nỗi bất an trong lòng bắt đầu lan rộng một cách nhanh chóng, dường như trực giác kì lạ của đêm qua đang dần biến thành sự thật.

Hần chán nản vỗ đầu, tất cả mọi việc tối qua đều xảy ra quá hoàn mỹ, Lâm Uyển hết như đột nhiên thông suốt, thể hiện sự nhiệt tình trước đây chưa từng có, khiến hần chỉ biết hưởng thụ nhục dục, quẳng hết tất thảy lên chín tầng mây. Bây giờ nghĩ lại, việc đó rõ ràng không bình thường, giống như ánh sáng lóe lên trước khi người ta chết vậy. Nghĩ thế lại càng khiến bản thân hoảng sợ, hần liền thôi lo nghĩ vớ vẩn, vội vàng tìm quần áo mặc vào chạy ra ngoài.

Hần ra hỏi bảo vệ, được biết Lâm Uyển quá thực đã đi từ sáng sớm, lòng hần bỗng lạnh cóng phân nửa, hỏi đại khái phương hướng xong liền vội vã đuổi theo, hoàn toàn quên rằng nên thông báo cho tất cả mọi người cùng tìm. Hần càng đi càng lo, trước kia Lâm Uyển đã có tật xấu nửa đêm lên lút chạy ra ngoài, hần còn tưởng cô khỏi rồi, xem ra bây giờ căn bản là đã thăng cấp. Ở nơi lạ lẫm này cô đi đến đâu cũng đều nguy hiểm, nếu gặp phải đàn ông không đứng đắn, hần cũng chẳng dám nghĩ tiếp nữa.

Càng đi ngã rẽ càng nhiều, hần dựa vào cảm giác chạy được một lúc, vẫn không tìm thấy người, rồi ma xui quỷ khiến thế nào hần lại nghĩ ra một nơi. Đó là cái hồ sâu nhất lớn nhất trong mấy chỗ ao hồ lớn nhỏ ở đây, vậy nên bình thường hần cơ bản sẽ không đến gần. Nhưng lúc này trực giác chết tiệt kia của hần lại mách bảo rằng, Lâm Uyển rất có thể đã tới nơi đó. Hần vừa chạy về phía đó, vừa nghĩ thầm, chỉ mong không phải sự thật, chỉ mong là do mình lo nghĩ quá nhiều, có lẽ một lát nữa trở về sẽ nhìn thấy Lâm Uyển đang ở trong phòng, có lẽ cô chỉ vì đói bụng nên ra ngoài tìm đồ ăn. Vừa nghĩ vậy hần hận không thể lập tức quay lại.

Hần nhớ đến lần Lâm Uyển phản bội hần, lúc hần quay về tìm cô sau khi hai người to tiếng cãi nhau, sự tức giận sau khi vô cùng hồi hộp mở cửa phòng vệ sinh. Hần hi vọng lần này cũng vậy, thậm chí hần có thể cam đoan mình sẽ không nổi nóng, không trách cô chạy đi lung tung. Nhưng khi hần nhìn thấy một vệt màu hồng đào trên mặt hồ, tất cả hi vọng trong nháy mắt đã tan thành mây khói.

Hần mất tinh thần, lau mồ hôi trên trán, thị lực của hần tại sao lại tốt như vậy? Nếu không hần đã có thể coi đó chỉ là cá hoặc bất cứ thứ gì khác, rồi tự nói với mình Lâm Uyển không ở đây, quay người trở về đợi cô thôi. Nhưng hần không thể nghĩ nhiều, vì cô gái kia đang vùng vẫy. Mắt nhìn thấy cô sắp biến mất mãi mãi, hần nhún người vội lên rồi nhảy xuống. Lúc đắm mình trong nước, hần mới ý thức một vấn đề nghiêm trọng, mình có thể kiên trì đến cuối cùng hay không?

Trần Kinh giờ tay vuốt trán, lại là một bàn tay ướt át. Bây giờ mỗi khi hần hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó là toàn thân toát mồ hôi lạnh. Hần thực sự căm hận khuyết điểm này của mình. Rõ ràng các cô đã dặn, vừa rơi vào nước liền yếu đuối như đứa trẻ ba tuổi, cứ tưởng như đó câu chuyện cười.

Đối với hần mà nói, quá trình đắm trong nước dường như dài đằng đẵng. Hần buộc phải ép mình thay đổi sự chú ý, sau đó hần lại nghĩ, tại sao Lâm Uyển muốn làm vậy chứ? Cô thật sự muốn chạy trốn đến phát điên rồi, thậm chí không ngại dùng cả phương thức kiên quyết thế này? Nghĩ vậy hần bỗng thấy vô cùng tức giận, mà đúng là luồng giận dữ này đã luôn giúp hần gắng gượng. Nếu không có lẽ hần cũng chẳng còn cơ hội nắm lấy hồi tưởng.

Lúc vừa tỉnh lại, ý thức của hắn vẫn còn mơ hồ, suy nghĩ đầu tiên là: Lâm Uyên đâu? Có thể hắn đã lên tiếng hỏi, ngay lập tức có người nói: “Ồ bên ngoài.” Rồi hắn mở mắt, nhìn thấy mình bị rất nhiều người vây quanh, từng gương mặt đều cực kì quen thuộc, đều là anh em tốt của hắn, chơi với nhau từ bé đến lớn, thân thiết như tay với chân. Đúng lúc hắn nhớ đến chân ngón của họ “anh em như tay chân, đàn bà như quần áo”, nhưng vừa nãy hắn suýt chút nữa đã vì một bộ quần áo mà tự cắt tay chân. Hắn bị điên hay bị ngốc thế?

Trước nay hắn chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ vì đàn bà mà làm những việc điên rồ kiểu này. Trong mắt hắn, luôn có thể dùng tiền để xua đuổi đàn bà. Nếu nói đến hành động trả giá thì đồ chỉ có thể giới hạn ở trên giường. Nếu trên thế giới này có một người phụ nữ đáng để hắn liều mạng nhảy xuống nước như vậy, cũng chỉ có thể là mẹ hắn.

Lâm Uyên? Cô ta là cái gì chứ? Chẳng qua là đồ chơi mà hắn say mê chốc lát, chẳng qua là một con mồi không nghe lời, thợ săn có vì đuổi một con thỏ chạy trốn mà nhảy xuống hồ không? Hơn nữa, gã thợ săn chết tiệt ấy còn không biết bơi? Hắn càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng hận, chắc chắn Lâm Uyên đã cho hắn ăn bùa mê thuốc lú gì rồi. Đúng, đối mặt với sắc đẹp nên hắn nhất thời hồ đồ, nhất thời kích động làm chuyện dại dột.

Hừ, không phải cô muốn trốn sao? Vậy hắn sẽ trói cô cả đời, cho dù sau này hắn chán cô rồi, hắn cũng không thả tự do cho cô. Cái mạng này của cô là hắn ban cho, cô nợ hắn. Trần Kinh hắn đại nạn không chết, sau này vẫn sẽ tiếp tục sống thoải mái, sống vui vẻ. Hắn muốn nhìn thấy cô khó chịu, thấy cô ngày ngày dùng nước mắt rửa mặt. Cứ nghĩ vậy, hắn liền cảm thấy sáng khoái vô cùng, nhưng xó xinh nào đó sâu trong lòng lại như bị xé toạc, âm ỉ đau đớn.

Vì vậy sau khi tỉnh dậy, bất kể người xung quanh nói gì hắn cũng không nghe lọt tai, trái lại còn cảm thấy bọn họ ồn ào phiền phức, liền đuổi tất cả ra ngoài.

Riêng Hường Dương được ở lại, về mặt nghiêm túc nói với hắn: “A Kinh, tôi cũng không hỏi rốt cuộc giữa cậu và Lâm Uyên có chuyện gì. Tuy tôi rất tò mò, nhưng bây giờ chỉ nói một câu, cô gái này không thể giữ lại.”

“Tại sao nói vậy?”

“Cậu đã nằm ở đây rồi, cậu nói xem tại sao?” Hường Dương đột nhiên ngừng lại, hơi khó khăn tiếp tục: “Suýt chút nữa đã nằm ở chỗ khác, cô gái này rốt cuộc có gì tốt? Năm lần bảy lượt hãm hại cậu, cậu còn cứ dung túng cho cô ta, bây giờ ngay cả tính mạng cũng suýt nữa rơi vào tay cô ta...”

“Cô ấy không biết tôi sợ nước.” Hắn mặt mày giải thích, vẫn không nhận được phải bệnh vực, mặc dù trong bụng đã tuyên án sẵn cho cô rồi.

“Sao cậu biết cô ta không biết? Vừa nãy tôi đã xác nhận rồi.” Hường Dương nói chắc như đinh đóng cột.

Tim hắn như ngừng đập, miệng lại nói: “Cô ấy, chỉ là nhất thời nghĩ không thông...”

“Nghĩ không thông? Hừ, tôi thấy cô ta đã nghĩ thông rồi, muốn cùng đến chỗ chết với cậu.”

Trần Kinh vẫn nhớ lúc mình nghe thấy bốn chữ đó, mi mắt giật nảy, như bị bốn chiếc gai sắt đâm vào tim, đau đến mức hắn không thờ nổi. Cô không phải muốn bỏ trốn, mà là muốn kéo hắn chết cùng ư? Cô hận hắn như vậy, chỉ mong cùng hắn đá nát ngọc tan? Chẳng lẽ hắn không thể khiến cô rung động, giảm bớt từng ý nghĩ thù hận của cô dù chỉ một chút? Lúc Phương Chính dẫn Lâm Uyên vào phòng, trong đầu hắn đang bị lấp đầy bởi một đồng câu hỏi, nên hắn phớt lờ cô. Hắn sợ hắn không kìm nổi mà tra hỏi cô, nhưng hắn chỉ tin bản thân, hắn phải tự mình hiểu rõ.

Hắn cưỡng ép bản thân bình tĩnh trở lại, vì vậy rất nhanh đã hiểu rõ vấn đề, là hắn tự đuổi theo ra ngoài tìm cô, cũng là hắn tự nhảy xuống nước, không phải là kẻ chịu sự chỉ phối của người khác, tất cả đều do hắn đơn phương tình nguyện, nhận thức này khiến hắn yên lòng một chút. Nhưng vừa nghĩ đến Lâm Uyên chạy đi tìm cái chết, hơn nữa còn mới cùng hắn thân mật một đêm xong, hắn liền thấy khó chịu. Đây gọi là gì? Trước khi chết để lại cho hắn một hồi ức đẹp đẽ?

Hắn không cần hồi ức, cái gì là quá khứ hay tương lai hắn đều không cần, hắn chỉ cần hiện tại, hiện tại hắn rất tức giận, rất phẫn nộ. Cô nàng Lâm Uyên này thật to gan, một giây trước đưa hắn lên thiên đường, một giây sau đã đẩy hắn xuống địa ngục. Cô luôn sống chết thách thức giới hạn của hắn, hành hạ thân kinh hắn. Hắn hận cô, hắn phải cố gắng chinh phục cô, rồi còn phải tiếp tục nghĩ cách thu phục cô hoàn toàn.

Lâm Uyên ăn bữa cơm được Phương Chính gọi là “brunch”^[1], còn bị anh ta yêu cầu đi tắm rửa thay quần áo. Có lẽ biết Trần Kinh không còn gì đáng lo, Phương Chính lại phục hồi tác phong hi hi ha ha. Anh ta nói, cô đầu tóc bù xù thế này để A Kinh nhìn thấy có khi lại dọa hắn bất tỉnh, vậy thì toi luôn cả một buổi sáng giày vò hắn, còn phải chăm chú từ đầu.

[1] Brunch: Sự kết hợp giữa breakfast (bữa sáng) và lunch (bữa trưa) tạo thành brunch (bữa ăn nhẹ sau bữa sáng và trước bữa trưa).

Lâm Uyên tức cười nghĩ, giữa cô và Trần Kinh, trước nay đều chỉ có hắn dọa cô, cho dù là bộ dạng của Diêm Vương hung ác hay là người chết im bất, đều khiến cô nơm nớp lo sợ, thấp thỏm không yên. Cô dọa hắn? Cô quả thực muốn vậy. Nhưng về phòng, vừa soi vào gương, phát hiện mình đúng là “khùng khiếp”, đầu tóc rối bời, vành mắt thâm quầng, sắc mặt tái nhợt, giống hệt nữ quỷ... Thật phục Phương Chính còn có thể tiếp tục ăn cơm khi đối diện với gương mặt này.

Cô vội đi tắm nước nóng, chải đầu, thay quần áo sạch sẽ. Lúc cô quay trở lại phòng bệnh, Trần Kinh đã tỉnh, thay quần áo sạch, nửa thân người được che bởi chiếc chăn mỏng, gương mặt không chút biểu cảm nhìn về phía cửa. Lúc thấy cô, ánh mắt hắn trở nên phức tạp, vừa ngỡ ngàng lại vừa thờ ơ, hình như thoáng chút chờ đợi mơ hồ.

Lâm Uyên đi tới, đứng yên tại chỗ cách giường một mét, cắn môi, khẽ nói: “Cám ơn anh.”

Trần Kinh lại nhìn cô chăm chú một lúc, rồi cong khóe môi cười, nói: “Cám ơn gì chứ, đàn ông cứu người phụ nữ của mình là lẽ đương nhiên.”

Giọng hần hơi khàn, chữ cuối cùng dường như không phát ra, nhưng lại mang theo vài phần ý chân thành. Lâm Uyên nghe xong không nói gì, người này luôn tự cho mình là đúng, bình thường toàn đem những điều nguy biến nói thành điều hợp lí hợp tình. Nhưng giờ đây, câu nói này của hần lại khiến cô nảy sinh chút rung động không nên có.

Trần Kinh không vừa lòng với khoảng cách và sự im lặng của cô, cau mày ra lệnh: “Qua đây!”

Lâm Uyên nghe thấy, đây mới là bản tính của hần, “sến súa” xưa nay không hợp với hần, bàn chân cô lại máy móc bước hai bước lên phía trước.

Trần Kinh vỗ vỗ lên đệm chỗ bên cạnh, nói: “Lên đây nằm cùng tôi một lát.” Nhìn về mặt Lâm Uyên bỗng biến đổi, hần cười thành tiếng, nói:

“Sợ cái gì? Bây giờ dù tôi có ý nghĩ đó thì cũng không có năng lực đâu.”

Thấy cô vẫn không động đậy, hần lại khẽ nói một câu: “Em không mệt à?”

Thôi, lại “sến súa” rồi. Nhưng Lâm Uyên vẫn cời giày nằm xuống bên cạnh hần. Có lẽ do nghĩ đến lời dặn dò của Phương Chính, có lẽ là cô thật sự mệt, vừa trông thấy giường đã như trông thấy người thân.

Chiếc giường lớn này quả nhiên rất thoải mái, đệm mềm mại như đang nằm trên mây vậy, dường như giây tiếp theo sẽ có thể chìm vào giấc mộng đẹp. Nhưng Lâm Uyên không ngủ nổi, vì người bên cạnh vẫn đang nhìn cô chăm chú.

“Thấy tôi nằm đó bộ dạng sống dở chết dở, có phải em rất hả giận không?”

Lâm Uyên sững người, hả giận? Hình như cô quên rồi. Nhưng bây giờ hần đang ở bên cạnh cô bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi vấn đề này thật là đáng ghét, đúng là kẻ có lòng tự trọng lớn khác thường.

“Hỏi em đấy, nói!” Người bên cạnh dùng khuỷu tay đẩy đẩy.

“Chắc có chút.” Lâm Uyên nói xong ba chữ làm bản thân sợ thót tim, liệu có chọc tức hần nhảy dựng lên tát mình một cái không?

Không ngờ Trần Kinh lại chẳng hề động thủ, chỉ “hừ” một tiếng, nói: “Coi như em thành thật.”

Một lúc sau hần lại hỏi: “Biết khi nãy anh đang nghĩ gì không?” Không đợi cô trả lời, hần liền nói tiếp: “Anh đang nghĩ, lần này cần phải phạt em thế nào?”

Câu nói này quá quen tai rồi, Lâm Uyên dựng tóc gáy. Bây giờ cô đúng là chim sợ cành cong, nghe thấy tiếng dây cung liền run cầm cập, rồi lại nghe Trần Kinh nói: “Không phải em muốn nhảy xuống hồ sao? Thích nước như vậy, đìm em vào vại nước một trăm lần là được rồi.”

Lúc Trần Kinh nói câu này, cứ nhìn Lâm Uyên chăm chăm, thấy cô quả nhiên run bắn, hần gờ tay véo má cô, dịu dàng hỏi: “Sợ à? Biện pháp hay nhất để đối xử với người muốn chết chính là hoàn thành tâm nguyện của cô ta, lúc cô ta sắp chết thì khiến cô ta sống lại, rồi cứ lặp thêm vô số lần...”

Hần nhìn thấy gương mặt vốn đã trắng bệch của Lâm Uyên lại trắng thêm vài phần nữa, trong đôi mắt mờ to hiện ra một tầng hơi nước, con ngươi đen lay láy, thật là đẹp. Hần thờ dài, cong ngón tay vuốt ve hai má lạnh lạnh của cô, chậm rãi nói: “Đồ ngốc, em cảm thấy sau khi xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, tôi còn có thể nhẫn tâm làm thế với em sao?”

Lâm Uyên như dây cung bị kéo căng đến giới hạn, đứt phụt dưới sự đụng chạm cuối cùng của hần, nước mắt trào ra không ngừng, tiếng khóc phá vỡ yết hầu, vọng ra ngoài từ đôi môi đang run rẩy.

Trần Kinh lại thờ dài một tiếng, dùng ngón tay gạt nước mắt cô, khẽ nói: “Đồ ngốc, xem em sợ này, cũng không phải lần đầu tiên tôi nói mấy câu tàn nhẫn với em, ngày trước chẳng phải em rất dũng cảm sao, nhỉ?”

Lâm Uyên vừa khóc vừa nghĩ, hần cũng nói là “ngày trước”, lúc đó cô là con bê non không sợ hổ, lúc đó cô chưa từng chịu đau. Ai bảo rằng đau đớn không có kí ức, bây giờ trái tim và thể xác cô tràn ngập kí ức. Cô sớm đã không còn là Lâm Uyên của ngày trước rồi, cô của hiện tại hèn nhất đến đáng buồn, thâm thương đến mức khiến chính bản thân cô không dám nhìn thẳng.

Trần Kinh thấy nước mắt cô càng rơi nhiều thêm, liền sáp mặt lại gần, dùng môi hôn lên hàng lệ của cô. Hôn mãi rồi bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, không phải hần đang diễn kịch sao? Cần dùng phương pháp rộng lượng mà nghiêm khắc, mềm mỏng mà cứng rắn để thu phục cô hoàn toàn chứ, sao cứ diễn mãi, chính mình lại

chìm đắm vào rồi?

Nghĩ đến đó, hấn tách khỏi mặt cô, nhìn vào mắt cô, hỏi: “Uyển Uyển, sao em lại muốn tìm đến cái chết thế? Được sống không tốt sao? Tôi cũng không nói sẽ vây hãm em cả đời, sao em đã tuyệt vọng rồi, hử?”

Lúc Lâm Uyển nghe được nửa vế câu sau, chớp đôi mắt long lanh nước, nghẹn ngào hỏi: “Bao giờ anh mới thả em ra?”

Trần Kinh vừa nghe đã nổi giận, cô nàng này nếu không phải muốn tìm đến cái chết thì là muốn rời khỏi hấn, mẹ kiếp, dù cho là muốn thăm trong lòng cũng không cần phải trực tiếp như vậy chứ? Hấn bèn cười nói: “Đợi đến khi em xấu xí già nua nhé!”

Lâm Uyển vừa nghe, nước mắt lại trào ra điên cuồng. Trần Kinh bắt đầu đi nói: “Được rồi, đừng khóc nữa, tôi nuôi em lâu như vậy còn ngại lãng phí lương thực này. Với lại, tôi còn muốn đổi khẩu vị, cả ngày đối diện với bộ dạng ngốc nghếch này của em phiền chết được.”

Nhưng nói tới nói lui, hấn vẫn không nhin được trèo lên người cô để hôn, giày vò đôi môi hồng xinh của cô. Trước kia hấn luôn chê cơ thể cô lạnh lẽo, bây giờ nó còn ấm áp hơn hấn nhiều. Hấn muốn lấy chút nhiệt lượng từ đó, vừa này hấn cũng bị thiếu đường khí, đều do cô hại cả, vậy nên hấn phải đòi lại chút oxy dư thừa từ miệng cô.

Lâm Uyển ngoan ngoãn nhẫn nại một lúc rồi bắt đầu vùng vẫy. Trần Kinh than khổ trong lòng, mẹ kiếp, đều do tính xấu của hấn, sao lúc này lại sung sức như vậy chứ, thật nguy hiểm, cô nàng này chính là xuân dược của hấn. Hấn mở mắt nhìn gương mặt hơi đỏ của Lâm Uyển, bộ dạng nghiêm túc, nói: “Cho em hai sự lựa chọn, A: Dùng tay, B: Ngồi lên.”

Lâm Uyển tròn tròn mắt, vẻ mặt thà chết chứ không chịu khuất phục. Trần Kinh lại không nhin nổi trên cô: “Hay là, lại cho em một lựa chọn nữa, dùng miệng?”

Lâm Uyển giơ tay ra sức đẩy, Trần Kinh không uy mãnh giống như trước kia, thuận theo tình thế liền lật mình sang một bên. Hấn nằm ngửa ở đó tức giận mắng: “Cô nàng vô lương tâm, hầu hạ em nhiều lần như vậy mà em không thể hầu hạ anh một lần? Người xưa nói quả không sai, riêng đàn bà còn khó nuôi hơn cả tiểu nhân.”

Cảm thấy Lâm Uyển có dấu hiệu ngồi dậy xuống giường, cánh tay dài của hấn bỗng vươn ra kéo cô lại giữ trong lòng, kè sát cơ thể cô, oán hận nói: “Vây cứ thế này đi, không ngại khó chịu thì em cố gắng.”

Cũng chẳng phải hấn đại phát từ bi tha cho cô, chỉ là hấn bỗng nhiên ý thức được tình trạng hiện tại này của mình, nếu thật sự lên đến “cao trào” có khi lại bất tỉnh lần nữa?

Lúc gần tối, đoàn người bọn họ quay trở về thành phố B, tất cả không yên tâm nhất định phải tìm người lái xe thay Trần Kinh. Lâm Uyển ngồi ở ghế sau hạ cửa sổ xe xuống thưởng thức cảnh sắc ven đường. Thỉnh thoảng có mùi tươi mát của thảo mộc bay vào, cô nhắm mắt hít sâu một hơi, trong lòng xúc động, đây là mùi của sinh mệnh, chỉ người đang sống mới có tư cách hưởng thụ nó.

Trần Kinh sáp lại, nói bên tai cô: “Có lẽ được sống vẫn tốt nhỉ?”

Lâm Uyển chẳng để ý đến hấn, nói thầm, nếu không có anh bên cạnh thì càng tốt.

Ngày hôm sau, Lâm Uyển xin nghỉ nửa ngày để tới phòng khám của Lý Căn. Một tiếng sau ra ngoài, mua một hộp kem lớn ở tiệm giải khát bên đường, đến một công viên gần đó, ngồi trên ghế gỗ mức từng thìa kem ăn. Lúc ăn được một nửa, bỗng cảm thấy toàn thân rét run, rét đến mức cô muốn khóc.

Trời quang mây tạnh, có chút gợn gió, trên thảm cỏ phía xa có người đang thả diều, con diều màu sắc tươi đẹp phất phơ giữa bầu trời xanh, rất đẹp. Lâm Uyển ngẩn người ngắm một lúc, lại nhớ đến lời Lý Căn nói: “Chúng ta cảm phát triển đến giai đoạn nghiêm trọng sẽ nảy sinh ảo giác mơ tưởng và xu hướng tự sát, mà triệu chứng ảo giác của cô có phần nghiêm trọng... Bây giờ nên áp dụng trị liệu bằng thuốc. Còn nữa, cô nhất định phải giảm bớt suy nghĩ tiêu cực tự ám thị mình. Tự trách mình quá mức chỉ khiến bản thân càng dồn nén mâu thuẫn...”

Cô nghĩ, mỗi người đều là một con diều, mặc ý bay lượn giữa không trung, nhưng luôn có một sợi dây mảnh mai đang kéo lấy, đó là tình yêu, là những bận tâm, khiến chúng ở trên trời cao xa vời cũng sẽ không cô đơn, sẽ không lạc mất đường về nhà. Nhưng đối với cô, sợi dây đó lại trở thành trời buộc, xiềng xích. Theo như tình cảnh lúc này của cô, rất có khả năng trở thành xác diều mắc trên cành cây hay dây điện mà khắp nơi bên đường đều có thể thấy.

Lâm Uyển lắc lắc đầu, vứt bỏ những ý nghĩ tiêu cực đó, lấy một hộp thuốc từ trong túi, rút giấy hướng dẫn sử dụng ra, cẩn thận đọc một lượt, rồi cô thở dài, dốc một viên từ trong lọ thuốc, uống nước khoáng nuốt xuống.

“Cô ơi, thuốc của cô rất đáng ạ?”

Một giọng nói ngây thơ vang lên từ phía trước. Lâm Uyển ngẩng đầu nhìn, thì ra là một cô bé tầm năm, sáu tuổi, đang mở đôi mắt to hiếu kì nhìn mình. Cô bé toàn thân mặc màu hồng, vẻ ngoài trong sáng đáng yêu, giống như thiên sứ nhỏ, cũng giống như tiểu yêu tinh nhảy ra từ trong rừng cây.

Còn chưa đợi Lâm Uyển trả lời, cô bé cúi đầu lục lọi trong túi, lấy ra một viên kẹo đường đưa cho cô, nghiêm túc nói: “Mỗi khi cháu uống thuốc, mẹ đều cho cháu một

viên kẹo, tặng cô đó, như vậy cô sẽ không khóc nữa.”

Lâm Uyển nhận lấy kẹo, tay kia theo bản năng lau khôe mắt, quả nhiên đã ướt. Cô xấu hổ cười trừ, khẽ nói: “Cám ơn nhé, bạn nhỏ.”

“Ni Ni, đi thôi, sắp đến muộn lớp dương cầm rồi...” Cách đó không xa truyền đến tiếng gọi của một người phụ nữ.

Cô bé quay đầu nhìn, rồi nheo cặp lông mày nhỏ đáng yêu để lộ vẻ mặt chán nản, lẩm bẩm nói: “Mẹ gọi cháu rồi, lại phải đi học.”

“Cháu không thích chơi dương cầm à?” Lâm Uyển tò mò hỏi, hồi nhỏ cô nhìn thấy trẻ con nhà hàng xóm chơi dương cầm đều cảm thấy rất ngưỡng mộ, thấy tiếng “tinh tang” đơn giản nhất nghe cũng cực kì hay.

“Cháu không thích, nhưng mẹ thích nên cháu cũng không còn cách nào, cháu phải đi rồi, tạm biệt cô.” Bé gái lập tức lấy lại gương mặt tươi cười, vẫy tay chào cô, sau đó tinh nghịch chạy về phía mẹ.

“Tạm biệt, Ni Ni.” Lâm Uyển khẽ nói, nhìn theo bóng hai mẹ con, bỗng nhiên rất ngưỡng mộ người mẹ kia. Nếu cô cũng có thể có một đứa con gái giống thiên thần nhỏ như vậy thì tốt biết bao, cô sẽ dồn tất cả tâm tư để yêu thương đứa bé. Một lần nữa cô lại nhớ đến Vương Tiều. Ngày trước họ từng thảo luận, cô bảo cô thích con trai, nhưng anh nói thích con gái, tốt nhất là lớn lên giống hệt cô. Lúc đó cô còn cảm thấy buồn bực, kết quả là anh trêu chọc cô ngay đến con gái của mình mà còn ghen.

Lâm Uyển lau mặt, càng là những ký ức ngọt ngào, khi hồi tưởng lại càng xót xa, càng là thời gian hạnh phúc lại càng ngăn ngừi. Nhìn bong bóng xà phòng một đứa bé cách đó không xa thối, cô liền nhớ lại câu bà ngoại từng nói hồi cô còn bé: Trời sinh phúc mong. Ai cũng bảo không nên mê tín, nhưng có lúc không thể không mê tín. Ví dụ như cô, không phải chưa từng được hạnh phúc ghé thăm, nhưng cuối cùng chẳng thể nắm giữ được điều gì...

Cô vội ngừng suy nghĩ, bác sĩ nói tâm lí ám thị không tốt. Cô không có ai để dựa dẫm, chỉ có thể dựa vào chính mình, có thể bước ra khỏi mê trận này hay không tùy thuộc vào bản thân đủ kiên cường hay không. Lâm Uyển thu dọn đồ đạc bỏ vào túi, bóc vỏ viên kẹo cho vào miệng, thật là ngon, chỉ người đang sống mới có thể hưởng thụ mùi vị ngon lành này, còn cả ánh dương ấm áp ấy, cũng chỉ người đang sống mới có thể cảm nhận được. Vì vậy, bất luận như thế nào, đều phải tiếp tục sống, còn sống mới còn hi vọng, không phải sao?

Cho dù Trần Kinh dặn dò nhiều lần, vẫn có người truyền chuyện hần rơi xuống nước ra bên ngoài, ngay sau đó một cuộc điện thoại khẩn gọi hần về nhà. Vừa vào cửa, mẹ hần liền nhào lên kêu khóc: “A Kinh con trai tôi, con bảo mẹ phải sống sao đây, con nói xem sao con lại bất hiếu như thế...” khóc đến mức Trần Kinh ngẩn người, nghĩ thầm, chẳng phải con vẫn sống khỏe mạnh đứng đây sao, đây là mẹ khóc ai thế?

Cha hần ngồi trên sofa hút thuốc quan sát cảnh tượng náo nhiệt một lúc, gạt tàn thuốc, thẳng thắn hỏi: “Nghe nói lần này con suýt chết đuối vì một cô gái?”

Trần Kinh giật thót tim gan, vội nói: “Vâng, cô ấy sảy chân rơi xuống nước, con cứu cô ấy.”

Bà Viên chùi nước mắt, nói bằng giọng mũi: “Không phải bảo là cô ta muốn tự sát sao?”

Trần Kinh cau mày, rốt cuộc là chuyện tốt thẳng nhãi nào làm vậy, còn có thể tỉ mỉ hơn nữa không? Hần vững tâm, một mực chắc chắn nói: “Không phải tự sát, chỉ do cô ấy không cẩn thận rơi xuống thôi.”

Trần Thận Hành lườm hần một cái, hình như không hề tin lí do thoái thác của hần, nhưng miệng lại nói: “Bất luận xảy ra vì nguyên nhân gì, cứu người là việc nên làm, đàn ông cứu người phụ nữ của mình càng là lẽ đương nhiên.”

Trần Kinh ngẩng đầu liếc nhìn cha, nghĩ bụng, bao nhiêu năm nay lời giáo huấn của ông già nhiều vô số, chỉ có câu này dễ nghe nhất. Câu này hình như hần đã từng nói với Lâm Uyển, chỉ dựa vào một điểm này mà thôi cũng đủ nhận định họ chính là cha con ruột.

Bà Viên vô cùng u sầu, còn chưa nói được đôi ba câu thì hai cha con đã đứng trên cùng một chiến tuyến rồi, bảo vở kịch này của bà hát ra sao đây? Bà cùng con trai chen chúc trên chiếc ghế sofa, lau nước mắt oán trách: “Sao con không biết quý trọng bản thân mình chứ? Cô gái vượt trời ra sao lại đáng để con đền cả một mạng như thế? Con xem, con đã hơn ba mươi rồi vẫn chưa lấy vợ kia, mẹ còn chưa được bế cháu trai...”

Trần Kinh nghe thấy, thôi đấy, hóa ra không phải mẹ thương xót con trai, mà là thương xót thằng cháu trai ngay đến bóng dáng còn chưa thấy. Hần buộc phải đổi sang gương mặt tươi cười dỗ dành an ủi, cam đoan với mẹ rằng, con trai bà sẽ không xảy ra chuyện, cháu trai càng không có vấn đề. Nhưng hôm nay bà Viên không dễ đánh lừa như mọi khi, bà lau nước mắt hắng giọng nói: “Không được, hôm nay con phải chắc chắn cho mẹ, rốt cuộc bao giờ kết hôn?”

Trần Kinh chột tinh ngộ, mượn cớ thúc giục, triển khai câu chuyện một cách trần trụi như thế, mẹ hần quả thật đã thăng vài level rồi.

“Mẹ, chúng ta chẳng phải đã nói rõ rồi sao? Trước ba mươi lăm tuổi không bàn chuyện kết hôn.”

“Đó là con tự nói, cha mẹ vẫn chưa đồng ý, bây giờ xảy ra chuyện này, càng không thể mặc cho con làm bừa.”

Trần Kinh nghĩ thầm, việc này sao lại hơi giống nam tử thời xưa, trước khi ra trận gia đình thu xếp bãi đường thành thân, chỉ sợ con trai chết trận nơi sa trường, không có con cháu lo hương khói. Trong lòng hắn có phần khó chịu, coi hắn thành cái gì vậy? Nhưng vừa nhìn đôi mắt ướt đầm của bà mẹ, còn cả vẻ cố chấp hiếm thấy kia của bà, hắn đành tiếp tục áp dụng chính sách an ủi: “Mẹ, coi mẹ nói kia, việc kết hôn đúng là đại sự, cũng không phải muốn kết hôn là được, dù sao vẫn phải để con trai mẹ tìm được đối tượng thích hợp chứ?”

“Ái chà!” Bà Viên vỗ đùi, nghĩ bụng, mẹ chính là đời câu nói này của con đó. Trần Kinh cũng lập tức hiểu ra, hắn đã trúng khổ nhục kế của mẹ mất rồi, bà Viên hớn hờ nói: “Cái này cứ giao cho mẹ đây là được, ngày mai mẹ sẽ tìm người cho con chọn. Phải rồi, bây giờ trong tay mẹ đã có mấy bức ảnh, cái này là tìm cho con.” Nói rồi bà bước nhanh lên tầng, từng bước chân là từng tiếng mạnh mẽ vang lên.

Trần Kinh chán nản dựa lưng vào ghế sofa, ánh mắt hướng về phía cha hắn tỏ vẻ cầu cứu. Trần Thận Hành mắt chăm chú nhìn những chữ bé như hạt vừng trên tờ báo, không thèm ngẩng đầu, nói: “Con cũng nên lập gia đình cho ổn định đi, cứ lông bông như vậy cũng chẳng ra sao.”

“Cha, con đây không phải lấy sự nghiệp làm trọng sao? Chẳng phải cha cũng nói đàn ông nên chọn lập nghiệp trước, lấy vợ sau à?”

“Hừ, ‘lập nghiệp’, sự nghiệp kia của con lập còn chưa đủ lớn? Còn muốn bắc thang lên trời? Tham vọng của con người chính là cái hang không đáy, con lập đến bao giờ mới đủ đây?”

Vào thời kì đầu con trai sáng nghiệp, Trần Thận Hành vẫn khá ủng hộ, nhưng từ khi Trần Kinh nghiên cứu thêm ngành bất động sản, ông liền ra sức phản đối, bởi ngành này nước quá sâu, liên quan cũng nhiều, cơ bản đã cuốn tất cả nhà họ Trần và nhà họ Viên vào cuộc. Tiếc rằng đứa con trai này kế thừa sự bướng bỉnh của ông, thậm chí còn hơn cả ông, ông cũng chỉ có thể theo sát và bóng gió vài lần, cũng may Trần Kinh làm việc thận trọng, vẫn chưa từng xảy ra sơ suất gì.

“Cứ nên lập gia đình, kim hãm bản thân một chút, chứ cái tác phong sinh hoạt lung tung của con, ta cũng chẳng buồn nói.” Ông cụ lẩm bẩm nói xong, vút tờ báo lên mặt bàn, đứng dậy chấp tay sau lưng lên tầng.

Trần Kinh nhìn theo bóng dáng thẳng tắp của ông cụ dần biến mất ở phía cuối cầu thang, lắc đầu cười, “tác phong sinh hoạt”, hiện giờ ai còn coi trọng cái này chứ. Thời đại này người ta đều bị tham vọng dắt đi rồi. Một lòng chung thủy không phải mỹ đức, càng nhiều càng tốt mới là đạo lý vững chắc. Nếp sống xã hội mỗi ngày một khác, lòng người không còn như xưa, hình như chẳng thứ gì còn giữ vững. Cứ nói như ông lão nhà hắn đi, cũng từng là một thanh kiếm sắc, từng làm công tác chống tham nhũng, cũng đã từng làm không ít những việc đao to búa lớn, nhưng kết quả thì sao?

Nghĩ tới đây, hắn theo phản xạ sờ lên ngực trái, bên trong hình như vẫn đang đau đớn âm ỉ. Hắn bật cười, trí nhớ quá tốt cũng không phải việc hay, vì kí ức đau khổ sẽ càng thêm rõ nét vô cùng. Ngay cả niềm tin kiên định cũng chưa chắc chống đỡ nổi hiện thực, hiện thực là cái gì? Hiện thực chính là động đất, núi lở, sóng thần, là sụp đổ và ăn mòn, con người không phải thần tiên, con người cũng phải cúi đầu trước thiên nhiên thôi.

Ông cụ nhà hắn dần dần thỏa hiệp với hiện thực, thỏa hiệp là một quá trình đau khổ. Trước kia ông cụ thường nhốt mình trong thư phòng uống rượu giải sầu. Hắn biết, hắn cũng đau lòng, nhưng trước nay hắn chưa từng đi khuyên nhủ ông. Ai mà không đau khổ chứ, có người từng nói, trời đất ví như bếp lò, nung nấu giày vò chúng sinh. Hắn cảm thấy một người nếu sống đến từng này tuổi vẫn không thể nhận rõ hiện thực, vậy chính là ngu xuẩn. Hiện thực đúng là mang bản chất xấu xa này, không thích nghi nổi sẽ giống như Khuất Nguyên nhảy xuống sông làm mồi cho cá^[2], không nỡ chết sẽ học theo gian thần câu kết với nhau làm việc xấu.

[2] Khuất Nguyên là người tài cao học rộng, từng được vua trọng vọng, nhưng bị gian thần hãm hại, phải đi đày nơi xa. Ông phần uất với hiện thực và đau khổ vì thương dân nên đã nhảy xuống sông Mịch La tự vẫn.

Chưa đến một lát sau, mẹ hắn đã vui vẻ xuống tầng, gần hai mươi tấm ảnh bày ra trên bàn, cao thấp béo gầy, qua là muôn hình vạn trạng, mỗi người mỗi vẻ. Trần Kinh tức cười nghĩ, mình được đối xử ngang tầm với Hoàng Đế cổ đại rồi. Bà Viên chọn ra một tấm, nói: “Mẹ thấy cô này được lắm, con người thanh tú, mặt mũi cũng xinh xắn, vừa nhìn đã biết tốt tính, hơn nữa trong nhà còn là...”

Trần Kinh cười thầm trong bụng, mẹ hắn mỗi lần chọn nàng dâu đều đặc biệt chú trọng tính nết. Bà nói bà không làm nổi mẹ chồng quá quắt nên không thể tìm nàng dâu hung dữ được. Nhưng một chút nóng nảy cũng không có hết như kẻ ngốc thì hắn còn yêu thích ư, hắn với một ngón tay ra chạm nhẹ, không thèm đếm xỉa, nói: “Quá trắng, trông như thiếu máu.”

“Ồ, hơi trắng thật, sức khỏe không tốt thì không được, mẹ còn phải bế cháu trai nữa.” Bà Viên vội biếm tấm ảnh vào lãnh cung. Trần Kinh thấy vậy cười thầm, vừa nhìn cô gái kia đã biết trát phấn dày đặc rồi, hết như quét vôi tường, trái một lớp, phải một lớp, không biết lúc ăn cơm liệu có rơi vào bát không.

“Cô này, cô này khỏe mạnh.”

Trần Kinh liếc nhìn, “hừ” một tiếng: “Còn đen hơn cả con, buổi tối mà tắt đèn thì chẳng ai nhìn được ai.”

Mẹ hắn đánh hắn một cái, “Nói nhảm cái gì đấy, chẳng đúng đắn tí nào.” Nhưng tự bà ngấm đi ngấm lại, quả là hơi đen, thôi, cứ đẩy vào lãnh cung vậy, dù sao trong tay bà còn có nhiều ảnh như thế, không tin con trai bà còn có thể bởi ra khuyết điểm.

Bà Viên vẫn đang giới thiệu từng tấm ảnh, Trần Kinh thì chống cằm tiến thẳng vào trạng thái mơ màng. Có lẽ như Lâm Uyển là được, trắng tự nhiên, như trứng gà bóc, cảm giác khi động chạm lại càng không có gì phải bàn, chỉ cần sờ thử là có thể khiến người ta bị dục vọng thiêu đốt. Nghĩ mãi, hắn đột nhiên cảm thấy khô họng, vội bụng cốc trà uống ực một ngụm.

Cuối cùng, bà Viên đập ảnh lên bàn, tức giận: “Coi như mẹ nhìn ra rồi, con đúng là phiền phức, còn thật sự coi mình như Hoàng Đế hả, Hoàng Đế người ta cũng chẳng xoi mới bằng con.” Rồi bà chỉ vào mấy tấm ảnh bà ưng ý: “Đây, đây, đây, cô nào làm con dâu mẹ, mẹ đều mừng không tả xiết.”

Trần Kinh khoanh tay dựa vào sofa, không đồng ý nói: “Vậy mẹ cứ nhận làm con gái là được, nếu không, mẹ chẳng phải còn có đứa con trai khác sao?”

“Con...” Bà Viên vô cùng tức giận, mặc kệ hình tượng, chỉ vào con trai, gào lên: “Cô này không được, cô kia không được, chỉ có mấy cô gái ‘thanh cao’ con nuôi ở bên ngoài kia là tốt nhất chứ gì? Mẹ lại muốn xem xem là con hồ ly tinh nào làm con mê mẩn đến mức ngay cả mạng sống cũng không cần.”

Trần Kinh sầm mặt, đứng dậy nói: “Mẹ cũng quá xem thường con trai mẹ rồi, người ta tốt xấu thế nào con vẫn phân biệt rõ ràng. Còn mấy cô trong tay mẹ đều không tồi, xứng đôi vừa lứa với con, nhưng không lọt nổi vào mắt con. Muốn con kết hôn với họ thì cả đời mẹ cũng khỏi cần mong đợi được bế cháu trai. Con buồn ngủ rồi, giờ con đi tắm rồi ngủ, mẹ cũng nghỉ sớm đi.”

Dứt lời hần liền lộp cộp lên tầng, bà Viên tức giận giậm chân mãi, tội nghiệp cho nỗi khổ tâm của bà bị cho là lòng dạ xấu xa. Bà nhìn phòng khách trống rỗng, ngay cả đối tượng để bà tức giận cũng chẳng có, liền giậm chân lên tầng, mở cửa phòng ngủ oán trách: “Ông Trần, xem thằng quý tử ông sinh ra kia, làm tôi tức chết mất!”

“Đó không phải con bà sinh à?”

“Ông...”

“Bà đúng là thích lo nghĩ vớ vẩn, con cháu tự có phúc của chúng...”

“Tôi mà không lo nghĩ, ngộ nhờ đến lúc nó dất đứa mặt giặc nào về thì biết làm sao?”

“Thì cứ kệ nó đi, cũng tiếc thay cho đứa mặt giặc đấy.”

“Có ai nói con mình như ông không hả?”

“Chính vì nó là con tôi, tôi mới nói bà đừng làm chuyện vô dụng ấy.”

“Vậy thế nào mới là hữu dụng?”

“Thuận theo tự nhiên.”

Tuy Trần Kinh đã thuận lợi thu phục cha mẹ hần bên này, nhưng hần biết còn có trận chiến lớn hơn đang đợi mình. Tục ngữ nói gừng càng già càng cay, nhà hần cũng vậy. Đúng như dự đoán, sáng ngày hôm sau, một cuộc điện thoại gọi tới, gừng già nhà hần, à không, là lão tướng^[3] quân gọi hần tới hỏi chuyện.

^[3] “Gừng già” và “lão tướng” trong tiếng trung phát âm giống nhau, đều là “lao jiang”.

Trần Kinh vừa bước vào tứ hợp viện^[4] phong vị cổ xưa của ông ngoại đã nhìn thấy chú Lưu xách thùng nước ở dưới mái hiên tưới hoa. Chú Lưu là nhân viên bảo vệ ngày trước của ông ngoại hần, hợp với tính cách ông nhất nên sau khi giải ngũ được giữ lại chăm sóc sinh hoạt thường ngày của ông. Hồi nhỏ lúc Trần Kinh mắc lỗi bị đánh, không ít lần chú Lưu cầu xin cho hần, vậy nên Trần Kinh luôn kính trọng ông. Hần đi tới mỉm cười chào hỏi: “Chào buổi sáng, chú Lưu.”

^[4] Kiểu kiến trúc cổ miền Bắc Trung Quốc, nhà xây bốn phía xung quanh và có khoảng sân lớn ở giữa.

Chú Lưu vừa thấy hần, liền đặt thùng nước sang bên cạnh, kéo hần lại ngắm nghía trên dưới trái phải, gật đầu nói: “Vẫn khỏe, vẫn khỏe, cái thằng quý này thật là... dọa chúng ta sợ chết khiếp.”

Trần Kinh xoa mũi, không để tâm, cười đáp: “Không phải cháu vẫn khỏe sao? Một sợi lông tơ cũng không thiếu.”

“Lại nói nhảm rồi, ai có thể đếm được lông tơ trên người cháu? Cháu quả là to gan, lão thủ trưởng nghe tin suýt chút nữa bệnh tim tái phát rồi.”

“Chắc không đến mức phóng đại vậy chứ?” Trần Kinh bật cười, nghĩ bụng, ông ngoại hần cũng chẳng phải ông lão bình thường, mười mấy tuổi đã ra chiến trường, ngoài ăn thịt người ra thì chẳng có trận chiến nào chưa gặp. Với lại cũng chưa từng nghe nói ông có bệnh tim, đám người này bịa chuyện cũng thật quá lời.

Chú Lưu lắc đầu, chỉ vào bên trong, nói: “Haiz, cháu nên nghiêm túc chút đi, người đã ở trong, chỉ đợi cháu thôi.”

Trần Kinh tạm biệt chú Lưu, xuyên qua cửa hiên đi vào trong, còn chưa vào cửa đã ngửi thấy mùi nguy hiểm, hần đành phải đứng thẳng sống lưng. Vào cửa liếc nhìn, ồ,

quả nhiên đều ở đây, ông ngoại nhíu mày nhếch miệng, vẻ mặt không vui ngồi chính giữa, hai cậu về mặt nghiêm túc ngồi hai bên trái phải. Tất cả cứ như tam đường hội thẩm, suýt chút nữa đã kêu tiếng “Uy vũ”^[5] rồi.

[5] “Uy vũ” là tiếng các nha sai thường kêu đồng thanh khi thăng đường xử án thời xưa.

Trần Kinh trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng trên mặt lại nhanh chóng đổi sang nụ cười lấy lòng, hỏi: “Ông ngoại, ông tìm cháu?”

“Hừ.” Thôi đấy, thậm chí còn không thèm nói chuyện với hần.

Lại là cậu Cả hần lên tiếng bên cạnh, nhưng trong giọng điệu cũng kèm theo chút quở trách: “Đã bao lâu rồi chưa gặp? Cũng không nhớ đi thăm ông ngoại cháu, chi toàn gây chuyện khiến ông phải lo lắng.”

Trần Kinh gãi đầu, cười nói: “Gần đây không phải cháu bận sao?” Nói xong định ngồi xuống sofa phía đối diện, còn chưa kịp chạm mông, đã nghe thấy một tiếng gầm lên: “Ai cho ngồi hả?”

Hần đứng thẳng dậy, ngạc nhiên nhìn ông lão đang căm giận ngút trời, xem ra là giận thật rồi, hần liền vội vàng kính cẩn đứng ngay ngắn, nói: “Ông ngoại, cháu...”

Vên lão tướng quân gõ gậy xuống sàn, tiếng vang như chuông lớn: “Thằng khốn, bản thân mấy cân mấy lượng không biết ư? Còn chẳng quan tâm nông sâu đã nhảy xuống nước, ông bồi dưỡng mày thành tài là để mày phục vụ cho xã hội, không phải để phục vụ cho loại đàn bà không đứng đắn kia!”

Tim Trần Kinh đập thình thịch mấy cái, không hề biến sắc, nói: “Ông ngoại, việc này là hiểu nhầm, ông nghe cháu giải thích...”

“Không cần giải thích, ông không quan tâm việc vợ vắn giữa mày và cô ta, bây giờ trước mắt mày chỉ có một con đường, mau tìm một cô gái con nhà tử tế, kết hôn.”

Trần Kinh cau mày, nghĩ bụng, đây là chiêm bao mơ thấy cùng một giấc mơ hay là trước đó đã bàn bạc rồi? Chẳng qua hần rơi xuống nước ngất đi mà thôi, ngày trước không phải chưa từng ngất bao giờ, rõ ràng là mượn cớ thúc giục. Hần liền thu lại nụ cười giả tạo trên mặt, nghiêm túc nói: “Ông ngoại, không phải ông đã đồng ý với cháu sao, hôn nhân để tự cháu làm chủ.”

“Bây giờ cũng do mày làm chủ, để cậu mày chọn cho mày mấy người thích hợp rồi tự mày chọn một người.”

Trần Kinh vừa nghe thấy, trong lòng bỗng chán nản, mẹ kiếp, thế này còn có lỗi nào để hần tự làm chủ? Hần nhăn nhịn không nổi giận, còn ánh mắt hướng về phía cậu Cả bên cạnh. Cậu Cả hần thấy vậy liền đặt cốc trà trong tay xuống, chân thành nói: “A Kinh này, năm nay cháu đã ba mươi hai rồi, tục ngữ nói tam thập nhi lập^[6], cũng nên lập gia đình rồi. Như vậy đi, cậu có vài người bạn, trong nhà vừa hay có con gái độ tuổi phù hợp, đến mai hẹn họ ra ngoài để bọn cháu gặp mặt, nói chuyện hợp nhau thì lấy việc kết hôn làm điều kiện kết giao trước tiên xem sao.”

[6] “Tam thập nhi lập”: Ý nói ba mươi tuổi có được thành tựu thì nên lập gia đình, sinh con.

“Cháu xem con gái thứ hai nhà bộ trưởng Trương cũng không tồi, nhỏ hơn cháu năm tuổi, vừa đi du học về, còn học quản lí nữa, rất có ích cho sự nghiệp của cháu.” Cậu Hai tiếp lời bên cạnh.

Là có ích cho con đường làm quan của các người chứ? Trần Kinh vừa nghe vừa nén giận, rõ ràng mấy người này đã hợp trước với nhau, bố trí thông lọng xong xuôi chỉ chờ hần chui vào mà thôi. Hần liền mết mồm lại làm ra vẻ, máy móc nói: “Không cần phiền cậu, bây giờ cháu không muốn kết hôn.”

“Việc này không cần thương lượng, mày muốn hay không cũng phải kết hôn.” Ông lão nhà hần lại gõ gậy ở đó.

Trần Kinh nghĩ bụng, ông lão hôm nay sáng ra chưa ăn cơm đã ăn thuốc no rồi à. Trong lòng hần bức bối, không muốn vòng vo với họ, nói thẳng: “Hôm nay nếu tìm cháu đến vì chuyện này, cũng chẳng có gì đáng nói. Công ty còn có việc, cháu phải đi rồi.” Lúc sắp đi còn nói với ông ngoại hần một câu: “Ông ngoại, cháu thấy tim ông không có vấn đề, trái lại ông nổi nóng hơi nhiều đó ạ.”

Dứt lời, hần không thèm để ý phản ứng của họ, quay người bước đi, sau lưng truyền tới tiếng hét giận dữ: “Thằng ôn con, mày đứng lại cho ông.” Ngay sau đó, một cốc trà bay tới đập vào khung cửa, lập tức rơi xuống đất vỡ tan tành. Trần Kinh chẳng chớp mắt lấy một cái, chân không ngừng thoăn thoắt bước ra ngoài. Chú Lưu ở chỗ cửa hiên thấy hần, muốn nói nhưng lại thôi, than thở một tiếng rồi vào phòng khuyên nhủ người bên trong.

Lúc ra khỏi cửa sân, vẫn nghe thấy tiếng chửi mắng vang vọng bên trong: “Thằng oắt con, cánh cứng rồi là không nghe lời nữa phải không, đừng tưởng ông không trị nổi mày...”

Trần Kinh day thái dương, nghĩ thầm, tính cách ngang ngược không biết điều này của mình có lẽ thật sự di truyền từ ông ngoại. Người nhà họ Trần tuy dạng nào cũng có, nhưng tốt xấu gì cũng để cho người ta nói chuyện. Lúc nhỏ cảm thấy một đám người vây lấy mình thật hạnh phúc, ông ngoại đối xử với mình còn tốt hơn cả với cháu nội. Chẳng ngờ sự quan tâm kiểu này lại dần dần trở thành trói buộc, càng đến thời khắc quan trọng, lại càng khiến người ta đau đầu, thi cử, công việc, hôn nhân, mỗi lần đều như phải trải qua một cuộc chiến tranh vậy.

Lại nói phía trong sân, ông lão nổi nóng một trận mệt mõi vô cùng, suy cho cùng đã là người sắp chín mươi tuổi rồi, không thừa nhận mình già không được. Chú Lưu vội đi ông về phòng nghỉ ngơi, phòng khách cuối cùng yên tĩnh trở lại. Cậu Cả nhìn em trai bên cạnh, ngờ vực hỏi: “Việc này trước kia đã đề cập không ít, nhưng chưa thấy nó phản ứng mạnh mẽ thế này.”

Cậu Hai giọng hơi trầm ngâm nói: “Liệu có liên quan đến cô gái kia không? Lần này A Kinh vì cô ta mà suýt xảy ra chuyện, chắc không phải là thật chứ?”

Cậu Cả cau mày, im lặng không nói gì.

“Hay là em tìm người điều tra một chút? Nếu có manh mối bất thường thì mau chóng lựa chọn cách xử trí.”

“Trước hết không được manh động, tính cách A Kinh chú cũng biết đó, thích mềm không thích cứng, nếu nóng vội thì già cùng biến thành thật. Nhưng điều tra một chút vẫn là điều cần thiết, thật sự đến ngày đó cũng biết dùng kế sách gì cho thích hợp.”

Trần Kinh lái xe đến công ty, trên đường nhận được điện thoại quốc tế đường dài Trần Túy gọi tới, lúc này mới biết thằng nhóc ấy lại chạy sang Nhật Bản rồi. Vừa nhắc máy Trần Túy đã hỏi: “Anh, sao anh lại ở cùng với con nhóc đó?”

Hắn nghe xong liền sững người, lập tức phản ứng lại, người Trần Túy nói là Lâm Uyển, lại nghe Trần Túy ở đầu dây bên kia tiếp tục: “Con nhóc đó nếu ở khu căn cứ thì là một nữ Osama Bin Laden, nếu ở thì Iraq chính là một kẻ đánh bom liều chết...”

“Nói nhảm cái gì thế?”

“Tiểu Tây đã kể với em chuyện anh rơi xuống nước rồi. Anh, con nhóc đó đang báo thù anh đấy. Cô ta hận em nhưng không tìm được người, lại định đổ lên đầu anh, anh mau rời khỏi cô ta đi.”

Trần Kinh cười nhạo thành tiếng: “Đừng có mở miệng ra là lại ‘con nhóc đó’, cô ấy có tên, cậu không quên chứ?”

Đầu dây bên kia im lặng, rõ ràng đã đuối lý chột dạ, Trần Kinh thở dài nói: “Việc này tôi tự biết chừng mực.”

“Anh, cô ta, cô ta tuy có chút sắc đẹp, nhưng quá nguy hiểm...”

“Cậu có tư cách nhận xét cô ấy à?”

Bên kia lập tức im bật, một lúc sau mới khề nói: “Anh, không phải em lo lắng cho anh sao? Lỗi lầm em từng phạm phải còn bắt anh gánh vác, em...”

Trần Kinh bỗng hơi đau đầu, hắn im lặng một lát, nói: “Trần Túy, chúng ta là hai quả dưa trên một cây mây, cậu có chuyện tôi không thể đứng nhìn. Nhưng năm nay cậu đã hai mươi bảy rồi chứ không còn mười bảy, mau trưởng thành chút đi, tôi cũng không thể quan tâm cậu cả đời.”

Sau khi cúp máy, trong đầu Trần Kinh hiện ra một ván cờ, bên trên chỉ có ba quân, tiểu Tốt qua sông, Tướng trốn trong hang ổ, còn Xe di chuyển xung quanh. Xe bảo vệ cho Tướng, nhưng Tốt qua sông lại được Xe buông tha, mấy lần Xe có cơ hội nuốt chửng Tốt, nhưng nó không nỡ...

Ván cờ này, vốn lẽ thắng thua đã định, nhưng lại bị kì thủ xuống cờ hỗn loạn. Trần Kinh lắc đầu, bất giác nghĩ đến một câu nói, “Thế gian sao thế vẹn đôi đường”.

Đến công ty, lại bắt đầu một ngày vất vả như bao ngày, lúc công việc xong xuôi, nhận được điện thoại của Phương Chính hẹn gặp mặt. Trần Kinh vốn dĩ định về nhà sớm một chút, Lâm Uyển vừa muốn tìm đến cái chết, tuy còn chưa đạt được ý nguyện, hắn vẫn hơi lo cho cô. Nhưng nghe giọng điệu Phương Chính hình như muốn nói chuyện nghiêm chỉnh, hắn cân nhắc một chút, vẫn tuân theo nguyên tắc “anh em trước, đàn bà sau” đến chỗ hẹn.

Trần Kinh đến căn phòng hẹn sẵn, liếc nhìn, căn phòng to như thế mà chỉ có một người đang ngồi. Một người vốn dĩ thích nhất tiệc tùng nhảy múa đột nhiên lại trở nên yên lặng, thật khiến hắn có chút không quen. Hắn đi tới chiếc ghế sofa trước mặt Phương Chính ngồi xuống, Phương Chính cầm chai rượu trắng lên rót một ly đưa cho hắn, nói: “Vừa phát hiện một chai rượu ngon, nếm thử xem.”

Trần Kinh nâng ly để cao lên, nhìn rượu trắng rót đầy bên trong, lại nhìn nhãn hiệu trên chai rượu bên cạnh, cười đáp: “Nhị Oa Đầu^[7] quả là rượu ngon!” Nói rồi nâng ly uống một ngụm.

^[7] Nhị Oa Đầu là một loại rượu bình dân ở Trung Quốc nấu từ hạt ngũ cốc.

Phương Chính liếc nhìn hơn nửa ly còn thừa lại, không vừa lòng nói: “Tình sâu nặng uống cạn một hớp, tình nhạt nhòa liếm láp qua loa.” Nói xong hắn đuổi ngón cái và ngón trỏ bàn tay phải ra lại gắp chiếc ly làm dấu, nói: “Căn cứ theo mức độ này thì tình cảm giữa chúng ta cũng chỉ bình thường thôi.”

Trần Kinh ngửa ra phía sau bắt chéo hai chân, đứng dưng nói: “Tôi lao xe đến đây, uống cạn một hóp với cậu để lúc quay về cảnh sát giao thông gây khó ẻ à?”

Phương Chính mỉm cười một cái, chậm rãi nói: “Làm sao có thể gây khó ẻ cho cậu chứ, mấy người không phải cùng một nhà sao?”

Trần Kinh nghe xong liền nhú mảy, neho mắt không nói gì. Phương Chính lại hỏi: “Anh trai, rượu này ngon không?”

“Cũng được, có điều uống vào mùa đông thì càng ngon.”

“Phải đó, Nhị Oa Đầu không tồi, rượu ngon hay không chẳng quyết định bởi giá tiền, giống như nhân phẩm tốt hay không chẳng liên quan đến giá trị con người.” Phương Chính chậm rãi bình luận, lại mở ra một chai rót đầy cho mình.

Trần Kinh liếc nhìn Phương Chính, khoanh tay nói: “Khỏi cần vòng vo, có gì cứ nói.”

Phương Chính tựa người về phía sau, bộ dạng uể oải quan sát người đối diện một lúc mới nói: “A Kinh, cậu khiến tôi quá bất ngờ, tôi không tin được cậu lại dùng cách thức này để đối phó với một cô gái.”

Trần Kinh gior tay nói lỏng cà-vạt, thản nhiên nói: “Tôi như thế này cũng không phải ngày một ngày hai.”

“Nhưng trước kia cậu toàn đối phó với loại người khác, bọn chúng cũng chẳng phải thứ tốt đẹp, chết chưa đền hết tội, giống với Lâm Uyên sao? Cô ấy chỉ là cô gái không quyền thế, sức trời gà không chặt. Trước kia cậu làm những chuyện đó cũng coi như vì là em trai, dù sao cũng không thể thấy em trai bị tuyên án. Gặp phải loại người như chúng ta coi như cô ấy đen đui, nhưng sao cậu vẫn có thể ra tay với cô ấy?” Trước đó Phương Chính đã tự uống nửa bình rượu trắng, lúc này có chút kích động, “Cậu quả thật là...” Hắn nghiêng rắng nói: “Thằng vô liêm sỉ!”

Trần Kinh không có phản ứng gì, bình tĩnh nói: “Tôi thừa nhận, tôi làm điều quá đáng với cô ấy. Không biết chừng, chọn trong từ điển một từ ác độc nhất tặng tôi cũng không đủ. Có điều, hôm nay cậu hẹn tôi ra đây chắc không chỉ để mắng một trận chứ?”

Phương Chính nhìn hắn chằm chằm một lúc, thờ dãi nói: “A Kinh, buông tha cô ấy đi, cậu dù gì cũng phải để cho người ta một con đường sống chứ?”

Trần Kinh không lên tiếng, nâng ly rượu của mình uống một ngụm lớn, cười nhạt một tiếng, hỏi: “Buông tha cô ấy rồi, cậu sẽ nhận lấy?”

Phương Chính nghe vậy cười nhạt: “Cậu mở to mắt ra nhìn anh em của cậu đi. Tôi tuy phẩm hạnh không đứng đắn, làm trái với cái tên cha mẹ đặt cho, nhưng chút đạo nghĩa này vẫn có. Tôi cũng không phải thanh cao học theo người ta dám làm việc nghĩa, chỉ là nhìn cô ấy liền thấy oan ức thay. Cô ấy đã phạm sai lầm gì? Gặp phải chuyện đó đã đủ bất hạnh rồi, cậu còn thêm sương vào tuyết, đổ dầu vào lửa, còn để người ta sống không thể?”

Trần Kinh lại uống một ngụm rượu, lằm bằm tự nói: “Đạo nghĩa? Đạo nghĩa là thứ dùng với anh em, không hợp dùng với đàn bà.”

“Hừ, cứ như ý cậu thì phụ nữ đều phải dựa vào tranh đoạt, cậu đây có gì khác so với ác bá trong xã hội cũ ức hiếp đàn ông chiếm đoạt đàn bà? May mà ông cụ nhà cậu cũng từng đánh bại cường hào ác bá, hay rồi, đến đời cháu trai ông cụ lại bị thay đổi trở lại.” Phương Chính kích động đến mức thờ hồn hên.

Trần Kinh lắc chiếc ly trong tay, lần nữa nâng ly uống cạn một hơi, nói: “Phương Chính, cậu không cần kích tôi, chẳng phải tôi đây không nể mặt cậu, nhưng việc này tôi không thể đồng ý.” Hắn nói xong liền đứng dậy: “Muộn quá rồi, tôi phải về đây, hôm nay cảm ơn cậu vì bữa rượu, hôm khác tôi mời.”

Phương Chính cũng đứng dậy, gọi với theo hắn: “A Kinh, cậu... chắc không phải đã rung động thật sự rồi chứ?”

Trần Kinh bỗng dừng bước, quay đầu hỏi: “Cậu biết rung động thật sự có cảm giác thế nào không?”

Phương Chính ngẩn người, nghĩ một lát rồi lắc đầu.

Trần Kinh cười: “Đến Thánh Tình như cậu còn không biết, tôi biết sao được.”

“A Kinh.” Phương Chính đi tới hai bước, khẩn thiết nói: “Cậu mau nhân lúc dễ giải quyết mà buông tay đi. Bây giờ cậu chơi với lửa, trò thách đấu này, Lâm Uyên không thích hợp. Cậu chiếm giữ người ta mấy năm, người ta biết lấy chồng kiểu gì? Coi như cậu thật sự rung động, nói thật lòng, tôi không thấy hai người có chút khả năng nào, bắt kẻ gia thế hay là ân oán cá nhân.”

Trần Kinh hơi ngẩn ra, vỗ cánh tay Phương Chính nói: “Cảm ơn sự nhắc nhở của cậu.” Dứt lời, hắn liền đi ra ngoài, Phương Chính nắm lấy tay áo hắn nói: “A Kinh, cậu nghĩ cho kĩ, đây không phải chuyện cậu muốn làm thế nào cũng được, cậu sẽ hủy hoại cả đời cô ấy.”

Trần Kinh gạt tay Phương Chính, nói: “Đừng phí lời, cậu cũng không phải không biết tính tôi.”

Phương Chính vò tóc, nghiêng răng nói: “Cậu sẽ hối hận đó.”

“Vậy tôi cũng chịu rồi.” Trần Kinh đi tới cửa lại quay đầu hỏi: “Cậu về thế nào, vừa uống không ít mà?”

Phương Chính chán nản vuốt mặt, xua tay nói: “Khỏi cần lo cho tôi, thật ra không về được vẫn có thể thuê phòng ở trên đây, phục vụ đầy đủ mọi thứ, còn thoải mái hơn ở nhà.”

Lúc Trần Kinh ra ngoài, bỗng cảm thấy đắng miệng, dường như thứ vừa uống khi nãy không phải Nhị Oa Đầu mà là cà phê đen, nhưng dạ dày lại nóng như thiêu như đốt, nóng đến mức làm hần khó chịu. Hần từng trải qua vô số lần thương lượng ứng phó với đủ loại đối thủ gian xảo khó chơi, nhưng chưa có lần nào mệt mỏi như ban này. Hần bước nhanh qua từng căn phòng, xuyên qua cánh cửa hoa tuyết lục, không muốn nghĩ gì hết, chỉ muốn mau chóng rời khỏi thế giới hào nhoáng này.

Đi ra bên ngoài, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, tâm trạng buồn bực của Trần Kinh bỗng trở nên yên tĩnh. Hần nhớ đến một câu hát vô tình nghe được, nói rằng “ngôi sao chính là hạt trân châu của người nghèo”. Lúc đó hần cười nhạt, đúng là một câu vớ vẩn an ủi người khác, ai có thể xuyên ngôi sao thành dây chuyền mà đeo lên chứ, chẳng thể so bì được. Nhưng bây giờ ngửa mặt nhìn trời, đột nhiên có cảm giác thỏa mãn. Dường như bầu trời đầy sao kia đều thuộc về hần, từng ngôi sao hoặc sáng ngời hoặc mờ ảo, đâu phải là trân châu, rõ ràng là kim cương.

Phía sau có người đi đến không cẩn thận xô vào hần một cái, mùi nước hoa pha lẫn mùi rượu bay tới. Trần Kinh vô thức nghiêng người sang bên cạnh, liếc nhìn sợi dây chuyền kim cương trên cổ cô gái vừa đụng phải mình. Cô gái đó liếc mắt đưa tình, ồ ồ nói: “Tiên sinh, thật xin lỗi quá.”

Trần Kinh thu lại ánh mắt, chẳng thêm để ý, sai bước đến bãi đỗ xe, trước khi lên xe lại không kìm nổi, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Hần bỗng nhận ra tại sao lại cảm thấy những vì sao kia đẹp thế, bởi vì chúng giống như đôi mắt Lâm Uyển, đặc biệt là mấy ngôi sao sáng nhất kia, tuy chẳng gì có thể sánh bằng đôi mắt ấy.

Khi Trần Kinh lái xe vẫn đang nghĩ, phụ nữ với phụ nữ cũng thật khác nhau. Ngày trước lúc Lâm Uyển say, hần cũng thấy phiền, nhưng đồng thời lại muốn đưa cô về làm cho tỉnh rượu. Nhưng cô gái vừa này chỉ làm hần muốn tránh khỏi, một chút tiếp xúc cũng không có, mặc dù xét về diện mạo, vóc dáng, cô ta còn cao hơn Lâm Uyển mấy phần.

Tối nay, Phương Chính coi như đã dạy cho hần một bài học, đó là mặc kệ rượu gì, chỉ cần hợp khẩu vị của mình là được. Nhưng gặp được rượu ngon, liệu có ai chịu buông tay?

••000 Hết tập I 000••

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: <http://www.luv-ebook.com>